PIERRE LEMAITRE

alex

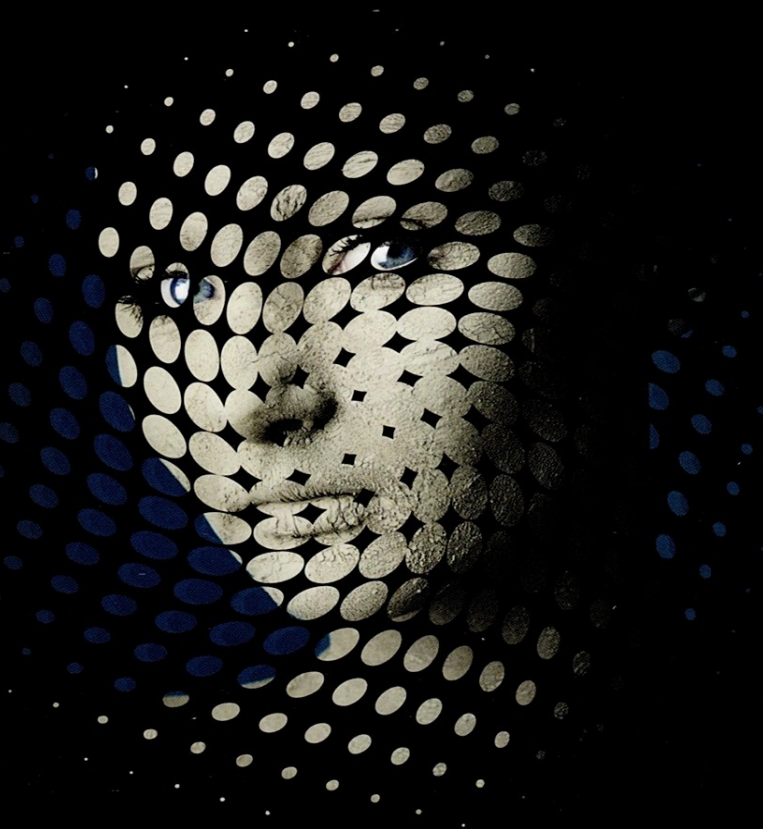

E frumoasă. Intransigentă. Misterioasă.
De ce ar trebui să moară?

FICTION CONNECTION 3

TREI

Pierre Lemaitre

ALEX

V.1.0

Traducere din franceză de Doru Mareş

ISBN:
978-973-707-560-4
Pierre Lemaitre
ALEX
Editura TTREI
2012

Pentru Pascaline.

Lui Gerald, pentru prietenia noastră.

Partea I

1

Alex e înnebunită după chestia asta. A trecut aproape un ceas de când probează, ezită, iese, se-ntoarce şi probează încă o dată. Meşe şi peruci. Şi-ar putea petrece aşa după-amiezi întregi.

Micul magazin de pe bulevardul Strasbourg l-a descoperit acum trei sau patru ani. Nu se uitase cu atenţie despre ce magazin era vorba, ci intrase din curiozitate. O şocase atât de tare să se vadă deodată roşcată, totul în ea se transformase în asemenea măsură, încât a cumpărat pe loc peruca aceea.

Alex poate purta aproape orice fiindcă este cu adevărat frumoasă. Nu a fost dintotdeauna aşa. Transformarea s-a produs în adolescenţă. Înainte era o fetiţă urâţică şi îngrozitor de slabă. Dar când s-a declanşat fenomenul, a fost ca un tsunami, corpul i s-a preschimbat instantaneu, un soi de *morphing*[1] accelerat, prin urmare, în numai câteva luni, Alex a ajuns de-a dreptul fermecătoare. În consecinţă, cum nimeni, nici măcar ea, nu se mai aştepta la un asemenea dar, n-a fost niciodată pe deplin convinsă că i s-a întâmplat aşa ceva. Iar astăzi, cu atât mai puţin.

De pildă, nu şi-ar fi închipuit nici o clipă că o perucă roşcată îi poate veni atât de bine. Asta da descoperire. Nu şi-ar fi imaginat amploarea transformării pe care o genera, consistenţa ei. Sigur, o perucă e un lucru superficial, dar, inexplicabil, avea senzaţia că, punând-o pe cap, ceva cu adevărat nou se petrecea în viaţa ei.

De fapt, nici n-a purtat vreodată peruca aceea. Cum s-a întors acasă şi-a dat seama că era de o calitate mai mult decât îndoielnică. Era făcută dintr-un material foarte prost. A aruncat-o. Nu la gunoi, nu, ci într-un sertar al comodei. Din când în când o scotea şi se uita la ea. Peruca era oribilă, parcă ţipa: „Sunt făcută din cel mai prost material sintetic!”, însă nici nu conta. Fiindcă imaginea pe care Alex o vedea în oglindă îi dădea o putere în care chiar îşi dorea să creadă. S-a întors în bulevardul Strasbourg şi a studiat perucile de bună calitate, cam scumpe pentru leafa ei de infirmieră temporară, dar care puteau fi purtate. Aşa că s-a pus pe treabă.

La început nu a fost uşor, era nevoie de curaj. Când ai, ca Alex, o fire destul de complicată, îşi trebuie vreo jumătate de zi

[1] În cinematografie sau animaţie, efect special de trecere de la o imagine la alta, dând privitorului impresia unei metamorfozări. (*N.r.*).

ca să găseşti tupeul necesar. Şi să te machiezi, să-ţi asortezi îmbrăcămintea, încălţămintea, geanta (mă rog, să alegi ceva potrivit din ce ai; în definitiv nu poţi să cumperi toată gama de fiecare dată când îţi schimbi lookul…). Numai că, ieşind în stradă, aproape imediat eşti altcineva. Transformarea nu e reală, dar, oricum, e importantă. Şi, dacă asta nu îţi schimbă viaţa, cel puţin te ajută să îţi mai omori timpul, mai ales când tot nu te aştepţi la mare lucru.

Lui Alex îi plac perucile personalizate, cele care trimit mesaje clare de genul: „Ştiu ce vă trece prin cap” sau „Sunt supertare la mate’!” Cea pe care o poartă azi spune ceva de genul: „De mine nu daţi pe Facebook”.

Alege un model numit „Urban choc” şi în acelaşi moment îl vede pe bărbatul acela, prin vitrină. Stă pe trotuarul de vizavi şi se preface că aşteaptă ceva sau pe cineva. Pentru a treia oară în două ore. O urmăreşte. Acum e sigură. De ce pe mine? E prima întrebare care îi vine în minte. De parcă toate celelalte fete ar putea fi urmărite de bărbaţi, numai ea nu. De parcă nu le-ar simţi permanent privirile, peste tot, în mijloacele de transport, pe stradă. În magazine. Pe Alex o plac bărbaţi de toate vârstele: iată avantajul de a avea treizeci de ani. Cu toate acestea, de fiecare dată se miră. „Sunt atâtea care arată mult mai bine decât mine.” Lipsindu-i mereu încrederea în sine, Alex e adesea plină de îndoieli. Încă din copilărie a păţit asta. S-a bâlbâit până în adolescenţă. Chiar şi azi i se întâmplă dacă îşi pierde cumpătul.

Nu-l cunoaşte, în orice caz, cu un aşa fizic i-ar fi sărit în ochi dacă l-ar mai fi văzut vreodată, dar nu, nu l-a văzut. Şi apoi, un tip de cincizeci de ani să urmărească o fată de treizeci… Nu c-ar da-o afară din casă principiile, doar se miră, atâta tot.

Alex se uită spre alte modele, se preface că ezită, apoi traversează magazinul şi se opreşte într-un unghi de unde poate observa trotuarul. Probabil că a făcut sport, s-ar zice că nu se simte în largul lui în hainele pe care le poartă, e genul de bărbat masiv. În timp ce mângâie o perucă blondă, albă aproape, încearcă să-şi aducă aminte când i-a sesizat pentru prima oară prezenţa. În metrou. L-a remarcat în spatele vagonului. Privirile li s-au încrucişat şi a avut timp să-i vadă zâmbetul pe care bărbatul îl dorea prietenos, cordial. Ceea ce nu i-a plăcut la figura lui a fost faptul că în priviri i se citea un soi de idee fixă. Dar, mai ales, că parcă nu ar fi avut buze. Lucru care a neliniştit-o instinctiv, de parcă toate persoanele care nu aveau buze ascundeau ceva

anume, secrete de nemărturisit, răutăţi. Şi mai era şi fruntea aceea bombată. Din păcate, n-a avut timp să-i privească mai atent ochii. Alex crede că asta nu te înşală niciodată, de-asta şi judecă, întotdeauna, oamenii după privire. Sigur, acolo, în metrou, n-a avut chef să stea să analizeze un asemenea individ. S-a întors discret în partea opusă şi şi-a căutat în geantă MP3-ul. Şi-a pus *Nobody's Child* şi, dintr-odată, s-a întrebat dacă nu cumva îl mai văzuse cu o zi sau două în urmă prin faţa casei. Însă nu era sigură, iar imaginea era confuză. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să se mai uite o dată la el pentru a încerca să îşi limpezească amintirea aceea palidă, dar nu voia să-l încurajeze. Sigur e că, după întâlnirea din metrou, l-a revăzut la întoarcere, o jumătate de oră mai târziu, pe bulevardul Strasbourg. Tocmai se răzgândise, dorind să vadă din nou peruca brunetă cu părul până la umeri, cu şuviţe, s-a întors pe loc şi atunci l-a zărit, puţin mai departe, pe trotuar, oprindu-se brusc şi prefăcându-se că se uită într-o vitrină. Cu îmbrăcăminte de damă. Părea foarte absorbit…

Alex lasă peruca jos. Fără vreun motiv anume, mâinile îi tremură. Ce prostie. Îi place de ea, o urmăreşte, omul îşi încearcă norocul, doar n-o s-o atace în mijlocul străzii. Alex scutură din cap de parcă ar vrea să-şi pună gândurile în ordine şi, când se întoarce din nou spre trotuar, bărbatul a dispărut. Se uită la dreapta, apoi la stânga, dar nu, nu mai e nimeni, a plecat. Uşurarea pe care o resimte are în ea ceva exagerat. Îşi repetă „Ce prostie!" şi totuşi respiră acum normal. Când iese în pragul magazinului, nu se poate împiedica să nu mai verifice o dată. Pentru o clipă, o nelinişteşte absenţa lui.

Alex se uită la ceas, apoi la cer. Vremea e frumoasă şi va mai fi lumină încă vreo oră. Nu are nici un chef să se întoarcă acasă. Ar trebui să se oprească şi la un magazin alimentar. Încearcă să-şi amintească ce mai e prin frigider. La capitolul cumpărături, într-adevăr e neglijentă.

O interesează mai mult slujba ei, confortul (Alex e cam maniacă în această privinţă) şi, deşi nu prea vrea s-o recunoască, hainele şi pantofii. Şi genţile. Şi perucile. I-ar fi plăcut ca toate acestea să fie aşezate sub semnul iubirii, doar că iubirea e un subiect aparte, un compartiment calamitat al propriei existenţe. A sperat şi-a dorit, apoi a renunţat. Acum nu mai vrea să se oprească la acest subiect, încearcă să se gândească la el cât mai puţin posibil. Încearcă doar să nu îşi preschimbe regretul în scandal televizat, să nu ia kilograme în

plus şi să nu ajungă să arate nasol. Cu toate acestea, deşi celibatară, rareori se simte singură. Are proiectele ei la care ţine enorm şi care îi ordonează timpul. În dragoste a eşuat, dar asta e situaţia. E mai uşor de când s-a pregătit pentru a trăi singură. În pofida solitudinii, Alex încearcă să trăiască normal şi să-şi găsească micile plăceri ale vieţii. Gândul acesta o ajută deseori să şi le descopere, fiindcă are dreptul la ele, ca toţi ceilalţi. De pildă, astă-seară s-a hotărât să se întoarcă să mănânce la Mont-Tonnerre, pe strada Vaugirard.

Unde ajunge puţin cam devreme. E a doua oară când intră aici. Prima dată a făcut-o săptămâna trecută şi pe o roşcată frumoasă care cinează de una singură nu o uită nimeni. În seara asta e salutată ca o clientă obişnuită, chelnerii îşi dau coate, flirtează stângaci cu musafira fermecătoare, care le zâmbeşte, iar băieţii o consideră cu adevărat minunată. Cere aceeaşi masă ca şi data trecută, cu spatele la terasă, cu faţa către sală şi comandă acelaşi vin de Alsacia la jumătate, de la gheaţă. Oftează. Lui Alex îi place să mănânce şi îşi tot repetă că trebuie să aibă grijă. Greutatea sa e un adevărat yoyo. Deşi stăpâneşte destul de bine situaţia. Poate să ia zece kilograme, cincisprezece, să ajungă de nerecunoscut şi apoi, după două luni, să o vezi revenind la greutatea ei normală. Peste câţiva ani, însă, nu se va mai putea juca aşa.

Îşi scoate cartea şi mai cere o furculiţă ca s-o ţină deschisă cât mănâncă. La fel ca săptămâna trecută, în faţa ei, puţin în dreapta, se află acelaşi tip cu părul şaten-deschis. Cinează cu nişte prieteni. Deocamdată nu au sosit decât doi, însă ceilalţi nu vor întârzia să îşi facă apariţia. A zărit-o imediat, de cum a intrat, iar ea se preface că nu observă cu câtă insistenţă o priveşte. Şi aşa or s-o ţină toată seara. Chiar şi după ce vor veni ceilalţi şi se vor lansa în eternele discuţii despre serviciu, fete, femei, chiar şi când se vor apuca să îşi spună, rând pe rând, poveşti ai căror eroi tot ei sunt, nu va înceta să o privească. Alex se bucură, dar nu vrea să-l încurajeze pe faţă. Nu arată deloc rău, trebuie să aibă vreo patruzeci, patruzeci şi cinci de ani, sigur a fost o frumuseţe de bărbat, pesemne că mai sare calul cu băutura, ceea ce îi conferă chipului ceva tragic. Un chip care o emoţionează.

Alex îşi soarbe cafeaua. Concesie unică, rafinat dozată: o privire pe care i-o dăruieşte la plecare. O simplă privire. Alex ştie

să o facă la perfecţie. O privire fugară, dar care îi provoacă o emoţie dureroasă observând ochii lui plini de dorinţă, ceva i se zvârcoleşte în pântece, ca promisiunea unei tristeţi. Alex nu traduce niciodată ceea ce simte în cuvinte, în cuvinte adevărate, când e vorba de viaţa ei, ca, de pildă, în seara asta. Îşi dă seama că mintea i s-a fixat pe aceste imagini oprite dintr-odată, de parcă i s-ar fi rupt filmul existenţei, îi e imposibil să meargă mai departe, să o povestească din nou, să găsească vorbele potrivite. Data viitoare, dacă va sta până mai târziu, poate că el va fi afară, aşteptând-o. Rămâne de văzut. Ba nu – Alex ştie foarte bine cum se va întâmpla. De fiecare dată e cam la fel. Întâlnirile ei cu bărbaţii nu au dus niciodată la cine ştie ce poveşti neobişnuit de frumoase – aici e vorba, cel puţin, despre o parte a filmului pe care a mai văzut-o şi de care îşi aminteşte bine. În sfârşit, aşa stau lucrurile.

Noaptea s-a lăsat cu totul, iar vremea e plăcută. Apare un autobuz. Alex grăbeşte pasul, şoferul o zăreşte în oglinda retrovizoare şi o aşteaptă, Alex se grăbeşte şi mai mult, dar, în clipa în care dă să urce, se răzgândeşte, va mai merge un pic pe jos şi va lua în drum un altul, face semn şoferului care îi răspunde cu un mic gest de regret, parcă voind să spună că fatalitatea e o chestie, nu glumă. Ba chiar deschide uşa:

— Nu mai e alt autobuz, după mine, în seara asta sunt ultimul…

Alex zâmbeşte şi îi mulţumeşte cu un semn. Prea bine, atunci o să ajungă acasă pe jos. O s-o ia pe strada Falguiere şi pe urmă, mai departe, pe Labrouste.

Locuieşte de trei luni în cartierul acesta, lângă poarta Vanves. Domiciliul şi-l schimbă deseori. Mai înainte a stat lângă poarta Clignancourt şi, mai înainte, pe strada Comerţului. Dacă unii urăsc să se tot mute de colo-colo, pentru ea e o necesitate. Se dă în vânt după manevra asta. Poate, ca şi perucile, îi dă senzaţia că îşi schimbă viaţa. E un laitmotiv. Fiindcă, într-o zi, chiar şi-o va schimba. Câţiva metri mai departe, o camionetă albă încearcă să urce cu două roţi pe trotuar, ca să parcheze. Vrând să treacă, Alex aproape că se lipeşte de zidul imobilului şi imediat simte prezenţa cuiva, e un bărbat, dar nu mai are timp să se întoarcă şi încasează un pumn între omoplaţi care-i taie respiraţia. Îşi pierde echilibrul, cade cu faţa înainte, se izbeşte cu fruntea de caroseria maşinii, scoţând un zgomot înfundat, scapă tot ce are în mână încercând să se agaţe de ceva, nu dă de

nimic, cel din spate o prinde de păr, dar nu apucă decât peruca şi rămâne cu ea în mână. Trage o înjurătură pe care Alex nu o înţelege, o apucă turbat, de data asta chiar de păr, de cât poate ţine în mână, cu cealaltă trăgându-i în burtă un pumn atât de tare cât să doboare şi-un bou. Alex nu mai are timp nici măcar să urle de durere, se frânge de mijloc şi începe să vomite. Bărbatul e cu adevărat puternic, fiindcă o întoarce spre el ca pe o foaie de hârtie. O ţine cu un braţ de talie, imobilizând-o şi îi vâră un căluş în gură, adânc, până-n gât. El e, bărbatul de la metrou, de pe stradă, bărbatul de la magazin, el e. O fracţiune de secundă se privesc în ochi. Încearcă să-l lovească cu picioarele, dar bărbatul îi ţine strâns braţele, ca într-o menghină, iar Alex nu are cum să se opună unei asemenea forţe, o apasă în jos, genunchii îi cedează şi, cu un şut zdravăn în şale, o aruncă în maşină cu totul şi Alex simte cum ceva ascuţit îi zgârie obrazul. Bărbatul urcă după ea, o întoarce fără menajamente, îi pune un genunchi pe piept şi îi mai trage un pumn în faţă. Durerea e insuportabilă… Ăsta chiar vrea să îi facă rău, chiar vrea s-o omoare, iată gândul care-i trece prin minte lui Alex când încasează pumnul, când craniul i se izbeşte de podea şi apoi sare în sus ca o minge, un şoc groaznic fiindcă acolo, în spatele capului e occipitalul, îşi zice Alex, occipitalul ei. În afara termenului anatomic, tot ce mai reuşeşte să gândească e „nu vreau să mor, nu aşa, nu acum”. E ghemuită, cu gura plină de vomă, în poziţie fetală, cu capul gata să explodeze, îşi simte mâinile trase cu violenţă la spate şi legate, la fel şi gleznele. Nu vreau să mor, îşi spune. Uşa camionetei e trântită, motorul ambalat, vehiculul porneşte în trombă de lângă trotuar… nu vreau să mor acum.

Alex e ameţită, dar conştientă de ce i s-a întâmplat. Plânge, înecându-se cu propriile lacrimi. De ce eu? De ce tocmai eu?

Nu vreau să mor. Nu acum.

2

La telefon, comisarul de divizie Le Guen nu i-a dat de ales.

— Mi se rupe de stările tale sufleteşti, Camille, nu mă mai freca la cap cu ele! N-am pe nimeni, chiar nu-nţelegi? Îţi trimit maşina şi-o tai unde-am zis!

A lăsat să treacă un timp, pentru a cântări efectul, apoi a adăugat:

— Şi nu mă mai scoate din pepeni!

Apoi a trântit telefonul. Stilul lui. Impulsiv. De obicei, Camille nu-i dă atenţie. În general, ştie cum să negocieze cu comisarul-şef.

Numai că, de data asta e vorba despre o răpire.

Or, Camille nu vrea cazul, a spus-o mereu, sunt două sau trei chestii cu care nu mai vrea să aibă de-a face, mai ales cu răpirile. De când a murit Irene. Soţia lui[2]. A leşinat pe stradă, fiind însărcinată în opt luni. A trebuit dusă la spital, pe urmă a fost răpită. Nu a mai văzut-o în viaţă. Şi asta l-a doborât pe Camille. L-a cuprins o disperare cumplită. A fost devastat. Şi a rămas zile întregi ca paralizat, halucinând. Când a început să delireze, a trebuit spitalizat. Din clinică a fost mutat într-o casă de odihnă. Era de-a dreptul un miracol că încă trăia. Fiindcă nimeni nu mai sperase la asta. În lunile în care lipsise din brigadă, lumea se întreba dacă îşi va mai reveni vreodată. Când s-a întors, era cumva straniu, fiindcă lăsa impresia că este exact acelaşi ca înainte de moartea lui Irene, doar că mai îmbătrânit. De atunci, nu a mai acceptat decât cazuri lipsite de importanţă: crime pasionale, bătăi între prostituate, vecini care se omorau între ei. Cazuri în care morţii îţi rămâneau în urmă, nu îţi stăteau înainte. Răpiri deloc. Camille vrea morţi de-adevăratelea, îngropaţi la doi metri sub pământ, morţi fără cale de întors.

— Totuşi, a constatat Le Guen, care făcea tot ce putea pentru Camille, să-i ocolim pe cei vii nu e o soluţie. La fel şi să facem pe funcţionarii de la pompe funebre, ăia care plimbă mortu'.

— Păi… i-a răspuns Camille, exact asta suntem!

Se cunosc de douăzeci de ani, se respectă, nu se bănuiesc de nimic rău. Le Guen e un Camille care ar fi renunţat oricând la munca de teren, Camille, un Le Guen care ar fi renunţat oricând

[2] Vezi *Travail soigne,* apărut la Le livre de poche, premiul Festivalului Filmului Poliţist de la Cognac, 2006.

la putere. Cei doi bărbaţi se deosebesc, în primul rând, prin două grade şi optzeci de kilograme. Şi treizeci de centimetri. Astfel prezentate lucrurile, pare o diferenţă enormă şi e adevărat că, atunci când îi vezi împreună, imaginea aduce cu o caricatură. Le Guen nu e el prea înalt, dar Camille e scund de-a binelea. Păi, închipuiţi-vă, la un metru patruzeci şi cinci, se uită la lume de sub masă, ca un copil de treisprezece ani. Îi datorează asta mamei sale, Maud Verhoeven, pictoriţă. Ale cărei pânze figurează în cataloagele a zeci de muzee din toată lumea. Geniala artistă şi fumătoare înrăită trăia învăluită în fumul ţigărilor, un halou permanent, un nor albăstrui fără de care nici nu ţi-o puteai imagina. Prin urmare, ei îi datorează Camille cele două calităţi remarcabile ale sale. Deci: de la artistă moşteneşte un talent ieşit din comun la desen, iar de la fumătoare hipotrofia fetală care a făcut din el un bărbat de un metru şi patruzeci şi cinci de centimetri.

De fapt, n-a întâlnit niciodată pe cineva pe care să-l poată privi de sus. Situaţia inversă, în schimb... O astfel de statură nu este numai un handicap. La douăzeci de ani a fost o umilinţă înfiorătoare, la treizeci, un blestem, deşi încă de la început a înţeles că e destinul lui. Genul de subterfugiu care îţi aduce pe buze cuvinte mari.

Mulţumită lui Irene, înălţimea lui Camille ajunsese un factor de putere. Irene reuşise să îl facă să crească pe dinăuntru. Niciodată nu fusese Camille atât de... Caută... Fără Irene până şi cuvintele îi lipsesc.

Spre deosebire de Camille, Le Guen e monumental. Cântăreşte nici nu se ştie cu siguranţă cât, fiindcă n-o spune niciodată, unii zic o sută douăzeci, alţii o sută treizeci de kilograme, alţii merg încă şi mai departe, deşi nu prea are importanţă. Le Guen e enorm, pachidermic, cu fălci atârnânde, de hamster, dar, mulţumită privirii limpezi şi faptului că debordează de inteligenţă, deşi nimeni nu poate să-şi explice cum anume, iar bărbaţii chiar refuză să accepte asta, femeile sunt, în imensa lor majoritate, de acord asupra unui punct: comisarul de divizie e un om extrem de seducător. Mai înţelegeţi ceva de-aici!...

Camille îl aude pe Le Guen ţipând. Nu îl impresionează accesele de furie ale comisarului de divizie. După atâta timp... Aşa că ridică receptorul şi formează numărul:

— Fii atent aici, Jean, bun, mă bag în povestea asta a ta cu

răpirea. Dar cum se-ntoarce Morel, i-o pasezi lui, fiindcă (aici îşi ia avânt şi aruncă fiecare silabă cu o răbdare care pare mai degrabă o ameninţare)… nu am de gând să închei eu cazul ăsta!

Camille Verhoeven nu strigă niciodată. Ori extrem de rar. Este un bărbat autoritar. Mic, chel, aparent superficial, însă toată lumea ştie că e tăios ca o lamă. De altfel, Le Guen nu răspunde. Unele guri rele pretind că în cuplul ăsta al lor, Camille ar fi bărbatul, dar pe ei gluma nu îi distrează. Camille închide telefonul.

— Ei, futu-i!

Asta chiar era bomboana de pe colivă. Cu-atât mai mult cu cât nu are loc în fiecare zi un caz de răpire, doar nu suntem în Mexic, putea să-şi fi ales un alt moment, când era plecat în misiune sau în zilele de odihnă sau oricând altcândva! Camille izbeşte cu pumnul în masă. Fără grabă, fiindcă este un bărbat stăpân pe el. Nici dacă aparţin altora, tot nu-i plac excesele.

Îi presează timpul. Camille se ridică, îşi ia pălăria şi paltonul şi coboară rapid treptele. O fi el scund, dar are pasul greu. Până la moartea lui Irene pasul îi era, totuşi, uşor, ea chiar îi zicea adesea: „Ai mers de păsărică. Mereu mi se pare că o să-ţi iei zborul”. Însă Irene a murit de patru ani.

Maşina opreşte în faţa lui. Camille urcă.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Alexandre, şefu’…

Şi-a muşcat limba. Toată lumea ştie pe-aici că lui Camille nu-i place sub nici o formă să i se spună „şefu’”. Zice că îi aminteşte de spital ori de serialele TV. Verdictele ironice sunt specialitatea lui. Camille este un nonviolent cu izbucniri. Fiindcă uneori se enervează. Oricum era un spirit intransigent, dar, odată cu vârsta, cu văduvia, a devenit mai bănuitor, mai irascibil. De fapt, nu are răbdare. Chiar şi Irene îl întreba: „De ce eşti tu mereu aşa de furios, iubitule?” De la înălţimea, dacă se poate spune aşa, a celor un metru şi patruzeci şi cinci de centimetri, Camille răspundea, prefăcându-se mirat: „Mda, cam aşa e… Nu am nici un motiv să mă enervez…” Coleric şi stăpânit, brutal şi diplomat, rari sunt cei care să-l înţeleagă de la prima întâlnire. Şi să îl mai şi aprecieze. Asta şi fiindcă nu este o fire prea veselă. Camille nu ţine cine ştie ce la propria persoană.

De când s-a întors la muncă, acum trei ani, Camille acceptă la el toţi stagiarii, un adevărat noroc pentru ceilalţi şefi de secţie, care nu vor să se încurce cu aşa ceva. Singurul lucru pe care

Camille nu şi-l doreşte, de când echipa lui s-a destrămat, este să-şi refacă una nouă şi stabilă.

Aruncă o privire spre Alexandre. Păi, cu mecla asta putea să-l cheme oricum altfel, numai Alexandre nu. Ce mai contează, ajunge şi Alexandre să fie cu patru capete mai înalt decât el, ceea ce nici nu e mare scofală şi demarează înainte de a primi ordinul, semn de tonus bun, cel puţin.

Alexandre zboară ca săgeata, îi place să conducă şi asta se vede. Ai zice să GPS-ul face eforturi să recupereze întârzierea de la plecare. Alexandre ţine să-i arate comandantului că se pricepe bine la şofat, sirena urlă, maşina trece autoritar pe străzi, prin intersecţii, pe bulevarde, iar picioarele lui Camille, la douăzeci de centimetri de podea, se bălăngănesc în timp ce proprietarul lor se ţine cu dreapta de centura de siguranţă. Ajung în mai puţin de cincisprezece minute. E zece fără zece seara. Deşi nu e prea târziu, Parisul pare deja adormit, liniştit, nu tocmai genul de oraş în care se răpesc femei. „O femeie”, a zis martorul care a sunat la poliţie. Martor aflat vizibil în stare de şoc: „Sub ochii mei au răpit-o!” Nu putea să-şi revină. Acum, s-o recunoaştem: e o experienţă cu care nu te întâlneşti prea des.

— Opreşte aici, spune Camille.

Camille coboară, ţinându-şi pălăria. Puştiul pleacă. E la capătul străzii, la cincizeci de metri de prima barieră. Încheie drumul pe jos. Când are destul timp, încearcă să analizeze problemele luându-şi distanţa necesară. E metoda lui. Prima privire contează mult, mai ales dacă poate fi una panoramică fiindcă, mai apoi, intri în detalii, în nenumărate fapte şi nu mai ai cum să dai înapoi. Acesta este motivul oficial pentru care a coborât cu o sută de metri mai înainte de locul în care e aşteptat. Celălalt motiv, cel real, este că nu are nici un chef să se ducă acolo.

Înaintând către maşinile de poliţie, ale căror girofaruri stropesc cu lumină faţadele din jur, încearcă să înţeleagă ce sentimente îl cuprind.

Inima îi bate cu putere în piept.

Evident nu se simte bine. Şi-ar da zece ani din viaţă pentru a fi în cu totul altă parte.

Dar oricât de încet se apropie, uite că tot a ajuns.

Cam aşa s-a întâmplat şi acum patru ani. Pe strada unde locuia, care semăna un pic cu asta de aici. Irene nu mai era acasă. Urma să nască un băieţel, peste câteva zile. Ar fi trebuit să se afle la maternitate, Camille s-a repezit acolo, a alergat, a

căutat-o, câte nu a făcut în noaptea aceea pentru a o găsi?… Parcă înnebunise, dar degeaba s-a agitat… După care, ea a murit. Coşmarul vieţii lui Camille a început într-un moment asemănător celui de acum. De-asta inima îi bate să-i sară din piept, iar în urechi aude un bâzâit continuu. Sentimentul de vinovăţie, pe care-l credea adormit, s-a trezit din nou. I se face greaţă. O voce îi strigă să o ia la fugă, o alta să îşi înfrunte frica, pieptul îl strânge ca o menghină. Camille e convins că are să cadă. În loc de asta, ridică o barieră şi intră în perimetrul securizat. Un agent îi face de departe un semn cu mâna. Dacă nu toată lumea îl cunoaşte pe comandantul Verhoeven, toată lumea în schimb îl recunoaşte. Chiar şi dacă nu ar fi fost un soi de legendă, cu un asemenea fizic ca al lui… Şi cu povestea de atunci…

— A, dumneavoastră eraţi?

— De ce, nu-ţi convine?

Imediat, Louis dă din aripi speriat.

— Nu, nu, nu, nici vorbă!

Camille zâmbeşte. Mereu s-a priceput să-l chinuie pe băiatul ăsta. Louis Mariani i-a fost multă vreme asistent, aşa că-l cunoaşte de parcă el l-ar fi făcut, piesă cu piesă.

La început, după ce Irene a fost omorâtă, Louis venea deseori la clinică, să îl vadă. Camille nu era prea vorbăreţ. Ceea ce nu fusese până atunci decât o formă de a-şi mai trece timpul ajunsese principala, dacă nu singura lui activitate. Toată ziua nu făcea decât să deseneze. Desenele, schiţele, crochiurile umpleau în grămezi camera căreia, de altfel, Camille îi păstra caracterul impersonal. Louis îşi amenajase şi el un mic colţ al lui. Unul se uita la copacii din parc, celălalt îşi privea picioarele. Şi astfel şi-au spus o mulţime de lucruri, în tăcere, dar nu era acelaşi lucru cu a le fi rostit cu voce tare. Numai că nu găsiseră cuvintele potrivite. Pe urmă, într-o bună zi, pe neaşteptate, Camille îi explicase că prefera să fie singur, să nu îl tragă şi pe Louis în durerea lui. „Un poliţist trist nu e un ins prea interesant de vizitat”, i-a zis. Le venise greu să se despartă aşa. Apoi, timpul trecuse. Când lucrurile începuseră din nou să meargă în ritm normal, fusese prea târziu. Doliul te lasă mai pustiu.

Nu se mai văzuseră de mult, deşi li se mai întâlniseră paşii pe la nişte şedinţe, briefinguri, chestii de genul ăsta. Louis nu se schimbase prea mult. Şi când are să-mbătrânească şi să moară,

tot tânăr are să arate. Sunt astfel de oameni... Şi e la fel de elegant. Odată, Camille i-a spus: „Chiar dacă mă-nţolesc de nuntă, tot ca adunat de pe drumuri par, pe lângă tine”. Mai trebuie adăugat că Louis este şi bogat, foarte bogat. Despre averea lui, ca şi despre kilogramele comisarului de divizie Le Guen, nimeni nu ştie câte cifre are, dar toată lumea este de acord că e considerabilă şi, cu certitudine, în permanentă expansiune. Louis ar putea trăi numai din dobânzi, asigurând şi patru sau cinci viitoare generaţii. În loc de asta, e gabor la Criminalistică. Am făcut şi o grămadă de şcoli care nu i-au servit la nimic, dar care au lăsat în urmă un nivel de cultură în care Camille nu a descoperit nicicând vreo breşă. Într-adevăr, Louis e o curiozitate.

Acum zâmbeşte, părându-i-se ciudat să se întâlnească aşa, pe neanunţate, cu Camille.

— Acolo e, zice, arătând spre barierele de securitate.

Camille grăbeşte pasul în urma tânărului. Bine, nu chiar atât de tânăr...

— Câţi ani ai, Louis?

Poliţistul se întoarce.

— Treizeci şi patru. De ce?

— Nu, aşa, întrebam şi eu...

Camille îşi dă seama că se află la doi paşi de Muzeul Bourdelle. Şi revede destul de clar chipul acelui *Heracles arcaş.* Victoria eroului asupra monstrului. Camille nu a sculptat niciodată, nu are fizicul potrivit şi nici nu mai pictează de multă vreme, dar de desenat nu se lasă, chiar şi după lunga depresie, fiindcă este ceva mai puternic decât el, face parte din fiinţa lui, nu şi-o poate interzice, mereu e cu un creion în mână, e felul lui de a privi lumea.

— Ai văzut *Heracles arcaş*, de la Muzeul Bourdelle?

— Da, răspunde Louis.

În mod evident l-a lăsat cu gura căscată.

— Deşi mă gândesc dacă nu se află mai degrabă la Orsay.

— Tot aşa de nasol ai rămas.

Louis zâmbeşte. Astfel de cuvinte în gura lui Camille înseamnă „chiar ţin la tine”. Înseamnă: ce repede trece timpul, sau, de când ne cunoaştem noi doi? Şi, în fine, mai înseamnă: aproape că nu ne-am mai văzut de când am omorât-o pe Irene, nu? Aşa că era cumva straniu să se întâlnească iarăşi amândoi la locul unei crime. Dintr-odată, Camille ţine să lămurească lucrurile:

— Îl înlocuiesc pe Morel. Le Guen nu avea pe nimeni la îndemână. Aşa că m-a rugat pe mine…

Louis face semn că pricepe, însă rămâne sceptic. Comandantul Verhoeven, implicat într-un astfel de caz, era un lucru cel puţin uimitor.

— Sună-l pe Le Guen, continuă Camille. Îmi trebuie echipe specializate. Imediat. Ţinând cont de ce oră este, mare lucru tot nu mai putem face, dar măcar să încercăm…

Louis aprobă din cap şi scoate telefonul mobil. La fel vede şi el lucrurile. Un caz de genul ăsta poate fi început de la unul din cele două capete. De la răpitor ori de la victimă. Sigur că primul capăt e cel mai îndepărtat. Pe când victima e posibil să locuiască în cartier, să fie răpită de lângă casă şi nu doar povestea lui Irene o dovedeşte, se gândesc ei, ci chiar statisticile o arată.

Strada Falguiere. E clar, seara asta e a sculptorilor. Merg până în mijlocul străzii pe care circulaţia a fost oprită. Camille ridică ochii către etajele imobilelor din jur. Luminile sunt aprinse la toate ferestrele – în stradă are loc spectacolul serii.

— Nu avem decât un singur martor, unul singur, zice Louis, închizând mobilul. Şi locul unde a fost parcat vehiculul în care a fost răpită victima. Trebuie să apară echipa de la Criminalistică.

Şi chiar apare. Bariera e dată în grabă la o parte, iar Louis le arată locul gol de pe trotuar, dintre alte două maşini. Patru tehnicieni coboară în grabă cu echipamentul necesar.

— Unde e? întreabă Camille.

Cam grăbit comandantul. Se vede că nu are nici un chef să mai rămână mult. Telefonul mobil îi vibrează.

— Nu, domnule procuror, răspunde, până când ne-a parvenit informaţia, trecând prin comisariatul arondismentului 15, era deja târziu ca să mai oprim circulaţia.

Ton sec, aproape la limita politeţii, când trebuie să te adresezi procurorului. Louis se îndepărtează ruşinat. Înţelege nerăbdarea lui Camille. Dacă ar fi fost vorba despre un minor, până acum ar fi fost mobilizate toate trupele, dar cum e vorba despre un adult… Se vor descurca singuri.

— Ceea ce ne cereţi va fi foarte dificil de realizat, domnule procuror, spune Camille.

Glasul i-a mai coborât un ton. Vorbeşte mult prea lent. Cei care îl cunosc ştiu că, în ceea ce îl priveşte, adeseori asta prevesteşte ceva.

— Uitaţi cum stă treaba, domnule, la ora la care vă vorbesc ar

fi... (ridică ochii), aş zice... măcar vreo sută de persoane pe la ferestre. Echipele de proximitate vor mai obţine informaţii de la alte două sau trei sute. Aşa că, în condiţiile date, dacă ştiţi vreun mijloc de a evita răspândirea veştii, sunt dispus să-l bag şi eu la cap.

Louis zâmbeşte fără să spună nimic. Verhoeven original sută la sută. După care se dă în vânt. Fiindcă îl regăseşte exact aşa cum era acum patru ani. Sigur, a mai îmbătrânit, însă a rămas la fel de dezinhibat. Uneori, chiar, un pericol public pentru ierarhia instituţională.

— Fireşte, domnule procuror.

După ton, se poate ghici că, indiferent care i-ar fi fost promisiunea, Camille nu are nici o intenţie să o respecte. Închide. Conversaţia i-a stricat cheful încă şi mai mult decât cazul de răpire.

— În primul rând, pe unde dracului umblă şi Morel ăsta al tău?

La asta, Louis nu se aştepta. La „Morel ăsta al tău". Camille e nedrept, dar Louis îl înţelege. Să-i dai un astfel de caz unui om ca Verhoeven, care deja trăieşte într-o anume confuzie...

— La Lyon, răspunde liniştit Louis. La un seminar european. Se întoarce poimâine.

Se îndreaptă împreună spre martorul păzit de un agent în uniformă.

— Mă scoţi din pepeni! bodogăneşte Camille.

Louis tace. Camille se opreşte.

— Iartă-mă, Louis.

Dar nu se uită la el, ci la vârfurile pantofilor, pe urmă iarăşi la ferestrele cu toate capetele acelea care privesc în aceeaşi direcţie, ca dintr-un tren care pleacă la război. Louis ar vrea să spună ceva, dar ce? De fapt, nu mai e nevoie. Camille se decide. Şi îl priveşte în sfârşit pe Louis:

— Deci, facem aşa...?

Louis îşi dă o şuviţă pe spate. Cu mâna dreaptă. Pentru el, gestul acesta înseamnă un întreg limbaj. De data aceasta, înţelesul ar fi desigur, de acord, aşa facem. Louis îi arată lui Camille o persoană aflată în spatele lui.

E un bărbat şi are în jur de patruzeci de ani. Tocmai îşi plimba câinele, o chestie aşezată la picioarele lui, pe care Dumnezeu trebuie că o meşterise într-o zi în care era cumplit de obosit. Camille şi câinele se uită unul la altul şi se urăsc pe loc.

Patrupedul mârâie, pe urmă se dă înapoi schelălăind până când se lipeşte de pantalonii stăpânului. Numai că, dintre cei doi, proprietarul câinelui e cel mai mirat văzând cum Camille i se proţăpeşte în faţă. Îl priveşte pe Louis, uimit că poţi ajunge şef în poliţie fiind atât de mic de statură.

— Comandant Verhoeven, se recomandă Camille. Doriţi să-mi vedeţi legitimaţia sau mă credeţi pe cuvânt?

Louis e extrem de satisfăcut. Ştie continuarea. Martorul o să spună:

— Nu, nu, e-n ordine… Doar că…

Camille îl va întrerupe cu un:

— Doar că?

Celălalt se va poticni şi mai rău:

— Păi, vedeţi, nu mă aşteptam… Adică, mai degrabă…

Începând de aici, rămâneau două variante: fie Camille îl împingea, adesea fără cruţare, pe ins în partea spre care deja o luase, strângându-l cu uşa până când i se cerea îndurare, fie renunţa. De data asta, Camille renunţă. Doar au în faţă un caz de răpire. O urgenţă.

Prin urmare, martorul îşi plimba câinele. Şi a văzut cum a fost răpită o femeie. Sub ochii lui.

— La ora douăzeci şi unu, spune Camille. Sunteţi sigur asupra orei?

Martorul e şi el ca toată lumea: când vorbeşte despre ceva, în fond, nu vorbeşte decât despre el însuşi.

— Cu siguranţă, fiindcă la şi jumătate mă uit întotdeauna la accidentele de maşină de pe No-Limit…! Cobor cu câinele chiar înainte de emisiune.

Încep cu descrierea fizică a agresorului.

— L-am văzut doar din profil, înţelegeţi? Dar era înalt, genul masiv.

Chiar are senzaţia că oferă un ajutor preţios. Camille deja îl priveşte plictisit. Louis pune întrebările. Părul? Vârsta? Hainele? Normal: n-am văzut bine, e greu de zis. În situaţia aceea…

— Bun. Dar maşina? încearcă Louis pe un ton încurajator.

— O camionetă albă. Cum au meseriaşii, ştiţi?

— Ce fel de meseriaşi? îl întrerupe Camille.

— Păi, nu ştiu ce fel de meseriaşi… meseriaşi şi-atât!

— Ce vă face să spuneţi asta?

Verhoeven pare să-şi piardă răbdarea. Individul stă cu gura deschisă.

— Păi, răspunde el în cele din urmă, toţi meseriaşii au camionete de genul ăla, nu?

— Da, aprobă Camille şi profită de dimensiuni pentru a-şi lipi pe ele numele, telefonul şi adresa. Cum am zice, publicitate gratuită şi itinerantă. Şi atunci, pe maşina pe care aţi văzut-o, ce scrisese meseriaşul?

— Treaba e că pe asta nu era scris nimic. Sau, în orice caz, eu n-am văzut nimic de genul ăsta.

Camille îşi scoate agenda.

— Notez. Deci… o femeie necunoscută… răpită de un meseriaş anonim într-o maşină imposibil de identificat. Am uitat ceva?

Stăpânul câinelui a intrat în panică. Buzele îi tremură. Se întoarce spre Louis, uite ce păţeşti dacă vrei să dai o mână de ajutor, nu mă mai prindeţi voi a doua oară, gata.

Extenuat, Camille îşi închide agenda şi se întoarce cu spatele. Louis îi ia locul. Unica mărturie conţine prea puţine informaţii, dar cu astea vor trebui să se descurce. Camille aude în urma lui continuarea interogatoriului. Marca vehiculului („un Ford, poate? … Nu mă prea pricep la mărci de maşini, ştiţi, personal nu mai am de mult maşină şi…”). Victima sigur a fost o femeie („sigur, fără îndoială”). Descrierea bărbatului care a răpit-o rămâne vagă. („În orice caz, era singur, nu am mai văzut pe nimeni altcineva…”) La fel şi modul de operare. Unul violent.

— Femeia a ţipat, s-a zbătut… şi atunci i-a tras un pumn în burtă. A lovit-o fără milă! În momentul ăla am strigat. Ca să-l sperii, înţelegeţi…

Camille încasează în plin precizările, de parcă fiecare cuvânt l-ar privi direct pe el. Un vânzător o văzuse pe Irene în ziua răpirii şi fusese la fel: nu avusese nimic de spus, nu văzuse nimic. Exact aceeaşi situaţie. Pur şi simplu, se întorcea pe propriile urme.

— Unde vă aflaţi, mai precis? întreabă.

— Acolo…

Louis cercetează trotuarul. Bărbatul ridică o mână cu degetul întins.

— Arătaţi-mi.

Louis închide ochii. S-a gândit la acelaşi lucru ca şi Camille, dar ceea ce urmează să facă Verhoeven, el n-ar putea. Martorul trage de câine şi înaintează pe trotuar încadrat de cei doi poliţişti. Apoi se opreşte.

— Cam aici…

Cântăreşte din ochi, se întoarce într-o parte, în cealaltă, se strâmbă, mdaa, cam aici. Camille ţine la precizia confirmării.

— Sigur aici? Nu mai departe?

— Nu, nu, răspunde victorios martorul.

Louis ajunge la aceeaşi concluzie ca şi Camille.

— Ştiţi, a lovit-o şi cu piciorul, adaugă bărbatul.

— Înţeleg, conchide Camille. Aşadar, vă aflaţi aici, la ce distanţă?

Îşi întreabă din priviri martorul.

— … La patruzeci de metri?

Da, tipul e satisfăcut de evaluare.

— Bun. Vedeţi cum o femeie e bătută crunt, e răpită, la patruzeci de metri de dumneavoastră şi tot ce faceţi, ca un om curajos ce sunteţi, e să ţipaţi.

Ridică ochii spre martorul care clipeşte des, ca sub imperiul unei emoţii puternice.

Fără să adauge nimic, Camille oftează şi se îndepărtează, aruncând o ultimă privire către potaia la fel de curajoasă ca stăpânul ei. Se vede că tare le-ar mai trage un şut.

Simte ceva, cum să-i spună, îşi caută cuvântul, simte un soi de disperare, are o senzaţie… electrică. Din cauza lui Irene. Se întoarce şi priveşte strada pustie. Şi e scuturat ca de un curent electric. Înţelege. Până aici şi-a făcut treaba temeinic, metodic, organizat, a luat măsurile care se aşteptau din partea lui, însă abia acum, pentru prima oară de când a ajuns în locul acesta, cu mai puţin de un ceas în urmă, conştientizează că o femeie în carne şi oase a fost răpită, că o femeie a ţipat, a fost bătută, împinsă într-o camionetă, că e prizonieră, înnebunită de groază, poate chiar torturată, că fiecare minut contează şi că el încă nu a intrat în cursă fiindcă îşi doreşte să păstreze distanţa, să se apere, fiindcă nu vrea să îşi facă meseria, meseria pe care singur şi-a ales-o. Şi pe care şi-a păstrat-o şi după moartea lui Irene. Puteai să fi făcut şi altfel, îşi spune, dar n-ai făcut-o. Acum, în clipa asta, eşti aici, iar prezenţa ta nu are decât o singură justificare: să găseşti femeia care tocmai a fost răpită.

Camille simte cum îl apucă ameţeala. Cu o mână se sprijină de o maşină parcată în apropiere, iar cu cealaltă îşi slăbeşte nodul la cravată. Să se găsească în aceste împrejurări speciale nu e deloc bine pentru un bărbat pe care nenorocirea îl doboară aşa de uşor. Louis vine lângă el. Oricine altcineva ar fi întrebat: „Te simţi bine?” Nu şi Louis. Acesta rămâne lângă el şi se uită în altă

parte de parcă ar aştepta un verdict cu răbdare, emoţie, nelinişte.

Camille se cutremură din tot corpul, parcă încercând astfel să-şi alunge tulburarea. Apoi se adresează specialiştilor de la Criminalistică, aflaţi la trei metri de el:

— Aţi găsit ceva?

Îşi drege glasul şi se îndreaptă spre ei. Când scena crimei e în plină stradă problema este că aduni totul, de-a valma şi apoi, din grămada aceea te apuci să ghiceşti ce ţine de cazul la care lucrezi.

Cel mai corpolent dintre cei doi ridică privirea spre el:

— Chiştoace, o monedă… (se apleacă spre o punguţă de plastic aşezată pe trusa din dotare) străină, o cartelă de metrou şi, un pic mai departe, avem o batistă de hârtie – folosită şi un capac de la un pix.

Camille se uită la punga cu cartela de metrou, ridicând-o în lumină.

— Evident, adaugă bărbatul, n-a scuturat-o prea tare.

În rigolă se văd urme de vomă, pe care colegul celui care i se adresase lui Camille le adună cu precauţie, utilizând o lingură sterilă.

Agitaţie dincolo de barieră. Câţiva agenţi în uniformă îşi fac grăbiţi apariţia. Camille îi numără. Le Guen i-a trimis cinci.

Louis ştie ce are de făcut. Doar e antrenat în lucrul alături de Camille. Trebuie formate trei echipe, cărora le va oferi primele informaţii pe care le deţin, va împărţi zona din jur, dar fără a merge prea departe dată fiind ora înaintată şi va stabili sarcinile fiecăreia. Un agent va rămâne lângă el pentru interogarea celor care locuiesc în zonă, pentru a-i invita să coboare pe cei de la ferestre şi care se găsesc cel mai aproape de locul răpirii.

Pe la unsprezece noaptea, Louis Seducătorul a descoperit singurul imobil de pe stradă care mai avea portăreasă la parter, un lucru foarte rar în Paris. Fascinată de eleganţa lui Louis. Mulţumită căruia ghereta ei devine cartierul general al poliţiei. Observând statura comandantului, în ea se întâmplă ceva. Handicapul bărbatului, la fel ca un animal abandonat, o impresionează profund. Îşi duce mâna la gură… vai, Doamne-Dumnezeule… În faţa acestei privelişti, simte cum o cuprinde duioşia şi i se înmoaie picioarele, ceea ce nu e neapărat de bine. Se uită la comandant pe furiş, strângând din pleoape, de parcă

acesta ar avea o rană deschisă, iar ea i-ar împărtăşi suferinţa.

După care îl întreabă încet pe Louis:

— Vreţi să mă duc după-un scăunel pentru şefu'?

Camille pare că se micşorează pe loc, tocmai când are de luat nişte decizii.

— Nu, mulţumesc, răspunde Louis cel Cucernic, închizând ochii. Totul va merge perfect aşa, oricum, doamnă, vă mulţumesc de mii de ori.

Şi Louis îi trimite un zâmbet magnific. Morala? Portăreasa face cafea pentru toată lumea.

În ceaşca lui Camille mai pune o linguriţă de cafea.

Toate echipele sunt la lucru. Camille soarbe din cafea sub privirea milostivă a portăresei. Louis se gândeşte. Ăsta-i felul lui: e intelectual, aşa că se gândeşte tot timpul. Încercând să înţeleagă.

— Răscumpărare?… sugerează cu prudenţă.

— Sex… zice Camille. Demenţă…

Ar putea trece în revistă toate pasiunile omeneşti: dorinţa de a distruge, de a poseda, revolta, dorinţa de cucerire. Din toate văzuseră şi unul şi celălalt, văzuseră toate pasiunile mortale şi acum iată-i aici, în ghereta portăresei, stând nemişcaţi… Aproape neputincioşi.

Interogatoriile au fost făcute, oamenii au fost chemaţi jos, în stradă, s-au mai notat o dată mărturiile, zvonurile, părerile unora şi altora, s-a sunat pe la uşi pe baza unor certitudini repede evaporate – şi astfel a trecut o parte din noapte.

Deocamdată, nimic. În nici un caz, femeia răpită nu locuia în cartier sau, oricum, nu în vecinătatea locului faptei. Pe aici nimeni nu pare să o cunoască. Trei semnalmente ar putea să corespundă cumva unor femei care sunt plecate în călătorii, în deplasări…

Adică nimic care să merite atenţie, din punctul de vedere al lui Camille.

3

Frigul o trezeşte. Şi vânătăile, fiindcă a fost un drum lung. Legată cum era, n-a putut face nimic ca să nu se mai rostogolească şi să nu se mai lovească de pereţii maşinii. Apoi, după ce maşina s-a oprit, bărbatul a deschis uşa şi a acoperit-o cu un fel de folie pe care a legat-o cu sfoară. După aceea, a ridicat-o pe umăr. E îngrozitor să fii redus la condiţia de simplu pachet, dar şi să te gândeşti că eşti la cheremul unui ins care te poate duce doar pe un umăr. Imediat îţi poţi închipui de ce anume ar mai fi capabil.

Fără să se sinchisească a trântit-o apoi pe jos, a scos folia şi a împins-o pe o scară. Marginile treptelor îi intrau lui Alex în coaste, capul nu avea cum să şi-l ferească, aşa că a urlat, însă bărbatul şi-a văzut de treabă. Când ceafa i s-a izbit de ultima treaptă, a leşinat.

Nu ştie de cât timp se află aici.

Acum nu se mai aude nici un zgomot, în schimb un frig groaznic îi paralizează umerii şi braţele. Şi picioarele îi sunt îngheţate. Banda adezivă e atât de strânsă, încât sângele nu poate să circule. Deschide ochii. Cel puţin încearcă, fiindcă stângul e încă lipit. Nici gura nu are cum s-o deschidă. Banda de scotch e lată. De asta chiar nu îşi mai aduce aminte. Probabil i-a lipit-o după ce a leşinat.

Alex e întinsă pe jos, pe-o parte, cu mâinile prinse la spate şi cu picioarele legate. Cel mai tare o doare şoldul pe care i se sprijină întreaga greutate. Îşi recapătă cunoştinţa încet, de parcă ar ieşi din comă. Tot corpul o doare, ca după un accident de maşină. Încearcă să-şi dea seama unde se află, îşi mişcă şoldurile până când reuşeşte să stea pe spate, deşi umerii o dor groaznic. Pleoapa stângă i se dezlipeşte în sfârşit, dar tot nu vede nimic. E spart, îşi spune Alex, înnebunită. Peste câteva secunde însă, ochiul pe jumătate deschis îi oferă o imagine ceţoasă, venită parcă de pe o planetă situată la ani-lumină de pământ.

Îşi trage nasul, încearcă să-şi alunge gândurile negre şi să judece limpede. Este într-un hangar ori un antrepozit. Un spaţiu mare, gol, cu o lumină difuză care vine de sus. Pardoseala e tare, umedă, are un miros de apă murdară de ploaie, de apă stătută. Deci de asta îi e atât de frig: locul musteşte, pur şi simplu.

Primul lucru care îi vine în minte e imaginea bărbatului ţinând-o strâns. Mirosul acru, înţepător al transpiraţiei lui, mirosul de animal. În momentele cele mai îngrozitoare, de multe ori îţi trec prin minte idei ridicole: mi-a smuls părul, asta îşi spune Alex mai întâi. Imaginea ţestei ei cu o zonă lată lipsită de păr, din care i-a fost smuls ditamai mănunchiul, o face să plângă. De fapt, nu chiar imaginea asta îi provoacă plânsul, ci tot ceea ce s-a întâmplat, oboseala, durerea. Şi frica. Plânge, dar până şi să plângă e greu aşa, cu banda adezivă care-i ţine buzele lipite. Se sufocă, începe să tuşească, dar şi asta e greu, iar se sufocă, ochii i se umplu de lacrimi. I se face greaţă. Dar e imposibil să vomite. Gura i se umple cu un soi de lichid amar ca fierea pe care e obligată să îl înghită la loc. Ceea ce îi ia destul de mult timp. Şi-i întoarce maţele pe dos.

Alex face eforturi ca să respire, eforturi ca să înţeleagă, ca să analizeze. În pofida situaţiei disperate în care se află, se străduieşte să se liniştească puţin. Nu întotdeauna e de ajuns să ai sânge rece, dar, fără asta, eşti sortit pieirii. Alex încearcă să se calmeze, să-şi încetinească bătăile inimii. Să priceapă ce s-a întâmplat, ce caută aici.

Să se gândească. În starea în care se află, îşi dă seama că o mai supără ceva – are vezica plină şi apasă pe ea din cauza poziţiei. Din punctul acesta de vedere, nu a fost niciodată prea rezistentă. Nu-i trebuie mai mult de douăzeci de secunde pentru a se decide şi pentru a-i da drumul îndelung jetului de urină. Renunţarea la bunele maniere nu reprezintă un eşec, fiindcă ea a ales aşa. Dacă nu ar fi făcut-o, probabil că ar fi suferit mult, s-ar fi răsucit ore-n şir şi tot acolo ar fi ajuns. Ţinând cont de situaţie, are alte lucruri de care să se teamă, iar nevoia de a urina devine, în condiţiile date, un obstacol inutil. Atâta doar că peste câteva minute i se face şi mai frig. La asta nu s-a gândit. Alex tremură şi nici nu mai ştie dacă de frig sau de frică. Revede două imagini: bărbatul din metrou, din fundul vagonului, care-i zâmbeşte şi chipul lui când o ţine strâns, înainte s-o arunce în furgonetă. Unde s-a lovit rău, în cădere.

Dintr-odată, undeva, departe, se aude pocnind o uşă metalică. Alex se opreşte imediat din plâns, ciulind urechile, încordată, mai-mai să plesnească. Apoi, dintr-o mişcare a şoldurilor, revine pe o parte şi închide ochii, gata să încaseze prima lovitură, fiindcă o va bate, nu? Doar de asta a răpit-o. Alex nici nu mai respiră. Din depărtare aude bărbatul apropiindu-se cu pas liniştit,

apăsat. În sfârşit, se opreşte în faţa ei. Printre gene îi zăreşte ghetele, sunt mari şi bine lustruite. Bărbatul nu spune nimic. S-a oprit, stă deasupra ei, fără a scoate un cuvânt şi rămâne aşa multă vreme, de parcă i-ar veghea somnul. Până la urmă, Alex se hotărăşte, deschide complet ochii şi îşi îndreaptă privirea spre el. Bărbatul ţine mâinile la spate şi stă aplecat spre ea, fără să i se poată citi vreo intenţie pe chip, doar stă aplecat spre ea ca spre… un obiect descoperit pe jos. Văzut din acest unghi, capul lui e impresionant, sprâncenele negre şi dese îi ascund parţial ochii, dar, mai ales, are o frunte parcă mai lată decât faţa. Asta îl face să semene cu un arierat, cu un individ primitiv. Îndârjit. Alex caută cuvântul potrivit. Dar nu îl găseşte.

Ar vrea să spună ceva. Numai că banda adezivă nu o lasă. Oricum, tot ce-i vine în minte este: „Vă implor…” Se gândeşte cu înfrigurare ce ar trebui să spună dacă îi va dezlipi banda de pe gură. Chiar îşi doreşte să găsească altceva, nu o rugăminte, dar din străfundurile creierului nu iese nimic la suprafaţă, absolut nimic, nici măcar o întrebare, o cerere stăruitoare, nimic, doar această implorare. Cuvintele nu vor să vină, mintea i s-a blocat. Aşa că nu înţelege: a răpit-o, a legat-o, a aruncat-o aici, acum ce va face cu ea?

Alex plânge, nu se poate abţine. Bărbatul se îndepărtează fără un cuvânt. Se duce într-un colţ al încăperii. Cu un gest larg ridică o prelată sub care Alex nu poate să vadă ce se află. În mintea ei revine aceeaşi rugă magică, iraţională: dă, Doamne, să nu mă omoare!

Bărbatul e cu spatele la ea, îndoit de mijloc. Trage cu ambele mâini de ceva greu – o cutie? – care scârţâie pe pardoseala din beton. E îmbrăcat cu pantaloni gri de pânză, cu un pulover în dungi, larg, uzat, pe care parcă l-ar fi purtat ani şi ani de zile.

După câţiva metri se opreşte şi ridică ochii spre tavan ca şi cum ar fixa ceva, după care rămâne nemişcat, cu mâinile-n şolduri, ca şi cum s-ar întreba ce să facă mai departe. În sfârşit, se întoarce. O priveşte. Se apropie, se lasă într-un genunchi lângă capul ei, întinde braţul şi, dintr-o mişcare, taie banda adezivă cu care i-a legat gleznele. După care palma uriaşă prinde capătul fâşiei de scotch de la colţul gurii şi îl trage brutal. Alex urlă de durere. Cu o singură mână o saltă în picioare. Sigur, Alex nu e prea grea, dar cu o singură mână! Simte o ameţeală care-i cuprinde întreg corpul; tot sângele i se urcă în cap şi se clatină. Fruntea îi atinge pieptul bărbatului. Acesta o ţine de umăr, foarte

strâns şi o întoarce. Până ca ea să apuce să spună vreo vorbă, îi taie rapid legăturile de la mâini.

Alex îşi adună tot curajul, nu mai stă pe gânduri, ci spune ce-i vine în minte:

— V… vă… im… plor…

Nu-şi mai recunoaşte vocea. Mai mult: se bâlbâie ca un copil, ca o adolescentă.

Sunt faţă în faţă. E clipa adevărului. Alex este atât de îngrozită de ce i-ar putea face, încât îşi doreşte să moară pe loc, fără nici o pretenţie, pur şi simplu să o omoare acum. Cel mai tare îi e frică de această aşteptare în care i se afundă imaginaţia, se gândeşte la ce ar putea să-i facă, închide ochii şi îşi vede trupul ca şi cum nu al ei ar fi, un trup întins pe jos, în poziţia de mai adineauri, plin de răni, sângerând abundent, suferind, de parcă nu i-ar aparţine şi totuşi al ei este. Se vede moartă.

Frigul, mirosul de urină. Îi e ruşine, îi e frică. Ce-o să se-ntâmple? Doamne, dă să nu mă omoare! Dă să nu mă omoare!

— Dezbracă-te, zice bărbatul.

O voce gravă, măsurată. Ordinul, la fel: grav, măsurat. Alex deschide gura, dar nu mai are timp să pronunţe nici o silabă fiindcă o loveşte atât de tare, încât o aruncă într-o parte. Clătinându-se, Alex nu mai apucă să facă un pas-doi şi cade, izbindu-se cu capul de beton. Bărbatul înaintează încet spre ea şi o prinde de păr. O doare cumplit. Apoi bărbatul o ridică. Alex simte că-i va smulge tot scalpul, se agaţă cu ambele mâini de braţul lui, încearcă să-l îndepărteze, iar picioarele, în pofida ei, îşi regăsesc fermitatea. Alex s-a ridicat. Când o pălmuieşte pentru a doua oară, încă o mai ţine de păr, aşa că trupul nu face decât să-i tresară şi capul i se întoarce într-o parte. Zgomotul palmei e asurzitor, însă ea nu simte aproape nimic, ameţită de lovitură.

— Dezbracă-te, repetă bărbatul. De tot.

Îi dă drumul. Alex face un pas, năucită; încearcă să se ţină pe picioare, dar cade în genunchi, oprindu-şi un geamăt de durere. Bărbatul înaintează spre ea şi se apleacă. Deasupra ei apar faţa lui lată, capul greu cu craniul disproporţionat de mare, ochii cenuşii…

— Pricepi?

În aşteptarea răspunsului, ridică mâna cu palma deschisă. Alex se grăbeşte să răspundă:

— Da, zice şi repetă de mai multe ori, da, da, da!

Se ridică imediat, gata să facă orice, doar să nu o mai

lovească. Foarte repede, ca el să priceapă că este în întregime pregătită să îl asculte, îşi scoate tricoul, îşi smulge sutienul, îşi desface nasturii de la blugi, de parcă hainele i-ar fi luat foc. Vrea să fie goală cât mai repede, ca să n-o mai lovească. Alex se răsuceşte, scoate de pe ea totul, totul, cât mai repede şi apoi rămâne în picioare, cu braţele de-a lungul corpului şi abia în clipa aceasta înţelege tot ce a pierdut şi nu va mai regăsi niciodată. Înfrângerea e absolută fiindcă, dezbrăcându-se aşa de iute, a acceptat totul, a spus da la orice urmează să se întâmple. Într-un fel, Alex a murit. Regăseşte senzaţii extrem de îndepărtate. De parcă ar pluti în afara propriului trup. Poate de aici îşi ia energia ca să întrebe:

— Ce v… vreţi?

Bărbatul parcă n-ar avea buze. Iar când zâmbeşte, ce se vede pe faţa lui, numai zâmbet nu poate fi numit. Acum, are o expresie întrebătoare.

— Ce-ai tu de dat, curvă-mpuţită?

A încercat să strecoare o nuanţă de lăcomie în întrebare, de parcă şi-ar fi dorit sincer să o seducă. Pentru Alex, cuvintele lui au sens. Pentru toate femeile, astfel de cuvinte au sens. Îşi înghite saliva. Îşi spune: n-o să mă omoare. Creierul i se încolăceşte pe această certitudine şi o strânge puternic pentru a împiedica orice contrazicere. Ceva din ea îi spune că tot o va ucide, dar nodul din jurul creierului e strâns, strâns, strâns…

— Puteţi să mi-o… mi-o… trageţi… se bâlbâie ea.

Nu, simte că nu aşa trebuie să vorbească…

— Puteţi să mă… vi… violaţi, adaugă. Puteţi să fa… faceţi… tot…

Zâmbetul bărbatului îngheaţă. Face un pas în spate, luând puţină distanţă ca s-o vadă mai bine. Din cap până-n picioare. Alex îşi desface braţele, vrea să arate că se oferă, că se abandonează, că nu mai opune nici un fel de rezistenţă, că i se dăruieşte, că e a lui, vrea să câştige timp, nimic altceva, doar atât, timp. Fiindcă, în împrejurările date, timpul înseamnă viaţă.

Bărbatul o priveşte liniştit, ochii lui o cercetează fără grabă de sus până jos, oprindu-se până la urmă, îndelung, asupra sexului. Alex nu se mişcă, iar el îşi apleacă încet capul, întrebător. Lui Alex îi este ruşine că este ceea ce este şi că trebuie să i-o arate. Şi dacă n-o să-i placă, dacă n-o să-i ajungă puţinul pe care ea îl are de dat, ce va face? Bărbatul clatină din cap, ca şi cum ar fi dezamăgit, decepţionat, nu, nu ţine. Ca să o facă să înţeleagă

mai bine întinde mâna, îi prinde sfârcul drept între degetul mare şi arătător şi îl răsuceşte atât de repede şi de tare încât femeia se îndoaie de durere, scoţând un urlet.

Îi dă drumul. Alex îşi ţine sânul cu o mână, cu ochii ieşiţi din orbite, cu respiraţia tăiată, sărind de pe un picior pe altul, înnebunită de durere. Lacrimile îi curg fără să vrea în momentul în care îl întreabă:

— Ce… ce-aveţi de gând?

Bărbatul zâmbeşte, de parcă ar vrea să îi amintească un lucru de domeniul evidenţei:

— Eei… O să mă uit cum crăpi, curvă-mpuţită.

Apoi face un pas în lateral, ca un actor.

Abia atunci vede Alex. În spatele lui. Pe jos. O bormaşină electrică lângă o ladă nu prea mare. Cât să încapă un corp omenesc.

4

Camille priveşte atent un plan detaliat al Parisului. În faţa portăresei, un agent în uniformă trimis de la comisariat îşi petrece timpul explicând curioşilor, vecinilor, că nu au de ce să rămână acolo dacă nu deţin o mărturie crucială despre răpire. O răpire! Asta da atracţie, cam ca un spectacol. Lipseşte vedeta din rolul principal, dar asta nu deranjează pe nimeni, doar decorul nu e magic. Toată seara cuvântul este repetat în fel şi chip, ca la ţară, uite că nu se mai întoarce, păi cine, cine, cine, cine, habar n-am, dacă-ţi spun, o femeie, după câte am înţeles, o cunoaştem, zi, o cunoaştem? Vacarmul e tot mai mare, până şi copiii coboară să vadă ce se-ntâmplă, la ora asta ar trebui să fie în pat, numai că toată lumea din cartier e înflăcărată din pricina situaţiei neaşteptate. Cineva întreabă dacă nu vine şi televiziunea, se pun fără încetare aceleaşi întrebări agentului de poliţie, orele se scurg fără să se întâmple nimic pentru cei care aşteaptă nu se ştie ce şi care stau aici doar aşa, să fie prezenţi, în caz că s-ar întâmpla ceva până la urmă, dar nu se întâmplă nimic, drept pentru care rumoarea se potoleşte încet-încet, interesul scade, peste câteva ore, va fi foarte târziu, atracţia se preschimbă în nemulţumire, primele reclamaţii ţâşnesc pe la ferestre, vrem să dormim de-acum, vrem linişte.

— N-au decât să sune la poliţie, bombăne Camille.

Ca întotdeauna, Louis este mai calm.

Pe plan a subliniat axele care converg către locul răpirii. Patru itinerarii posibile pe care femeia le-ar fi putut urma înainte de a fi fost răpită. Piaţa Falguiere sau bulevardul Pasteur, strada Vigee-Lebrun sau, în sens invers, strada Cotentin. S-ar putea şi să fi luat autobuzele 88 ori 95. Staţiile de metrou sunt destul de departe de locul faptei, dar şi asta rămâne o posibilitate. Pernety, Plaisance, Volontaires, Vaugirard…

Dacă nici acum nu vor descoperi nimic, mâine perimetrul va trebui lărgit, cercetările vor trebui împinse mai departe ca să găsească şi cea mai mică informaţie, dar pentru asta trebuie să aştepte să se scoale toţi fraierii ăştia, deci trebuie să aştepte ziua de mâine, de parcă ar avea nu ştiu cât timp la dispoziţie.

Răpirea este o infracţiune neobişnuită: nu ai victima sub ochi, ca în cazul unei crime, ci trebuie să ţi-o închipui. Camille asta şi încearcă să facă. Iar de sub creion îi iese silueta unei femei care

merge pe stradă. Se dă puţin înapoi: cam prea elegantă, cam prea mondenă. S-ar putea să fie prea bătrân pentru a mai desena genul ăsta de femeie. În timp ce dă telefoane, şterge şi ia de la capăt desenul. De ce o fi văzând-o atât de tânără? S-or fi răpind şi babe? Pentru prima dată se gândeşte la victimă nu ca la o tânără, ci ca la o fată. „O fată” a fost răpită pe strada Falguiere. Reîncepe să deseneze. Blugi, păr tuns scurt, geanta de-a curmezişul pieptului. Nu. Alt desen. Iat-o acum într-o fustă dreaptă, cu pieptul tare, bine conturat. Şterge enervat. O vede el tânără, dar, de fapt, nu o vede deloc. Iar când o vede, are chipul lui Irene.

În viaţa lui nu a existat altă femeie. În rarele ocazii ce se arată unui bărbat cu statura lui, o doză de vinovăţie, puţină silă de sine şi teama de ceea ce ar fi putut reprezenta reluarea relaţiilor normale cu femeile făceau ca propriile nevoi sexuale să depindă de reunirea prea multor condiţii, or aşa ceva chiar nu se lega. Ba da, s-a întâmplat o dată. O fată care se băgase într-o încurcătură şi pe care el o scosese din belea. Închisese ochii. Îi citise liniştea în priviri, atât şi nimic mai mult în acel moment. Apoi o întâlnise aproape de casă, ca din întâmplare. Aşa că hai la un pahar pe terasa La Marine, hai la cină şi, neapărat, dacă tot ai intrat în joc, nu urcăm la mine pentru un ultim pahar? Şi pe urmă… Normal, nu e genul de chestie pe care un poliţai integru să o accepte. Dar era tare drăguţă şi părea că-şi doreşte sincer să îi mulţumească. Mă rog, asta şi-a tot repetat Camille ulterior, pentru a se disculpa. Faptul că de mai bine de doi ani nu s-a atins de vreo femeie reprezenta un motiv în sine, dar nu era suficient. A făcut un lucru urât. O seară tandră şi calmă, în care nu s-a crezut obligat să creadă în sentimente. Ea îi aflase de la brigadă povestea, cea pe care toată lumea o ştia şi anume că soţia lui Verhoeven fusese omorâtă. A spus doar lucruri simple, lucruri de fiecare zi, s-a dezbrăcat şi a venit imediat lângă el, fără nici o introducere, s-au privit în ochi, Camille i-a închis la sfârşit, altfel nu se putea. Se întâlneau din când în când, fiindcă ea locuia nu prea departe. Să fi avut vreo patruzeci de ani. Şi cincisprezece centimetri mai mult decât el. Anne. Rafinată: n-a dormit niciodată la el, spunând că preferă să se ducă acasă. Evident, asta îl făcea pe Camille să evite anumite subiecte care l-ar fi întristat. Când se întâlneau în public, ea se prefăcea că nimic nu se întâmplase între ei. Ultima dată, într-o asemenea situaţie, chiar îi strânsese mâna oficial. De ce s-o fi gândind tocmai acum

la ea? Era oare genul de femeie pe care un bărbat ar avea vreun chef s-o răpească?

Camille se concentrează acum asupra răpitorului. De omorât se poate omorî în mai multe feluri şi din mai multe motive, dar răpirile seamănă toate între ele. Un lucru e sigur: pentru a răpi pe cineva, trebuie să te pregăteşti, nu glumă. Sigur, o poţi face şi sub influenţa unei porniri de moment, a unui acces de furie, dar aşa ceva se întâmplă rar şi de multe ori eşecul e aproape imediat. În cea mai mare parte a cazurilor, autorul organizează totul în detaliu, îşi face un plan minuţios, pe care îl pregăteşte cu atenţie. Statisticile nu sunt încurajatoare: primele ore sunt cruciale, altfel şansele de supravieţuire scad rapid. Ostaticul te încurcă şi, în scurt timp, vrei să scapi de el.

Louis trece primul la treabă. A sunat deja toţi şoferii de autobuz aflaţi în tură între orele 19:00 şi 21:30. Trezindu-i unul după altul.

— Şoferul de pe 88 care a făcut ultima cursă, îi spune lui Camille, acoperind receptorul. Pe la ora nouă. Îşi aminteşte de o fată care a luat-o la fugă spre autobuz, dar care s-a răzgândit.

Camille lasă creionul şi ridică privirea.

— La care staţie?

— Institutul Pasteur.

Fior pe şira spinării.

— De ce o ţine minte?

Louis transmite întrebările.

— Era mişto, zice Louis.

Acoperă receptorul cu palma.

— Chiar frumoasă.

— Aha…

— Şi e sigur că atât era ceasul fiindcă şi-au făcut un semn, fata i-a zâmbit, el i-a spus că era ultimul autobuz, însă ea a preferat să o ia pe jos, pe strada Falguiere.

— Pe care trotuar?

— Pe dreapta, cum te uiţi în josul străzii.

Direcţia se potriveşte.

— Semnalmente?

Louis cere detalii, dar concluzia nu pare să se întrevadă.

— Vagi. Foarte vagi.

Asta e problema cu fetele cu adevărat frumoase: te farmecă atât de tare, că-ţi scapă detaliile. Singurul lucru pe care îl ţii minte sunt ochii, gura sau fundul, ori toate trei la un loc, dar cum

erau îmbrăcate, asta deja… Ăsta-i neajunsul când depun bărbaţii mărturie. Femeile sunt mult mai exacte.

Camille meditează o vreme la astfel de lucruri.

Pe la două şi jumătate dimineaţa, tot ceea ce s-ar fi putut face se făcuse. Acum nu le mai rămânea să spere decât că, fără întârziere, se va mai întâmpla ceva, că va apărea un capăt de fir de care să poată apuca, o cerere de răscumpărare care să deschidă o nouă perspectivă asupra cazului. Poate vor descoperi un corp care să reducă la unu numărul ipotezelor. Un indiciu oarecare, ceva de care să se poată agăţa.

Lucrul cel mai urgent, sigur, dacă va fi posibil, va fi identificarea victimei. Deocamdată, de la sediul central, mesajul e categoric: nu a fost semnalată dispariţia nici unei persoane a cărei descriere să corespundă femeii în cauză.

Nimic care să trimită la o răpire.

Şi deja au trecut şase ore.

5

E o ladă din scânduri bătute cam la zece centimetri unele de altele. Aşa că se vede perfect ce se găseşte înăuntru. Adică, pentru moment, nimic. E goală.

Bărbatul o prinde pe Alex de umăr cu o faţă ieşită din comun şi o trage spre ladă. După care îi întoarce spatele de parcă nu ar exista. Bormaşina e, de fapt, o şurubelniţă electrică. Desface o scândură din partea de sus a lăzii, apoi o alta. Stă aplecat, cu spatele la ea. Ceafa groasă e transpirată… Omul de Neanderthal, ăsta e cuvântul care-i vine în minte lui Alex.

Stă în picioare în spatele lui, puţin retrasă, goală, cu un braţ în jurul sânilor, cu palma celuilalt ca o cochilie deasupra sexului fiindcă întotdeauna i-a fost ruşine să se arate aşa, chiar şi în situaţia asta, deşi e aiurea dacă stai să te gândeşti. Frigul o face să tremure din creştet până-n tălpi. Aşteaptă într-o totală pasivitate. Sigur, ar putea încerca, totuşi, ceva. Să se arunce pe el, să-l lovească, să o ia la fugă. Antrepozitul e gol şi imens. În faţa lor, la vreo cincisprezece metri mai încolo se vede o deschizătură, un fel de gaură largă, unde cândva nişte uşi mari, glisante, care azi nu mai erau, probabil că închideau hala. În timp ce bărbatul desface scândurile, Alex încearcă să îşi pună din nou în mişcare mecanismul cerebral. Să fugă? Să-l lovească? Să încerce să-i smulgă maşina de găurit? Ce va face după ce va termina de desfăcut cutia? Ce-o fi însemnând că o s-o lase să crape? Cum o fi vrând s-o omoare? Devine conştientă de direcţia alarmantă în care i-a luat-o mintea în doar câteva ceasuri. De la: „Nu vreau să mor”, a ajuns la: „Măcar de-ar face-o mai repede”. În clipa în care înţelege, se întâmplă două lucruri. Mai întâi, în capul ei se conturează un gând simplu, ferm, îndârjit: nu te lăsa, nu accepta, rezistă, luptă! Pe urmă bărbatul se întoarce, pune deoparte şurubelniţa electrică şi întinde mâna ca să o apuce din nou de umăr. O decizie misterioasă îi explodează atunci în creier, ca un balon de săpun şi o ia la fugă spre deschizătura de la celălalt capăt al halei. Luat pe nepregătite, bărbatul nici nu are timp să mişte vreun deget. În câteva fracţiuni de secundă, femeia sare peste ladă şi fuge în picioarele goale, cât poate de repede. Gata cu frigul, gata cu frica, acum ceea ce îi dă putere e dorinţa de a fugi, de a scăpa de aici. Pardoseala e îngheţată, dură, alunecoasă din cauza umezelii, ciment tare, plin de

asperităţi, dar Alex nu mai simte nimic, acaparată pur şi simplu de propria-i cursă. Ploaia a pătruns peste tot, iar picioarele lui Alex aruncă jerbe de stropi trecând prin bălţile cu apă stătută. Nu întoarce capul, îşi repetă doar „fugi, fugi, fugi”, nu ştie dacă bărbatul a început să alerge după ea. Eşti mai rapidă. Nu te îndoi de asta. El e bătrân, greoi, tu eşti tânără, zveltă. Eşti vie. Alex ajunge la deschizătură, încetineşte puţin goana, doar cât să zărească în stânga, în fundul halei, o altă deschizătură, asemănătoare cu cea prin care tocmai trece. Toate halele sunt la fel. Unde-o fi ieşirea? Nu-i pasă că va ieşi în stradă goală puşcă. Inima îi bate într-o cadenţă vertiginoasă. Alex ar vrea să se întoarcă şi să vadă cât de mult l-a lăsat în urmă pe bărbatul acela, dar cel mai mult îşi doreşte să iasă odată. O a treia hală. De data asta Alex se opreşte, cu sufletul la gură, mai-mai să se prăbuşească. Nu, nu poate să creadă! Reia cursa, dar cu lacrimi în ochi. Iat-o la capătul clădirii, în faţa ultimei uşi care ar trebui să dea spre exterior.

Şi care e zidită.

Cărămizi mari, roşii, peste care s-a prelins mortarul care le lipeşte şi care nu a fost netezit, ci aruncat de mântuială, cât să închidă gaura. Alex pipăie cărămizile acoperite de umezeală. Frigul o cuprinde iarăşi. Loveşte cu pumnii în perete şi începe să urle, în speranţa că poate cineva o va auzi de partea cealaltă. Urlă fiindcă nu ştie ce să spună. Lăsaţi-mă să ies! Vă implor! Alex loveşte şi mai tare, dar îşi epuizează puterile şi se lipeşte cu totul de zid, ca de un copac, de parcă ar vrea să se dizolve în el. Nu mai strigă, nu mai are voce, doar o rugă i-a mai rămas înţepenită undeva, în gât. Suspină în tăcere şi rămâne aşa, lipită de perete ca un afiş. Apoi, dintr-odată, se opreşte, simţind prezenţa bărbatului acolo, în spatele ei. Nu s-a grăbit, a venit liniştit după ea, îi aude paşii care se apropie, ea nu se mai mişcă, iar zgomotul încetează. I se pare că-i simte chiar respiraţia, dar, de fapt, ceea ce aude e propria ei groază. Bărbatul nu spune un cuvânt, ci doar o ia de păr, aşa-i place lui, de păr. Cât poate prinde-n mână. Trage cu brutalitate. Alex simte cum corpul îi zvâcneşte şi se prăbuşeşte pe spate, înăbuşindu-şi un ţipăt. Poate să jure că a paralizat. Începe să geamă, dar bărbatul nu pare dornic să o lase unde a căzut. Îi trage un şut în coaste şi, cum ea nu se mişcă suficient de repede, îi mai trage unul şi mai tare. „Javră.” Alex urlă, ştie că tortura nu va înceta, aşa că îşi adună întreaga energie pentru a se ghemui. Calcul greşit. Câtă

vreme nu îl va asculta o va lovi, aşa că o mai izbeşte o dată cu vârful ghetei în rinichi. Alex urlă, se ridică într-un cot, înalţă mâna în semn de predare. Gestul e limpede: gata, fac tot ce vreţi. Bărbatul nu se mişcă. Aşteaptă. Alex e în picioare, clătinându-se, încearcă să meargă drept, se împleticeşte, e la un pas să cadă, înaintează în zigzag. Nu însă destul de repede, aşa că gheata lui o ajunge din urmă şi o face să cadă pe burtă câţiva metri mai departe. Se ridică iarăşi, cu genunchii însângeraţi şi începe să meargă mai repede. Asta e, s-a terminat, nu mai e nimic de făcut. Alex abandonează orice speranţă. Se îndreaptă către prima hală, trece prin deschizătură, e gata pentru ce va urma. Complet epuizată. Ajunsă lângă lada aceea mare, se întoarce către el. Cu braţele atârnând, renunţând la orice pudoare. Nici el nu se mai mişcă. Ce zisese? Care-i fuseseră ultimele cuvinte? „O să mă uit cum crăpi, curvă-mpuţită.”

Bărbatul priveşte lada. Alex face la fel. E locul de unde nu mai e cale de-ntoarcere. Ceea ce va face, ceea ce va accepta va fi ireversibil. Iremediabil. Nicicând nu va mai putea da înapoi. O va viola? O va omorî? O va omorî înainte sau după? O va tortura îndelung? Ce-o fi vrând călăul ăsta care tace? În câteva minute va avea răspunsurile la întrebări. Doar un mister mai rămâne.

— Spu… spuneţi-mi, îl imploră.

A rostit cuvintele în şoaptă, de parcă i-ar fi cerut o mărturisire.

— De ce? De ce eu?

Bărbatul se încruntă ca un om căruia nu i se vorbeşte în limba lui şi care încearcă să ghicească sensul întrebării. Cu un gest maşinal, Alex întinde mâna în spatele ei, iar vârfurile degetelor ating lemnul negeluit al lăzii.

— De ce eu?

Încet, chipul bărbatului se destinde într-un zâmbet răutăcios. Absenţa asta a buzelor…

— Pentru că pe tine vreau să te văd cum crăpi, curvă-mpuţită.

Tonul explicaţiei clare. Pare convins că a răspuns limpede la întrebare.

Alex închide ochii. Îi curg lacrimile. Ar vrea să îşi revadă filmul vieţii, dar nici o amintire nu urcă din străfunduri; nu mai mângâie cu degetele lemnul lăzii, ci se sprijină în palmă ca să nu cadă.

— Haide… îi zice bărbatul, pe un ton agasat.

Şi îi arată lada.

Alex se pierde pe sine în momentul în care se întoarce, nu ea îşi trece piciorul peste marginea lăzii, nimic din ea nu mai este în

corpul care se ghemuieşte acolo. Stă aşa, cu picioarele desfăcute ca să-şi sprijine fiecare talpă pe câte o scândură, strângându-şi genunchii cu braţele, de parcă lada i-ar fi un ultim refugiu şi nu sicriul.

Bărbatul se apropie şi se uită la tabloul cu fata goală înghesuită în ladă. Cu ochii mari, fermecat, ca un entomolog care a descoperit o specie rară. Pare pe deplin satisfăcut.

Apoi se scutură şi ia şurubelniţa electrică.

6

Portăreasa i-a lăsat în ghereta ei şi a plecat la culcare. A sforăit toată noaptea ca un cimpoi. I-au lăsat bani pentru cafea, la care Louis a adăugat câteva cuvinte într-un bilet de mulţumire.

E trei dimineaţa. Toate echipele au plecat. La şase ore după răpire, rezultatele ar începăpea într-o cutie de chibrituri.

Camille şi Louis au ieşit pe trotuar. Se vor duce acasă, vor face un duş şi apoi se vor întâlni din nou.

— Du-te, îl îndeamnă Camille.

Au ajuns în staţia de taxiuri. Camille refuză invitaţia.

— Nu. Vreau să merg un pic pe jos.

Se despart.

Camille a încercat de nenumărate ori să o deseneze pe fata aceea, aşa cum şi-o închipuia, mergând pe trotuar, făcând semn şoferului de autobuz. A luat-o de la capăt iar şi iar fiindcă, de fiecare dată, în schiţă era ceva din Irene. Doar gândindu-se la asta, lui Camille i se face rău. Grăbeşte pasul. Fata de acum este cu totul altcineva. Asta trebuie să îşi spună.

Şi mai ales, trebuie să ţină cont de această diferenţă majoră: cea de acum e vie.

Strada e adormită, trec foarte puţine maşini.

Încearcă să gândească logic. Încă de la început l-a iritat că nu se poate găsi firul logic al evenimentelor. Nu răpeşti pe cineva la întâmplare. De cele mai multe ori victima e o persoană cunoscută. Poate nu foarte cunoscută, însă suficient pentru a avea cât de cât un mobil. În consecinţă, răpitorul ştie unde locuieşte victima. Camille îşi repetă lucrul acesta de mai bine de un ceas. Grăbeşte pasul. Dacă nu a răpit-o de acasă sau din faţa casei, înseamnă că de acolo nu a avut cum. Nu se ştie de ce, dar nu a fost posibil, altfel nu ar fi făcut-o aici, în mijlocul străzii şi cu toate riscurile pe care le implică asta. Şi, totuşi, în mijlocul străzii a făcut-o.

Camille grăbeşte mai tare pasul, iar gândurile sale urmează şi ele ritmul acesta susţinut.

Individul avea două soluţii: să o urmărească ori să o aştepte. Să o urmărească într-o camionetă? Nu. Deci, ea nu ia autobuzul, merge pe trotuar, iar el o urmăreşte cu camioneta? La ralanti? Aşteptând clipa prielnică pentru… E o tâmpenie.

Prin urmare, rămâne pânda.

O cunoaşte, îi ştie itinerarul, mai are nevoie doar de un loc de unde să o poată vedea venind… ca să-şi poată lua avânt pentru a-i sări în spate. Şi locul acela se găseşte, obligatoriu, în *faţa* celui de unde a răpit-o, fiindcă strada e cu sens unic. O vede, ea trece pe lângă el, o ajunge din urmă şi o răpeşte.

— Aşa văd eu lucrurile.

Se întâmplă destul de des să îşi vorbească sieşi cu voce tare. Nu e văduv de multă vreme, totuşi obiceiurile de om singur se învaţă imediat. De-asta nici nu i-a cerut lui Louis să îl însoţească: şi-a pierdut reflexele de lucru în echipă, meditând prea mult de unul singur şi, prin urmare, gândindu-se doar la sine. Mereu frământat. Nu-i place cum a ajuns.

Merge câteva minute, întorcându-şi ideile pe toate feţele. Caută. Face parte dintre cei care pot să persiste cu obstinaţie în eroare până când faptele le dau, totuşi, dreptate. E un defect supărător între prieteni, dar o calitate de apreciat la un poliţist. Străbate o stradă, apoi încă una, dar nimic nu se declanşează. În sfârşit, ceva pare să prindă contur într-un ungher al minţii.

Strada Legrandin.

O fundătură de numai vreo treizeci de metri, dar suficient de lată încât să poată fi parcate câteva maşini de fiecare parte. Dacă el ar fi fost răpitorul, aici ar fi oprit maşina. Camille înaintează, apoi se întoarce.

În intersecţie e un imobil. La parter, o farmacie.

Ridică ochii.

Două camere de supraveghere încadrează intrarea în farmacie.

Găsesc destul de repede secvenţa cu furgoneta albă. Domnul Bertignac e un om mai curtenitor decât se poate suporta, lipicios aproape, tipul de comerciant care adoră să dea o mână de ajutor poliţiei. Gen care întotdeauna îl enervează pe Camille. În camera din spate a farmaciei, domnul Bertignac e aşezat în faţa ecranului uriaş al computerului. Nu există o anumită constituţie a corpului specifică farmaciştilor, dar un fel de a fi, da. Camille ştie asta fiindcă tatăl lui a fost farmacist. Când a ieşit la pensie, semăna cu un farmacist ieşit la pensie. A murit de mai puţin de un an. Chiar şi când a murit, Camille nu s-a putut împiedica să nu-şi spună că arăta ca un farmacist mort.

Aşadar, domnul Bertignac ajută poliţia. Pentru asta, e cum nu se poate mai dispus să se dea jos din pat şi să-i deschidă uşa

comandantului Verhoeven la trei şi jumătate dimineaţa.

Nu le poartă pică poliţiştilor, deşi farmacia i-a fost spartă de cinci ori. Poftei nemăsurate pe care farmaciile o trezesc în sufletul dealerilor de droguri, domnul Bertignac îi răspunde prin tehnologie. De fiecare dată, a mai cumpărat o cameră de supraveghere. Aşa că acum are cinci: două afară, pentru fiecare porţiune de trotuar, celelalte înăuntru. Înregistrările se păstrează douăzeci şi patru de ore, după care se şterg automat. Domnul Bertignac ţine la dotarea sa tehnică. Prin urmare nu are nevoie de nici o comisie rogatorie pentru a demonstra virtuţile echipamentului. O face singur, cu bucurie. I-au trebuit doar câteva minute pentru a afişa pe ecran porţiunea din stradă acoperită de obiectivul camerei. Mare lucru nu se vede, doar partea de jos a maşinilor parcate lângă trotuar şi roţile acestora. La 9:04 seara soseşte camioneta albă, care opreşte şi mai înaintează puţin, pentru ca şoferul să poată vedea strada Falguiere de la un capăt la altul. Pe Camille l-ar fi mulţumit nu doar să i se confirme teoria (bine şi asta-i place, adoră să aibă dreptate), dar şi să se fi văzut ceva mai mult, fiindcă tot ce se zăreşte din maşină, în imaginea oprită de domnul Bertignac, sunt partea de jos a caroseriei şi roţile din faţă. Astfel ştiu mai multe despre modul de operare, despre ora aproximativă a răpirii, dar nu şi despre răpitor. Fiindcă, spre disperarea poliţistului, în film nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. Camille cade pe gânduri.

Totuşi, nu se hotărăşte să îşi ia tălpăşiţa. Fiindcă e enervant să ştii că ai răpitorul în mână, iar camera asta să nu filmeze ca proasta decât un detaliu de care li se rupe tuturor… La 21:27, camioneta părăseşte zona. Şi atunci se produce declicul.

— Aici!

Domnul Bertignac face mândru pe inginerul de studio. Înapoi. Aici. Camille se apropie de ecran, îl roagă să mărească imaginea. Domnul Bertignac e ca peştele-n apă. În clipa în care camioneta porneşte, partea de jos a caroseriei arată că a fost revopsită de curând, artizanal. Încă se disting urmele literelor care au fost înscrise pe laterală. Numai că aşa ceva nu se poate citi. Sunt foarte neclare şi, colac peste pupăză, mai sunt şi tăiate orizontal de partea de sus a ecranului, de fapt de limita cadrului camerei de supraveghere. Camille îl roagă să-i dea un print, iar farmacistul îi împrumută amabil un stick USB pe care îi copiază tot filmul. Cu contrast maxim, modelul printat arată cam aşa:

Parc-ar fi scris în morse.

Maşina s-a zgâriat de ceva, aşa că se disting şi nişte urme de vopsea verde.

Laboratorul va avea mult de lucru.

Camille a ajuns în sfârşit acasă.

Seara l-a cam tulburat. Urcă treptele. Locuieşte la etajul patru şi, din principiu, nu ia niciodată liftul.

Au făcut tot ce au putut. Dar ceea ce urmează e şi mai greu. Să aştepte. Să semnaleze cineva dispariţia vreunei femei. E posibil să dureze o zi, două, poate şi mai multe. Şi-n timpul ăsta... Când Irene a fost răpită, n-au trecut nici zece ore până au găsit-o moartă. Acum s-a scurs deja mai mult de jumătate din timpul de atunci. În cazul în care cei de la Criminalistică ar fi avut vreun indiciu util, ar fi aflat. Camille cunoaşte prea bine muzica tristă şi lentă a indiciilor ce trebuie puse cap la cap, războiul de uzură care durează înnebunitor de mult şi care-ţi macină nervii.

Toată noaptea întoarce lucrurile pe toate părţile. E epuizat. Nu are timp decât să facă un duş şi să bea câteva cafele.

N-a păstrat apartamentul în care a locuit împreună cu Irene, nu a vrut, ar fi fost greu să dea peste tot prin casă de lucruri care îi aminteau de ea, i-ar fi trebuit un curaj inutil, pe care era mai bine să îl folosească altfel. Camille se întrebase dacă a supravieţui dispariţiei lui Irene era o chestiune de curaj sau de voinţă. Cum să rezişti de unul singur, când totul în jur se năruie? Era necesar să îşi încetinească propria prăbuşire. Simţea că apartamentul îl arunca în braţele disperării, dar nu avea curajul să se despartă de el. Şi-a întrebat tatăl (care, oricum, până să răspundă limpede la o întrebare...), pe urmă pe Louis, care i-a dat un răspuns filosofic: „Ca să te ţii, trebuie să-i dai drumul”. Se pare că era din Tao. Camille nu era prea sigur că înţelesese.

— Ca în *Stejarul şi trestia*, dacă preferaţi.

Camille prefera.

Apoi, dintr-odată, vânduse apartamentul. Şi, de trei ani, locuia pe strada Valmy, pe malul Senei.

Intră în casă. Doudouche apare imediat. Da, fiindcă mai e şi ea, Doudouche, o pisicuţă tigrată.

— Un văduv care are o pisică, l-a întrebat Camille, nu e cam

prea clişeistic? Nu exagerez puţin, ca de obicei?

— Depinde de pisică, nu? a venit replica lui Louis.

Asta era toată problema. Din dragoste, din grijă pentru armonie, din mimetism, de ruşine, cine mai ştie de ce, Doudouche a rămas incredibil de mică pentru vârsta ei. Are o mutrişoară drăguţă, picioarele crăcănate ca ale unui cowboy şi e minusculă. Asupra acestui subiect, Louis nu mai deţinea nici o ipoteză, era un mister de nepătruns.

— Nu e şi ea niţel cam prea?… a mai întrebat Camille.

Veterinarul a rămas cu gura căscată când Camille i-a adus pisica şi l-a întrebat de ce e atât de mică.

Indiferent la ce oră se întoarce acasă comisarul, Doudouche se trezeşte, se ridică şi vine să îl vadă. În noaptea aceasta, în dimineaţa aceasta mai bine zis, Camille se mulţumeşte să o scarpine pe spinare. De mai mult nu are chef. S-au întâmplat destule pentru o singură zi.

Mai întâi, o femeie a fost răpită.

Apoi, faptul că s-a reîntâlnit cu Louis în astfel de împrejurări îl face să se întrebe dacă nu cumva Le Guen…

Camille se opreşte brusc.

— Ticălosul!

7

Alex a intrat în ladă şi-a îndoit spatele şi s-a ghemuit.

Bărbatul a pus capacul, a fixat şuruburile, după care s-a dat câţiva paşi înapoi pentru a-şi admira opera.

Alex e plină de vânătăi din cap până-n picioare şi tremură din tot corpul. Deşi i se pare absolut aberant, nu poate să nege evidenţa: în ladă se simte cumva mai liniştită. La adăpost. În ultimele ore nu a încetat să îşi imagineze ce avea să facă din ea, cu ea, însă în afara brutalităţii cu care a răpit-o şi a palmelor pe care i le-a dat… Bine, nu le putea ignora şi acum o doare capul din cauza acelor lovituri, numai că acum e aici, în ladă, întreagă. Nu a violat-o. Nu a torturat-o. Nu a omorât-o. Ceva îi şopteşte „nu încă”, dar Alex nu vrea să asculte glasul acela, considerând că fiecare secundă câştigată rămâne câştigată, că fiecare secundă care stă să vină încă nu a venit. Încearcă să respire cât mai adânc cu putinţă. Bărbatul stă în continuare nemişcat, îi vede ghetele mari, de muncitor şi partea de jos a pantalonilor. Se uită la ea. „O să te văd cum crăpi…” Aşa i-a zis. A fost aproape singurul lucru pe care l-a spus. Atunci, asta să fie? Vrea s-o omoare? Să se uite la ea cum moare? Şi cum o să procedeze? Alex nu se întreabă de ce, se întreabă cum şi când.

De ce-o fi urând femeile în halul ăsta? Oare ce poveste ascunde încât a pus la cale aşa ceva? Încât să o lovească atât de tare? Frigul nu e atât de pătrunzător, dar din cauza oboselii, a loviturilor, a fricii, a nopţii, Alex simte că îngheaţă. Încearcă să îşi schimbe poziţia. Nu e uşor. Stă aşezată, cu spatele îndoit, cu capul între genunchii cuprinşi cu braţele. Când încearcă să se ridice puţin, vrând să se întoarcă, îi scapă un ţipăt. O aşchie lungă i s-a înfipt în braţ, sus, lângă umăr. E obligată să o smulgă cu dinţii. Nu are loc. Scândurile sunt neşlefuite, pline de aşchii. Cum va face să se întoarcă, să se sprijine în mâini? Să îşi răsucească bazinul? Va încerca, mai întâi, să îşi mişte picioarele. Simte cum panica îi urcă în pântece. Începe să strige, să se mişte în toate părţile, dar se teme să nu se rănească în lemnul prost tăiat. Totuşi, trebuie să se mişte. Simte că o ia razna, gesticulează şi tot ce obţine sunt câţiva centimetri. O inundă valuri de nebunie.

Capul mare al bărbatului intră în câmpul ei vizual.

Atât de brusc încât se retrage involuntar înapoi, lovindu-şi

capul de scânduri. Bărbatul s-a aplecat să o vadă mai bine. Zâmbeşte cu buzele lui inexistente. Un zâmbet grav, lipsit de bucurie, care, dacă nu ar fi ameninţător, ar fi ridicol. Din gât îi iese un soi de behăit. Tot fără a spune vreun cuvânt, clatină din cap ca pentru a întreba: „Acum ai înţeles?”

— Sunteţi… începe Alex, dar nu ştie ce vrea să spună.

Bărbatul clatină mai departe din cap cu acelaşi zâmbet cretin. E nebun, îşi spune Alex.

— Su… sunte-ţi ne… nebun…

Dar nu apucă să continue, fiindcă individul se dă înapoi, se îndepărtează, nu îl mai vede, iar tremurul ei se accentuează. O alarmează faptul că a dispărut. Ce-o fi făcând? Încearcă să îşi răsucească gâtul, dar nu aude decât nişte zgomote destul de îndepărtate. Totul răsună în hala asta imensă şi goală. Deodată, simte cum se mişcă. Lada se clatină aproape insesizabil. Cu zgomot de lemn care trosneşte. Cu coada ochiului, răsucindu-se atât cât îi permite spaţiul, observă frânghia de deasupra. Până acum nu a zărit-o. E legată de capacul lăzii. Alex se contorsionează pentru a-şi înălţa o mână printre stinghii, dând de un inel de oţel şi de nodul frânghiei – e uriaş şi foarte strâns.

Funia vibrează şi se întinde, lada parcă scoate un urlet, după care se ridică, părăseşte podeaua şi începe să se învârtă încet. Bărbatul intră din nou în câmpul ei vizual, se află la vreo şapte sau opt metri de ea, lângă perete şi trage cu gesturi largi de frânghia trecută peste doi scripeţi. Lada urcă uşor, dând senzaţia că se va răsturna. Alex nu se mai mişcă, iar bărbatul o priveşte. Când lada ajunge cam la un metru şi jumătate deasupra solului, o opreşte, blochează coarda şi se duce să scormonească într-un morman de lângă deschizătura din zid din partea opusă, apoi se întoarce.

Acum sunt faţă în faţă, la aceeaşi înălţime şi se pot privi în ochi. Bărbatul scoate telefonul mobil. Ca să o fotografieze. Caută unghiul favorabil, se deplasează într-o parte şi-n alta, se dă înapoi, face una, două, trei fotografii, le verifică apoi şi le şterge pe cele care nu îi plac. Se întoarce lângă perete, iar lada mai urcă puţin, ajungând la doi metri de sol.

Bărbatul leagă frânghia, vizibil mulţumit.

Îşi pune haina şi îşi pipăie buzunarele pentru a verifica dacă nu a uitat ceva. Alex parcă nici nu mai există. Bărbatul nu aruncă decât o privire spre ladă înainte de a pleca. Extrem de satisfăcut de opera realizată. De parcă ar pleca de acasă la serviciu.

Acum chiar a plecat.

Liniște.

Agăţată de funie, lada se balansează greoi. Un curent rece acoperă în valuri trupul deja îngheţat al lui Alex.

E singură. Goală. Închisă.

Dintr-odată, înţelege.

Nu e o ladă.

E o cuşcă.

8

— Ticălosul…

„Gata cu vorbele mari…”, „Nu uita că sunt şeful tău!”, „În locul meu ce-ai face?”, „Mai îmbogăţeşte-ţi vocabularul, devii plicticos.” Comisarul de divizie Le Guen a încercat în decursul anilor totul, sau aproape totul cu Camille. Decât să se întoarcă mereu la aceleaşi formule, mai bine nu răspunde. Chestie care-i trage covorul de sub picioare lui Camille care, de regulă, intră în birou fără a bate la uşă şi se mulţumeşte să se proţăpească în faţa şefului. În cel mai bun caz, comisarul de divizie ridică fatalist din umeri; în cel mai rău, lasă privirea în pământ, mimând pocăinţa. Fără ca nici unul să rostească vreun cuvânt, ca într-un cuplu vârstnic, ceea ce, totuşi, e un eşec pentru nişte bărbaţi care, la cincizeci de ani, sunt amândoi celibatari. Sau, în fine, fără neveste. Camille e văduv. Le Guen şi-a încheiat cel de-al patrulea divorţ cu un an în urmă. „Ce chestie curioasă: mereu tensori cu aceeaşi femeie!”, a constatat Camille ultima oară. „Ce vrei, dacă s-au creat nişte obişnuinţe”, a răspuns Le Guen. „Ar trebui să observi că nici martorul nu l-am schimbat, din moment ce de fiecare dată tot tu eşti!” Şi a adăugat printre dinţi: „Şi-apoi, chiar dacă schimbi femeia, tot pe-aia o iei”, demonstrând că, pe teritoriul resemnării, nu avea rival.

Primul motiv pentru care Camille nu mai sare cu gura la Le Guen în această dimineaţă este ca să evite să îşi mai spună anumite lucruri până să se înţeleagă. Lasă deoparte mica manipulare a comisarului-şef de divizie care, evident, ar fi putut numi pe altcineva la conducerea acestui caz şi care s-a prefăcut că nu mai are pe nimeni la îndemână. Ceea ce îl surprinde pe Camille este că nu s-a prins pe loc, că i-a scăpat sensul ascuns al manevrei. Curios, ca să nu zică suspect. Al doilea motiv e că nu a dormit, că e stors de oboseală şi nu mai are energie de risipit, fiindcă îl aşteaptă o zi lungă, până ce va putea fi înlocuit de Morel.

E şapte şi jumătate dimineaţa. Agenţi obosiţi trec dintr-un birou în altul chemându-se, se deschid uşi, se aud strigăte, pe culoare aşteaptă poliţişti buimaci de nesomn, firma încheie o noapte la fel de albă ca şi celelalte.

Soseşte Louis. Nedormit şi el. Camille îl priveşte cercetător. Costum Brooks Brothers, cravată Louis Vuitton, pantofi Finsbury;

mereu la fel de sobru. Asupra ciorapilor, Camille încă nu se poate pronunţa şi, oricum, nu se pricepe. Louis e elegant, dar, deşi perfect bărbierit, tot are un aer obosit.

Îşi strâng mâinile ca într-o dimineaţă oarecare, de parcă nu ar fi încetat nici o clipă să lucreze împreună. De când s-au întâlnit iarăşi, noaptea trecută, nu au apucat să stea de vorbă pe îndelete, ori să pomenească ceva despre cei patru ani care s-au scurs. Nu că ar fi fost vreun secret, nici vorbă, doar necazuri, durere şi-apoi, ce mai puteai spune în faţa unui asemenea eşec? Louis şi Irene ţineau mult unul la altul. Camille crede că şi Louis se simte răspunzător de moartea ei. Louis nu susţinea că trăieşte o durere la fel de intensă ca a lui Camille, dar o avea şi el pe a lui. Imposibil de exprimat. În fond, au fost zdrobiţi de unul şi acelaşi dezastru, care le-a retezat amândurora cuvintele. De altfel, toată lumea a fost stupefiată, dar ei ar fi trebuit să stea de vorbă. Nu au reuşit, aşa că, încet-încet au continuat să se gândească unul la celălalt, încetând însă să se mai vadă.

Primele concluzii trimise de Laboratorul de expertiză criminalistică nu sunt încurajatoare. Camille răsfoieşte rapid raportul şi îi dă paginile pe rând lui Louis. Cauciucul roţilor e cel mai obişnuit cu putinţă, întâlnit, pesemne, la vreo cinci milioane de autovehicule. Camioneta – şi ea dintre cele mai obişnuite. Cât despre ultima masă a victimei: legume crude, carne roşie, fasole verde, vin alb, cafea… cu aşa ceva…

Se aşază în faţa hărţii mari din biroul lui Camille. Sună telefonul.

— Ah, tu eşti, Jean? zice Camille. La fix pici.

— Mda, încă o dată bună ziua, răspunde Le Guen.

— Am nevoie de vreo cincisprezece agenţi.

— Mi-e absolut imposibil.

— Aş vrea mai degrabă femei.

Camille stă câteva secunde pe gânduri.

— Am nevoie de ele cel puţin două zile. Poate trei, dacă nu găsim fata până atunci. Şi încă o maşină. Ba nu, două.

— Uite ce e…

— Şi-l vreau şi pe Armand.

— Ei, asta se poate. Ţi-l trimit imediat.

— Mii de mulţumiri, Jean, zice Camille şi închide.

Se întoarce spre hartă.

— Cât o să avem? întreabă Louis.

— Jumătate. Plus Armand.

Ochii lui Camille fixează harta. În cel mai bun caz, dacă ridică mâinile, ajunge până la arondismentul şase. Pentru arondismentul nouăsprezece are nevoie de scaun. Sau de o baghetă. Dar asta prea i-ar fi dat un aer de profesoraş. În decursul anilor, s-a gândit la mai multe moduri de a aşeza harta. Să o fixeze mai jos, să o pună pur şi simplu pe podea, să o decupeze pe zone şi să le lipească unele după altele... Le-a eliminat pe toate fiindcă, deşi i-ar fi rezolvat problema de înălţime, ar fi creat probleme de natură inversă tuturor celorlalţi. Dar, la fel ca acasă, la fel ca la Institutul medico-legal şi în biroul personal Camille dispune de instrumentarul adecvat. Taburete, scări, scăriţe, scăriţe portative – doar e expert în domeniu. Pentru dosare, arhivă, accesorii şi documentare tehnică a optat pentru o mică scară de aluminiu, îngustă, de lungime medie, iar pentru harta Parisului utilizează un scaun rotativ de bibliotecă cu sistem de blocare când se urcă pe el. Aşadar, Camille se sprijină de spătar şi se caţără pe el. Se uită atent la axele care converg spre locul răpirii. Vor organiza echipele care să acopere întreg sectorul. Întrebarea este unde să închidă perimetrul. Arată către o zonă, îşi priveşte vârfurile pantofilor, reflectează, se întoarce către Louis şi întreabă:

— Par un general stupid, nu crezi?

— În mintea dumneavoastră, presupun că „general stupid” e un pleonasm.

Glumesc, dar de fapt, nici unul nu ascultă ce spune celălalt, ci fiecare îşi urmează firul propriilor raţionamente.

— Totuşi... zice Louis gânditor, nici o camionetă de modelul acesta nu a fost furată recent. Dacă nu cumva şi-a pregătit de luni de zile lovitura, răpirea unei fete cu maşina personală înseamnă un risc ciudat. Un element grăitor pe care l-a lăsat în urmă.

— Poate că insul n-are mare lucru-n bostan...

Camille şi Louis se întorc. A apărut şi Armand.

— Dacă nu are, atunci e imprevizibil, spune Camille, zâmbind. Ceea ce face lucrurile încă şi mai complicate.

Îşi strâng mâna. Armand a lucrat zece ani cu Camille, dintre care nouă şi jumătate direct în subordinea lui. E un om înfiorător de slab, cu un aer trist şi de o avariţie patologică, defect care s-a întins ca o cangrenă peste toată viaţa sa. Fiecare secundă a existenţei lui Armand e pusă sub semnul economiei. Teoria lui Camille e că se teme de moarte. Louis, care a urmat mai toate

studiile cu putinţă, a confirmat că, din punct de vedere psihanalitic, e posibil. Camille a fost tare mândru că s-a dovedit un bun teoretician într-un domeniu despre care nu ştie absolut nimic. Profesional, Armand e o furnică neobosită. Daţi-i anuarul *Bottin* al oricărui oraş doriţi şi, peste un an, sigur a verificat toţi abonaţii.

Faţă de Camille, Armand a arătat întotdeauna o admiraţie fără rezerve. La începutul carierei lor, aflând că mama lui Camille a fost o pictoriţă celebră, admiraţia lui s-a transformat în adoraţie. Colecţiona articole decupate din ziare despre ea. În computer avea reproducerile tuturor lucrărilor ei pe care le putuse găsi pe internet. Când a aflat că statura mică a lui Camille, care era totuşi un handicap, era urmarea faptului că mama nu renunţase deloc la fumat în timpul sarcinii, Armand a fost tulburat. A încercat să construiască o sinteză prin care să împace admiraţia faţă de un pictor căruia nu îi înţelegea lucrările, însă îi admira celebritatea şi animozitatea faţă de o femeie atât de egoistă. Numai că astfel de sentimente contradictorii îi puneau în încurcătură logica. S-ar fi zis că încă mai lucra la tema propusă. Cu toate acestea, sentimentul de admiraţie era mai puternic, drept pentru care, de fiecare dată când numele sau vreo lucrare a lui Maud Verhoeven reveneau în actualitate, Armand era de-a dreptul fericit.

— Ţie ar fi trebuit să îţi fie mamă, i-a spus Camille într-o zi fără să se uite la el.

— O glumă proastă, a mormăit Armand, căruia, totuşi, nu îi lipseşte umorul.

Când Camille n-a mai putut lucra şi el s-a dus să-l viziteze la spital. Aştepta să găsească pe cineva cu maşină, ca să îl lase în apropiere, pentru a evita să plătească transportul şi sosea cu mâinile goale, de fiecare dată cu alt pretext. Situaţia lui Camille îl tulburase. Se simţea cu adevărat vinovat. Munceşti ani şi ani de zile cu nişte oameni şi, până la urmă, îţi dai seama că nu îi cunoşti deloc. Iar când survine un accident, o tragedie, o boală, o moarte, descoperi în ce măsură ceea ce ştiai despre ei s-a datorat unor informaţii întâmplătoare. Armand chiar e generos, deşi formularea asta pare cam aiurea. Fireşte, nu în privinţa banilor, nu trebuie în nici un caz să îl coste ceva, financiar vorbind, dar, în felul lui, e mărinimos. La brigadă, nimeni n-ar crede asta, dacă le-o spui, îţi râd în nas toţi cei care l-au împrumutat de zeci de ori, adică toată lumea, fără excepţie.

Când Armand ajungea la spital, Camille îi dădea bani pentru ca să-i cumpere un ziar, două cafele de la automat, o revistă. Armand păstra restul. La plecare, Camille se apleca pe fereastră şi îl vedea în parcare, interesându-se la cei care îşi încheiaseră şi ei vizita pentru a găsi pe cineva care să îl lase la o distanţă convenabilă de casă pentru a putea străbate restul drumului pe jos.

Totuşi, era cam neplăcut să se trezească iarăşi împreună, după patru ani. Din echipa de pe vremuri nu lipsea decât Maleval. Care fusese dat afară din poliţie. Făcuse şi câteva luni de arest preventiv. Ce s-o fi ales de el… Camille crede că şi Louis şi Armand îl mai văd din când în când. El n-o poate face.

Acum sunt toţi trei în faţa hărţii Parisului şi, cum nici unul nu spune nimic, situaţia sfârşeşte prin a semăna cu o rugă disimulată, aşa că, dintr-odată, Camille se scutură ca pentru a scăpa de ceva. Şi arată spre hartă.

— Bun. Louis, o să facem cum am convenit. Toată lumea merge la faţa locului şi nu lasă nimic necercetat.

Se întoarce spre Armand.

— Şi tu, Armand, ai o furgonetă albă bună la toate, cauciucuri universale, mâncare obişnuită de la victimă, o cartelă de metrou… N-ai decât să alegi.

Armand aprobă din cap.

Camille îşi ia cheile de pe birou.

Mai are de rezistat o zi până la întoarcerea lui Morel.

9

Când bărbatul revine, inima lui Alex mai că încetează să bată. Îl aude, chiar dacă nu se poate întoarce să îl privească. Paşii lui sunt greoi, lenţi şi sună ca o ameninţare. În orele dinainte, Alex şi-a imaginat revenirea lui şi s-a văzut violată, bătută, ucisă. A văzut lada coborând, a simţit cum individul o prinde de umăr, cum o trage afară cu brutalitate, cum o pălmuieşte, răsucind-o, forţând-o, penetrând-o, făcând-o să urle, omorând-o. După cum îi promisese. „O să mă uit cum crăpi, curvă-mpuţită.” Când faci o femeie curvă-mpuţită, înseamnă că vrei s-o omori, nu?

Dar încă nu s-a întâmplat asta. Încă n-o atinge, poate că îl încântă aşteptarea. A vârât-o în cuşcă vrând să facă din ea un animal, s-o înjosească, s-o domesticească, să-i arate cine e stăpânul. De asta a şi bătut-o în halul ăsta. Astfel de gânduri şi alte mii şi mai cumplite o chinuie. Să mori nu e atât de greu. Dar să aştepţi moartea…

Alex îşi promite mereu să reţină în ce momente apare, dar reperele dispar rapid. Dimineţile, zilele, serile, nopţile încep să se învălmăşească într-un continuum temporal, prin care mintea ei îşi găseşte din ce în ce mai greu drumul.

Când soseşte, bărbatul se proţăpeşte la început sub cuşcă, cu mâinile în buzunare, o priveşte o vreme, pe urmă îşi lasă geaca de piele pe jos, coboară lada la înălţimea ochilor, îşi scoate telefonul, face o fotografie şi se aşază la câţiva metri, acolo unde şi-a lăsat lucrurile, vreo zece sticle de apă, saci de plastic şi hainele lui Alex şi ele aruncate pe jos. Fetei îi e teribil de greu să le vadă atât de aproape, e ca şi cum ar putea să întindă mâna şi să le ia. Bărbatul se aşază. Pentru moment, doar o priveşte. Ai zice că aşteaptă ceva, dar nu spune ce.

Pe urmă, se hotărăşte brusc să plece, aşa că se ridică, se bate cu palmele peste coapse parcă pentru a-şi face curaj, ridică lada şi, după ce îi aruncă o ultimă privire, pleacă.

Nu vorbeşte. Alex i-a adresat câteva întrebări, nu prea multe, ca să nu îl înfurie, dar bărbatul nu i-a răspuns decât o singură dată, în rest a tăcut, încât ai fi zis că nu se gândeşte la nimic, ci doar se uită fix la ea. Iar când a vorbit, nu a spus decât: „Vreau să văd cum crăpi.”

Poziţia lui Alex e cu adevărat insuportabilă.

În picioare nu poate sta, întrucât cuşca nu este suficient de

înaltă. Nici să se întindă nu poate, fiindcă nu este destul de lungă. Nici să stea aşezată, capacul fiind prea jos. Aşa că stă chircită, aproape făcută ghem. Durerile sunt atroce. Muşchii i-au înţepenit, articulaţiile parcă s-au blocat, totul e amorţit, împietrit şi mai e şi frigul. Alex nu se poate mişca, tot corpul îi e anchilozat, circulaţia sangvină a încetinit, adăugând durere tensiunii la care e condamnată. În minte încep să îi revină tot felul de imagini, de scheme din timpul studiilor cursului pentru infirmiere, muşchi atrofiaţi, articulaţii înţepenite, sclerozate, uneori i se pare că asistă ca un radiolog la deteriorarea propriului corp, care nu mai e al ei şi înţelege că mintea sa e pe cale de a se împărţi în două, o parte rămânând cu ea, alta trăind aiurea, un început de nebunie care o pândeşte şi care va fi rezultatul mecanic al acestei poziţii infernale, inumane.

A plâns mult, apoi n-a mai avut lacrimi. Doarme puţin, fiindcă spasmele musculare o trezesc neîncetat. Primele crampe cu adevărat dureroase au apărut în cursul nopţii trecute, s-a trezit urlând, cu un picior cuprins de sus până jos de cârcei groaznici. Pentru a încerca să se destindă, a lovit cu piciorul în scândurile lăzii, cât de tare a putut, de parcă ar fi vrut să o arunce în aer. Crampele s-au mai potolit, dar ştia că efortul era inutil. Lucrurile o vor lua de la capăt. Tot ceea ce a câştigat a fost că lada a început să se balanseze. Şi avea să-i ia mult timp ca să se stabilizeze. După o clipă, starea devine apăsătoare. Alex a trăit ore întregi obsedată de revenirea crampelor. Şi-a supravegheat fiecare parte a trupului, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât suferea mai tare.

În rarele momente când o prinde somnul, visează că e închisă într-o temniţă, se vede îngropată de vie sau înecată, aşa că, atunci când nu o trezesc crampele, frigul sau frica, o fac coşmarurile. Acum, întrucât nu s-a mişcat decât câţiva centimetri timp de zeci de ore, au reînceput spasmele, de parcă muşchii ar fi mimat mişcarea, spasme reflexe împotriva cărora nu poate face nimic, membrele i se ciocnesc violent de scânduri şi ţipă.

Şi-ar vinde sufletul şi diavolului ca să se poată întinde, ca să se poată lungi măcar un ceas.

Într-una dintre dăţile când şi-a făcut apariţia, bărbatul a ridicat cu o altă frânghie, până la nivelul cuştii, un coş de răchită care s-a balansat o vreme, până când s-a stabilizat. Deşi nu era prea departe, Alex a trebuit să facă un efort uriaş de voinţă, să îşi sfâşie pielea mâinii când a împins-o printre scânduri pentru a

reuşi să ia o parte din conţinut, adică o sticlă de apă şi câteva crochete pentru animale. Pentru câini ori pisici. Alex n-a mai stat pe gânduri, ci s-a aruncat asupra lor. Sticla a golit-o aproape dintr-o sorbitură. Abia mai târziu s-a întrebat dacă nu cumva bărbatul pusese ceva înăuntru. A început din nou să tremure, dar nu ştia dacă din cauza frigului, a epuizării, a setei sau a fricii… Crochetele i-au produs sete, fără a-i fi potolit foamea. Aşa că se atingea cât mai puţin de ele, doar când foamea îi încleşta intestinele. În plus, avea nevoie şi să urineze şi tot restul… La început i-a fost ruşine, dar ce putea să facă? În consecinţă, dejecţiile se întindeau chiar dedesubtul cuştii, ca ale unei păsări uriaşe. Ruşinea i-a trecut repede, fiindcă nu era nimic pe lângă durere, pe lângă chinul de a trăi în felul acesta zile în şir, fără să se mişte, fără să ştie cât o va ţine prizonieră, dacă într-adevăr intenţionează să o lase să moară aici, în lada asta.

Oare cât timp îţi trebuie ca să mori în acest mod?

La început, de fiecare dată când bărbatul se întorcea, îl implora, îşi cerea iertare, deşi nu ştia pentru ce, ba chiar, o dată i-a scăpat rugămintea de a o omorî mai repede. Nu dormise de ore întregi, o chinuia setea, vomitase crochetele pe care, totuşi, le mestecase îndelung, mirosul de urină şi de vomă era cumplit, rigiditatea poziţiei o înnebunea, aşa că, în clipa aceea, moartea i se părea preferabilă. Imediat a regretat, căci, de fapt, nu dorea să moară, nu în momentul acela, nu aşa îşi vedea sfârşitul vieţii. Mai avea încă atâtea lucruri de făcut. Oricum, orice ar fi spus, orice ar fi cerut, bărbatul nu îi răspundea niciodată.

Cu o excepţie.

Alex plângea enorm, îşi epuiza puterile, simţea că începe s-o ia razna, că întregul creier îi devenea un electron liber, de nestăpânit, lipsit de legături, de repere. Bărbatul tocmai coborâse cuşca pentru a o fotografia, iar Alex a spus, fără îndoială pentru a mia oară:

— De ce eu?

Bărbatul a ridicat privirea, de parcă nu ar mai fi auzit niciodată întrebarea. S-a aplecat. Printre scânduri, feţele li s-au apropiat la doar câţiva centimetri.

— Fiindcă… Fiindcă tu eşti.

Răspunsul a tulburat-o. Era ca şi cum, dintr-odată, totul se oprise, de parcă Dumnezeu apăsase pe un întrerupător şi Alex nu mai simţea nimic, nici crampe, nici sete, nici dureri de stomac, nici oasele îngheţate până în măduvă, totul reducându-se la

cuvintele lui.

— Cine sunteţi?

Bărbatul a zâmbit din nou şi atât. Poate că nu obişnuia să vorbească prea mult şi cele câteva cuvinte îl epuizaseră. A urcat cuşca foarte repede şi-a luat haina şi a plecat fără să-i arunce nici o privire, părând înfuriat. Cu siguranţă, spusese mai mult decât îşi propusese.

De data aceasta, Alex nu s-a mai atins de crochete (bărbatul i-a mai pus câteva), ci doar a tras lângă ea sticla de apă din care sorbea câte puţin. Îşi dorea să reflecteze la spusele lui, dar când suferi în asemenea hal, cum să te mai gândeşti la altceva?

Îşi petrece ore întregi cu mâna întinsă deasupra capului, strângând, mângâind nodul enorm care ţine cuşca. Un nod cât pumnul ei, incredibil de bine strâns.

În cursul nopţii următoare, Alex intră într-un fel de comă. Mintea nu i se mai poate fixa asupra nici unei idei, i se pare că întreaga masă musculară s-a topit, că nu mai e făcută decât din oase, că e anchilozată complet, că e redusă la o contracţie imensă din cap până-n picioare. Până acum a reuşit să menţină o anume disciplină, prin mici exerciţii pe care le lua de la capăt aproape oră de oră. Mai întâi îşi mişca degetele de la picioare, apoi gleznele, le întorcea de trei ori într-un sens, apoi în celălalt, tot de trei ori, îşi strângea muşchii pulpei, îi relaxa, îi strângea încă o dată, întindea gamba dreaptă cât mai mult cu putinţă, o contracta de trei ori etc. De acum nu mai ştia dacă într-adevăr şi-a făcut exerciţiile sau doar a visat. Au trezit-o propriile gemete. Au fost atât de puternice încât a crezut că era altcineva, că vocea venea din afara ei. Horcăituri care-i ieşeau din pântece, sonorităţi pe care nu le cunoştea.

Degeaba s-a trezit, tot nu reuşeşte să-şi înăbuşe scâncetele, să le oprească.

Alex e sigură. Începe să moară.

10

Patru zile. De patru zile, ancheta bate pasul pe loc. Analizele s-au dovedit inutile, declaraţiile martorilor, sterile. Unul a văzut camioneta albă, pentru altul era albastră. Ceva mai departe, cuiva i s-a părut că a dispărut o femeie, o vecină, au dat telefon şi era la serviciu. O alta, asupra căreia începuseră investigaţiile, tocmai se întorsese de la sora ei, numai că soţul nu ştia că soţia are o soră... Ce nebunie!...

Procurorul a numit un judecător de instrucţie, un tip tânăr şi foarte activ, din generaţia căreia îi place când e agitaţie. Presa n-a comentat prea mult, a pomenit cazul ca fapt divers, acoperit imediat de valul de informaţii cotidiene. Trăgând linie şi adunând, rezultatul era că nu localizaseră răpitorul şi nici măcar nu ştiau cine e victima. Toate dispariţiile anunţate fuseseră verificate, dar nici una nu putea avea legătură cu evenimentul din strada Falguiere. Louis extinsese cercetările la întreg teritoriul oraşului, verificase dispariţiile anunţate în zilele precedente, în săptămânile, în lunile precedente. Degeaba. Nimic care să poată corespunde cu imaginea unei fete frumoase, al cărui posibil traseu să includă strada Falguiere din arondismentul XV al Parisului.

— Aşadar, nimeni nu o cunoaşte pe fata asta? Nimeni nu e îngrijorat că nu a mai venit pe-acasă de patru zile?

S-a făcut aproape zece seara.

Stau pe o bancă şi se uită la fluviu. O gaşcă de poliţai. Camille i-a lăsat biroul noului stagiar şi i-a luat cu el la masă pe Louis şi pe Armand. Când vine vorba despre restaurante, însă, îi lipsesc şi imaginaţia şi memoria pentru a găsi unul bun. E pus la grea încercare. Să îl întrebe pe Armand ar fi chiar o prostie, ăsta nu a mai dat printr-un restaurant de când l-a invitat tot el ultima oară. Pesemne că localul s-a şi închis de atunci. Cât despre Louis, ce-ar putea el recomanda depăşeşte posibilităţile lui Camille. Cantina de seară a lui Louis e vreun restaurant de lux precum Taillevent sau Ledoyen. Camille decide scurt: La Marine, pe cheiul Valmy, aproape de locuinţa lui.

Aveau multe să îşi spună. Pe vremea când lucrau împreună şi îşi încheiau treburile noaptea, târziu, mergeau adeseori să cineze împreună înainte de a se duce acasă. Regula era întotdeauna că de plătit, plătea Camille. A-l lăsa pe Louis să achite nota ar fi fost

de prost gust faţă de ceilalţi, amintindu-le că, în pofida statutului său de funcţionar public, banii nu erau pentru el un subiect delicat. Pentru Armand nici nu s-ar fi pus problema. A-i propune să ia masa în oraş însemna, pur şi simplu, a-l invita la masă. Cât despre Maleval, mereu o ducea prost cu banii şi se ştie cum a sfârşit-o.

În seara asta, Camille era bucuros că plăteşte. Fără să o spună, se simţea fericit alături de cei doi. Era ceva neaşteptat. Cu trei zile în urmă, nici nu şi-ar fi închipuit aşa ceva.

— Nu înţeleg… începe el.

Mai au de mers până la restaurant. Au traversat strada şi acum se plimbă de-a lungul cheiului, uitându-se la şlepurile trase la mal.

— Nici de la locul ei de muncă să nu anunţe nimeni? Să nu aibă nici soţ, nici logodnic, nici iubit, nici prietenă, chiar pe nimeni? Nici familie? Totodată, într-un oraş ca ăsta, în timpurile pe care le trăim, să nu anunţe nimeni nimic…

Discuţia de azi seamănă cu cele dintotdeauna, marcată de tăceri lungi. Fiecare are gândurile lui, reflectează, e concentrat.

— Bine, dar tu te interesai de tatăl tău în fiecare zi? întreabă Armand.

Sigur că nu, nici măcar la trei zile. Tatăl lui ar fi putut muri subit şi ar fi putut să treacă şi o săptămână până când… Avusese o prietenă cu care se vedea mai des. Ea l-a găsit mort şi a anunţat familia. Camille a întâlnit-o cu două zile înaintea înmormântării. Tată lui îi povestise ceva despre ea, dar vag, ca despre o relaţie lipsită de importanţă. Cu toate acestea, a fost nevoit să facă trei drumuri cu maşina până i-a dus înapoi tot ce lăsase în casa tatălui său. O femeie micuţă, proaspătă ca un măr, trandafirie în obraji, cu nişte riduri care parcă atunci îi apăruseră. Mirosea a lavandă. Pentru Camille, faptul că această femeie luase locul mamei în patul tatălui lui era, la propriu, de neimaginat. Două femei care nu aveau nimic în comun una cu cealaltă. Era o altă lume, o altă planetă şi ajunsese chiar să se întrebe ce legătură fusese, totuşi, între părinţii lui. S-ar fi zis că nici una. Maud, artista, se măritase cu un farmacist. Puteai înţelege ceva de aici? De mii de ori îşi pusese această întrebare. Micul măr cu riduri drăguţe părea mai potrivit în decorul respectiv. Oricum ai da-o, părinţii noştri şi ce făceau ei împreună rămâne deseori un mister. Acestea fiind spuse, abia peste câteva săptămâni Camille îşi dăduse seama că merişorul ridat

subtilizase, în doar câteva luni, o parte serioasă din averea farmacistului. Apoi, Camille s-a săturat şi a uitat-o. Păcat, chiar era o figură.

— Taică-miu e la azilul de bătrâni, continuă Armand, aşa că nu e acelaşi lucru. Însă când cineva trăieşte singur, ce-ai vrea? Moare şi chiar îi trebuie noroc ca să îl găsească imediat.

Spusele lui Armand îl lasă pe Camille cu gura căscată. Îşi aminteşte ceva legat de subiect. Povesteşte. Era un tip pe care-l chema Georges. Printr-un concurs de împrejurări, nimeni nu s-a mirat că nu s-a mai auzit nimic de el de mai bine de cinci ani. Pur şi simplu, a dispărut din acte fără să se fi întrebat cineva de ce: apă tăiată, curentul electric întrerupt... Din 1996, administratoarea credea că e internat, însă el se întorsese din spital fără să-l fi văzut cineva. I-au găsit cadavrul în casă în 2001.

— Am citit chestia asta în...

Titlul îi scapă.

— Edgar Morin, ceva gen *Gândirea...* nu ştiu cum.

— *Pentru o politică a civilizaţiei*, îi lămureşte sobru Louis. Şi îşi dă şuviţa la o parte cu mâna stângă. Traducere: îmi pare rău că mă bag...

Camille zâmbeşte.

— E o plăcere să ne revedem, nu? întreabă.

— Chestia de acum mă duce cu gândul la Alice, lasă Armand să-i scape.

Evident. Era vorba de Alice Hedges, o fată din Arkansas, găsită moartă într-o benă, pe malul canalului Ourcq, a cărei identitate rămăsese necunoscută timp de trei ani. Până la urmă, să dispari fără să laşi vreo urmă nu e chiar atât de rar cum s-ar crede. Dar, oricum, te pune pe gânduri. Stai în faţa apei verzi a canalului Saint-Martin, ştii că în câteva zile cazul va fi clasat şi îţi spui că dispariţia fetei necunoscute nu va mai interesa pe nimeni. Viaţa ei? Doar câteva rotocoale în apă.

Nimeni nu a revenit asupra deciziei de a-i da lui Camille cazul pe care nu-l dorea cu nici un preţ. Alaltăieri, Le Guen l-a sunat ca să îi confirme întoarcerea lui Morel.

— Ia mai lasă-mă-n pace cu Morel al tău! i-a răspuns Camille.

Spunând asta, Camille a înţeles că fusese conştient încă de la început că, acceptând provizoriu un astfel de caz, însemna că îl accepta până la capăt. Nu ştie dacă trebuie sau nu să îi fie recunoscător lui Le Guen că l-a aruncat în toată povestea asta. De altfel, în ochii şefilor nu era un caz prioritar. Un infractor

anonim a răpit o femeie necunoscută şi, în afara depoziţiei martorului, interogat şi reinterogat de mai multe ori, nimic nu „dovedea” răpirea. Sigur că mai erau şi urmele de vomă din rigolă, scârţâitul pneurilor pe care îl auziseră mai mulţi oameni aflaţi în vecinătate, un bărbat din zonă, care îşi parca maşina, chiar îşi amintea de camioneta care se pregătea să oprească paralel cu trotuarul sau ceva de genul. Dar toate acestea nu însemnau corp neînsufleţit, un cadavru real, de-adevăratelea. Din cauza asta, Camille a întâmpinat dificultăţi pentru a-i păstra lângă el pe Louis şi pe Armand, dar, în fond, Le Guen, ca şi alţii, ca toată lumea, e mulţumit să vadă refăcându-se brigada Verhoeven. Cazul, însă, nu mai putea fi întins cine ştie cât, hai, o zi sau două poate însă pentru moment, şefii închideau ochii. Pentru Le Guen, chiar dacă nu mai e vorba despre un caz, rămâne o investiţie.

Cei trei bărbaţi s-au mai plimbat puţin după masă, apoi au găsit banca asta de unde se uită la cei care merg pe malul fluviului, mai ales îndrăgostiţi sau oameni care şi-au scos câinii la plimbare. Aproape că te-ai crede undeva, în provincie.

Totuşi, e o echipă ciudată, îşi zice Camille. Pe de o parte, un băiat putred de bogat, pe de alta, un avar incurabil. „Nu cumva voi avea probleme cu banii?” Ce gând ridicol! A primit acum câteva zile documentul prin care era informat despre vânzarea la licitaţie a operelor mamei sale, dar n-a apucat să deschidă plicul.

— Chestia e, spune Armand, că nu ai chef să le vinzi. Şi, după părerea mea, ar fi mai bine aşa.

— Păi, sigur, după tine ar trebui să păstrez tot.

Mai ales operele lui Maud. Lui Armand, decizia chiar îi stă în gât.

— Nu, deloc, spune el. Dar chiar tablourile mamei…

— Parc-ai vorbi despre nestematele Coroanei!

— Totuşi, sunt ca şi nişte bijuterii de familie, nu?

Louis tace. Pentru el, când lucrurile devin prea personale…

Camille se întoarce la răpire:

— Cum stai cu posesorii de camionete? îl întreabă pe Armand.

— Trudim, trudim…

Unica pistă, pentru moment, rămâne fotografia autovehiculului. Modelul l-au aflat graţie camerei de supraveghere de la farmacia Bertignac. Sunt mai multe zeci de mii în circulaţie. Laboratorul a analizat inscripţia de sub vopsea şi le-a furnizat o primă listă de nume care ar fi putut corespunde.

De la „Abadjian” la „Zerdoun”. Trei sute treizeci şi patru de nume. Armand şi Louis le trec în revistă unul câte unul. Imediat ce descoperă pe listă numele vreunui posesor sau al cuiva care a închiriat o camionetă de modelul respectiv, verifică, depistează cui i-a fost revândută sau dacă poate să existe vreo legătură cu ceea ce caută, apoi trimit pe cineva să o vadă.

— Dacă e-n provincie, întreabă-mă cât e de uşor…

Mai mult, genul acesta de camionetă se vinde şi se revinde într-un ritm infernal, deci pentru a găsi proprietarii şi a mai şi sta de vorbă cu ei… Or, cu cât găseau mai puţini, cu atât lucrurile deveneau mai dificile, iar Armand se risipea mai tare. Deşi „a risipi” nu e un cuvânt care să-i convină prea mult. Camille l-a privit dimineaţă cum lucra încurcat de puloverul fără vârstă, având în faţă o hârtie scrisă pe o parte şi ţinând în mână un pix de la o promoţie *Pressing Saint-Andre.*

— O să ne ia săptămâni întregi, conchide Camille.

Poate nu chiar atât.

Telefonul îi vibrează.

La capătul celălalt, vocea surescitată a stagiarului. Bâlbâindu-se şi uitând solicitarea lui Camille.

— Şefu’, pe răpitor îl cheamă Trarieux şi-am dat de el. Comisarul-şef vă roagă să veniţi imediat.

11

Alex nu mănâncă mai nimic, a slăbit groaznic, dar, mai ales, mai ales, cu psihicul stă foarte prost. Cuşca îi strânge trupul şi îi trimite creierul în stratosferă. O oră dacă stai în poziţia asta, te-apucă plânsul. O zi şi vrei să mori. Două zile şi-ţi smulgi părul din cap. Trei zile şi înnebuneşti. Acum nu mai ştie de câte zile e închisă şi agăţată aici, sus. De zile în şir.

Aproape că nu mai poate gândi. Din piept îi urcă neîncetat un suspin de durere. Geme. Nu mai poate plânge, îşi izbeşte capul de scândura din dreapta o dată, încă o dată, iar şi iar şi iar, îşi izbeşte capul încă o dată şi încă o dată, plânsul i se transformă în urlet, are fruntea plină de sânge, simte cum înnebuneşte, ar vrea să moară cât mai repede cu putinţă fiindcă viaţa a devenit ceva de nesuportat.

Numai în prezenţa bărbatului nu mai geme. Când acesta e aici, Alex vorbeşte, vorbeşte, pune întrebări nu pentru a i se răspunde (oricum, el nu vorbeşte niciodată), ci fiindcă, atunci când pleacă, se simte înfiorător de singură. Înţelege acum ce simte un ostatic. Aproape că l-ar implora să rămână, într-atât e de îngrozită de singurătate, de ideea de a muri singură. Sigur, e călăul ei, dar i se pare că atâta vreme cât îl vede acolo, n-o să moară.

Fireşte, adevărul e altul.

Alex îşi face rău singură.

Cu bună ştiinţă.

Încearcă să facă în aşa fel încât să moară mai repede, întrucât nu mai aşteaptă nici un ajutor de la nimeni. Nu îşi mai controlează corpul extenuat, înţepenit; face pe ea, e scuturată de spasme, e ţeapănă din cap până-n picioare. Aşa că, disperată, îşi freacă piciorul de marginea scândurii aspre, la început simte un fel de arsură, dar continuă, continuă, continuă fiindcă îşi urăşte corpul în care suferă, vrea să-l ucidă, îşi freacă piciorul apăsând din toate puterile şi arsura devine rană. Ochii îi fixează un punct imaginar. O aşchie i-a intrat sub genunchi, dar Alex îşi freacă iar şi iar gamba, aşteaptă ca rana să sângereze, speră, vrea să se golească de sânge, să moară.

Lumea a abandonat-o. Nimeni nu-i va veni în ajutor.

Cât timp îi va lua până să moară? Şi cât până îi vor găsi cadavrul? Nu cumva bărbatul îl va face să dispară, îl va îngropa?

Şi unde? Are coşmaruri văzându-şi corpul în cine ştie ce văgăună, noaptea, în pădure, unde nişte mâini o aruncă într-o groapă cu un zgomot sinistru, înnebunitor. Se vede moartă. Deja e ca moartă.

Acum o eternitate, când încă mai ştia ce zi e, Alex s-a gândit la fratele ei. Simţea că o ajută să se gândească la el. Ştie că o dispreţuieşte. Întotdeauna va fi cu şapte ani mai mare decât ea. Ştie totul mai bine decât ea şi îşi poate permite orice. Mereu mai puternic decât ea, încă de la început. Dându-i lecţii. Ultima dată când l-a văzut, tocmai scotea un tub de somnifere, pe care el i l-a luat cu forţa zicând:

— Ce mai e şi tâmpenia asta?

Mereu purtându-se ca şi cum i-ar fi fost tată, îndrumător de conştiinţă, stăpân, de parcă ar fi deţinut controlul asupra vieţii ei. Şi tot aşa, încă de la început.

— N-auzi? Ce mai e şi cu tâmpenia asta?

Ochii îi ieşiseră din orbite. Era iute la mânie, avea o expresie fioroasă. Şi-atunci, pentru a-l linişti, Alex a întins o mână şi şi-a trecut degetele uşor prin părul lui, dar inelul i s-a prins într-o şuviţă şi-a retras prea repede braţul, iar el a ţipat şi i-a tras o palmă pe loc, de faţă cu toată lumea. Chiar că se enervează prea uşor.

Cât despre dispariţia ei... Trebuie să fie mulţumit că e lăsat în pace. O să aştepte vreo două-trei săptămâni înainte de a începe să îşi pună întrebări.

Se gândeşte şi la mama ei. Nu îşi vorbesc prea des, pot trece luni de zile fără un telefon. Şi în nici un caz nu va suna mama prima.

Tata?... Uite că în astfel de clipe e bine să ai unul. Să îţi închipui că va veni să te elibereze, să crezi asta, să speri, trebuie să fie un gând mângâietor, dar şi unul care să te aducă la disperare, Alex nu ştie ce să aleagă fiindcă nu ştie cum e să ai un tată. De obicei, nu se gândeşte la asta.

Numai că a avut astfel de gânduri la început, după ce a închis-o în cuşcă. Acum nu mai poate pune cap la cap nici două-trei idei limpezi, mintea nu-i mai funcţionează, nu mai face altceva decât să înregistreze suferinţele pe care le îndură trupul. Mai înainte, Alex s-a gândit şi la slujba ei. Când a fost răpită, tocmai încheiase de înlocuit pe cineva. Îşi dorea să termine ceea ce avea în lucru, prin casă, în fine, prin viaţa ei. Pusese ceva bani deoparte şi ar fi putut supravieţui două sau trei luni cu uşurinţă,

neavând cine ştie câte nevoi. În consecinţă, nu solicitase alte misiuni. Drept pentru care nici nu va apela cineva la ea. Uneori, când muncea, o mai sunau câteva colege, dar în momentul de faţă nu mai era cine s-o facă.

Nu are nici soţ, nici logodnic, nici iubit. Asta e. Nimeni nu se interesează de viaţa ei.

Poate că îi va cuprinde îngrijorarea la câteva luni după ce va fi murit aici, epuizată şi nebună.

Şi chiar dacă mintea i-ar mai funcţiona cum trebuie, Alex tot nu ar şti ce să se întrebe. Câte zile mai are de trăit? Ce suferinţe sunt în clipa morţii? Un cadavru intră în putrefacţie şi aşa, agăţat între cer şi pământ?

Deocamdată, bărbatul aşteaptă ca ea să moară, după cum a şi spus-o: „Să te văd cum crăpi”. Lucru care e pe cale să se întâmple.

Acel „de ce?” dureros s-a spart deodată, ca un balon de săpun. Alex deschide ochii mari. Rumegase ideea fără s-o ştie, fără să vrea, iar aceasta încolţise fără ştirea ei, ca o plantă murdară şi încăpăţânată. Declicul s-a produs cine ştie cum, în haosul din mintea ei. Ca o descărcare electrică.

Nu mai contează. Acum ştie.

E tatăl lui Pascal Trarieux.

Cei doi nu seamănă deloc, absolut deloc, ai zice chiar că nici nu se cunosc, atât sunt de diferiţi. Ba nu, poate că nasul, cumva, ar fi trebuit să se gândească mai devreme. El e, fără îndoială, iar certitudinea asta e îngrozitoare – Alex are convingerea că bărbatul a spus adevărul şi a adus-o aici ca s-o ucidă.

Pentru că o vrea moartă.

Până în acest moment, a refuzat să îl creadă. Acum însă, conştientizarea adevărului îi urcă în creier intactă, ca în primele clipe şi-i zăvorăşte toate uşile, aruncându-i în aer şi ultimele fărâme de speranţă.

— Deci, asta era…

Îngrozită, nu l-a auzit sosind. Îşi suceşte gâtul ca să-l zărească, dar, înainte să reuşească, lada începe să se legene, apoi să se învârtă. Peste puţin timp, bărbatul intră în câmpul ei vizual. E lângă perete, coborând cuşca. Când ajunge la înălţimea potrivită, blochează frânghia şi se apropie. Alex se încruntă, fiindcă bărbatul nu arată ca de obicei. Nu la ea se uită, ci prin ea şi păşeşte foarte încet, de parcă s-ar teme că ar putea călca pe o mină. Acum, că îl observă mai îndeaproape, da, aşa e, are ceva

asemănător cu fiul lui, figura hotărâtă.

Se opreşte la doi metri de cuşcă şi nu se mai mişcă. Alex îl vede cum îşi scoate telefonul mobil. Simte ceva mişcându-se deasupra ei. Încearcă să se întoarcă, dar nu are cum, a mai încercat de mii de ori, e absolut imposibil.

Se simte foarte rău.

Bărbatul ţine telefonul în mâna întinsă şi zâmbeşte. Alex cunoaşte deja grimasa asta şi ştie că nu prevesteşte nimic bun. Aude iarăşi mişcare deasupra ei, apoi declicul aparatului fotografiind-o. Bărbatul dă din cap, aprobând nu se ştie ce, apoi se întoarce în colţul halei şi ridică lada.

În aceeaşi clipă, privirea lui Alex e atrasă de coşul de răchită plin cu crochete, de lângă ea, care se mişcă straniu, parc-ar tresări, parc-ar fi viu.

Dintr-odată, Alex înţelege. Nu crochete pentru câini ori pisici sunt, cum îşi închipuise.

Îşi dă seama de asta când vede capul enorm al şobolanului iţindu-se la marginea coşului. În raza vederii, pe capacul lăzii, alte două siluete întunecate trec iute, cu fâşâitul pe care l-a mai auzit. Ambele se opresc, strecurându-şi capetele printre scânduri, chiar deasupra ei. Doi şobolani mai mari decât primul, cu ochi negri, sclipitori.

Alex nu se poate stăpâni şi ţipă să-şi spargă plămânii.

Fiindcă, de fapt, din cauza asta a lăsat bărbatul crochetele. Nu ca să se hrănească ea. Ci pentru a-i atrage.

Nu el o va omorî.

Ci şobolanii.

12

Un vechi spital, împrejmuit de ziduri, de lângă poarta Clichy. Un imobil dezafectat de prin secolul al XIX-lea, căzut în ruină şi înlocuit de un spital universitar ridicat la celălalt capăt al periferiei.

De vreo doi ani, locul e pustiu, un teren viran de uz industrial. Societatea căreia îi aparţine proiectul imobiliar plăteşte oameni care păzesc ansamblul pentru a nu fi năpădit de persoane fără adăpost, cerşetori, imigranţi ilegali. Intruşi şi indezirabili. Paznicul dispune de o cămăruţă la parter şi e plătit pentru a supraveghea locul în aşteptarea lucrărilor prevăzute să înceapă peste patru luni.

Jean-Pierre Trarieux, cincizeci şi cinci de ani, fost salariat al serviciului de curăţenie al spitalului. Divorţat. Fără cazier.

Armand a fost cel care a descoperit camioneta plecând de la unul dintre numele propuse de Laboratorul de expertiză criminalistică. Lagrange, un meseriaş specializat în termopane, a vândut totul când s-a pensionat, cu doi ani în urmă. Trarieux, cel care i-a cumpărat camioneta, s-a mulţumit să acopere siglele comerciale ale fostului proprietar cu un spray cu vopsea. Armand a trimis prin e-mail fotografia părţii de jos a caroseriei la comisariatul de cartier; a fost numit un agent pentru a verifica informaţia. Plutonierul Simonet a trecut pe acolo la sfârşitul programului, fiindcă îi era în drum şi, pentru prima oară în viaţă, a regretat că a refuzat de fiecare dată să îşi cumpere telefon mobil. Aşa că, în loc să se ducă acasă, s-a întors în goană la comisariat, raportând că urma de vopsea verde de pe vehiculul lui Trarieux, parcat în faţa fostului spital, corespunde exact cu cea din fotografie. Camille ţinea totuşi să se lămurească personal. Nu porneşti bătălia de la Alamo fără să îţi iei câteva măsuri de precauţie. A trimis mai întâi un agent să escaladeze cu discreţie zidul. Noaptea e prea întuneric pe aici pentru a face fotografii, dar un lucru e cert: camioneta nu se mai află la locul ei. După toate aparenţele, Trarieux nu e prin zonă. În cămăruţa lui nu e aprinsă lumina şi nu e nici un semn că ar fi prin preajmă.

Îl aşteaptă să sosească pentru a-l prinde. Cursa e pregătită, totul e gata.

Prin urmare, toţi sunt la posturile lor şi pândesc.

Cel puţin până la apariţia comisarului-şef şi a judecătorului de

instrucţie.

Şedinţa la vârf se ţine într-una dintre maşinile fără semne particulare, parcată la câteva sute de metri de intrarea principală.

Judecătorul este un ins de vreo treizeci de ani, care poartă acelaşi nume cu un fost secretar de stat al lui Giscard d'Estaing ori al lui Mitterand: Vidard. Fără îndoială era bunicul lui. Zvelt, uscat, poartă un costum în dungi subţiri, mocasini, butoni de aur. Detalii care spun multe. Ai zice că s-a născut în costum cu cravată. Oricât te-ai concentra, tot nu ţi l-ai putea închipui în fundul gol. E ţeapăn ca o lumânare, cu pretenţii de seducător, fiindcă are părul des şi cărare într-o parte, ca un agent de asigurări care visează să facă politică. O să fie un bătrân frumos.

Când vedea genul ăsta de bărbaţi, Irene râdea acoperindu-şi gura cu mâna şi zicea: „Doamne, ce frumos e! De ce n-oi fi având şi eu un bărbat aşa frumos?"

Pare un prost suportabil. Din cauza originii, îşi zice Camille. E grăbit, vrea să dea asaltul. O fi având şi vreun general de infanterie prin arborele genealogic, întrucât e foarte nerăbdător să dea piept cât mai repede cu Trarieux.

— Asta nu se poate face, ar fi o tâmpenie.

Camille ar fi putut să fie mai precaut, mai diplomat, numai că jocul pe care vrea să-l facă nemernicul ăsta de judecător nu valorează nimic pe lângă viaţa unei femei răpite acum cinci zile. Le Guen intervine:

— Domnule judecător, vedeţi, comandantul Verhoeven e uneori cam… brutal. Însă pur şi simplu vrea să spună că, fără îndoială, e mai prudent să aşteptăm întoarcerea lui Trarieux.

Caracterul „brutal" al lui Verhoeven nu îl deranjează câtuşi de puţin pe judecător. Ţine să demonstreze că nu se teme de adversităţi, că este un om născut pentru a lua decizii. Mai mult: un strateg.

— Propun să cercetăm terenul, să eliberăm ostaticul şi să aşteptăm răpitorul înăuntru.

Apoi, în faţa tăcerii cu care îi este întâmpinată sugestia:

— Să-i întindem o capcană.

Toţi rămân cu gura căscată. Gest pe care judecătorul îl interpretează drept o dovadă de admiraţie. Camille e cel mai rapid:

— De unde ştiţi că ostaticul e înăuntru?

— Cel puţin sunteţi siguri că el e omul nostru?

— Suntem siguri că supraveghea zona din maşina parcată la ora şi în locul de unde a fost răpită femeia.

— Deci, el este.

Tăcere. Le Guen caută o soluţie pentru a dezamorsa conflictul, însă judecătorul i-o ia înainte:

— Domnilor, vă înţeleg părerea, dar, vedeţi, lucrurile s-au mai schimbat…

— Sunt numai urechi, îl întrerupe Camille.

— Iertaţi-mă că v-o spun aşa, dar în ziua de azi nu mai trăim cultura vinovatului, ci a victimei.

Îi priveşte pe rând pe cei doi poliţişti şi conchide magistral:

— E lăudabil să urmăreşti vinovaţii, ba chiar e o datorie. Dar, în primul rând, ne interesează victimele. Doar pentru ele suntem aici.

Camille se pregăteşte să vorbească, dar nu mai are timp, fiindcă judecătorul deschide portiera, iese şi se întoarce. Cu telefonul mobil în mână, se apleacă şi, prin geamul coborât, îl priveşte în ochi pe Le Guen.

— Îi chem pe cei de la RAID[3]. Chiar acum.

Camille, lui Le Guen:

— Gagiu' e complet cretin!

Judecătorul nu e prea departe de maşină, dar se face că nu aude. Chestie genetică.

Le Guen îşi dă ochii peste cap şi îşi scoate şi el mobilul. Trebuie acoperit perimetrul, în cazul în care Trarieux pică exact în clipa asaltului.

În mai puţin de un ceas, toată lumea e gata.

E unu şi jumătate dimineaţa.

S-au adus urgent trusele de chei pentru a deschide toate uşile. Camille nu-l cunoaşte pe comisarul Norbert de la RAID. Cu aşa nume de familie, nimeni nu îi ştie prenumele. Cu ţeasta rasă, cu pasul de pisică, lui Camille i se pare că l-a mai văzut de vreo sută de ori.

După studierea planului clădirii şi a fotografiilor din satelit, agenţii RAID au fost repartizaţi în patru puncte: un grup pe acoperiş, unul la intrarea principală şi două lângă ferestre. Echipele de la Crimă Organizată au fost însărcinate cu înconjurarea perimetrului. Camille a plasat trei echipe în maşini civile pe fiecare direcţie de acces. O a patra supraveghează

[3] Recherche Assistance Intervention Dissuasion = corp de elită al poliţiei franceze pentru intervenţie rapidă şi antiteroristă.

discret gura de canal, care ar fi rămas unica ieşire de urgenţă, în cazul în care individul ar fi vrut să scape pe acolo.

Camille nu e capabil să presimtă cum se va desfăşura operaţiunea.

Norbert e prudent. Prins între comisarul-şef, colegul lui şi judecător, se mulţumeşte să îşi facă meseria. La întrebarea: puteţi cerceta în amănunt clădirea şi puteţi elibera femeia care e prizonieră aici? *(dixit* judecătorul), studiază planul, face turul imobilului şi în mai puţin de opt minute răspunde că da, poate începe inspectarea locului. În legătură cu necesitatea şi eficienţa acţiunii preferă să nu se pronunţe. Aşa că păstrează tăcerea. Camille îl admiră.

Sigur, e greu să aştepţi întoarcerea lui Trarieux când ştii că, înăuntru, o femeie e ţinută în condiţii pe care nici nu îndrăzneşti să ţi le imaginezi, dar, în opinia lui, e totuşi mai bine aşa.

Norbert se retrage cu un pas, judecătorul înaintează.

— Ce ne costă să aşteptăm? întreabă Camille.

— Timp, răspunde judecătorul.

— Şi cât ne costă prudenţa?

— Poate că o viaţă.

Până şi Le Guen ezită să se bage. Dintr-odată, Camille îşi dă seama că e singur. Se trece la atac.

Asaltul RAID e prevăzut să înceapă peste zece minute, toţi aleargă la locurile lor, se fac ultimele corecţii.

Camille îl ia deoparte pe agentul care a sărit peste zid:

— Mai spune-mi o dată ce ai văzut înăuntru.

Agentul nu ştie ce să răspundă.

— Vreau să zic – Camille se cam enervează – ce ai văzut înăuntru?

— Păi, nimic important, chestii pentru lucrări publice, un container, o baracă de şantier, utilaje pentru demolări, cred. În fine, un excavator…

Maşinăria din urmă îl pune pe gânduri pe Camille.

Norbert şi echipele lui sunt pe poziţii şi dau semnalul. Le Guen trebuie să îi urmeze. Camille a decis să rămână în preajma intrării.

Îşi notează ora exactă la care Norbert începe operaţiunea – 01:57. Deasupra clădirii adormite se zăresc lumini intermitente şi se aud tropăituri.

Camille analizează atent situaţia. Utilaje de şantier, „chestii pentru lucrări publice”…

— Trece multă lume pe aici, îi spune lui Louis.

Colegul lui se încruntă, încercând să înţeleagă.

— Muncitori, tehnicieni şi alţii, se aduc maşini în vederea lucrărilor, poate că deja au avut loc şedinţe de şantier. Prin urmare…

— … femeia nu e aici.

Camille nu mai are timp să răspundă, fiindcă exact în acest moment camioneta albă a lui Trarieux apare la colţul străzii.

Iar lucrurile se precipită. Camille sare în maşina condusă de Louis şi îşi sună cele patru unităţi care au încercuit perimetrul. Începe vânătoarea. Camille jonglează cu aparatul de emisie-recepţie de la bord, informând asupra traseului camionetei care goneşte spre periferie. Maşina nu e prea rapidă, scoate mult fum, e un model vechi, care abia mai gâfâie, deci oricât ar vrea Trarieux să accelereze, tot nu va putea depăşi şaptezeci de kilometri pe oră. Ca să nu mai punem la socoteală că la volan nu e vreun performer. Ezită, pierde secunde preţioase alegând trasee absurde, care-i lasă timp lui Camille să strângă plasa. Cât despre Louis, se ţine cu îndârjire pe urmele lui. Cu girofarurile aprinse, cu sirenele urlând, toate vehiculele poliţiei înconjoară maşina fugarului, aşa că să îl oprească devine o chestiune de secunde. Louis se apropie din spate cu toate luminile aprinse, pentru a-l impresiona pe cel de la volan şi a-l face să piardă teren, Camille continuă să-i semnaleze poziţia, alte două maşini sosesc, una din dreapta, alta din stânga, pe când a patra, după ce a trecut de şoseaua de centură pe o stradă paralelă, soseşte acum din sens invers. Jocurile sunt făcute.

Le Guen îl sună pe Camille, care îi răspunde ţinându-se ferm de centura de siguranţă.

— Ai pus mâna pe el?

— Aproape! urlă Camille. Tu?

— Nu-ţi rata omul! Fiindcă fata nu e aici!

— Ştiu!

— Poftim?

— Nimic!

— E pustiu aici, m-auzi? strigă Le Guen. Nu e nimeni!

Camille îşi va da seama peste puţin timp că se află în faţa unui caz care abundă în imagini pregnante. Cea dintâi, cea inaugurală, cumva, este podul de peste şoseaua de centură, unde camioneta lui Trarieux frânează brusc, oprindu-se de-a latul şoselei. În spatele lui, două maşini de poliţie, în faţă o a treia,

care-i barează drumul. Agenţii coboară şi duc armele la ochi la adăpostul portierelor deschise. Camille îşi scoate şi el pistolul din toc şi se pregăteşte să strige somaţiile de rigoare, când vede cum bărbatul iese din camionetă şi aleargă cu paşi greoi către parapetul podului unde, oricât de straniu ar părea, se aşază cu faţa la ei, de parcă i-ar invita.

Toţi înţeleg imediat văzându-l cum stă aşezat pe parapetul de beton, cu spatele la şoseaua de centură, cu picioarele legănându-i-se, aşteptând poliţiştii care înaintează încet, cu armele întinse. E cea dintâi imagine ce rămâne. Bărbatul se uită la poliţiştii care se apropie.

Desface braţele, de parcă ar vrea să facă o declaraţie istorică.

Pe urmă, ridică picioarele foarte sus.

Şi îşi dă drumul pe spate.

Înainte de a ajunge la parapet, poliţiştii aud zgomotul corpului care se zdrobeşte de asfaltul şoselei, apoi cel al camionului care-l izbeşte, frânele, claxoanele, zgomotul de tablă îndoită atunci când maşinile, care nu mai reuşesc să evite camionul, se fac bucăţi.

Camille priveşte tabloul. Dedesubt, maşini oprite, faruri aprinse, lumini de avarie. Se întoarce, traversează în fugă podul, aplecându-se de cealaltă parte a parapetului: o semiremorcă a trecut peste corpul bărbatului, i se vede o jumătate din el, capul făcut ţăndări şi sângele răspândindu-se încet pe asfalt.

Cea de-a doua imagine, pentru Camille, apare cam peste douăzeci de minute. Şoseaua de centură e complet blocată, toată zona e o feerie de lumini, girofaruri, sirene, sisteme de avertizare sonoră, ambulanţe, pompieri, poliţişti, şoferi, gură-cască. Louis notează informaţiile despre Trarieux pe care Armand i le dictează la telefon. Alături de el, Camille, care şi-a pus mănuşile de cauciuc, ţine în mână telefonul mobil găsit asupra cadavrului – în mod miraculos aparatul a scăpat întreg de sub roţile semiremorcii.

Fotografii. Şase. În ele se vede un soi de ladă de lemn, ale cărei scânduri sunt destul de depărtate una de alta şi care stă agăţată undeva, deasupra solului. Înăuntru, e închisă o femeie tânără, cam de vreo treizeci de ani, cu părul lins, gras şi murdar, goală, ghemuită într-un spaţiu evident prea strâmt pentru ea. În fiecare imagine, femeia priveşte spre obiectiv. Are cearcăne adânci sub ochi şi privirea halucinată. Trăsăturile fine, privirea frumoasă, chiar dacă întunecată, arată că, în ciuda degradării

fizice, în condiţii normale, fata trebuie să fie destul de drăguţă. Deocamdată însă toate fotografiile afirmă acelaşi lucru: drăguţă ori nu, fata asta e pe cale să moară.

— Asta-i o fecioară, zice Louis.

— Te-ai ţăcănit? Are cel puţin treizeci de ani!

— Nu, nu fata. Cuşca. Pare a fi o „fecioară de fier”, aşa cum erau în Evul Mediu.

Camille ridică întrebător din sprâncene.

— Un soi de cuşcă în care nu puteai să stai nici jos, nici în picioare.

Louis se opreşte. Nu-i place să îşi etaleze cunoştinţele şi ştie că nici lui Camille nu-i place. Numai că, de data aceasta, Camille e nerăbdător şi-i face semn să continue.

— Acest instrument de tortură a fost inventat de Ludovic al XI-lea pentru episcopul de Verdun, dacă nu mă înşel. Care a stat în cuşcă mai bine de zece ani. E un fel de tortură pasivă foarte eficientă. Articulaţiile anchilozează complet, muşchii se atrofiază… Şi înnebuneşti.

În fotografii se zăresc mâinile femeii agăţate de scânduri. Ţi se întoarce stomacul pe dos. În ultima nu se mai văd decât partea de sus a feţei şi trei şobolani enormi care merg pe capac.

— Fir-ar al dracului să fie…

Camille îi aruncă lui Louis telefonul de parcă s-ar teme să nu se ardă.

— Găseşte data şi ora.

Camille şi chestiile tehnice… Lui Louis nu-i trebuie decât patru secunde.

— Ultima fotografie e de acum trei ore.

— Şi apelurile? Apelurile!

Louis tastează în viteză. Poate că există vreun sistem de localizare a apelurilor.

— Ultimul apel este de acum zece zile…

Aşadar, nici un telefon de când a răpit fata.

Tăcere.

Nimeni nu ştie nici cine este tânăra, nici unde se află.

Singurul care cunoştea răspunsul a murit strivit sub roţile unei semiremorci.

Din telefonul lui Trarieux, Camille alege două fotografii ale tinerei, printre care şi cea în care se observă cei trei şobolani enormi.

Şi îi trimite un SMS judecătorului, direcţionând mesajul şi spre

Le Guen:

„Acum, că «vinovatul» e mort, cum facem să salvăm victima?”

13

Când Alex deschide ochii, şobolanul este la câţiva centimetri de faţa ei, atât de aproape încât îl percepe de trei sau patru ori mai mare decât în realitate.

Scoate un urlet, iar animalul se retrage spre coş, apoi urcă în viteză pe frânghie, dar rămâne un lung moment pe loc, ezitând asupra strategiei de urmat şi adulmecând în jur pentru a cântări pericolul. Şi ce foloase poate trage din situaţia dată. Alex înjură. Şobolanului nu-i pasă; rămâne pe frânghie, cu capul în jos, aplecat spre ea. Nasul acesta aproape roz, ochii sclipitori, blana strălucitoare, mustăţile lungi şi albe şi coada interminabilă. Alex e paralizată de groază, aproape că nu mai poate să respire. A urlat până i s-au sleit puterile, iar acum e atât de slăbită, încât e obligată să se oprească; rămânând amândoi să se privească îndelung.

Şobolanul e la patruzeci de centimetri de ea, nemişcat. Apoi, prudent, coboară în coş şi începe să mănânce crochete, aruncându-şi des privirea către Alex. Din când în când, apucat de o spaimă subită, se trage rapid înapoi, ca pentru a se pune la adăpost, dar se întoarce destul de repede, părând a înţelege că nu are de ce să se teamă de ea. Îi e foame. E un şobolan adult şi trebuie că măsoară vreo treizeci de centimetri. Alex se ghemuieşte în fundul cuştii, cât mai departe cu putinţă, fixând şobolanul cu o concentrare cu atât mai ridicolă cu cât crede că aşa îl va ţine la distanţă. Animalul a terminat de ronţăit crochetele, dar încă nu s-a urcat înapoi pe funie. Ba chiar a mai înaintat spre ea. De data asta, Alex nu mai urlă, ci închide ochii şi plânge cu pleoapele strânse. Când le deschide, şobolanul nu mai este.

Tatăl lui Pascal Trarieux. Cum o fi găsit-o? Dacă mintea nu i-ar fi atât de amorţită, poate că ar afla răspunsul, dar aşa gândurile i s-au transformat în nişte imagini încremenite, asemenea unor fotografii în care nimic nu se mişcă. De altfel, ce importanţă mai are? Singurul lucru care îi rămâne de făcut este să negocieze. Trebuie să găsească o poveste, ceva credibil, numai ca să o lase să iasă din ladă, pe urmă se descurcă ea. Alex adună toate datele de care mai este în stare, dar gândurile nu au timp să ajungă prea departe. Apare un al doilea şobolan.

Mai gras decât primul.

Şeful, probabil. Cu blana mai închisă la culoare.

Nu a venit pe funia care ţine coşul, ci pe aceea care susţine cuşca. Ajunge deasupra capului fetei şi, spre deosebire de cel de dinainte, nu se trage înapoi când ea urlă şi înjură, ci continuă să coboare către capacul lăzii cu mişcări scurte şi repezi, sacadate. Îşi pune labele din faţă pe scândura de sus, iar Alex îi simte duhoarea puternică, e un şobolan uriaş, strălucitor, cu mustăţi nesfârşite, cu ochi negri, iar coada îi e atât de lungă, încât, o clipă, trece printre scânduri şi îi atinge umărul.

Urlet. Şobolanul îşi întoarce capul spre ea fără grabă, apoi începe să străbată capacul cuştii încolo şi-ncoace. Din când în când se opreşte, o priveşte atent, apoi îşi reîncepe plimbarea. Ai zice că ia măsurile lăzii. Alex îl urmăreşte încordată, aproape fără să mai respire, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Din cauza mirosului meu, îşi zice. Put a jeg, a urină, a vomă. Şi-a adulmecat hoitul.

Şobolanul s-a aşezat pe labele dinapoi şi adulmecă de jur împrejur.

Alex trage cu coada ochiului spre frânghie.

Apar alţi doi şobolani şi încep şi ei să coboare spre cuşcă.

14

Ai zice că şantierul fostului spital a fost ocupat de o echipă de filmare. Cei de la RAID au plecat, specialiştii de la Criminalistică au tras deja zeci de metri de cablu şi reflectoarele cu picior inundă curtea cu lumina lor. Deşi suntem în toiul nopţii, nici un centimetru pătrat nu a rămas în umbră. Cu bandă reflectorizantă au fost delimitate culoare pentru a nu se distruge probele. Tehnicienii trec la prelevarea lor.

Trebuie să afle dacă Trarieux a adus fata în locul acesta după ce a răpit-o.

Lui Armând îi place când e lume multă. Pentru el, mulţimea e, în primul rând, o sursă de ţigări. Face slalom, sigur pe el, printre cei pe care i-a tapat mult prea des şi, înainte ca aceştia să aibă timp să-i prevină pe nou-veniţi, îşi face plinul pentru patru zile. Proţăpit în curte, termină o ţigară ai cărei ultimi milimetri îi ard degetele şi aruncă spre cei care se agită în toate direcţiile o privire uimită.

— Aşadar, întreabă Camille, judecătorul nu a rămas pe-aici?

Armand ar încerca să-l mai tempereze, dar e destul de filosof pentru a cunoaşte calităţile răbdării.

— O să-mi zici că nici până la centură n-a ajuns, continuă Camille. Păcat, nu vezi în fiecare zi un vinovat arestat de o semiremorcă. În acelaşi timp…

Camille se uită la ceas, Armand, imperturbabil, îşi verifică şireturile, Louis pare cu totul absorbit de piesele unui buldozer.

— În acelaşi timp, e trei dimineaţa, aşa că judecătorul trebuie să tragă la aghioase, avem obligaţia de a-l înţelege. Ţinând cont de cantitatea de prostie pe care o are, ne aşteaptă nişte zile chiar nasoale.

Oftând, Armand lasă să-i cadă chiştocul minuscul.

— Ce? Ce-am zis? întreabă Camille.

— Nimic, răspunde Armand, ce-ai zis ai zis foarte bine. Asta e, tragem cât putem, ce naiba?

Are dreptate. Camille şi Louis îşi croiesc drum până la locuinţa lui Trarieux, plină de cei de la Criminalistică şi cum spaţiul nu e prea mare, încearcă să coabiteze.

La început, Verhoeven aruncă o privire de jur împrejur. Căsuţa e modestă, obiectele sunt curate, vesela frumos aranjată, uneltele aliniate ca în vitrina unui magazin cu obiecte casnice şi

o impresionantă rezervă de cutii de bere. Cât să-mbete toată Nicaragua. În rest, nici o foaie de hârtie, nici o carte, nici un carnet – locuinţa unui analfabet.

Singura curiozitate din peisaj: o cameră de adolescent.

— A fiului său, Pascal… spune Louis, consultându-şi notiţele.

Spre deosebire de restul locuinţei, în această încăpere nu s-a mai făcut curat de ani de zile, e un miros greu, iar lenjeria are un iz de mucegai. O consolă XBOX 360 şi un joystick se prăbuşesc sub stratul de praf. Doar un computer performant, cu ecran mare, e singurul obiect care a fost şters, după toate aparenţele, cu dosul mânecii. Un specialist face deja prima examinare a hard-diskului, înainte de a-l înainta laboratorului pentru o analiză completă.

— Jocuri, jocuri, jocuri, spune acesta. Şi o conectare la internet…

Camille ascultă uitându-se la conţinutul unui dulap pe care criminaliştii tocmai îl fotografiază.

— Site-uri porno, completează informaticianul. Jocuri şi site-uri porno. Şi puştiul meu tot cu de-astea se ocupă.

— Treizeci şi şase de ani.

Se întorc spre Louis.

— Atâţia ani are băiatul lui, le explică acesta.

— Evident, intervine tehnicianul, asta schimbă puţin datele problemei…

Camille îşi notează arsenalul lui Trarieux, din dulap. E limpede că paznicul viitorului şantier îşi lua în serios rolul: bâte de baseball, bice împletite din vine de bou, rozete pumnal. Trebuie că îşi făcea rondul ca la armată. Se miră că nu dau în dulap şi de un pitbull.

— Aici, pitbullul era Trarieux, îi spune Camille lui Louis, care pusese cu voce tare întrebarea.

Apoi, informaticianului:

— Altceva?

— E-mail-uri. Puţine. Mă rog, nu prea multe. Ţinând cont de ortografie…

— Tot ca fii-tu? glumeşte Camille.

De data asta, tehnicianul rămâne cu gura căscată. Dacă ar fi venit de la el, ar fi fost altă treabă.

Camille se apropie de ecran. Aşa era: mesaje fără importanţă, transcrise aproape fonetic.

Camille îşi pune mănuşile de cauciuc pe care i le-a întins Louis

şi ia o fotografie dezgropată din sertarul comodei. A fost făcută cu siguranţă acum câteva luni, când băiatul se afla în şantierul păzit de tatăl său, fiindcă, de la fereastră, se poate recunoaşte curtea cu utilajele din ea. Nu era prea chipeş, deşi destul de înalt, slab, dar cu trăsături nearmonioase şi cu un nas cam lung. Îşi amintesc de fotografiile fetei din cuşcă. Marcată de suferinţă, dar frumuşică. Cei doi nu prea se potriveau.

— Pare prost bâtă, constată Camille.

15

I-a revenit în minte o frază pe care a auzit-o pe undeva. Când vezi un şobolan, înseamnă că prin preajmă mai sunt vreo zece. Deja au apărut şapte. Care s-au certat pe frânghie, dar, mai ales, pe crochete. Curios lucru, cei mai lacomi nu sunt cei mai graşi. Aceştia par mai degrabă strategii. În special doi dintre ei. Total insensibili la urletele lui Alex, la înjurături, rămân multă vreme pe capacul lăzii. Ceea ce o înspăimântă e momentul în care se ridică pe labele dinapoi şi adulmecă în toate direcţiile. Sunt uriaşi, monstruoşi. Pe măsură ce trece timpul, unii se arată tot mai insistenţi, de parcă ar fi priceput că femeia nu reprezintă vreun pericol. Şi prind din ce în ce mai mult curaj. La începutul serii, unul dintre ei, de talie medie, a dat să treacă peste altul şi a căzut în cuşcă, pe spatele lui Alex. Contactul cu blana animalului i-a adus stomacul în gât, a răcnit, o clipă s-a produs rumoare în colonia de şobolani, dar n-a durat cine ştie cât. Câteva minute mai târziu atacau iarăşi cu toţii, în rânduri strânse. Unul, despre care Alex crede că e mai tânăr, se arată foarte nerăbdător şi lacom, se apropie chiar pentru a o mirosi, femeia se dă înapoi puţin, încă puţin, şobolanul continuă să înainteze şi nu bate în retragere decât când ea urlă cât o ţin plămânii şi-l scuipă.

Trarieux n-a mai venit de mult, de cel puţin o zi, dacă nu de două sau mai mult. Acum începe o altă zi. Măcar de-ar şti ora, sau ziua, sau… I se pare uimitor că bărbatul a lipsit de la trei sau patru întâlniri la rând. Ceea ce o sperie e că s-ar putea să rămână fără apă. Economiseşte din greu şi, din fericire, ieri nu a băut prea multă, îi mai rămâne vreo jumătate de sticlă, dar miza pe el să îi reînnoiască provizia. Şi şobolanii sunt mai puţin agitaţi cât timp au crochete, dar când nu au, se enervează, devin nerăbdători.

Paradoxal, gândul care o face să intre în panică este acela că Trarieux ar putea să o părăsească acolo. Că o va lăsa în cuşcă să moară de foame, de sete, sub privirile lacome ale şobolanilor, care nu vor întârzia să se aventureze mai departe. Cel mai gras deja se uită lung la ea, cu ochi care o neliniştesc – dacă nu Alex pune exagerat de multe intenţii pe seama lor.

De când şi-a făcut apariţia cel dintâi, nu trec mai mult de douăzeci de minute până când mai apare unul, care galopează pe capac, se caţără pe frânghie şi verifică dacă nu au mai rămas

crochete.

Unii se leagănă în coşul de răchită, privind-o fix.

16

E şapte dimineaţa.

Comisarul-şef îl ia deoparte pe Camille:

— Uite, de data asta o dai şi tu mai cotită, bine?

Camille nu promite.

— Deci, mi-ai promis… conchide Le Guen.

Absolut. La sosirea judecătorului Vidard, Camille nu se poate opri să nu deschidă uşa şi să nu-i arate fotografiile tinerei, prinse pe perete, spunând:

— Domnule judecător, dumneavoastră care adoraţi victimele, trebuie că sunteţi satisfăcut. Asta chiar arată bine.

Imaginile sunt mărite şi aşa, înşiruite pe zid, par o demonstraţie de voyeurism sadic. Chiar îţi fac rău. Aici, privirea de nebună a femeii, transformată într-un fel de linie orizontală alcătuită din două scânduri depărtate între ele, acolo corpul ei ghemuit şi chircit, cu capul apăsat de capacul lăzii, dincolo un gros-plan cu mâinile ale căror unghii sângerează abundent, fără îndoială de cât au zgâriat lemnul. Apoi iarăşi mâinile şi sticla de apă care e prea mare pentru a trece printre scânduri. Ţi-o poţi închipui bând din căuşul palmei cu o sete de naufragiată. Cu siguranţă nu i s-a mai dat drumul din cuşcă, fiindcă acolo îşi şi face nevoile de care e toată mânjită. Şi murdară, plină de vânătăi, se vede clar c-a fost bătută şi violată. Totul cu atât mai impresionant cu cât încă trăia. Nici nu îndrăzneşti să-ţi imaginezi ce-o mai aşteaptă.

Totuşi, în faţa spectacolului, în pofida provocării lui Camille, judecătorul Vidard rămâne calm, privind imaginile una câte una.

Toţi păstrează tăcerea. Toată lumea: Armand, Louis şi cei şase anchetatori pe care i-a chemat Le Guen. Să faci rost de un asemenea efectiv pe nepregătite, nu e de ici, de colo.

Judecătorul trece de la o fotografie la alta cu o expresie serioasă. Ai zice că e un secretar de stat inaugurând o expoziţie. E un idiot cu idei idioate, îşi zice Camille, dar nu şi laş, fiindcă se întoarce către el.

— Domnule comandant Verhoeven, spune, dumneavoastră contestaţi decizia mea de a percheziţiona domiciliul lui Trarieux, iar eu contest maniera în care aţi condus încă de la început ancheta.

Şi, cum Camille dă să deschidă gura, judecătorul îl opreşte,

ridicând o mână cu palma înainte:

— Avem un diferend, dar propun să-i lăsăm rezolvarea pe mai târziu. Mi se pare că urgenţa numărul unu este, orice aţi crede, să găsim cât mai rapid… victima.

Idiot, idiot, dar şmecher. Le Guen lasă să treacă două-trei secunde de tăcere, apoi tuşeşte. Numai că judecătorul continuă repede, întorcându-se către echipă:

— V-aş ruga să îmi permiteţi, domnule comisar-şef, să vă felicit oamenii pentru că l-au reperat atât de repede pe Trarieux, deşi deţineau atât de puţine elemente. E remarcabil.

Aici, chiar c-a exagerat.

— Sunteţi cumva în campanie electorală? întreabă Camille. E marca firmei?

Le Guen mai tuşeşte o dată. Şi iarăşi tăcere. Louis îşi muşcă buzele încântat, Armand le zâmbeşte pantofilor, iar ceilalţi se întreabă în ce-or fi intrat fără să vrea.

— Domnule comandant, răspunde judecătorul, vă cunosc dosarul profesional. Şi faptul că viaţa vă este legată intim de profesie.

De data aceasta, zâmbetele lui Louis şi Armand încremenesc. Iar mintea lui Camille şi a lui Le Guen intră în alertă maximă. Judecătorul face un pas înainte, fără să se apropie prea tare pentru a nu lăsa impresia că îl sfidează pe comandant.

— Dacă aveţi sentimentul că acest caz… cum să vă spun… trimite prea mult la viaţa dumneavoastră personală, voi fi primul care să vă înţeleagă.

Avertismentul e limpede, ameninţarea abia voalată.

— Am convingerea că domnul comisar-şef Le Guen poate numi pe altcineva mai puţin implicat care să se ocupe de anchetă. Dar, dar, dar, dar… (de data aceasta desface larg braţele, de parcă ar vrea să prindă nişte nori de pe tavan), dar… domnule comandant, merg pe mâna dumneavoastră. Cu absolut toată încrederea.

Pentru Camille, concluzia e definitivă: gagiul e un rahat cu ochi.

Lui Camille i s-a întâmplat de nenumărate ori să înţeleagă ce simt cei care ucid fără premeditare, orbiţi de furie, doar a arestat atâţia. Bărbaţi care şi-au gâtuit nevestele, neveste care şi-au înjunghiat bărbaţii, fii care şi-au aruncat taţii pe fereastră, prieteni care şi-au împuşcat prietenii, vecini care au făcut zob copiii vecinilor, iar acum caută în memorie exemplul unui

comandant de poliţie care să-şi fi scos arma de serviciu pentru a-i trage un glonţ unui judecător chiar în mijlocul frunţii. Dar nu spune nimic, ci se mulţumeşte să clatine din cap. Îl costă enorm să nu spună nimic, mai ales că magistratul, josnic cum e, a făcut o aluzie directă la Irene, dar tocmai în numele acestei idei încearcă să păstreze tăcerea, fiindcă o femeie a fost răpită, iar el şi-a jurat că o s-o găsească în viaţă. Judecătorul ştie, înţelege şi, evident, profită de muţenia adversarului.

— Bine, spune cu evidentă satisfacţie. Acum că ego-urile au lăsat loc simţului de răspundere necesar efectuării sarcinilor de serviciu, cred că puteţi trece la lucru.

Camille o să-l omoare. E sigur. O să dureze ceva, dar tot o să-l omoare. Cu propriile mâini.

Judecătorul se întoarce spre Le Guen, pregătindu-şi ieşirea din scenă:

— Normal, domnule comisar-şef, spune cu o voce atent studiată, mă veţi ţine la curent cu fiecare detaliu.

— Avem două urgenţe, începe Camille să explice echipei sale. Mai întâi, să alcătuim portretul lui Trarieux, înţelegându-i viaţa. Acolo vom da de urma fetei şi, poate, îi vom afla şi identitatea. Fiindcă prima problemă e că nu ştim nimic despre ea, nici cine este şi nici, mai ales, de ce a fost răpită. Ceea ce ne aduce la al doilea punct: singurul fir de care dispunem şi de care am putea trage sunt contactele cunoscute ale lui Trarieux care apar în telefonul lui şi pe computerul fiului, de care s-a folosit şi el. Deja lucruri vechi de mai multe săptămâni, dacă e să ne luăm după arheologi, dar asta e tot ce avem.

Puţin, adică. Singurele certitudini din acest moment sunt alarmante. Nimeni nu poate spune ce avea Trarieux de gând să-i facă fetei după ce a închis-o în cuşca suspendată, dar, din moment ce e mort, fără îndoială ostatica nu mai are mult de trăit. Nimeni nu le spune pe nume pericolelor care o pândesc, dar ştiu cu toţii că ele se cheamă deshidratare, inaniţie, moarte lentă. Ca să nu mai pună la socoteală şi şobolanii. Marsan intervine cel dintâi. E specialistul care va juca rolul de intermediar între brigada Verhoeven şi echipele tehnice care lucrează la dosar.

— Chiar dacă o găsim vie, spune acesta, deshidratarea va lăsa sechele neurologice ireversibile. Riscaţi să găsiţi o legumă.

A zis-o fără mănuşi. Şi are dreptate, se gândeşte Camille. Eu

n-aş fi îndrăznit, fiindcă mi s-ar fi făcut frică şi dacă mi-e frică n-o pot găsi pe fata asta. Se scuturã.

— Ce e cu camioneta? întreabă.

— A fost periată la milimetru astă-noapte, răspunde Marsan, consultându-şi notiţele. S-au găsit fire de păr şi sânge, dispunem prin urmare de ADN-ul victimei, dar cum nu e în fişierele noastre, tot nu i-am aflat identitatea.

— Portretul-robot?

Trarieux avea în buzunarul interior al hainei o fotografie a fiului său, făcută la un bâlci. Lângă acesta se află o fată pe care o ţinea de gât, dar fotografia s-a îmbibat de sânge şi, oricum, nu era făcută de foarte aproape. Cum fata era cam grasă, nu putea fi sigur că era vorba despre aceeaşi persoană. Imaginile din telefon sunt mai grăitoare.

— Ar trebui să obţinem un rezultat convenabil, explică Marsan. Telefonul e de proastă calitate, dar se distinge bine figura, din mai multe unghiuri, adică în mare e tot ce ne trebuia. Îl veţi avea după-amiază.

Şi analiza locului îşi va avea importanţa sa. Atâta doar că fotografiile sunt luate de aproape, de foarte aproape şi se văd puţine detalii legate de locul în care a fost închisă tânăra. Cei de la Criminalistică le-au scanat, au făcut măsurători, analize, proiecţii, cercetări…

— Natura clădirii încă rămâne necunoscută, comentează Marsan. În funcţie de ora la care au fost făcute fotografiile şi de calitatea luminii, avem certitudinea că orientarea e către nord-est. Lucru foarte obişnuit. Imaginile nu oferă nici o perspectivă, nici o profunzime, prin urmare este imposibil să evaluăm dimensiunile încăperii. Întrucât lumina cade de sus, putem estima înălţimea tavanului la circa patru metri. Poate ceva mai mult, nu avem de unde să ştim. Pardoseala e din beton şi, cu siguranţă, sunt scurgeri de apă. Cum toate fotografiile sunt făcute în lumină naturală, poate că nu există alimentare cu energie electrică. În privinţa materialelor utilizate de răpitor, ţinând cont de cât de puţine lucruri se văd, nimic notabil. Lada este din lemn nefasonat, obişnuit, scândurile sunt prinse cu şuruburi simple, inelul de inox de care e agăţată e unul standard, ca şi frânghia care se poate observa, din cânepă, fără nimic special. Cum şobolanii nu sunt animale de crescătorie, cred că este vorba, mai degrabă, despre o clădire dezafectată, goală.

— Data şi ora la care au fost făcute fotografiile dovedesc că

Trarieux se ducea pe acolo de cel puţin două ori pe zi, adaugă Camille. Perimetrul se limitează, deci, la suburbii.

Cei din jur îl aprobă din cap. Camille îşi dă seama că toată lumea ştia deja ceea ce tocmai a spus. O clipă, se imaginează acasă, cu Doudouche şi nu mai are nici un chef să rămână aici. Ar fi trebuit să accepte să-i treacă lui Morel cazul când acesta s-a întors din deplasare. Închide ochii. Îşi revine.

Louis propune ca Armand să întocmească o descriere a locului pe baza elementelor de care dispun şi să o difuzeze peste tot în Ile-de-France, insistând asupra caracterului urgent. Camille se arată de acord, da, desigur. Dar să nu îşi facă iluzii. Informaţiile sunt atât de succinte, încât ar putea corespunde cu trei imobile din cinci – după informaţiile obţinute de Armand de la prefecturi, în regiunea pariziană, există şaizeci şi patru clasificate deja drept „terenuri virane cu scop industrial”, fără a pune la socoteală alte câteva sute de imobile şi clădiri dezafectate.

— Nimic pentru presă? întreabă Camille, uitându-se la Le Guen.

— Faci mişto?

Louis a luat-o pe culoarul spre ieşire, dar se întoarce. Îngrijorat.

— Totuşi… îi spune lui Camille, e o chestie destul de sofisticată construcţia unei cuşti pe post de fecioară de fier, nu vi se pare? Nu e ceva cam ingenios pentru unul ca Trarieux?

— Nu, Louis, tu eşti prea sofisticat pentru unul ca Trarieux! El n-a construit o „fecioară de fier”, doar pe tine te poate duce gândul la instrumentele de tortură medievale. Frumoasă referinţă istorică! Arată că eşti cultivat, dar ăla nu aşa ceva a făcut. Ci, pur şi simplu, o cuşcă. Una care mai e şi prea mică.

Le Guen e afundat cu totul în fotoliul de director. Aşa cum stă, ascultându-l pe Camille cu ochii închişi, ai jura că doarme. E modul lui de a se concentra.

— Jean-Pierre Trarieux, spune Camille, născut pe 11 octombrie 1953. Deci, are cincizeci şi trei de ani. Certificat de absolvire a cursurilor de ajustori, douăzeci şi şapte de ani în ateliere specializate în aeronautică (a început la Sud Aviation, în 1970). Intrare în şomaj doi ani, din cauza restrângerii activităţii, în 1997, găseşte o slujbă de îngrijitor la spitalul Rene-Pontibiau, iar de aici e dat afară peste doi ani şi iar şomaj, până când, în 2002, obţine

un post de paznic pe un teren industrial. Îşi părăseşte apartamentul şi se mută la faţa locului.

— Violent?

— Brutal. Dosarul lui profesional indică scandaluri, genul ăsta de chestii, gagiul era apucat rău. Cel puţin, aşa trebuie să-şi fi spus nevastă-sa. Roseline. S-a însurat cu ea în 1970. Şi, în acelaşi an, au făcut un băiat, Pascal. Aici lucrurile devin interesante, voi reveni.

— Ba nu, îl întrerupe Le Guen, continuă!

— Băiatul ăsta a dispărut. În iulie anul trecut.

— Spune mai departe…

— Mai aştept detalii, dar, *grosso modo*, Pascal ăsta a ratat aproape totul în viaţă: şcoala primară, gimnaziul, colegiul tehnic, meseria, serviciul. La capitolul eşecuri, sertarul e plin ochi. A făcut tot felul de treburi mărunte, ajutor la firme de mutări, de-astea. Instabil. Taică-său a reuşit să-l angajeze şi pe el la spitalul unde lucra, prin 2000, aşa că au ajuns colegi. Din solidaritate muncitorească, au intrat amândoi în şomaj anul următor. Când tatăl obţine postul de paznic, în 2002, fiul vine să locuiască cu el. Mai precizez o dată, Pascal ăsta are totuşi treizeci şi şase de ani! I-am văzut camera din locuinţa tatălui. Console de jocuri video, postere cu fotbalişti şi site-uri porno. Dacă las la o parte zecile de cutii de bere de sub pat, s-ar zice că am intrat într-o cameră tipică unui adolescent. În astfel de situaţii, în romane, când autorul se teme că nu e bine înţeles, după cuvântul „adolescent” adaugă „retardat”. Dar, ghinion: în iulie 2006 tatăl îşi declară fiul dispărut.

— Şi ancheta?

— Cum a dat Dumnezeu. Tatăl s-a arătat îngrijorat. Poliţia, ţinând cont de împrejurări, a tot amânat. Fiul o ştersese cu o fată luându-şi cu el hainele, lucrurile personale şi golind contul bancar al tatălui – şase sute trei euro, ca să pricepi genul… Aşa că tatăl a fost îndrumat către prefectură. Serviciul „Cercetări în interesul familiei”. Au cercetat zona, dar nimic. În martie, au extins cercetarea la nivel naţional. Tot nimic. Trarieux ţipa sus şi tare că vrea o concluzie. Aşa că, la începutul lui august, la un an de la dispariţie, i-a fost eliberat un „certificat de căutare inutilă”. Nici până la ora asta n-a apărut fiul lui. Presupun că în momentul în care va afla de moartea tatălui, o să răsară din senin.

— Şi mama?

— Trarieux a divorţat în 1982. În fine, nevastă-sa a divorţat din

cauza violenţei domestice, a bătăilor şi a alcoolismului. Băiatul a rămas în grija tatălui. Se pare că se înţelegeau foarte bine. Cel puţin până când Pascal s-a hotărât s-o şteargă. Mama lui s-a recăsătorit şi locuieşte la Orleans. Doamna… (se uită în carnet, dar nu-i găseşte numele), mă rog, nu contează, oricum am pus să fie căutată şi să fie adusă aici.

— Altceva?

— Da: telefonul lui Trarieux este cel de serviciu. Angajatorul a ţinut să îl poată contacta oricând şi dacă s-ar fi aflat în celălalt capăt al zonei pe care o păzea. Laboratorul a constatat că nu l-a utilizat mai deloc, marea majoritate a apelurilor fiind destinate proprietarului sau altor „chestiuni de serviciu”, cum s-ar zice. Pe urmă, dintr-odată, s-a pus pe dat telefoane. Nu multe, dar pare o noutate. În agendă apar pe neaşteptate vreo douăzeci de destinatari, oameni pe care i-a sunat o dată, de două ori, de trei ori…

— Şi?

— Şi valul subit de telefoane începe la două săptămâni după eliberarea „certificatului de căutare inutilă” privitor la fiul lui şi încetează cu trei săptămâni înainte de răpirea fetei.

Le Guen se încruntă. Camille propune o concluzie:

— Trarieux consideră că poliţiei nu-i pasă şi se apucă singur de anchetă.

— Crezi că fata din cuşcă e cea cu care a întins-o fii-su?

— Aşa cred.

— Păi, după fotografie, mi-ai zis că e o puştoaică. Ori, a noastră numai asta nu e.

— Puştoaică, nepuştoaică… Poate că a slăbit sau habar n-am. În orice caz, cred că e aceeaşi persoană. Acuma, să-ţi spun şi pe unde-o fi umblând Pascal ăsta…

17

Până acum, lui Alex i-a fost destul de frig. Luna septembrie e destul de caldă, dar Alex nu se mişcă mai deloc şi suferă de inaniţie. Iar lucrurile se înrăutăţesc. Fiindcă, dintr-odată, în doar câteva ore, a venit toamna. Frigul pe care-l resimţea din cauza epuizării e provocat acum de temperatura care a coborât cu mai multe grade. Dacă e să te iei după luminatoare, cerul e acoperit, iar obscuritatea tot mai mare. Alex aude apoi primele rafale de vânt strecurându-se prin hale, şuierând, mugind dureros, de parc-ar fi fost gemetele unui disperat.

Până şi şobolanii au ridicat capetele, iar mustăţile au început să le freamăte ca niciodată până acum. Trombe de apă s-au abătut brusc asupra clădirii care a vuit şi a pârâit ca o navă pe punctul de a se scufunda. Până ca Alex să-şi dea seama, toţi şobolanii au coborât pe pereţi după apa de ploaie care a început să se scurgă pe jos. De data asta numără nouă. Fără a fi sigură că este vorba despre aceiaşi. De pildă, cel mare, negru-roşcat, sosit de curând, de care ceilalţi se tem şi pe care-l vede bălăcindu-se într-o băltoacă numai a lui. E primul care suie iarăşi pe frânghie. Un şobolan având continuitate în idei.

Un şobolan ud leoarcă e mult mai înfricoşător decât unul uscat, aşa blana îi e cu mult mai slinoasă, privirea mai tăioasă, dând senzaţia că stă şi mai hotărât la pândă. Udă, coada lungă are ceva unsuros, ca şi când ar fi un alt animal, un şarpe.

După ploaie vine furtuna, după umezeală, frigul. Alex e împietrită, fără posibilitatea de a se mişca, îşi simte epiderma cuprinsă ca de nişte valuri, nu mai e vorba despre frisoane, ci despre adevărate spasme. Dinţii îi clănţăne, vântul se-afundă prin hale atât de violent, încât cuşca începe să se rotească.

Şobolanul negru-roşcat urcă singur pe frânghie, se plimbă încolo şi-ncoace pe capac, se opreşte, se ridică pe labele din spate. Fără îndoială a fost semnalul de adunare, întrucât în secundele următoare urcă şi ceilalţi, sunt peste tot de acum, pe capac, la dreapta, la stânga, în coşul care se leagănă.

Un fulger luminează hala. Se ridică toţi cu boturile spre cer într-o mişcare comună, ca electrizaţi şi încep să se deplaseze în toate sensurile, nu sunt speriaţi de furtună, nu, nici vorbă, ci intră într-un soi de dans.

Doar şobolanul negru-roşcat rămâne nemişcat pe scândura

cea mai apropiată de faţa lui Alex. Întinde capul spre ea, holbează ochii, apoi, în sfârşit, se ridică, arătându-şi burta roşcată, umflată, enormă. Scoate nişte ţipete, dând din labe în toate direcţiile. Labele roz. Alex, însă, nu vede decât ghearele.

Şobolanii ăştia sunt nişte adevăraţi strategi. Au înţeles că foamei, setei, frigului e de ajuns să le adaugi teroarea. Şi guiţă ca într-un concert. Ca să o impresioneze. Vântul aduce peste ea stropii îngheţaţi ai ploii. Nu mai plânge, doar tremură. Se gândea la moarte ca la o eliberare, dar perspectiva muşcăturilor de şobolan, ideea de a fi devorată…

Câte zile de hrană să însemne oare un corp omenesc pentru o duzină de şobolani?

Terorizată, Alex începe să urle.

Dar, pentru prima dată, nici un sunet nu îi iese din gură.

O doboară epuizarea.

18

Le Guen se ridică, se întinde, face câţiva paşi prin birou în timp ce Camille îşi continuă expunerea, pe urmă se întoarce, se aşază iarăşi şi ia poziţia de sfinx gânditor şi corpolent. Camille îl observă pe comisarul-şef reprimându-şi un soi de surâs de mulţumire în clipa în care îşi regăseşte fotoliul. Fără îndoială, îşi zice, e semnul de satisfacţie că şi-a încheiat gimnastica zilnică. Face asta de două sau trei ori pe zi: se ridică, merge până la uşă, apoi se întoarce. Uneori chiar de patru ori. Antrenamentul se bazează pe o disciplină de fier.

— În agenda telefonului lui Trarieux există vreo şapte sau opt contacte interesante, zice Camille. La unele dintre numere a sunat chiar de mai multe ori. Punând aceleaşi întrebări. Anchetând pe cont propriu dispariţia fiului lui. Când s-a dus să se vadă cu respectivii, le-a arătat fotografia în care băiatul se află la bâlci cu fata aceea.

Personal, Camille nu s-a întâlnit decât cu doi dintre martori, cu ceilalţi au vorbit Louis şi Armand. A trecut şi prin biroul lui Le Guen ca să-l informeze, dar nu pentru asta s-a întors la brigadă. Ci pentru fosta doamnă Trarieux, care a sosit de la Orleans. Cei de la jandarmerie au fost însărcinaţi s-o aducă.

— Pe cei contactaţi, Trarieux i-a descoperit fără îndoială pornind de la e-mail-urile băiatului. Avem câte ceva din toate categoriile.

Camille îşi priveşte însemnările.

— O anume Valerie Touquet, treizeci şi cinci de ani, fostă colegă de clasă căreia Pascal Trarieux a încercat cu disperare să i-o tragă timp de cincisprezece ani.

— Are continuitate în idei…

— Tatăl a sunat-o de mai multe ori pentru a o întreba dacă nu ştie ce s-a ales de mucosul lui. Femeia spune că Pascal era chiar dus. „Un ţărănoi.” Dacă mai aştepţi puţin, mărturiseşte: „O nulitate, pe bune. De fiecare dată încerca să impresioneze fetele cu tot felul de poveşti imbecile”. Pe scurt, un idiot. Dar politicos. În orice caz, nu are nici o idee ce s-a ales de el.

— Altceva?

— Mai avem un anume Patrick Jupien, şofer care face livrări pentru o firmă de spălat lenjerie, tovarăş de pariuri hipice cu Pascal Trarieux. Nici el nu mai ştie nimic despre băiatul lui

Trarieux. Fata din fotografie nu îi spune nimic. Un alt prieten din liceu, Thomas Vasseur, comis-voiajor. Pe urmă, un fost coleg de muncă, Didier Cottard, administrator cu care a lucrat la o societate de vânzări prin corespondenţă. Bun, acelaşi lucru: tatăl sună, vine şi enervează pe toată lumea. Şi, normal, nimeni nu ştie nimic de multă vreme despre fiul lui. Cei mai bine informaţi aflaseră că era vorba şi de o fată în toată povestea. Ar fi fost ştirea de senzaţie a sezonului ca Pascal Trarieux să aibă o prietenă. Vasseur s-a distrat copios, a zis ceva de genul „măcar o dată să fie şi el cu una”. Amicul ăsta şofer de livrări confirmă că înnebunise de cap pe toată lumea cu una, Nathalie, dar Nathalie şi mai cum şi ce era cu ea nimeni n-a aflat vreodată. Având în vedere că nu a prezentat-o nimănui.

— Ia te uită…

— Nu, nu e nimic curios. A cunoscut-o pe la jumătatea lui iunie şi într-o lună a întrerupt relaţia. Prea puţin timp ca să mai fi apucat să o prezinte prietenilor.

Cei doi cad pe gânduri. Camille îşi citeşte însemnările încă o dată, încruntat, din când în când se uită pe geam de parcă ar căuta răspunsul la o întrebare, apoi se adânceşte iarăşi în lectura carnetului său. Le Guen îl cunoaşte foarte bine. Lasă să treacă un timp, apoi intervine:

— Hai, dă-i drumul.

Camille pare încurcat, ceea ce nu i se prea întâmplă.

— Păi, ca să-ţi spun cinstit… N-o simt pe fata asta.

Îşi duce palmele la ochi.

— Ştiu, ştiu! Ştiu, Jean. Sigur, e victima! Nu loveşti în victimă! Numai că, dacă mă întrebi ce simt, asta-ţi spun.

Le Guen se îndreaptă în fotoliu, punându-şi coatele pe birou.

— E complet aiurea, Camille.

— Ştiu.

— Fata asta e prinsă ca o vrabie-n laţ în cuşca aia agăţată la doi metri deasupra pământului de mai bine de o săptămână…

— Ştiu, Jean…

— … în fotografii se vede clar că e pe ducă…

— Da…

— Insul care a răpit-o e un cretin analfabet, brutal, alcoolic…

Camille oftează.

— … care a închis-o în ladă, la cheremul şobolanilor…

Camille aprobă din cap îndurerat.

— … şi care a preferat să se arunce în gol, pe şoseaua de

centură, decât să se predea…

Camille pur şi simplu închide ochii, ca unul care nu vrea să realizeze proporţiile dezastrului pe care l-a produs.

— … şi tu „n-o simţi pe fata asta”? Ai mai spus-o cuiva sau e o ştire bombă doar pentru mine?

Când Camille nu protestează, când tace, ba chiar mai rău, când nu se apără, Le Guen ştie că se întâmplă cu adevărat ceva. O anomalie. Tăcere. După care:

— Nu înţeleg, intervine fără grabă Camille, de ce nimeni nu-i anunţă dispariţia.

— Alta acu’! Păi, sunt mii de…

— … motive, ştiu, Jean şi mii de persoane a căror dispariţie nu e anunţată de nimeni. În sfârşit… tipul ăsta, Trarieux, e un imbecil, da?

— De acord.

— Nu cine ştie ce sofisticat.

— Te repeţi.

— Atunci explică-mi cum de s-a putut înfuria în asemenea hal pe fata asta. Şi în asemenea mod.

Le Guen ridică ochii fără să priceapă.

— Fiindcă, oricum ai da-o, individul anchetează dispariţia băiatului, pe urmă cumpără scânduri, construieşte o ladă, găseşte un loc unde să poată închide fata zile întregi, după care o răpeşte, o fierbe la foc mic, o fotografiază pentru a fi sigur că se află pe panta cea bună… Iar tu crezi că e doar o ciudăţenie!

— N-am zis aşa ceva, Camille.

— Ei, nu! Asta ai zis sau, în orice caz, tot cam aşa s-ar traduce! Că i-a dat şi lui prin cap ideea, din întâmplare. Prin căpăţâna aia a lui de ajustor. Adică, ce şi-a zis el? Păi, dacă dau de gagica aia care şi-a pus-o cu fii-miu să vezi ce-o-nchid eu într-o cuşcă de lemn! Şi, tot ca din pură întâmplare, este vorba despre o fată căreia nu suntem în stare să îi stabilim identitatea. În schimb el, care e prost ca o cizmă, dă de ea fără nici o greutate, lucru de care noi suntem incapabili.

19

Aproape că nu mai doarme. De frică. Alex se răsuceşte în cuşcă mai mult ca oricând, suferă mai mult ca oricând, de când a fost închisă nu şi-a schimbat poziţia, n-a mai mâncat normal, n-a mai dormit normal, nu şi-a mai întins picioarele, braţele, nu s-a mai odihnit nici măcar câteva minute la rând, iar acum, cu şobolanii ăştia… Mintea o lasă puţin câte puţin, uneori, preţ de ceasuri întregi, tot ceea ce vede e înceţoşat, estompat, toate sunetele ajung până la ea vătuite, ca ecoul unor zgomote adevărate care vin de altundeva, de departe. Îşi aude propriile gemete, scâncete, lasă să-i scape ţipete groase, care îi urcă din pântece. E din ce în ce mai slăbită, e aproape numai piele şi os.

Capul îi cade şi i se ridică neîncetat. Puţin mai devreme, a leşinat de oboseală, beată de somn, de durere, creierul îi bătea câmpii şi vedea peste tot numai şobolani.

Dintr-odată, fără să ştie de ce, capătă certitudinea că Trarieux n-o să mai apară, că a abandonat-o acolo. Dacă totuşi se va întoarce, îi va spune totul, îşi repetă asta ca pe o rugăciune, dă, Doamne, să vină şi-i spun totul, tot ce vrea, tot-tot ce vrea, ca s-o sfârşim odată. N-are decât s-o omoare apoi, imediat, e gata pentru orice, doar să nu mai stea cu şobolanii ăştia.

Care coboară pe frânghie în şir indian, la primele ore ale zilei, cu ţipete scurte. De-acum se cunosc, ei şi Alex.

Nu aşteaptă ca Alex să moară. Sunt prea întârâtaţi. Nu s-au mai bătut până acum aşa ca în dimineaţa asta. Se apropie tot mai mult ca să o adulmece. Sigur, aşteaptă să fie complet stoarsă de puteri, numai că sunt încălziţi, febrili. Care va fi semnalul? Ce-i va face să se hotărască?

Iese brusc din apatie, într-o clipă de luciditate pură.

Expresia „o să mă uit cum crăpi” înseamnă, în realitate, „o să mă uit cum ai crăpat”. N-o să mai vină, n-o să mai vină până când nu va fi moartă.

Deasupra ei, cel mai mare dintre toţi, cel negru-roşcat, s-a ridicat pe picioarele dinapoi şi ţipă strident. Arătându-şi colţii.

Nu-i mai rămâne de făcut decât un singur lucru. Înfrigurată, caută cu vârfurile degetelor marginea zgrunţuroasă a scândurii de dedesubt, cea de care încearcă să nu se atingă de zeci şi zeci de ore fiindcă e tăioasă, fiindcă a rănit-o de câte ori s-a dat mai aproape. Îşi strecoară unghiile în scobitură, milimetru cu

milimetru, lemnul trosneşte uşor, mai câştigă puţin teren, se concentrează, apasă cât poate, stă pe gânduri o vreme, o ia de la capăt de mai multe ori şi, în sfârşit, dintr-odată, lemnul cedează. Alex ţine între degete o ţepuşă lungă de vreo cincisprezece centimetri. Ascuţită. Se uită în sus, printre scândurile capacului, lângă inelul de prindere, aproape de frânghia care ţine cuşca suspendată. Brusc, întinde mâna şi împinge şobolanul în gol cu aşchia de lemn. Acesta încearcă să se agaţe, zgârie cu disperare marginea lăzii, lasă să-i scape un strigăt sălbatic şi cade de la doi metri. Fără să mai aştepte, Alex îşi înfige ţepuşa adânc în braţ şi o mişcă de parcă ar fi un cuţit, urlând de durere.

Sângele începe să se scurgă din rană.

20

Roseline Bruneau nu are nici un chef să vorbească despre fostul ei soţ, tot ce vrea este să mai afle vreo veste despre fiul ei. Care a dispărut de mai bine de un an.

— Pe 14 iulie, adaugă speriată, de parcă dispariţia fiului ei într-o zi de sărbătoare ar căpăta valoare de simbol.

Camille se ridică de la birou şi se aşază lângă ea.

Mai demult, avea două scaune, unul cu picioare mai lungi, celălalt cu picioare mai scurte. Efectul psihologic era cu totul diferit. După împrejurări, utiliza unul ori altul. Lui Irene nu-i plăceau aceste mici şmecherii, iar Camille renunţase la ele. Scaunele rămăseseră totuşi la brigadă şi le mai folosea pentru câte o glumă făcută cu nou-veniţii. Dar nu era chiar aşa de haios cum sperase. Într-o bună zi, scaunele au dispărut. Camille era convins că le-a recuperat Armand. Şi-l şi imagina, împreună cu nevasta, la masă, unul pe scaunul mai înalt, celălalt pe scaunul mai mic…

Faţă în faţă cu doamna Bruneau, gândul îl poartă la scaunele acelea, a căror prezenţă crea o legătură între cei care stăteau pe ele – i-ar fi convenit să se întâmple asta şi acum. Şi încă repede, fiindcă sunt presaţi de timp. Camille se concentrează asupra întrevederii, fiindcă altfel s-ar gândi la fata luată ostatică, ar apărea şi alte imagini care s-ar amesteca între ele, imagini care i-ar tulbura judecata limpede, aducând la viaţă prea multe amintiri. Pe scurt, ar dăuna puţin gândirii lui logice.

Din păcate, nu e pe aceeaşi lungime de undă cu Roseline Bruneau. Probabil că, în condiţii normale, femeia scundă şi uscată e plină de energie, dar în clipa de faţă e doar rezervată şi îngrijorată. Se mulţumeşte să dea din cap – şi-a luat precauţiile necesare. Convinsă că îi vor anunţa moartea fiului ei. A presimţit asta încă de când jandarmii au venit să o caute la şcoala de şoferi unde lucrează.

— Astă-noapte s-a sinucis fostul dumneavoastră soţ, doamnă Bruneau.

Vestea are efect, chiar după douăzeci de ani de la divorţ. Femeia se uită drept în ochii lui Camille. Privirea ei ezită între răzbunare (sper că a suferit) şi cinism (nu e mare pagubă), deşi cea care domină e teama. La început, tace. Camille îşi spune că seamănă cu o pasăre: nas mic şi ascuţit, privire ascuţită, umeri

ascuţiţi, sâni la fel. Ştie perfect cum ar desena-o.

— Cum a murit? îl întreabă până la urmă.

Dacă e să te iei după dosarul de divorţ, n-are de ce să-l regrete cine ştie ce pe fostul ei soţ, îşi zice Camille, aşa că mai normal ar fi să ceară veşti despre fiul ei. Dacă nu o face, înseamnă că are motivele sale.

— Într-un accident, o lămureşte Camille. În timp ce era urmărit de poliţie.

Deşi doamna Bruneau ştie foarte bine cât îi putea pielea bărbatului său, deşi îşi aminteşte de brutalitatea lui, nu s-a măritat cu un gangster. În mod normal, replica „în timp ce era urmărit de poliţie” ar fi trebuit să o surprindă, însă nimic, doar dă din cap – dar se vede că evaluează rapid situaţia, încercând să pară indiferentă.

— Doamnă Bruneau… (Camille se dovedeşte răbdător tocmai fiindcă se grăbeşte), credem că dispariţia lui Pascal are legătură cu moartea tatălui său. La drept vorbind, chiar suntem convinşi. Cu cât ne veţi răspunde mai repede la întrebări, cu atât vom avea mai multe şanse să vă găsim fără întârziere băiatul.

Putem căuta ceasuri întregi în dicţionar, cuvântul care descrie perfect atitudinea lui Camille e „necinstit”. Fiindcă, în opinia lui, băiatul e şi el mort de-a binelea. Şantajul cu fiul e o manevră destul de imorală, dar nu are de ce roşi dacă în felul acesta e posibil să mai găsească pe cineva în viaţă.

— Acum câteva zile, fostul dumneavoastră soţ a răpit o femeie, o tânără. A sechestrat-o, dar şi-a luat viaţa înainte de a ne spune unde. Femeia aceasta se află acum pe undeva, prin zonă, dar nu ştim locul. Şi va muri, doamnă Bruneau.

Aşteaptă ca spusele lui să-şi facă efectul. Ochii lui Roseline Bruneau se plimbă de la stânga la dreapta, ca ai unui porumbel, e asaltată de gânduri contradictorii, toată problema este ce alegere va face. Ce legătură să fie între povestea asta a răpirii şi dispariţia băiatului meu? Cam asta ar trebui să se întrebe. Dacă nu o va face şi cu voce tare, înseamnă că ştie răspunsul.

— Am nevoie să îmi spuneţi ce ştiţi… Nu, nu, nu, nu, doamnă Bruneau, aşteptaţi! O să îmi spuneţi că nu ştiţi nimic, ceea ce ar fi o atitudine foarte rea, ba, vă asigur, cea mai rea cu putinţă. Vă rog să vă gândiţi câteva clipe. Fostul dumneavoastră soţ a răpit o femeie care are legătură, nu ştiu cum, cu dispariţia băiatului. Iar femeia aceasta va muri.

Privire la dreapta, privire la stânga, se mişcă doar capul, nu şi

ochii. Ca s-o şocheze, Camille ar trebui să aşeze pe masă, în faţa ei, o fotografie cu fata închisă în cuşcă, dar e ceva ce îl reţine.

— M-a sunat Jean-Pierre…

Camille respiră uşurat. Nu e un triumf, dar e un succes. Oricum, e un început.

— Când?

— Nu mai ştiu, cam acum o lună.

— Şi…?

Roseline Bruneau îşi lasă bărbia în pământ. Povesteşte încet. Trarieux primise „certificatul de închidere a anchetei” şi se înfuriase, întrucât asta însemna că poliţia lua în considerare varianta că băiatul fugise, deci ancheta se oprea, totul se sfârşise. Şi pentru că poliţia nu făcea nimic, Trarieux îi spusese că se va ocupa personal de găsirea lui Pascal. Avea el o idee.

— Boarfa asta…

— Boarfă…?

— Aşa îi zicea el prietenei lui Pascal.

— Avea şi motive să o deteste în halul ăsta?

Roseline Bruneau oftează. Ca să explice tot ce vrea să spună, trebuie să se întoarcă destul de departe în timp.

— Ştiţi, Pascal e un băiat, cum să zic, simplu, dacă mă-nţelegeţi.

— Înţeleg.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar e destul de limitat. Personal, n-am vrut să se ducă să stea la taică-său. Jean-Pierre îl punea să bea, ca să nu mai zic de scandaluri, dar Pascal îl adora – chiar stau şi mă întreb ce găsea la el. Mă rog, asta e, numai la taică-său ţinea. Şi pe urmă, într-o zi, apare fata asta în viaţa lui şi-l îmbârligă fără probleme. Pascal era nebun după ea. Ştiţi, pentru el, fetele… Până în clipa aceea nu prea avusese el cine ştie ce relaţii. Mereu a apărut ceva ce nu a ţinut. Nu prea ştia cum să se poarte cu ele. Ei bine, apare asta şi-i pune capac. Iar el îşi pierde capul cu totul.

— Cum o cheamă? O cunoaşteţi?

— Pe Nathalie? Nu, n-am văzut-o niciodată. Doar cum o cheamă ştiu. Când vorbeam la telefon cu Pascal, mereu o ţinea pe-a lui cu Nathalie în sus, Nathalie în jos…

— Şi nu v-a prezentat-o? Nici tatălui lui?

— Nu. Însă mereu îmi zicea că o să vină cu ea la mine, că o s-o plac din prima, chestii de-astea.

O poveste fulgerătoare. După câte înţelesese ea, Pascal o

întâlnise pe Nathalie prin iunie, dar nu ştia unde sau cum. Şi dispăruse cu ea în iulie.

— La început nu am fost îngrijorată, fiindcă mă gândeam: după ce-o să-l părăsească, bietul băiat o să se-ntoarcă la taică-său şi gata. În schimb, Jean-Pierre parcă-nnebunise. M-am gândit că făcuse o criză de gelozie. Fiindcă ţinea la el ca la ochii din cap. A fost el un soţ mizerabil, dar ca tată era foarte bun.

Ridică ochii spre Camille, surprinsă şi ea de propriul comentariu. Tocmai a spus un lucru pe care îl gândea fără să ştie. Lasă capul în piept.

— Când am aflat că Pascal i-a furat lui taică-său toţi banii şi a dispărut, atunci chiar mi-am zis şi eu că fata aceea, ştiţi, mă rog… Nu era stilul lui Pascal să îşi fure tatăl.

Dă din cap hotărâtă: da, de asta e sigură.

Camille se gândeşte la fotografia lui Pascal Trarieux, găsită la tatăl acestuia şi, în aceeaşi clipă, amintirea îi provoacă o strângere de inimă. Ăsta e avantajul desenatorilor: au o memorie excelentă. Revede băiatul stând în picioare, cu o mână pe aripa unui tractor de pe şantier, cu aerul acela stângaci, încurcat, cu pantalonii prea scurţi, zâmbind cu gura până la urechi, părând într-adevăr un băiat sărman. Cum o fi să ai un fiu cam neghiob? Şi când îţi dai seama?

— Până la urmă, fostul dumneavoastră soţ a dat de fata aceea?

Reacţie imediată:

— Nu ştiu! Tot ce mi-a zis a fost c-o s-o găsească el! Şi până la urmă tot o să-i spună unde e Pascal… Ce-a făcut cu el.

— Ce-a făcut cu el?

Roseline Bruneau se uită pe fereastră. E felul ei de a-şi opri lacrimile.

— Pascal nu ar fi fugit niciodată de acasă, nu e… Ca să spunem lucrurilor pe nume… Nu e aşa de inteligent ca să dispară atâta vreme.

Întorcându-se dintr-odată spre Camille, o spune de parcă i-ar trage o palmă. De altfel, regretă vizibil că a făcut-o.

— Este, într-adevăr, un băiat foarte simplu. Cunoaşte puţină lume, e foarte ataşat de tatăl lui şi nu ar sta undeva, din proprie voinţă, săptămâni sau luni fără să-i dea vreun semn de viaţă. Nu ar fi în stare de aşa ceva.

— Spuneţi-mi cât mai exact ce v-a comunicat fostul dumneavoastră soţ. V-a explicat ce are de gând să facă?

— Nu, n-a stat prea mult la telefon. Ca de obicei, băuse. Şi în astfel de situaţii poate fi extrem de violent, ai fi zis că e în război cu lumea întreagă. Era hotărât s-o găsească pe fată, s-o întrebe unde e fiul lui, m-a sunat ca să îmi spună asta.

— Cum aţi reacţionat?

În condiţii obişnuite chiar îţi trebuie talent ca să minţi credibil, energie, creativitate, sânge rece, ţinere de minte. E mult mai dificil decât s-ar crede. Să minţi o autoritate e un exerciţiu cu totul ambiţios, care cere aceleaşi calităţi, dar la un nivel superior. Or, să minţi poliţia, vă închipuiţi… Roseline Bruneau nu are stofă. A încercat ea din toate puterile, dar acum, după ce a coborât garda, Camille citeşte în ea ca într-o carte deschisă. Ceea ce o oboseşte. Poliţistul îşi trece o mână peste ochi.

— Cum l-aţi înjurat în ziua aceea, doamnă Bruneau? Fiindcă, presupun că între patru ochi nu mai umblaţi cu mănuşi. I-aţi spus tot ce credeţi despre el, sau mă-nşel?

Întrebarea e cam aiurea. A răspunde cu da sau cu nu înseamnă a opta pentru una din două căi diferite, iar femeia nu prea vede ce ieşire ar avea.

— Nu înţeleg ce legătură are…

— Are, doamnă Bruneau şi ştiţi ce vreau să zic. În seara aceea i-aţi spus pe faţă ce părere aveţi şi că, evident, n-o să reuşească el acolo unde poliţia a dat chix. Ba chiar aţi mers şi mai departe, nu ştiu ce cuvinte aţi folosit, dar sunt sigur că i-aţi strigat în faţă tot ce aveaţi pe suflet. După mine, i-aţi zis cam aşa: „Jean-Pierre, eşti un cretin, un incapabil, un imbecil şi un neputincios”. Mă rog, ceva de genul ăsta.

Femeia deschide gura, însă Camille nu îi lasă timp să răspundă. Sare de pe scaun şi ridică tonul, fiindcă s-a săturat să se poarte cu mănuşi:

— Ce se va întâmpla, doamnă Bruneau, dacă vă iau telefonul mobil şi mă uit la mesaje?

Brusc, ciocul de pasăre se crapă, de parcă ar vrea să-l ascundă-n pământ şi nu s-ar putea hotărî unde s-o facă.

— Haideţi să vă spun eu: voi găsi fotografiile pe care vi le-a trimis fostul dumneavoastră soţ. Nu vă gândiţi c-o puteţi da la-ntors, fiindcă se păstrează în memoria telefonului. Pot să vă spun şi ce se vede în imagini: o fată închisă într-o ladă de lemn. L-aţi provocat, pentru a-l împinge la acţiune. Dar, când aţi primit fotografiile, vi s-a făcut frică. Frică de a nu deveni complice.

Camille are un dubiu.

— Doar dacă nu cumva…

Se opreşte, se apropie, se lasă în jos şi ridică ochii pentru a-i prinde privirea. Femeia nu se mişcă.

— Ce rahat! mormăie Camille, ridicându-se.

Chiar există momente dure în meseria asta.

— Nu din această cauză nu aţi anunţat poliţia, nu-i aşa? Nu de frică să nu fiţi acuzată de complicitate. Ci fiindcă şi dumneavoastră credeţi că fata aceea e responsabilă de dispariţia băiatului. Nu aţi spus nimic întrucât credeţi că nu a căpătat decât ceea ce merită. Este?

Camille trage adânc aer în piept. Ce obositor!

— Doamnă Bruneau, sper să o găsim în viaţă. În primul rând, pentru ea, apoi şi pentru dumneavoastră. Căci, dacă nu, mă voi vedea nevoit să vă arestez pentru complicitate la crimă cu tortură şi acte de cruzime. Şi tot felul de alte chestii.

Când iese din birou, Camille e sub presiune, iar timpul trece cu o viteză halucinantă.

Prin urmare, ce avem? se întreabă.

Nimic. Şi asta îl înnebuneşte.

21

Cel mai lacom nu e cel negru-roşcat, ci altul, gras, cenuşiu. Căruia îi place sângele. Se bate cu ceilalţi pentru a ajunge cel dintâi. E violent ca un uragan.

Pentru Alex, de ceasuri întregi, e o bătălie de fiecare clipă. Până acum, a fost nevoită să omoare doi. Ca să-i înfurie, ca să-i aţâţe. Ca să le câştige respectul.

În primul a înfipt ţepuşa, unica ei armă şi l-a ţinut apoi sub talpa goală a piciorului cu toată puterea, până a crăpat. Se zbătea ca un blestemat, guiţa ca un porc la tăiere, încerca să o muşte, dar ea urla mai tare decât el şi întreaga colonie părea electrizată, şobolanul se zvârcolea nebuneşte şi se mişca precum un peşte uriaş. Ale naibii de puternice mai sunt şi animalele astea când dau să crape. Ultimele clipe au fost cele mai grele: nu se mai mişca, sângele şiroia, gemea, horcăia, ochii îi ieşiseră din orbite, buzele îi zvâcneau, dezvelind colţii mereu gata să muşte. Apoi l-a aruncat peste bord.

Fusese declaraţia ei de război şi toată lumea o înţelesese clar.

Pe al doilea îl aşteptase să se apropie cât mai mult, adulmeca sângele, mustăţile i se mişcau cu o viteză spectaculoasă, era cu adevărat extrem de aţâţat şi, totodată, neîncrezător. Alex îl lăsase să înainteze, ba chiar îl chemase, haide, vino, dă-te mai aproape, jigodie, hai la mama... Când l-a avut la îndemână, l-a înjunghiat printre scânduri, i-a împlântat ţepuşa în gât, şobolanul s-a aruncat pe spate din cauza şocului, de parcă ar fi dat să facă un salt periculos; Alex l-a împins, iar animalul a căzut pe podea, unde a urlat mai bine de o oră, cu aşchia de lemn înfiptă în gât.

Acum, Alex nu mai are arma, dar şobolanii nu ştiu şi se tem de ea.

Îi hrăneşte.

A amestecat sângele care i s-a scurs din mână cu restul de apă, pentru a-l dilua şi-a trecut mâna deasupra capului şi a mânjit frânghia care susţine cuşca. Când nu mai e apă, îmbibă frânghia doar cu sânge. Şobolanilor, aşa le place şi mai tare. Când nu mai sângerează se înţeapă în altă parte, cu altă aşchie, mai mică, nu poate omorî animalele cu una de mărimea asta, mai ales pe cele mari, dar ajunge ca să-şi înţepe o venă de sub genunchi ori de la braţ pentru a provoca sângerarea, adică tot ce contează. Uneori, durerea e atât de... Nu ştie dacă lucrurile se

întâmplă doar în imaginaţia ei ori chiar pierde prea mult sânge, dar începe să aibă tulburări de vedere. Şi, evident, să obosească uşor.

Imediat ce sângele începe iarăşi să se scurgă, îşi trece mâna printre scânduri şi prinde frânghia.

O umezeşte.

De jur împrejur, şobolanii mai mari o pândesc, neştiind dacă să se repeadă la ea sau… şi atunci îşi retrage mâna, iar ei se bat pe sângele proaspăt, rod din frânghie pentru a-l gusta, fiindcă mor după gustul ăsta.

Doar că, de acum, după ce au prins gustul sângelui, după ce le-a dat să guste din sângele ei, nimic nu îi va mai opri.

Chiar aşa: sângele îi înnebuneşte.

22

Champigny-sur-Marne.

O clădire mare, din cărămidă roşie, aproape de malul fluviului. Unul dintre ultimele telefoane date de Trarieux înainte de răpirea fetei.

Se numeşte Sandrine Bontemps.

Când a sosit Louis, tocmai termina micul dejun şi pleca la serviciu, aşa că a trebuit să dea telefon. Tânărul poliţist i-a luat politicos receptorul şi i-a explicat patronului ei că era reţinută pentru o „anchetă de maximă importanţă”. Va fi condusă de către un agent la locul de muncă imediat ce va fi posibil. Pentru ea, lucrurile se desfăşurau extrem de repede.

E îngrijită, cochetă, cam cu ifose, douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, emoţionată. Aşa cum stă, doar pe marginea canapelei de la Ikea, Camille ghiceşte cam cum o să arate peste douăzeci, treizeci de ani. E cam trist.

— Domnul acesta… Trarieux. A insistat la telefon, a insistat… explică femeia. Şi pe urmă a sosit. M-a speriat.

Acum o sperie poliţia. Mai ales chelul acesta mititel, piticul, cel care comandă. Colegul lui mai tânăr a sunat-o cam cu douăzeci de minute mai înainte, foarte grăbit. Totuşi, e de parcă nu ar asculta-o, trece dintr-o cameră în alta, îi aruncă întrebări de pe unde se află, mai întâi din bucătărie, apoi urcă la etaj, coboară, e evident nervos, s-ar zice că adulmecă. A prevenit-o de la bun început: „N-avem timp de pierdut” şi, imediat ce nu păstrează ritmul, o întrerupe. Sandrine Bontemps nici măcar nu ştie despre ce este vorba. Încearcă să refacă filmul evenimentelor în minte, însă nu are timp, e bombardată de întrebări.

— Ea e?

Piticul îndreaptă spre ea un desen cu figura unei fete. Un fel de portret-robot, cum vezi în filme sau la ştiri. O recunoaşte pe loc: e Nathalie. Însă nu aşa cum a cunoscut-o. În desen e mai drăguţă decât în realitate, mai afectată şi, oricum, nu atât de grasă. Şi mai curată. Nici pieptănătura nu e la fel. Parcă şi ochii sunt puţin altfel, au o altă nuanţă de albastru, în imaginea alb-negru nu se vede cum sunt, dar nu atât de deschişi ca în realitate, adică, ai zice că e ea… şi-n acelaşi timp că nu e ea. Poliţiştii vor un răspuns, da sau nu, nu merge cu aproximări. Oricum, dincolo de micile dubii, până la urmă Sandrine e sigură:

ea e.

Nathalie Granger.

Cei doi poliţişti se uită unul la altul. Piticul zice sceptic:

— Granger…

Cel tânăr îşi scoate mobilul şi se duce să vorbească în grădină. La întoarcere face semn din cap că nu, iar piticul răspunde cu un gest: eram convins…

Sandrine vorbeşte despre laboratorul unde lucrează Nathalie, pe strada Planay, la Neuilly-sur-Marne, chiar în centru.

Tânărul pleacă imediat. Sandrine e sigură că tot el e la telefon, când acesta sună, cam o jumătate de oră. Piticul pare sceptic în continuare, repetând doar: „Înţeleg, înţeleg, înţeleg”. Lui Sandrine, tipul i se pare enervant. Iar el pare să ştie şi să nu-i pese. Oricum, vorbind la telefon, e vizibil dezamăgit. Cât timp lipseşte inspectorul cel tânăr, o hărţuieşte cu întrebările despre Nathalie.

— Avea tot timpul părul murdar.

Sunt lucruri pe care nu le poţi spune unui bărbat, fie el şi poliţist, dar Nathalie chiar că e o neglijentă, casa ei era vraişte, masa neştearsă, ca să nu mai pună la socoteală că o dată dăduse în baie de tampoanele folosite… îâăh! Prea mult nu au locuit ele împreună şi, cu toate acestea, au avut timp să se certe de mai multe ori.

— Oricum, nu avea cum să ţină prea mult prietenia asta a noastră.

Sandrine dăduse un anunţ că primeşte în gazdă o fată. Nathalie răspunsese şi venise să o cunoască. Era simpatică. În ziua aceea nu i se păruse neglijentă, ci chiar bine pusă la punct. Ceea ce îi plăcuse aici fuseseră grădina şi camera de la mansardă, zicea că e romantică. Sandrine nu completase că, în miezul verii, devenea un adevărat cuptor.

— Ştiţi, fiindcă nu este bine izolată…

Piticul o priveşte fără vreo intenţie precisă şi, din când în când, ai zice că figura îi e de porţelan. Că e cu gândurile în altă parte.

Nathalie a plătit pe loc, cu banii jos.

— Era la început de iunie. Trebuia neapărat să mai găsesc pe cineva, prietenul meu plecase…

Micul poliţist pare iritat de povestea vieţii ei, de iubitul care s-a mutat la ea, de marea iubire şi de modul cum a plecat, peste două luni, fără să zică nici pâs. Nu l-a mai văzut de atunci. Fără s-o ştie, la naştere ursitoarele i-au oferit un abonament la biroul

de plecări pe neanunţate: mai întâi iubiţelul, pe urmă şi Nathalie… Confirmă data de 14 iulie.

— De fapt, prea mult nu a stat pe aici şi-a cunoscut prietenul chiar după ce s-a mutat la mine, aşa că…

— Aşa că? întreabă piticul enervat.

— Eeei, a vrut să se mute la el, normal, nu?

— Mdaa…

Tot sceptic, ca şi cum ar fi spus „mda, doar atât?”. Individul nu se pricepe deloc la femei, se vede imediat. Poliţistul cel tânăr se întoarce de la laborator, sirena maşinii se aude de departe. Rezolvă lucrurile foarte repede, dar ai zice că mereu e la plimbare. Datorită eleganţei lui.

Mai sunt şi hainele, Sandrine a observat imediat că sunt de firmă, ba chiar foarte scumpe. Dintr-o privire, i-a evaluat încălţămintea: dublul salariului ei. Pentru ea e chiar o descoperire că poliţiştii câştigă atât de mult, fiindcă după cei pe care îi vede la televizor, n-ar fi zis.

Cei doi stau de vorbă. Sandrine nu l-a auzit decât pe tânăr spunând: „Nu a fost văzută…” şi: „… da şi acolo a fost…”

— Nu eram acasă când a plecat, mi-am petrecut vara la mătuşa mea, la…

Orice ar spune, poliţistul scund tot se enervează. Lucrurile nu merg cum şi-ar fi dorit, dar nu e vina ei. Bărbatul oftează şi dă din mână de parcă ar vrea să alunge o muscă. Ar putea măcar să fie un pic mai politicos. Colegul mai tânăr zâmbeşte înţelegător, de parcă ar spune aşa e el, nu vă faceţi probleme, păstraţi-vă concentrarea. Şi îi arată o altă fotografie.

— Da, ăsta e Pascal, iubitul lui Nathalie.

Aici nu încape îndoială. E fotografia de la bâlci, o fi ea cam estompată, dar nu există dubii. Când a apărut, acum o lună, tatăl lui Pascal, o căuta şi pe Nathalie, nu doar pe fiul lui şi i-a arătat exact poza asta. Sandrine i-a spus unde lucrează colega ei. După care, n-a mai ştiut nimic despre nici unul dintre ei.

Ajunge să te uiţi la fotografie ca să înţelegi imediat totul. Pascal nu era cine ştie ce descurcăreţ. Nici vreo frumuseţe. Bine, Nathalie era ea grasă, dar avea o faţă frumoasă, simţeai că dacă-şi pune în cap… Pe când el părea… cum să zic…

— Cam înapoiat, ca să spunem lucrurilor pe nume.

De fapt, ar fi vrut să spună cam bolnăvicios. Şi o adora pe Nathalie. L-a adus de vreo două sau trei ori pe aici, însă nu l-a ţinut peste noapte. Sandrine chiar se întreba dacă făcuseră ori

nu dragoste. Când apărea, se vedea clar că era groaznic de excitat şi îi curgeau balele uitându-se la Nathalie. Cu ochii daţi peste cap, evident nu aştepta decât un singur lucru, să sară pe ea.

— Doar o dată nu a fost aşa. Doar o dată a dormit aici. Mi-aduc aminte că s-a întâmplat în iulie, chiar înainte să plec la mătuşa mea.

Dar Sandrine nu le-a auzit îmbrăţişările.

— Deşi dormitorul meu era chiar sub al lor.

Îşi muşcă buzele, fiindcă asta înseamnă că a stat să tragă cu urechea. Se roşeşte, o lasă baltă, oricum au înţeles. Aşa şi fusese: nu auzise nimic, deşi i-ar fi plăcut. Nathalie şi Pascal ăsta al ei tot trebuie s-o fi făcut, habar n-avea cum, ea… Poate-n picioare. Ori n-or fi făcut nimic, fiindcă nu era ea de acord? Sandrine înţelege foarte bine, căci Pascal ăsta…

— Din partea mea… începe, uşor înţepată.

Poliţistul cel scund reface povestea cu voce tare. Nu e înalt, dar nu e nici prost şi e plin de energie. Nathalie şi Pascal plecaseră lăsând banii pentru două luni de chirie pe masa din bucătărie. Plus provizii pentru o lună. Plus toate lucrurile ei.

— Lucruri? Ce lucruri? o întreabă pe loc.

Dintr-odată, pare foarte grăbit. Sandrine îi răspunde că, oricum, n-avea de gând să păstreze nimic. Nathalie purta cu două numere mai mult şi-apoi, oricum, nu era să se îmbrace ea cu ţoalele unei urâte… Ei, ba da, totuşi, oglinda de machiaj care măreşte detaliile, din baie, dar asta nu o mai declară poliţiştilor, e bună pentru punctele negre de pe nas, dar nu e treaba lor. Mă rog, le spune despre celelalte: cafetiera electrică, ceainicul în formă de vacă, recipientul pentru apă de ploaie, cărţile lui Marguerite Duras – ai fi zis că numai asta citea, deţinea aproape integral opera scriitoarei.

Poliţistul cel tânăr zice:

— Nathalie Granger… Mi se pare că este numele unui personaj din Marguerite Duras.

— A, da? mormăie celălalt. De unde?

Tânărul răspunde încurcat:

— Dintr-un film intitulat… *Nathalie Granger.*

Piticul îşi trage o palmă peste frunte de parcă ar vrea să spună „ce prost sunt”, dar e numai părerea Sandrinei, o pură şi-nşelătoare aparenţă.

— E pentru apa de ploaie, precizează femeia.

Fiindcă pigmeul s-a întors la butoiul din plastic. Sandrine se gândea de mult la chestia asta, fiindcă era ecologistă şi, cu toată ploaia asta, cu toate zecile de metri pătraţi de acoperiş de pe căsoaia asta în care locuia, era totuşi păcat, a vorbit la o agenţie specializată, apoi cu proprietarul, dar n-a reuşit să convingă pe nimeni, însă tot rămânea simţul ecologic, aşa că piticania asta de sticlete chiar c-o enerva, în definitiv, ce l-o fi frecând pe el grija?

— L-a cumpărat chiar înainte de a pleca. L-am descoperit când m-am întors, mi-a scris şi un bilet în care îşi cerea scuze că e atât de grăbită să plece, iar recipientul de apă era un fel de compensaţie, o surpriză dacă vreţi.

Şi uite că lui doi la metru ăstuia îi plac surprizele.

Şi-acum iată-l proţăpit în faţa ferestrei dinspre grădină, dând la o parte perdeaua de muselină. Bun, aşa e, nu e cine ştie ce frumuseţe rezervorul ăsta de mari dimensiuni, făcut din plastic verde şi aşezat la colţul casei, cu burlan din tablă zincată. Se vede că e o făcătură. Numai că nu la asta se uită. Şi nici de ascultat nu o ascultă, deşi ea a ajuns acum în mijlocul unei fraze, fiindcă îşi scoate telefonul mobil:

— Jean, spune, am senzaţia că am dat de băiatul lui Trarieux.

Timpul trece şi e obligată să îşi mai sune o dată patronul. De vorbit, vorbeşte tot poliţistul cel tânăr. De data aceasta nu mai dă explicaţia cu ancheta urgentă, ci zice:

— Am trecut la prelevări.

Frază ambiguă, Sandrine ştie din moment ce lucrează într-un laborator. Ca şi Nathalie. Ambele în domeniul biologiei, numai că Nathalie nu vorbea niciodată despre serviciul ei. Răspundea doar: „Eu, când plec de la serviciu, păi plecată sunt!”

În jumătate de ceas, pregătirile sunt gata. Au blocat strada, specialiştii de la criminalistică au intrat cu costumele lor de cosmonauţi, aducându-şi tot instrumentarul în grădină, genţile, reflectoarele, foliile de plastic, au călcat peste toate florile, au măsurat recipientul de apă şi l-au golit cu extrem de mare grijă. Nu voiau ca apa să se scurgă pe pământ.

— Ştiu ce vor găsi, a zis piticania. Sunt sigur. Vreau să trag un pui de somn.

A întrebat-o pe Sandrine unde e fosta cameră a lui Nathalie. S-a dus şi s-a întins aşa, îmbrăcat, nici măcar pantofii nu şi i-a mai scos, e sigură de chestia asta.

Cel tânăr a rămas cu ceilalţi în grădină.

Chiar arată bine băiatul ăsta, iar hainele şi pantofii... Ca să nu mai vorbim despre comportament! Sandrine a încercat să lege o conversaţie, mai personală, ceva de genul casa asta e aşa de mare pentru o fată singură, chestii de-astea, dar n-a ajuns nicăieri.

E convinsă că e homosexual.

Tehnicienii termină de golit recipientul de apă, îl deplasează de la locul lui şi nu sapă prea adânc până să dea de corp. Învelit în folie obişnuită, pe care o găseşti la orice magazin de bricolaj.

Asta chiar o lasă mască, poliţiştii o dau la o parte, domnişoară, vă rugăm să nu mai rămâneţi aici, aşa că intră şi se uită pe fereastră, asta chiar nu i-o poate interzice nimeni, la urma urmelor e în casa ei, nu? O dă peste cap momentul în care poliţiştii îl apucă pe cel învelit în folie pentru a-l ridica pe o targă: este absolut sigură că despre Pascal e vorba.

Îi recunoaşte adidaşii.

Pe urmă dau folia la o parte şi se apleacă, se cheamă între ei ca să îşi arate ceva ce ea nu poate să vadă. Deschide fereastra pentru a auzi.

Cineva spune:

— Ba nu, nu ar distruge în halul ăsta.

Chiar atunci, piticul coboară din camera unde a stat Nathalie.

Ajunge ţopăind în grădină şi se interesează care e starea corpului.

Dă din cap, uimit de cele văzute.

Zice:

— Sunt de acord cu Brichot, numai cu acid se putea, clar.

23

Frânghia e din cele care nu se mai fabrică în ziua de azi, sintetice şi netede cum vezi pe la vapoare, ci din cânepă foarte groasă. Specială pentru a susţine lăzi ca asta.

Şobolani au apărut vreo zece. Pe de o parte, cei pe care Alex îi ştie, veniţi încă de la început, pe de alta cei noi, de care nu are habar cum au fost anunţaţi. Au adoptat o strategie de grup. Încercuirea.

Doi sau trei se aşază pe ladă, la capătul cu picioarele, restul în partea cealaltă. După părerea ei, când vor considera momentul potrivit, vor sări toţi pe ea, numai că, deocamdată, îi reţine ceva, probabil energia lui Alex. Îi înjură permanent, îi provoacă, urlă la ei, ca să simtă că în cuşca asta e viaţă, rezistenţă, că se va lăsa cu luptă. Deja, pe jos, sunt doi şobolani sfâşiaţi. Chestie care le dă de gândit.

Adulmecă neîncetat sângele, stând pe picioarele dinapoi, cu boturile îndreptate spre frânghie. Excitaţi, înfierbântaţi, vin pe rând să o râcâie cu colţii. Alex nu îşi poate da seama cum fac să ştie căruia îi vine rândul să se înfrupte din sângele de pe frânghie.

Nici nu are importanţă. Se zgârie din nou, de data asta jos, undeva, deasupra călcâiului. Fiindcă a dat de o venă curată, plină ochi. Cel mai greu e să îi ţină la distanţă cât timp îmbibă frânghia.

Care s-a subţiat pe jumătate. E o cursă contra cronometru între Alex şi frânghie. Care dintre ele va ceda prima.

Alex nu încetează să legene lada, aşa ţine şobolanii la distanţă şi ajută frânghia să se rupă mai repede.

Dacă strategia ei va funcţiona, atunci cuşca ar trebui să cadă pe o muchie, pentru ca scândurile să se rupă. Aşa că încearcă să o balanseze cât mai amplu, alungă iar şi iar şobolanii, îmbibă frânghia. Când vine câte unul să o ronţăie, ea îi ţine departe pe ceilalţi. Alex e groaznic de obosită şi moartă de sete. După furtunile care au ţinut mai bine de-o zi, s-a făcut îngrozitor de frig, aşa că unele părţi ale corpului nu şi le mai simte, de parcă i-ar fi anesteziate.

Şobolanul cel mai gras e nerăbdător.

De o oră le permite doar celorlalţi să roadă din frânghie. Nu se mai bagă, lasă să-i treacă rândul.

Evident, subiectul nu îl mai interesează deloc.

Se uită fix la Alex şi scoate ţipete stridente.

Pentru întâia oară strecoară capul printre scânduri şi şuieră.

Ca un şarpe, dezvelindu-şi colţii.

Ceea ce ţine la alţii, nu ţine şi la el. Alex poate să tot urle, să-l înjure, degeaba, şobolanul nu se clinteşte, stă cu ghearele înfipte în lemn ca să nu alunece din cauza mişcării de balans a lăzii.

Se apucă bine şi o priveşte în adâncul ochilor.

Şi ea pe el.

Sunt ca doi îndrăgostiţi care fac împreună un tur complet al ringului de dans sorbindu-se din ochi.

Haide, haide, murmură Alex surâzătoare. Cabrându-şi cât poate şoldurile, dă cuştii tot avântul de care este în stare zâmbindu-i şobolanului grăsan aşezat deasupra ei, haide, haide, tăticuţ, ia uite ce-are mămicuţa pentru tine…

24

I s-a părut ciudată moţăiala asta din camera lui Nathalie. De ce şi-a dorit-o atât de tare? Habar nu are. Scara de lemn care scârţâie, coridorul cu mochetă roasă, mânerul de porţelan al uşii, căldura întregii clădiri condensată, parcă, la etaj. Atmosferă de casă de ţară, casa familiei, cu camerele ei care nu se deschid decât vara, pentru musafiri. Şi în rest stau închise.

Acum, camera e folosită pe post de debara. Nu pare să fi avut niciodată o personalitate anume, ceva între cameră de hotel şi de oaspeţi. Câteva cromolitografii agăţate strâmb pe pereţi şi o comodă căreia îi lipseşte un picior, aşa că o carte a fost aşezată în locul acestuia. Patul se lasă ca o gumă de mestecat, adânc, impresionant. Camille se ridică pe perne şi, sprijinit de capul patului, îşi caută carnetul şi un creion. Pe când în grădină cei de la Criminalistică răscolesc pământul în jurul butoiului cu apă de ploaie, începe să schiţeze o figură. A lui. În tinereţe, pe când se pregătea pentru Arte Plastice, făcuse sute de autoportrete, întrucât mama sa pretindea că e singurul exerciţiu care îţi permite să descoperi „distanţa corectă”. Ea însăşi îşi făcuse zeci, din care nu îi mai rămăsese decât unul, în ulei, superb, dar nu are nici un chef să se gândească la el în acest moment. Maud avea dreptate: întotdeauna problema lui Camille fusese să descopere distanţa corectă, fiindcă ori era prea aproape, ori prea departe de subiect. Ori se scufundă şi nu mai vede nimic, se zbate, mai-mai să se înece, ori rămâne departe, prudent, condamnându-se să nu priceapă nimic. „Aşadar, ceea ce lipseşte e grăuntele din inima lucrurilor”, îşi zice. Pe foaia din carnet, chipul care se conturează e descărnat, privirea pierdută, un bărbat distrus de încercarea prin care a trecut.

Tavanul e înclinat, deci a locui aici presupune să îndoi şira spinării la mai toate mişcările. Nu şi în cazul lui. Camille mâzgăleşte fără convingere foaia de hârtie şi îi e greaţă. Are sufletul greu. Se gândeşte la întâlnirea cu Sandrine Bontemps, la cât s-a dovedit de iritat, de lipsit de răbdare. Chiar e imposibil uneori. Însă acum, voia să încheie definitiv cazul ăsta.

Nu e bine şi ştie şi de ce. Trebuie găsit grăuntele acela din inima lucrurilor.

Adineauri, l-a impresionat portretul lui Nathalie Granger. Până acum, fotografiile din telefonul lui Trarieux nu arătaseră decât o

victimă. Aşadar, se integrau firesc cazului. Şi aşa şi plasase fata, în tiparul clasic al unui caz de răpire. După realizarea portretului-robot, subiectul se preschimbase într-o persoană. O fotografie nu înseamnă realitate. Un desen, da, e realitatea ta pe care au înveşmântat-o deja imaginarul, fantasmele, cultura, propria-ţi viaţă. Când a băgat portretul-robot sub nasul Sadrinei Bontemps şi l-a văzut pe dos, ca pe al unei înotătoare sub apă, i s-a părut, din acest unghi, un alt chip. Adică, ea să-l fi ucis pe cretinul acela de Pascal Trarieux? Mai mult decât probabil, fără a avea cine ştie ce importanţă. Desenul văzut invers i se păruse emoţionant, e vorba despre o femeie prizonieră şi ţine numai de el să rămână în viaţă. Groaza de eşec îi apasă pieptul. Pe Irene nu ştiuse să o salveze. Dar pe cea de acum? O s-o lase şi pe ea să moară?

Încă de la primii paşi, din prima secundă a acestui caz, încercase să îşi blocheze emoţiile ce se acumulau în spatele peretelui, însă acum acesta era pe cale de a se măcina, crăpăturile apăreau una după alta, totul avea să se năruie dintr-odată, să-l doboare, să-l copleşească, să-l trimită direct la morgă, să-l ducă înapoi la „clinica psihiatrică”. Chiar asta schiţase în carnet: un bolovan enorm, o stâncă. Portretul lui Camille ca Sisif.

25

Autopsia se efectuează miercuri dimineaţa, la prima oră. Camille e acolo. La fel şi Louis.

Le Guen întârzie, ca de fiecare dată, iar când ajunge la Institutul medico-legal, esenţialul este deja cunoscut. După toate aparenţele, e vorba despre Pascal Trarieux. Toate detaliile corespund. Vârsta, înălţimea, părul, data probabilă a morţii, fără a mai pune la socoteală colocatara care s-a jurat că îi recunoscuse încălţămintea, deşi modelul respectiv sigur îl mai purtau vreo jumătate de milion de oameni. Se va face şi testul ADN, dar se poate presupune deja că despre el este vorba şi că Nathalie Granger l-a ucis cu o lovitură puternică în ceafă, probabil cu o cazma (au fost luate pentru analiză toate uneltele din grădină), după care i-a făcut capul chisăliţă cu o lopată.

— Asta dovedeşte că avea un dinte împotriva lui, zice Camille.

— Clar, confirmă legistul. Am numărat pe puţin vreo treizeci de lovituri. Ceva mai târziu voi spune numărul exact. Unele lovituri au fost date cu coada lopeţii, ceea ce lasă impresia că tipul a fost lovit cu un topor tocit.

Camille e satisfăcut. Nu mulţumit, dar satisfăcut. În general tabloul crimei corespunde cu ceea ce intuiesc. Boul ăla de judecător ar mai comenta câte ceva, însă vechiul lui prieten, Le Guen, se mulţumeşte să-i facă cu ochiul şi să-i şoptească:

— Ţi-am zis că n-o simţeam pe fata asta…

— Vom face şi celelalte analize, dar sigur s-a utilizat acid, explică legistul.

Insul a primit vreo treizeci de lovituri de lopată, după care asasinul, Nathalie Granger adică, i-a turnat şi un litru de acid pe gât. După distrugerile de ţesuturi, legistul chiar riscă o ipoteză: acid sulfuric concentrat.

— Extrem de concentrat.

Într-adevăr, o asemenea substanţă chiar face ravagii. Carnea se topeşte ca o pastilă efervescentă, cu o viteză direct proporţională cu concentraţia acidului.

Camille pune întrebarea care frământă pe toată lumea încă de ieri, de la descoperirea cadavrului:

— Oare Trarieux mai trăia în clipa aceea, ori murise?

Ştie şi veşnicul răspuns: trebuie aşteptat rezultatul analizelor. Dar, de data asta, medicul legist e băiat de treabă:

— Dacă luăm în considerare urmele găsite pe bucăţile de ţesut rămase întregi la nivelul braţelor, victima a fost mai întâi legată.

Clipă de concentrare.

— Doriţi să ştiţi părerea mea? adaugă interogativ.

Nimeni nu are nimic împotrivă, ceea ce îl încurajează:

— Aşadar, după părerea mea, după ce a fost lovit de mai multe ori cu lopata, a fost legat şi apoi i s-a turnat acidul pe gât. Ceea ce nu a împiedicat criminalul să-l termine cu alte lovituri de lopată. Când eşti as într-o anume tehnică… Pe scurt, după umila mea părere, bietul om a simţit absolut totul.

Greu de închipuit aşa ceva, însă pentru anchetatori, ca reacţie imediată, arta şi modalitatea de lucru a criminalului nu schimbă mare lucru. Pe de altă parte, dacă legistul are dreptate, pentru victimă diferenţa a fost uriaşă dacă nu era deja moartă, ci încă vie.

— Va conta şi pentru juraţi, adaugă Camille.

Problema lui Camille este că nu se lasă niciodată. Absolut niciodată. Dacă-i intră în cap o idee… Le Guen i-a şi zis într-o zi:

— Mare prost mai eşti! Până şi un foxterier mai lasă naibii urma!

— Foarte elegantă formulare, îi răspunsese Camille. Dar de ce nu mă compari cu un basset? Ori cu un caniş?

Cu oricine altcineva, chestiunea s-ar fi încheiat printr-un duel.

Prin urmare şi de data aceasta Camille demonstrează că nu se lasă. Încă de ieri, Le Guen îl vede ba îngrijorat, ba părând să jubileze în sine. Se întâlnesc pe coridoare, Camille abia de salută, două ceasuri mai târziu intră în biroul comisarului de divizie de unde nu se mai dă dus, ca şi cum ar avea ceva să îi spună, însă nu reuşeşte, până la urmă iese cu regret, parcă, uitându-se urât. Dacă e nevoie, Le Guen are destulă răbdare. Se duc împreună la toaletă (ar trebui să vedeţi spectacolul amândurora stând umăr la umăr în faţa pisoarelor), iar Le Guen zice simplu: „Când vrei tu”, adică, în traducere: „Mi-am adunat toate puterile, pot să-ţi fac faţă”.

Şi a venit momentul. Pe terasă, chiar înaintea prânzului. Camille îşi scoate telefonul mobil, ca pentru a cere maximă atenţie din partea tuturor şi îl pune pe masă. Sunt toţi patru: Camille, Le Guen, Armand şi Louis. După ce furtunile au spălat cerul, acum e iarăşi un timp foarte frumos. Armand îşi dă pe gât paharul de vin demisec şi, cum nu se ştie niciodată ce mai

urmează, comandă o pungă de chipsuri şi măsline în numele cui o fi să plătească.

— Fata e o criminală, Jean, începe Camille.

— Mda, criminală, tot ce se poate, mormăie Le Guen, o vom putea spune limpede imediat ce vin rezultatele de la laborator. Deocamdată nu avem decât presupuneri, ştii la fel de bine ca mine.

— În orice caz, sunt presupuneri cu greutate.

— Poate că ai dreptate, dar cu ce schimbă asta lucrurile?

Le Guen şi-l ia ca martor pe Louis. Tare-ncurcată treabă, dar Louis provine dintr-o familie din înalta societate. A fost educat la cele mai bune şcoli, are un unchi episcop şi altul deputat de extremă dreaptă, adică a învăţat de mic să împartă lucrurile ţinând cont de latura lor morală, dar şi practică. Şcoala primară a făcut-o la iezuiţi. Aşa că ştie totul despre duplicitate.

— Întrebarea domnului comisar-şef mi se pare pertinentă: cu ce schimbă asta lucrurile?

— Louis, te ştiam băiat mai fin, zice Camille. Schimbă… modalitatea de a aborda subiectul!

Toţi sunt uimiţi. Chiar şi Armand, ocupat să ceară o ţigară la o masă vecină, se întoarce cu gura căscată.

— Modalitatea de a aborda subiectul?! exclamă Le Guen. Camille, ce mă-sa mai e şi tâmpenia asta?

— Chiar cred că nu pricepeţi, constată cel întrebat.

De obicei glumesc, se ironizează, dar, de data aceasta, în glasul lui Camille se citeşte doar concentrarea, reflecţia.

— Pur şi simplu, nu pricepeţi.

Îşi scoate carnetul. Cel pe care desenează în permanenţă. Pentru notiţe (din care ia puţine, încredinţând memoriei restul datelor), dă paginile desenate şi scrie pe spatele lor. Cam ca Armand. Deşi Armand, dacă s-ar putea, ar scrie şi pe muchia paginilor. Louis zăreşte crochiuri cu şobolani. Camille desenează dintotdeauna extraordinar de bine.

— Fata asta chiar mă interesează, le explică. Pe bune. Şi povestea cu acidul sulfuric mă interesează la fel de mult. Pe voi nu?

Cum întrebarea nu capătă răspunsul entuziast aşteptat, continuă:

— Aşa că am făcut ceva cercetări cu totul superficiale. Trebuie aprofundat, dar cred că deja deţin esenţialul.

— Haide-odată, dă-i drumul! exclamă Le Guen care-şi cam

pierde răbdarea.

După care îşi ia sticla de bere, o goleşte şi ridică mâna pentru a mai cere una chelnerului. Armand îi face şi el semn.

— Anul trecut, pe 13 martie, detaliază Camille, e găsit un anume Bernard Gattegno, de patruzeci şi nouă de ani, într-o cameră a hotelului Formula 1 din apropiere de Etampes. Plin de acid sulfuric cu concentraţie de 80%.

— Ei, nu… lasă să-i scape Le Guen, siderat.

— Ţinând cont de conjunctura conjugală, s-a emis ipoteza suicidului.

— Haide-odată, Camille!

— Nu, nu, ai răbdare să vezi ce haios e. Peste opt luni, pe 28 noiembrie, e asasinat Stefan Maciak, proprietarul unei cafenele din Reims. Corpul îi este descoperit dimineaţa, în localul lui. Concluzii: bătaie şi uz de acid sulfuric de aceeaşi concentraţie. Şi tot turnat pe gât. Suma furată: puţin peste 2 000 de euro.

— Şi vezi o fată făcând toate astea? întreabă Le Guen.

— Ia zi, tu te-ai sinucide cu acid sulfuric?

— Păi şi care e legătura cu cazul nostru? strigă Le Guen dând cu pumnul în masă.

Camille ridică mâinile în semn de predare.

— OK, Jean, OK!

Într-o tăcere de mormânt, chelnerul le serveşte lui Le Guen şi lui Armand berea şi şterge masa ridicând celelalte pahare.

Louis ştie foarte bine ce urmează să se întâmple, ar putea da răspunsul în plic închis, care să fie ascuns pe undeva, prin cafenea, ca în numerele acelea de music-hall. Camille se va întoarce la atac. Armand îşi termină încântat ţigara. Nu a cumpărat nicicând vreuna.

— Doar încă un lucru, Jean…

Le Guen închide ochii. Louis zâmbeşte în sinea lui. În prezenţa comisarului-şef, Louis doar aşa zâmbeşte, asta e regula. Armand aşteaptă. Oricând ar paria treizeci la unu pe Verhoeven.

— Explică-mi ceva, continuă Camille. Din câte îţi aminteşti, nu am mai avut de-a face cu vreo crimă în care să se facă uz de acid sulfuric de… de când?

Îi propune lui Le Guen o ghicitoare, numai că omul nu are nici un chef de jocuri în clipa asta.

— De unsprezece ani, frăţioare! Şi mă refer la cazurile nerezolvate. Bine, au mai existat din când în când unii care au recurs punctual la metodă doar aşa, de amorul artei. Bun, ăştia

au fost găsiţi, arestaţi, confruntaţi, judecaţi, pe scurt, naţiunea grijulie şi răzbunătoare şi-a făcut singură dreptate. Din punctul de vedere strict al acidului sulfuric, noi, poliţia democrată, de unsprezece ani încoace ne-am dovedit infailibili şi necruţători.

— Hai, că mă calci pe nervi, Camille, oftează Le Guen.

— Te înţeleg, şefule. Dar, ce-ai vrea, cum zicea şi Danton: „Faptele sunt încăpăţânate!” Şi, uite faptele!

— Lenin, intervine Louis.

Camille se întoarce, agasat.

— Ce e cu Lenin?

Louis îşi dă pe spate şuviţa, cu mâna dreaptă.

— „Faptele sunt încăpăţânate”, riscă Louis încurcat, a zis-o Lenin, nu Danton.

— Şi cu ce schimbă asta lucrurile?

Louis roşeşte. Decide să sară din mers, dar nu mai are timp, fiindcă e mai rapid Le Guen:

— Chiar aşa, Camille! Cu ce schimbă asta cazurile tale de utilizare a acidului din ultimii zece ani? Ia zi!

E înfuriat de-a binelea, vocea tunându-i aici, pe terasă, doar că mâniile shakespeariene ale lui Le Guen nu-i impresionează decât pe consumatori. Camille, modest, îşi priveşte cu seriozitate picioarele bâţâindu-se la cincisprezece centimetri de sol.

— Nu zece, dragă comisare, unsprezece.

Lui Camille i se poate totuşi reproşa, printre altele, că, din când în când, manifestă un soi de înţelepciune cam teatrală, cam raciniană, dacă vreţi.

— Şi, deodată, ne trezim cu două, în mai puţin de opt luni. Numai bărbaţi. Dacă numeri cum trebuie, observi că, odată cu Trarieux, avem chiar trei.

— Păi…

Louis ar spune că domnul comisar-şef „eructează” – chiar e cultivat băiatul ăsta.

Doar că, în acest moment, comisarul râgâie scurt. Fiindcă prea mare lucru tot nu are de zis.

— Camille, totuşi, care e legătura cu fata?

Cel interpelat zâmbeşte:

— În sfârşit, o întrebare ca lumea.

Comisarul-şef se mulţumeşte să adauge câteva silabe:

— Chiar că mă enervezi…

Ca să îşi demonstreze starea în care fusese adus se ridică, ne mai vedem şi altă dată, face un gest plictisit, mă rog, oi fi având

şi tu dreptatea ta, dar hai s-o lăsăm pe mai încolo, pe mai târziu. Pentru cine nu îl cunoaşte, Le Guen ar părea chiar descurajat. Aruncă pe masă un pumn de mărunţiş şi pleacă ridicând o mână cam cum depun juraţii jurământul, hai salut la toţi, văzut din spate e mare cât un camion şi se îndepărtează cu pas greoi.

Camille oftează: mereu greşeşti când ai prea devreme dreptate.

— Dar de-nşelat, nu mă-nşel…

Spunând-o, se bate peste nas cu arătătorul, de parcă în faţa lui Louis şi a lui Armand ar fi necesar să precizeze că, aşa, în general, e dotat mai degrabă cu fler. Doar că se trezeşte în contratimp cu mersul evenimentelor. Până una-alta, fata e victimă şi-atât. A nu da de ea când pentru asta eşti plătit ar fi mai mult decât o greşeală, aşa că să se apuce să susţină că individa ar fi o criminală nu e cea mai eficientă formă de apărare.

S-au ridicat. Se întorc pe teren. Armand s-a ales doar cu o ţigară, vecinul de la masa de alături altceva nu avea. Toţi trei se îndreaptă către metrou.

— Am reformulat echipele, anunţă Louis. Prima…

Camille îl opreşte scurt, punându-i palma pe braţ, de parc-ar fi văzut o cobră la picioare. Louis ridică ochii şi ascultă, Armand o face şi el. Camille are dreptate, sunt ca în junglă, cei trei se privesc şi simt sub tălpi bitumul vibrând în ritmul unor lovituri surde şi adânci. Se întorc ca la comandă, pregătiţi pentru orice eventualitate. La vreo douăzeci de metri, o masă monumentală se îndreaptă către ei cu viteză incredibilă. Le Guen, pachidermic, aleargă după ei cu pulpanele fluturânde ale hainei făcându-l să pară încă şi mai mare, cu braţele ridicate, cu telefonul mobil în mână. Din reflex, Camille şi-l caută pe al lui, aducându-şi aminte că îl închisese. Nu mai are timp să facă nimic altceva, nici să se dea la o parte, fiindcă Le Guen deja i-a ajuns, îi trebuie mai mulţi paşi pentru oprire însă traiectoria e bine calculată, aşa că frânează fix în faţa lui Camille. Ciudat lucru, nu gâfâie. Arată spre telefonul mobil.

— Fata a fost găsită. La Pantin. Hai, mai iute!

Comisarul-şef a plecat la brigadă, mai are de rezolvat o mie de chestii din mers şi tot el este cel care îl sună pe judecător.

Louis conduce calm, în pofida vitezei nebune. Vor ajunge în câteva minute la faţa locului.

Vechiul antrepozit o construcţie gigantică industrială cu

funcţie dublă, de uzină şi de vapor în acelaşi timp. Un imobil ocru, pătrat, în care latura de navă e asigurată de platformele exterioare cu balustradă, dispuse la fiecare etaj, de jur împrejur, iar cea de uzină de fantele înalte şi înguste, închise cu sticlă, dispuse unele lângă altele. O capodoperă a arhitecturii de beton şi sticlă a anilor 1930. Un monument imperial ale cărui litere, astăzi aproape şterse, încă mai anunţă: TOPITORIA DE STAT.

Totul, în preajmă, a fost demolat. Nu a mai rămas decât această construcţie, fără îndoială planificată pentru reabilitare. Plină de graffiti de sus până jos, cu litere imense albe, albastre, portocalii, rezistând tentativelor de demolare, continuă să troneze pe malul apei, imperturbabilă, ca unul dintre acei elefanţi din India care sunt împodobiţi la sărbători din cap până în picioare şi care îşi urmează calea, sub serpentinele şi banderolele multicolore, cu pasul lor greoi şi misterios. Noaptea trecută, doi tineri pasionaţi de graffiti reuşiseră să se caţere pe platforma de la primul etaj, încercare considerată imposibilă de când fuseseră blocate toate căile de acces, dar pe puştii ăştia n-ai cum să-i opreşti. În zori, când abia ce îşi terminaseră treaba, unul dintre ei aruncase o privire printr-un geam spart şi văzuse limpede lada suspendată balansându-se periculos şi având un corp omenesc înăuntru. Cântăriseră riscurile pe toate feţele până când se hotărâseră să dea un telefon anonim la comisariat. În mai puţin de două ore fuseseră reperaţi şi interogaţi asupra activităţilor lor nocturne.

Au fost chemaţi pompierii şi brigada de criminalistică. Clădirea era închisă de ani de zile, iar firma care o cumpărase zidise toate intrările. În timp ce una dintre echipe ridica scara către platforma de la etaj, o alta începuse să dărâme cu lovituri de baros unul dintre pereţii care blocau o intrare.

În afara pompierilor mai e încă multă lume afară, agenţi în uniformă, în civil, maşini, girofaruri şi public apărut de nu se ştie unde, interesat de mişcările din jurul clădirii şi oprit cu barierele de şantier găsite chiar la faţa locului.

Camille coboară în grabă din maşină, nici măcar legitimaţia nu şi-o mai scoate, e cât pe ce să alunece pe moloz, pe bucăţile sparte de cărămidă, îşi recapătă la timp echilibrul, se uită o clipă la pompierii care s-au apucat de demolarea intrării şi spune:

— Aşteptaţi!

Se apropie. La rândul lui, un căpitan de pompieri îi vine în întâmpinare pentru a-i interzice intrarea în perimetru. Camille

nu-i mai lasă timp să-l oprească de la indiferent ce, fiindcă gaura deja făcută permite trecerea unui om de talia lui, aşa că se strecoară înăuntrul clădirii. Ca să poată intra şi alţii, va mai fi nevoie de câteva lovituri de baros.

Interiorul este complet golit, halele mari sunt scăldate într-o lumină difuză, verzuie, care coboară ca un praf prin fante şi prin ferestrele sparte. De undeva cade apă şi se aude zgomotul puternic al tablelor desprinse de la unul dintre etaje, ecoul repercutându-se în spaţiul imens şi gol. Şanţuri de scurgere şerpuiesc printre picioare şi, fără glumă, un asemenea loc nu te face deloc să te simţi în largul tău. E impresionant, ca o catedrală dezafectată, atmosferă tristă de sfârşit de imperiu industrial, iar ambianţa şi lumina seamănă mult ce cele din fotografiile fetei închise în cuşcă. În spatele lui Camille, baroasele continuă să izbească în perete şi să dărâme cărămizile, cu sunet de clopot de alarmă.

Camille strigă cât poate de tare:

— E cineva pe-aici?

Aşteaptă o secundă, apoi o ia la fugă. Prima hală e foarte mare, de vreo cincisprezece sau douăzeci de metri lungime şi, totodată, foarte înaltă, fără îndoială plafonul aflându-se la patru sau cinci metri. Solul musteşte de apă, pereţii la fel, peste tot domneşte o umezeală densă şi îngheţată. Sălile au fost cândva antrepozite. Le traversează în fugă, dar, încă înainte de a ajunge la deschiderea care dă spre următoarea încăpere, ştie că se află acolo.

— E cineva pe-aici?

Camille realizează că vocea nu îi mai e aceeaşi. E o şmecherie a meseriei, căci atunci când se ajunge la locul unei crime, există un soi de tensiune specială care se simte şi în pântece şi în glas. Iar ceea ce declanşează noua stare de spirit, încordarea, e un fel de parfum amestecat în curentul de aer rece care vine în vârtejuri. Duhneşte a carne intrată în putrefacţie, a urină şi a excremente.

— E cineva pe-aici?

Aleargă. De undeva din spate aude alţi paşi precipitaţi. Cu siguranţă echipele au reuşit să pătrundă şi ele în clădire. Camille intră în cea de-a doua hală şi rămâne încremenit cu braţele atârnându-i, în faţa tabloului pe care îl descoperă.

Louis ajunge lângă el. Şi primul lucru pe care îl face este să

exclame:

— Să-mi bag!…

Cuşca de lemn se zdrobise de sol, iar două scânduri fuseseră smulse. Poate că se rupseseră în cădere, iar fata încheiase treaba cu puterile care îi mai rămăseseră. Duhoarea de putrefacţie provenea de la cadavrele unor şobolani, trei cu totul, dintre care doi fuseseră făcuţi praf de căderea lăzii. Îi năpădiseră muştele. La câţiva metri de ladă, o grămadă aproape uscată de excremente. Camille şi Louis ridică privirile: frânghia fusese ruptă, nu se putea şti cu ce, o bucată rămânând în scripetele fixat pe tavan.

Pe jos, cam peste tot, stropi de sânge.

Şi nici urmă de fată.

Agenţii care intraseră pleacă în căutarea ei. Camille clatină sceptic din cap, considerând că nu are nici un rost.

Se evaporase.

Deşi, în starea în care se găsea…

Cum reuşise să se elibereze? O vor spune analizele. Pe unde şi cum plecase? O vor afla specialiştii de la criminalistică. Rezultatul, ăsta este: fata pe care se gândiseră să o salveze se salvase de una singură.

Camille şi Louis păstrează tăcerea şi, în timp ce hala cea mare răsună de ordine, de instrucţiuni strigate de unii şi de alţii şi de ecoul paşilor grăbiţi, cei doi se uită nemişcaţi la straniul final de act.

Fata dispăruse, nu se dusese direct la poliţie, aşa cum ar fi făcut orice ostatic eliberat ca prin minune.

Ucisese acum câteva luni un bărbat cu lovituri de lopată şi îi topise jumătate de căpăţână în acid sulfuric, înainte de a-l îngropa într-o grădină de la marginea oraşului.

Doar un concurs anume de împrejurări permisese descoperirea cadavrului şi se punea întrebarea dacă nu cumva mai erau şi altele.

Şi câte la număr.

Cu atât mai mult cu cât mai există două morţi similare, iar Camille ar paria pe orice că acestea au legătură cu cea a lui Pascal Trarieux.

După felul în care fata a reuşit să scape dintr-o situaţie disperată, e clar că nu au de-a face cu oricine.

Trebuie găsită.

Or, habar nu au pe unde ar putea fi.

— Sunt sigur, spune Camille serios, că acum comisarul-şef Le Guen va înţelege mai bine amploarea cazului.

Partea a II-a

26

Alex e ruptă de oboseală. Nici măcar nu a avut suficient timp pentru a înţelege ce s-a întâmplat.

Cu ultimele puteri, imprimase cuştii un balans atât de amplu, încât şobolanii îngroziţi, paralizaţi, îşi înfipseseră ghearele în scânduri. Alex urla fără încetare. La capătul frânghiei, lada se legăna dintr-un capăt în altul în curentul îngheţat care intra ca un vârtej în hală, de parcă ar fi fost o nacelă dintr-un parc de distracţii în clipa unui tragic accident.

Norocul lui Alex, lucrul care îi salvase viaţa, fusese că frânghia cedase în clipa în care un colţ al lăzii era îndreptat în jos. Cu ochii lipiţi de funia care se destrăma, Alex văzuse ultimele fire rupându-se unul câte unul, cânepa părând că se răsuceşte de durere şi, dintr-odată, cuşca îşi luase zborul. Din cauza greutăţii, căderea fusese fulgerătoare, de doar câteva fracţiuni de secundă, abia cât Alex să aibă timp să îşi încordeze toţi muşchii pentru a rezista aterizării. Şocul fusese extrem de violent, colţul întărit păruse că dă să se înfigă în beton, lada ezitase o clipă înainte de a se răsturna şi, în sfârşit, căzuse greoi, cu un asurzitor suspin de uşurare. Alex fusese strivită de capac şi, încă din prima secundă, şobolanii se împrăştiaseră. Două scânduri se rupseseră, însă nici una nu cedase complet.

Alex, ameţită din cauza şocului, făcea eforturi să îşi revină, să îşi recapete echilibrul, însă informaţia fundamentală tot îi ajunsese până la creier, aceea că strategia funcţionase. Lada căzuse. Se spărsese. Lângă ea, o scândură se rupsese în două, poate că se făcuse puţin loc ca să treacă. Moartă de frig, Alex se întreba de unde mai găsise încă energia necesară. Cu toate acestea, izbită cu tălpile şi cu scândurile smulse, dintr-odată, lada cedase. Scândura de deasupra se rupsese. Era de parcă se deschisese întreg cerul, de parcă se despărţiseră apele în Marea Roşie, ca în Biblie.

Victoria o înnebunise de bucurie. Era atât de copleşită de emoţie, de uşurare, de reuşita strategiei demente, încât, în loc să se ridice şi să plece, rămăsese în cuşcă, prăbuşită, plângând. Nemaiputând să îşi oprească lacrimile.

În acel moment, creierul îi mai trimisese un semnal: pleacă! Repede. Bun, şobolanii nu s-or întoarce ei imediat, dar Trarieux? Nu a mai apărut de mult, dacă pică exact acum?

Prin urmare, ieşirea din ladă, îmbrăcarea şi plecarea de aici. Fugi, fugi!

Începe să se îndrepte. Nădăjduieşte în eliberare, fiindcă a fost o adevărată tortură. Tot corpul îi e înţepenit, e imposibil să se ridice, să întindă un picior, să se sprijine în mâini, să regăsească o poziţie normală. Nu mai e decât o grămadă împietrită de muşchi paralizaţi. Şi nu mai are nici o putere.

Ca să se ridice în genunchi îi trebuie un minut, două minute. Încercare de netrecut, într-atât e de dureroasă, plânge de neputinţă, se forţează urlând, dă turbată cu pumnii în lada de lemn. O doboară epuizarea, cade la loc, ghemuită ca la început, îngheţată, ruptă de oboseală. Fără a mai putea face o singură mişcare.

Chiar are nevoie de curaj şi de voinţă pentru a o lua de la capăt, pentru a reîncepe efortul imens de îndreptare a oaselor şi a muşchilor, înjură cerul, dezlipeşte genunchii de burtă, răsuceşte gâtul... Un adevărat război, Alex condamnata împotriva lui Alex cea vie. Încetul cu încetul, trupul i se trezeşte. În pofida frigului, reuşeşte până la urmă să se ridice pe vine şi să-şi treacă milimetru cu milimetru un picior în afara lăzii, apoi pe celălalt şi să cadă greu în afară. Lovitura e dură, dar îşi aşază cu voluptate obrazul pe cimentul rece şi ud, apoi începe iarăşi să plângă.

Peste câteva minute ajunge în patru labe lângă vraful de haine, ia una şi şi-o pune pe umeri, pune mâna pe o sticlă de apă şi o bea aproape pe toată. Nu mai gâfâie. Se întinde pe spate. De atâtea şi-atâtea zile (de câte oare?) aşteaptă momentul, de atâtea şi-atâtea zile s-a resemnat cu gândul că nu o va mai face niciodată. Ar rămâne aşa până la sfârşitul lumii, simţind cum circulaţia îşi revine, cum o arde sângele, cum se umplu iarăşi de viaţă articulaţiile, cum se trezesc muşchii. Cum totul doare. Probabil că asta simt şi alpiniştii îngheţaţi când sunt găsiţi încă în viaţă.

Creierul îi readuce la suprafaţă sarcina principală, relansând informaţia: dacă vine? Să plece. Cât mai repede.

Alex verifică: hainele sunt toate aici. Şi toate lucrurile: geanta, actele, banii, ba chiar şi peruca pe care o purta în seara aceea. Pe toate le aruncase grămadă în colţul ăsta. Nimic nu luase. Numai viaţa i-o dorea sau, în fine, moartea. Alex pipăie, ia hainele, mâinile îi tremură de slăbiciune. Nu încetează să se uite în toate părţile, îngrijorată. Înainte de orice, în caz că ar apărea,

trebuie să găsească un obiect cu care să se apere, scormoneşte cu febrilitate prin grămada de scule şi de materiale şi dă de o rangă. Pentru deschis lăzile. Când avea de gând să o folosească? După ce o vedea moartă? Ca s-o îngroape? Alex o pune deoparte. Nici măcar nu îşi dă seama de ridicolul situaţiei – dacă Trarieux ar veni, la cât de slăbită este, nici măcar nu ar fi capabilă să ridice unealta.

În clipa în care dă să se îmbrace, îşi simte propriul miros înfiorător de urină, de excremente, de vomă şi duhoarea de şacal a gurii. Deschide o sticlă de apă, apoi o alta, se fricţionează cu putere, însă gesturile îi sunt lente, se spală cum poate, se şterge, membrele îşi regăsesc cu încetul utilitatea, se încălzeşte frecându-se cu o pătură aruncată pe jos, apoi cu nişte bucăţi murdare de cârpă. Sigur, oglindă nu are, deci nu poate vedea a ce mai seamănă. Trebuie să aibă şi aşa ceva în geantă, numai că, încă o dată, creierul dă alarma. Ultimul avertisment, cară-te, ce dracu', şterge-o de-aici! Imediat.

Îmbrăcămintea îi dă pe loc senzaţia de căldură, dar picioarele i s-au umflat şi încălţămintea o strânge rău. Abia de se ţine pe picioare, trebuie să încerce de două ori să se ridice ca lumea, îşi ia geanta, renunţă la rangă, pleacă împleticindu-se cu senzaţia că anumite mişcări nu vor mai fi niciodată cu putinţă – să-şi întindă picioarele, să întoarcă din cap, să-şi îndrepte trupul. Înaintează gârbovită ca o bătrână.

Trarieux a lăsat urme de paşi, nu are decât să se ţină după ele. Caută din priviri să descopere pe unde ar putea fi ieşirea pe care o folosea acesta. În prima zi, când a încercat să scape, iar el a prins-o în faţa zidului de cărămidă, ratase chepengul de metal din pardoseală. Nişte sârme împletite sunt prinse pe post de mâner. Alex încearcă să îl ridice. Simte că înnebuneşte: trage din toate puterile, dar capacul metalic nu se urneşte nici de-un deget. Ochii i se umplu încă o dată de lacrimi, din piept îi scapă un geamăt înfundat, mai încearcă, însă nu e nimic de făcut. Alex se uită în jur, caută. Deşi ştie că altă ieşire nu mai este, de asta nici nu s-a grăbit s-o prindă în seara când a adus-o aici. Calculase că şi dacă ar fi observat chepengul, tot nu ar fi reuşit ea niciodată să-l urnească. O inundă furia, o furie violentă, asasină, o furie neagră. Alex urlă şi o ia la fugă. Şi aleargă stângace, ca o persoană cu handicap. O ia înapoi, iar şobolanii care au îndrăznit să se întoarcă o văd repezindu-se la ei şi dispar. Alex ia ranga şi cele trei scânduri rupte, reuşeşte să le ducă în cealaltă hală fără

să se gândească dacă o poate face, dacă mai are atâta putere, fiindcă gândurile îi sunt în altă parte. Vrea să iasă şi nimic, dar absolut nimic nu o va putea împiedica. Şi moartă tot o să iasă de aici. Bagă ranga în fanta capacului şi apasă cu toată greutatea. Când acesta se mişcă vreo câţiva centimetri, împinge cu piciorul o bucată de scândură dedesubt, mai saltă un pic, mai bagă o bucată de lemn ruptă, aleargă să găsească şi altele, se întoarce şi tot aşa, din efort în efort, reuşeşte să pună ranga pe verticală. Deschiderea ar trebui să fie de măcar vreo patruzeci de centimetri ca să îşi poată strecura trupul, chiar şi riscând ca echilibrul instabil să se rupă, capacul să se prăbuşească peste ea şi să o strivească.

Alex se opreşte şi ascultă cu gâtul întins. De data aceasta nu mai soseşte de nicăieri nici un avertisment, nici un sfat. La cea mai mică atingere şi dacă tremură un pic, corpul îi poate atinge ranga, aceasta se va clătina, iar trapa se va prăbuşi. În mai puţin de o clipă îşi aruncă geanta în gaură şi o aude făcând un zgomot înăbuşit în cădere. Deci nu e adânc. Alex e deja pe burtă, de-acum, milimetru după milimetru se lasă să alunece sub capac. E frig, dar merge mai departe până când vârfurile picioarelor, acolo, departe, simt ceva pe care se pot sprijini, o treaptă, termină de pătruns sub chepeng, doar cu degetele de la mâini a mai rămas în hală, numai că, întorcându-şi capul, face în sfârşit mişcarea aceea greşită de care s-a tot temut, ranga iese cu un ţipăt strident de la locul ei, trapa se prăbuşeşte violent, cu un sunet infernal, abia mai are timp să-şi tragă degetele într-o fracţiune de secundă. Alex încremeneşte. E în picioare pe o treaptă, în întunericul aproape complet. Întreagă. Când ochii reuşesc să se adapteze, îşi ia geanta aflată câteva trepte mai jos, îşi ţine respiraţia, ei da, va pleca, a reuşit, nu-i vine să creadă… Încă vreo câteva trepte, apoi o uşă de fier blocată, de cealaltă parte, cu un bolovan pe care îi ia un timp nesfârşit să îl împingă, fiindcă într-adevăr au părăsit-o şi ultimele puteri. Urmează un coridor care miroase a urină, încă o scară atât de întunecată, încât o urcă pipăind pereţii orbeşte, ghidându-se doar după o pâlpâire de lumină venită de nici unde. Pe scara asta s-a lovit la cap când a leşinat, iar el a luat-o pe sus. La capăt, o scară verticală din trei bare metalice, apoi încă un tunel, un fel de vestibul încheiat cu o placă de tablă de mici dimensiuni, încastrată vertical în perete. Lumina de afară trece abia vizibilă, iar Alex trebuie să pipăie cu degetele de jur împrejur pentru a

înţelege cum a fost fixată. Pur şi simplu, tabla a fost forţată să intre în deschizătura din perete. Alex încearcă să o tragă spre ea, fiindcă nu poate fi prea grea. O desface cu precauţie şi o aşază alături.

E afară.

Aerul răcoros al nopţii o învăluie imediat, e linişte, miroase a umezeală, simte prospeţimea serii, apa din canalul de alături. Viaţa care se întoarce la ea, puţin mai luminoasă. Placa de tablă era ascunsă după o întăritură, la nivelul solului. Alex iese, apoi se întoarce să vadă dacă o poate aşeza la loc, însă renunţă fiindcă, de acum, nu mai sunt necesare nici un fel de precauţii. Cu condiţia să plece cât mai repede, imediat. Cât de repede îi vor permite membrele înţepenite şi dureroase. Pleacă de lângă perete.

La treizeci de metri, cheiul gol la această oră. Şi căsuţe cu mai toate ferestrele luminate. Zgomotele vătuite ale unui bulevard care probabil că trece prin spatele lor, nu prea departe.

Începe să păşească.

Ajunge în bulevard. De atâta oboseală, prea mult nu va putea merge mai ales că, ameţind, e obligată să se ţină de un stâlp ca să nu cadă.

Pare destul de târziu ca să mai spere în trecerea vreunei maşini.

Ba da. Uite o staţie de taxi.

E goală şi-apoi, oricum, ar fi prea riscant, îi suflă cei câţiva neuroni aflaţi încă în activitate. E un loc unde sigur va fi reperată.

Numai că, aceiaşi neuroni nu sunt în stare să-i şoptească o soluţie mai bună.

27

Când, ca în dimineaţa asta, există o groază de treburi de dus la bun sfârşit şi e greu să stabileşti priorităţile, Camille pretinde că „să nu faci nimic e cel mai urgent lucru”. E o variantă a metodei sale care constă în a aborda cazurile cu maximum de detaşare. Pe vremea când avea cursuri la Şcoala de Poliţie, se referea la respectiva metodă sub numele de „tehnica aeriană”. Venind din partea unui bărbat de un metru patruzeci şi cinci, denumirea ar fi putut stârni râsete, însă nimeni nu îndrăznise.

E şase dimineaţa, Camille s-a trezit şi-a făcut duşul, a luat micul dejun, acum prosopul e aruncat undeva, lângă uşă, iar el e în picioare, cu Doudouche la subsuoară. Îl scarpină pe spate cu o mână şi se uită amândoi pe fereastră.

Privirea dă de plicul cu antet primit de la organizatorul licitaţiei, plic pe care în sfârşit, astă-noapte, s-a decis să îl deschidă. Vânzarea la licitaţie este ultimul act al succesiunii după tatăl lui. Moartea acestuia nu îl îndurerase cu adevărat, nu, Camille fusese tulburat, impresionat, apoi se simţise vinovat, amărât, însă moartea tatălui nu i se păruse un cataclism. În schimb, produsese pagube colaterale. Cu tatăl său, totul era teribil de previzibil, aşa că nici moartea lui nu făcuse excepţie. Dacă, până ieri, Camille nu izbutise să deschidă plicul, era întrucât conţinutul reprezenta ultimul act al unei întregi părţi din viaţa lui. În curând avea să împlinească cincizeci de ani. În jurul lui, toţi din familie muriseră: mai întâi mama, apoi soţia şi acum tatăl. Iar copii nu va avea. Nu-şi imaginase niciodată cum ar fi fost să fie ultimul supravieţuitor al propriei sale vieţi. Asta îl şi tulbura: moartea tatălui punea punct unei poveşti care, totuşi, nu se terminase. Camille tot aici e, cam rupt de oboseală, dar pe picioare. Atâta doar că viaţa lui nu îi mai aparţine decât lui, îi este unic proprietar şi beneficiar. Iar când ajungi personajul principal al propriei vieţi, nu mai e deloc interesant. Ceea ce îl face să sufere pe Camille nu e doar complexul tâmpit de supravieţuitor, dar şi faptul că se simte subiectul unei astfel de banalităţi.

Apartamentul tatălui fusese vândut. Nu mai rămăseseră decât vreo cincisprezece pânze ale lui Maud, pe care bătrânul Verhoeven le păstrase.

Ca să nu mai vorbim de atelier. Camille nu e în stare să se

ducă până acolo, unde i se intersectează toate sentimentele de vinovăţie, faţă de mama sa, faţă de Irene… Nu, chiar nu este în stare, niciodată nu va putea măcar urca acele patru trepte, împinge uşa, intra… nu, niciodată.

În privinţa tablourilor, îşi adunase întreg curajul şi luase legătura cu un prieten al mamei sale, un fost coleg de facultate de la Arte Plastice. Acesta acceptase să inventarieze lucrările. Vânzarea la licitaţie urma să aibă loc pe 7 octombrie, toate formalităţile fuseseră perfectate. Deschizând plicul, Camille are sub ochi lista pânzelor propuse, locul, ora, programul serii consacrate în întregime operei lui Maud, cu mărturii şi discursuri potrivite.

La început, din cauza deciziei de a nu păstra nici una dintre pânze îşi compusese un întreg roman, inventase tot soiul de teorii. Cea mai impresionantă afirma că a împrăştia întreaga operă a mamei sale însemna a-i aduce un omagiu. „Chiar şi eu, pentru a-i revedea un tablou, va trebui să mă duc la muzeu”, explica amestecând satisfacţia cu seriozitatea. Normal că e o prostie. Adevărul este că şi-a adorat nespus mama şi că, de când a rămas singur, a explodat în el ambivalenţa acestei adoraţii în care se amestecau admiraţia şi resentimentele, amărăciunea şi ranchiuna. Dragostea aceasta impregnată de ostilitate e de aceeaşi vârstă cu el, însă, pentru a trăi acum liniştit are nevoie să se detaşeze de ea. Pictura a fost obsesia mamei sale, căreia îi sacrificase propria viaţă şi, odată cu ea, o sacrificase şi pe a lui Camille. Nu pe toată, nici vorbă, numai că partea sacrificată devenise destinul fiului ei. De parcă îşi pusese în gând să facă un copil fără a-şi imagina că şi el urma să fie o fiinţă omenească. Iar acum, el, care nu dă înapoi din faţa greutăţilor, vrea să scape, totuşi, de această povară.

Vor fi vândute optsprezece tablouri acoperind în principal ultimii zece ani de activitate ai lui Maud Verhoeven. Artă abstractă pură. În faţa unora dintre ele, Camille resimte aceeaşi senzaţie ca în faţa pânzelor lui Rothko, ai zice că vibrează culoarea, că palpită, trebuie să simţi măcar o dată senzaţia asta ca să ştii ce înseamnă o pictură vie. Pentru două dintre ele fusese ridicat dreptul de preempţiune şi vor merge în nişte muzee, două tablouri de o fineţe extremă, care urlă de durere, pictate în faza terminală a cancerului lui Maud şi care reprezintă apogeul operei ei. Camille ar fi păstrat un autoportret făcut pe la treizeci de ani. În acesta se poate vedea un chip copilăresc şi

preocupat, grav aproape. Subiectul priveşte prin tine, cu ceva absent. Un amestec foarte elaborat de feminitate matură şi de naivitate infantilă, cum descoperi pe feţele unor femei de altădată, tinereşti şi avide de tandreţe, roase acum de alcool. Irene ţinea mult la pânza aceea. Într-o zi chiar o fotografiase pentru Camille, o poză 10 x 13 care e şi acum pe biroul lui, alături de paharul pentru creioane pe care tot Irene i-l dăruise, singurul lucru cu adevărat intim pe care Camille îl păstrează la serviciu. Armand se uitase întotdeauna la fotografie cu ochi de îndrăgostit, fiindcă era unicul tablou al lui Maud Verhoeven pe care îl înţelegea, fiind îndeajuns de figurativ. Camille îşi promisese să i-o facă odată şi-odată cadou, dar încă nu i-o dăduse. Până şi acest tablou îl propusese pentru scoaterea la licitaţie. Când opera mamei sale va fi în sfârşit risipită, poate că îşi va găsi şi el liniştea, poate că va putea vinde în sfârşit şi ultima verigă a acestui lanţ care nu îl mai leagă de nimic – atelierul din Montfort.

Somnul a adus cu el alte imagini, mult mai urgente şi mai actuale, cele ale tinerei închise, care a scăpat. Şi sunt imagini de moarte, dar de moarte care stă să vină. Fără a şti de unde, avusese certitudinea, încă de când fusese martorul spectacolului cuştii distruse, al şobolanilor morţi, al urmelor de evadare, că toate acestea nu făceau decât să mascheze altceva, un lucru dincolo de care mai era încă loc pentru moarte.

Jos, în stradă, a început deja activitatea zilnică. Pentru cineva ca el, care doarme puţin, e totuna, însă Irene nu ar fi putut trăi niciodată aici. În schimb, pentru Doudouche e spectacolul favorit, poate sta ceasuri în şir să se uite pe geam la şlepurile care fac manevre la ecluze. Când vremea permite, are chiar dreptul de a se aşeza pe marginea ferestrei.

Camille nu are de gând să plece decât după ce îşi va limpezi gândurile. Numai că, deocamdată, întrebările sunt cele ce primează.

Antrepozitul Pantin. Cum a dat Trarieux de el? Are asta importanţă ori nu? Deşi e dezafectat de ani şi ani de zile, imensul hangar nu a fost niciodată locuit ilegal şi nici drogaţii nu au pus mâna pe el. Normal, starea atroce de insalubritate a descurajat ideile de acest fel, dar, mai ales, unica intrare posibilă, printr-un chepeng extrem de îngust aflat la nivelul solului, urmat de un drum foarte lung, care ar fi îngreunat transportul lucrurilor

necesare traiului de zi cu zi. Poate de asta Trarieux a şi construit o cuşcă atât de strâmtă, după lungimea maximă a scândurilor pe care le putuse duce acolo. Îşi poate imagina şi ce a presupus transportul fetei. Fusese nevoie de o motivaţie mai mult decât serioasă. Se pregătise să o tortureze cât timp va fi fost nevoie pentru a o face să mărturisească ce a făcut cu băiatul lui.

Nathalie Granger. Ştie că nu este numele adevărat, însă continuă să îi spună astfel în lipsă de ceva mai bun. Camille preferă să o numească „fata”, dar nu reuşeşte de fiecare dată. Între un nume fals şi nici unul, ce-ar fi de ales?

Judecătorul a acceptat deschiderea cazului. Cu toate acestea, până la proba contrarie, cea care l-a zdrobit pe fiul lui Trarieux cu lovituri de coadă de cazma şi l-a lăsat aproape fără cap, la propriu, folosind acid sulfuric, nu e căutată decât ca martor. Gazda ei din Champigny a recunoscut-o formal, după portretul-robot, însă Parchetul are nevoie de dovezi materiale.

De la antrepozitul din Pantin au fost prelevate probe de sânge, fire de păr şi tot felul de alte elemente organice, care urmează să confirme rapid că este vorba despre aceeaşi femeie ale cărei urme au fost descoperite în camioneta lui Trarieux. Cel puţin, capitolul acesta se va încheia. Ceea ce nu e mare lucru, îşi spune Camille.

Unica soluţie pentru a ţine caldă pista este să redeschidă dosarele celor două cazuri de crimă comise cu acid sulfuric concentrat, care acum sunt la arhive şi să vadă dacă pot conduce la ipoteza aceluiaşi criminal. Cu tot scepticismul comisarului-şef, convingerea lui Camille e fermă, este vorba despre acelaşi criminal şi anume o criminală. Dosarele trebuie să apară în această dimineaţă, aşa că le va găsi când va ajunge la birou.

Camille meditează puţin la cuplul din poveste: Nathalie Granger şi Pascal Trarieux. O dramă pasională? Dacă ar fi fost aşa, mai degrabă pe Trarieux şi l-ar imagina în rolul asasinului: băiatul, cuprins de o criză de gelozie, nesuportând gândul de a fi părăsit, o ucide pe Nathalie într-o clipă de întunecare a minţii, de nebunie subită, dar invers... Un accident? Greu de crezut ţinând cont de modul în care decurseseră evenimentele. Mintea lui Camille chiar nu reuşeşte să se concentreze asupra unei asemenea ipoteze, altceva îi umblă prin cap, pe când Doudouche începe să-şi ascută ghearele de mâneca hainei lui. Şi anume felul în care fata a ieşit din antrepozit. Ce s-o fi întâmplat, în realitate?

Bun, analizele de laborator vor explica în ce fel a reuşit să desprindă lada suspendată, însă, odată scăpată, cum s-o fi descurcat?

Camille încearcă să îşi închipuie scena. În filmul lui nu lipseşte decât o singură secvenţă.

Ceea ce se ştie este că fata şi-a recuperat hainele. I s-a putut urmări urma pantofilor până la tubul care ducea către ieşire. Cu siguranţă erau aceiaşi în care era încălţată când o răpise Trarieux, nu vedea nici un motiv pentru ca răpitorul să-i fi adus unii noi. În orice caz, o lovise, ea încercase să se apere, o aruncase apoi în camionetă şi o legase. În ce hal să-i fi ajuns îmbrăcămintea? Mototolită, ruptă, murdară?... Oricum, numai ca scoasă din cutie nu, pune Camille diagnosticul. Prin urmare, cu asemenea haine o fată ca ea sigur ar fi fost observată imediat pe stradă.

Camille nu crede că Trarieux a avut mare grijă de lucrurile fetei, dar, în sfârşit: să lăsăm pista îmbrăcămintei şi să trecem la fata însăşi.

Ştim în ce hal de murdărie putea fi. Goală puşcă timp de o săptămână, într-o ladă agăţată la doi metri de sol. În fotografii arăta mai mult decât ca după o grea încercare, părea mai mult moartă decât vie, găsiseră crochete pentru animale, pentru hamsteri şi şoareci de apartament, cu asta o hrănise Trarieux. Îşi făcuse pur şi simplu sub ea necesităţile atâta vreme.

— E epuizată, constată Camille cu voce tare. Şi în ultimul hal de murdărie.

Doudouche ridică ochii de parcă şi-ar da seama chiar mai bine decât el că a ajuns să vorbească de unul singur.

După urmele de apă de pe jos şi de pe nişte cârpe, după amprentele lăsate pe sticlele de apă, e clar că îşi făcuse o toaletă sumară înainte de a părăsi antrepozitul.

— Totuşi... După ce ai atârnat în cuşcă timp de o săptămână, cât te poţi curăţa cu trei litri de apă rece şi două cârpe împuţite?

Întrebarea esenţială rămâne cum de a reuşit să se întoarcă acasă fără a fi observată.

— Cine ţi-a zis că nu a văzut-o nimeni? se interesează Armand.

E opt fără un sfert. Au ajuns la brigadă. Chiar şi când numai la asta nu ţi-e mintea, tot e haios să-i vezi pe Louis şi pe Armand unul lângă altul. Primul, în costum gri-oţel *Kiton,* cu cravată *Steffano Ricci* şi pantofi *Weston*, al doilea îmbrăcat din cap până-

n picioare din lichidările de stoc de la Asistenţa socială. Ce naiba, îşi spune Camille privindu-l atent, chiar şi de acolo, ca să facă economie şi ia cu un număr mai mic!

Mai ia o înghiţitură de cafea. Chiar aşa, cine a zis că nu a văzut-o nimeni?

— Vom avea de făcut săpături, constată Camille.

Fata fusese discretă, ieşise din antrepozit şi dispăruse în peisaj. Se evaporase. Lucru greu de acceptat.

— Poate a făcut autostopul, propune Louis o ipoteză.

Pe care nici el nu o crede. O femeie de douăzeci şi cinci, treizeci de ani, care face autostopul pe la ora unu-două noaptea. Cum vine asta? Bun şi dacă nu o ia nici o maşină, ce face, rămâne proţăpită acolo cu degetu-n aer? Sau, mai rău, merge de-a lungul trotuarului făcând semn tuturor maşinilor care trec, ca o prostituată?

— Autobuzul…

Posibil. Deşi noaptea, pe linia asta, nu pot fi cine ştie câte, ar fi avut nevoie de suficient noroc. Altfel, ar fi rămas plantată în staţie o jumătate de oră, sau trei sferturi, obosită moartă şi cu hainele ferfeniţite. Puţin probabil. Oare chiar se ţinea singură pe picioare?

Louis îşi notează să verifice orarele şi să interogheze şoferii.

— Un taxi?…

Poliţistul adaugă, pentru verificări şi această variantă, cu toate că… Avea cu ce plăti? Arăta suficient de prezentabil pentru ca taximetristul să o ia? E posibil să o fi observat cineva mergând pe trotuar.

În orice caz, puteau paria că plecase în direcţia Parisului. Trebuie să verifice prin împrejurimi. Autobuz ori taxi, în câteva ceasuri problema trebuie lămurită.

La prânz, Louis şi Armand o iau din loc. Camille îi priveşte cum pleacă împreună.

Trece în spatele biroului şi aruncă un ochi spre cele două dosare care îl aşteaptă: Bernard Gattegno şi Stefan Maciak.

28

Alex se îndreaptă spre casă cu pas greoi, şovăitor, nesigur. O mai fi aşteptând-o Trarieux? S-o fi prins că a fugit? Ba nu, în hol nu e nimeni. Nici cutia de scrisori nu dă pe dinafară. Scara e goală şi ea, palierul la fel. Mai bine nu se poate.

Deschide uşa apartamentului, intră, o încuie.

Ca-n vis.

La ea acasă, e la adăpost. Acum nici două ore, încă mai trăia pericolul de a fi mâncată de şobolani. E cât pe ce să se prăbuşească. Se ţine de pereţi.

Trebuie să mănânce imediat.

Dar, mai întâi, să se uite.

Doamne-Dumnezeule, parcă ar avea cu cincisprezece ani mai mult! Urâtă, murdară. Îmbătrânită. Cearcăne, riduri, vânătăi şi pielea îngălbenită, ochi de nebun.

Scoate tot ce mai avea prin congelator, iaurturi, brânză, pâine feliată, banane, îndopându-se ca o naufragiată în timp ce apa curge în cadă. Abia mai apucă să alerge în baie şi să vomite.

Îi revine suflul şi bea jumătate de litru de lapte.

Trebuie apoi să îşi şteargă cu alcool rănile de pe braţe, picioare, genunchi, faţă şi, după ce iese din baie, unde a ţinut piept somnului, le unge cu un antiseptic camforat. Cade din picioare de oboseală. Chipul îi e groaznic de marcat. Dacă vânătăile din ziua răpirii i-au dispărut, rănile de pe braţe şi de pe picioare sunt destul de urâte, iar două dintre el chiar s-au infectat rău. O să fie atentă, are în casă tot ce îi trebuie. Când lucrează, în ultima zi a fiecărei misiuni, în momentul plecării se autoserveşte aşa, puţin, de prin dulăpioarele de prim ajutor. E impresionant câte a reuşit să adune: penicilină, barbiturice, anxiolitice, diuretice, antibiotice, betablocante…

În sfârşit, se întinde în pat. Şi adoarme pe loc.

Treisprezece ore în şir.

Revenirea pe pământ e ca un fel de ieşire din comă.

Îi ia mai bine de o jumătate de oră ca să înţeleagă unde se află, să redeseneze locul de unde vine. Ochii i se umplu de lacrimi, se ghemuieşte în pat ca un copil şi adoarme la loc suspinând.

Peste cinci ceasuri urmează a doua trezire. E şase seara. Joi.

Beată de somn, încearcă să se întindă, o doare întreg corpul, nu se grăbeşte, ci se apucă să facă, extrem de lent, câteva exerciţii de gimnastică. Părţi întregi ale trupului rămân blocate, dar, efect progresiv al relaxării musculare, ansamblul se repune în mişcare. Coboară din pat clătinându-se. Face doi metri, apoi ameţeala o cuprinde din creştet până în tălpi şi trebuie să se ţină de o etajeră. Moare de foame. Se uită în oglindă. Trebuie să îşi îngrijească rănile, dar în creier îi răsună ecoul unei reacţii de autoapărare. Înainte de orice altceva, trebuie să se pună la adăpost.

De scăpat a scăpat, însă Trarieux va încerca să o prindă din nou, deci o va urmări. Ştie unde locuieşte, din moment ce a răpit-o în drum spre casă. La ora asta, nu are cum să nu fi aflat totul. Aruncă un ochi pe fereastră. Strada pare liniştită. La fel de liniştită ca în seara în care a fost răpită.

Întinde mâinile, ia laptopul şi îl aşază alături, pe canapea, îl deschide şi tastează „Trarieux”, fiindcă prenumele nu i-l ştie, doar pe al fiului lui, Pascal. Numai că ea de tată e interesată. Întrucât cu tembelul acela de fiu, cu debilul ăla îşi aminteşte foarte bine ce a făcut. Şi unde l-a lăsat.

Al treilea rezultat menţionat de motorul de căutare se referă la un anume Jean-Pierre Trarieux, pe site-ul *Paris. News.fr.* Dă un clic. Ăsta e.

Autostrada de centură:
un act de vitejie al poliţiei?

Noaptea trecută, un bărbat de circa cincizeci de ani, Jean-Pierre Trarieux, urmărit de mai multe maşini ale poliţiei, a oprit brusc camioneta pe podul care trece pe deasupra şoselei de centură în dreptul porţii Villette, a ieşit din vehicul, s-a repezit spre parapet şi s-a aruncat în gol. A fost lovit de un camion semiremorcă şi a murit pe loc.

Conform poliţiei judiciare, bărbatul era bănuit de o răpire care a avut loc acum câteva zile în strada Falguiere din Paris, eveniment ţinut secret, conform unei surse din interiorul instituţiei, „din raţiuni de securitate”. Numai că identitatea persoanei răpite nu este cunoscută, iar presupusul loc al deţinerii acesteia, loc „identificat” de poliţie, s-a dovedit… complet gol. În absenţa dovezilor clare, moartea suspectului – „sinucidere” conform poliţiei –

rămâne evident învăluită în mister şi lasă loc dubiilor. Judecătorul Vidard, însărcinat cu instrumentarea cazului, promite să facă lumină în ancheta încredinţată, din partea Brigăzii Omucideri, comandantului Verhoeven.

Creierul lui Alex funcţionează la maximum. Deşi, în faţa miracolelor, a fost întotdeauna reticent.

Vasăzică, de asta nu l-a mai revăzut. Dacă e mort, făcut praf pe autostrada de centură, nu mai există nici un risc să vină să caşte gura la ea. Nici să aducă de mâncare pentru şobolani. Rahatul ăsta a preferat să se omoare decât să vadă cum vine poliţia să o elibereze.

Lasă-l să se perpelească în iad cu tot cu fraierul de fii-su.

Alt fapt esenţial: poliţia nu ştie cine este ea. Nimic nu se ştie despre ea. Cel puţin, aşa stăteau lucrurile la începutul săptămânii.

Îşi tastează numele pe motorul de căutare, Alex Prevost, descoperă omonime, dar, în privinţa ei, nimic.

Simte că a scăpat de o greutate enormă.

Se uită să vadă dacă are apeluri pe telefonul mobil. Opt… Şi bateria descărcată. Se ridică să caute încărcătorul, dar, pentru corpul ei e cam devreme, încă nu e gata pentru astfel de accelerări, aşa că alunecă înapoi, pe canapea, ca apăsată de o masă uriaşă. Orbire, luminiţe sclipind prin faţa ochilor, senzaţia de a se învârti în loc cu mare viteză, inima zbătându-se în piept… Alex îşi strânge buzele. Peste câteva secunde răul se risipeşte, se ridică prudentă, ia încărcătorul, îl bagă în priză şi se întoarce pe pat. Aşadar, opt apeluri, Alex mai verifică o dată şi respiră relaxată. Toate sunt de natură profesională, nişte agenţii, unele care sunaseră chiar de două ori. E de lucru. Alex nu ascultă şi mesajele, o va face mai târziu.

— Tu eşti? Tocmai mă întrebam când o să mai primesc şi eu vreo veste de ia tine.

Vocea asta… Maică-sa şi veşnicele ei reproşuri. Şi, de fiecare dată când o aude aşa, urmează acelaşi efect, un nod în gât. Alex îi explică, mama îi pune întotdeauna prea multe întrebări, fiind extrem de sceptică atunci când este vorba de propria-i fiică.

— Te-ai mutat? Mă suni de la Orleans?

Alex continuă să perceapă îndoielile din ton şi zice:

— Da, dar nu prea am timp…

Răspunsul explodează:

— Atunci de ce te-ai mai chinuit să mă suni?

Mama ei sună foarte rar, iar când o face Alex, de fiecare dată este la fel. Mama ei nu trăieşte, domneşte. Trebuie să găsească ceva. Conversaţia cu ea e ca un examen, trebuie pregătită, repetată, trebuie concentrare.

Alex nu stă pe gânduri.

— O să lipsesc o vreme, plec în provincie, mă mut. Vreau să zic că am găsit alt…

— A, da? Unde?

— Mă mut, am spus.

— Da, am auzit, te muţi în provincie! Dar nu are şi un nume provincia asta?

— E pentru o agenţie, nu ştiu încă destinaţia, e… complicat, o să aflu în ultimul moment.

— Aha… zice mama.

Sigur că nu e dispusă să înghită povestea. Pentru o clipă, e pierdută. Apoi:

— O să înlocuieşti nu se ştie unde, pe cineva, dar nu se ştie pe cine, este?

Dialogul nu are nimic excepţional, ba chiar este absolut obişnuit, numai că, de data aceasta, Alex e prea slăbită şi mult, mult mai puţin înarmată decât de obicei.

— Nu, nu asta este…

Oricum, când e vorba despre mama ei, obosită ori nu, vine întotdeauna o clipă în care începe să se bâlbâie.

— Atunci cum e?

— Uite, mi s-se c-cam goleşte ba-ba-bateria…

— Aha… Şi, presupun, nu se ştie cât mai ţine. Deci lucrezi şi înlocuieşti pe cineva. Apoi, într-o bună zi, ţi se spune că gata, poţi să te întorci acasă, aşa e?

Trebuie găsit ceva „de bun simţ”, conform expresiei mamei ei. Or, Alex nu găseşte. Adică, mă rog, găseşte ea, dar, de fiecare dată, mai târziu, prea târziu, după ce a închis, pe scări, la metrou. Şi-o să îşi dea o palmă peste frunte în acel moment. Uneori zile întregi repetă fraza ratată, mai joacă o dată scena în minte, o revizuieşte, o corectează, lucru în egală măsură inutil şi nociv, însă mai puternic decât ea. Înfrumuseţează dialogul, odată cu trecerea timpului devine o poveste cu totul nouă, un meci în care Alex câştigă rundă după rundă şi apoi, imediat ce îşi sună iarăşi mama, e făcută KO încă de la primul cuvânt.

Mama aşteaptă neîncrezătoare, tăcută. Până la urmă, Alex

cedează:

— Chiar trebuie să te las…

— De acord. Şi eu, Alex!

— Ce?

— Şi eu sunt bine, mulţumesc de întrebare.

Închide.

Alex are inima grea.

Se scutură. Nu trebuie să se mai gândească la mama ei. Ci la ceea ce este de făcut. Trarieux este un caz clasat. Poliţia iese din discuţie. Cu mama a încheiat. Acum îi va da un SMS fratelui ei.

Plec la (se gândeşte un moment şi caută printre destinaţiile posibile) *Toulouse: o înlocuire. Anunţ-o pe regina mamă, nu mai am timp să o sun. Alex.*

Îi va lua cel puţin o săptămână ca să trimită mai departe informaţia. Dacă o va face.

Alex respiră adânc şi închide ochii. Reuşeşte. Pas cu pas face tot ceea ce trebuie, în pofida stării de slăbiciune.

Îşi pune la punct gândurile în timp ce stomacul îi urlă de foame. Se va privi în oglinda cea mare din baie. Brusc e mai bătrână cu zece ani.

Şi-atunci, un duş pe care îl termină aproape îngheţată, tremură, Doamne, ce bine e să fii vie, fricţionare din cap până-n picioare şi uite cum urcă viaţa-n tine, Doamne, ce bine e să-ţi fie rău din cauza asta, puloverul direct pe piele, zgârie, înainte ura chestia asta, acum exact aşa vrea, să zgârie, să îşi simtă corpul trăind, să îşi simtă fiecare milimetru al pielii ei vii. Pantaloni de în largi, fără formă, o urâţenie de pantaloni, dar cât de moi, ceva pe care abia-l simţi, dar care te mângâie, cardul bancar, cheile apartamentului, bună ziua doamnă Guenaude, în trecere, da, m-am întors, am fost într-o călătorie, aşa e, mă simt foarte bine. Cum a fost vremea? Excepţională, mai ales în Sud, da. Par obosită, frântă? Da, într-o misiune dificilă, n-am prea dormit în ultimele zile, ah, o nimica toată, un torticolis, nimic grav. Arată spre frunte, am căzut, m-am împiedicat prosteşte. Cealaltă: adică nu ne mai ţinem pe picioare? Râsete, păi daaa, bună seara. Strada, lumina albăstruie a apusului frumos de să-ţi dea lacrimile, nu alta. Alex e apucată pe dinăuntru de un fel de râs dement, viaţa e superbă, uite şi buticarul arab, ce bărbat frumos şi nu-l privise niciodată cu atenţie, foarte frumos, dac-ar fi după ea l-ar mângâia acum pe obraji privindu-l în adâncul ochilor, râde iarăşi în sinea ei şi se simte plină de viaţă. Tot ce trebuie pentru

a rezista unui asediu, toate lucrurile de care se ferea şi care, iată, parc-ar fi nişte daruri în acest moment, chipsuri, creme de ciocolată, brânză de capră, vin de Saint-Emilion, ba chiar şi o sticlă de Bailey’s. Revenirea spre apartament. Cel mai mic efort o epuizează şi o face să plângă. Ameţeşte dintr-odată. Se concentrează, aşteaptă nerăbdătoare, reuşeşte să evite starea de rău, ia liftul cu toate cumpărăturile atât de grele în mâini. Cu o dorinţă nemărginită de a trăi. De ce nu o fi viaţa mereu ca în clipa asta?

Goală sub rochia de casă veche şi ponosită, trece desculţă prin faţa oglinzii. Mai bătrână cu cinci ani, mă rog, hai cu şase. Îşi va reveni foarte repede, o ştie, o simte. Când vor dispărea rănile şi umflăturile, cearcănele şi ridurile, amintirea încercărilor prin care a trecut şi tristeţea, ce va mai rămâne? Alex cea superbă. Desface halatul prea larg şi se priveşte goală: ce sâni, ce pântece!... Începe să plângă aşa, în picioare, în faţa propriei vieţi.

Plânge şi râde fiindcă nu mai ştie dacă îi este ruşine că mai e vie sau e nefericită că tot Alex a rămas.

Ştie cum să facă faţă adversităţii din ea. Îşi trage nasul şi-l suflă, strânge halatul, îşi toarnă un pahar zdravăn de vin de Saint-Emilion, îşi face un platou imposibil, o nebunie de mâncare cu ciocolată, pate de iepure la borcan, biscuiţi dulci.

Şi mănâncă, mănâncă, mănâncă. Pe urmă se lasă pe spătarul canapelei. Se apleacă să îşi toarne un pahar de Bailey’s. Mai face un ultim efort pentru a aduce cuburile de gheaţă. Epuizarea bate la uşă, dar starea de bine e aici, ca un zgomot de fond.

O privire spre ceasul deşteptător. Clar a pierdut noţiunea timpului, uite că s-a făcut zece seara.

29

Ulei de motor, cerneală, benzină, greu de inventariat toate mirosurile care se adună aici, pentru a nu mai pune la socoteală parfumul vanilat al doamnei Gattegno. Care trebuie să aibă vreo cincizeci de ani. Când a zărit poliţiştii intrând în garaj, a ieşit imediat din biroul cu pereţi de sticlă, iar ucenicul care venea înaintea lor a dispărut dintr-odată, ca un căţel surprins de apariţia neaşteptată a stăpânului.

— Avem ceva de vorbit cu soţul dumneavoastră.

— Care soţ?

La aşa întrebare, aşa răspuns.

Camille îşi împinge gâtul în faţă, de parcă l-ar strânge gulerul cămăşii şi şi-l scarpină mirat, cu ochii spre cer, întrebându-se cum se va descurca, deoarece patroana şi-a încrucişat braţele peste rochia cu imprimeuri, gata să facă zid din propriu-i corp, la nevoie. Camille se întreabă dacă ascunde ceva.

— Bernard Gattegno.

Luată pe nepregătite, lucru care se observă imediat, braţele i se mai înmoaie un pic, iar buzele se deschid într-un fel de „O!” La asta nu se aştepta, la asemenea soţ nici nu s-ar fi gândit. Trebuie spus că s-a recăsătorit anul trecut, cu un pierde-vară de prima mână, mai tânăr decât ea, cel mai bun meseriaş al service-ului, iar acum o cheamă doamna Joris. Efectul s-a dovedit a fi dezastruos. Însurătoarea l-a relaxat pe loc, pe bărbatul ăsta nou-nouţ. De acum îşi poate trece vremea la bistrou fără să se mai ia nimeni de el. Femeia îşi întoarce capul ba la dreapta, ba la stânga, ce încurcătură.

— Am făcut-o pentru service, nu ştiu dacă mă înţelegeţi. Singură n-aveam cum… încearcă să le explice.

Camille înţelege. Un atelier atât de mare, trei sau patru muncitori, doi ucenici, şapte sau opt maşini cu capotele ridicate, motoare la ralanti, pe elevator o limuzină decapotabilă vopsită în roz şi alb, gen Elvis Presley, ciudat să dai de aşa ceva la Etampes. Unul dintre mecanici, înalt, destul de tânăr, cu umerii largi, îşi şterge mâinile cu o cârpă murdară şi se apropie, interesându-se dacă poate fi de ajutor. Îşi strânge maxilarul ameninţător. Privire întrebătoare către patroană. Dacă Joris va da în primire din cauza cirozei, sigur are cine să îi ia locul. Bicepşii îi urlă că nu este el omul care să se lase impresionat de poliţie.

Camille dă din cap.

— Şi pentru copii… adaugă doamna Joris.

Revine la noul mariaj, poate că asta şi doreşte să apere încă de la începutul întrevederii, ideea de a se fi remăritat atât de repede şi de prost.

Camille se îndepărtează şi îi lasă loc liber lui Louis. Întoarce capul spre dreapta şi se uită la cele trei maşini de vânzare, al căror preţ e scris cu litere albe pe parbriz. Se apropie de biroul cu pereţi de sticlă, conceput astfel pentru ca muncitorii să poată fi supravegheaţi în timp ce patroana are grijă de contabilitate. Şmecheria asta funcţionează întotdeauna: unul se ocupă de interogatoriu, celălalt se plimbă şi îşi bagă nasul pe ici, pe colo. Nici de data asta nu e altfel.

— De fapt, ce căutaţi?

Ciudat, mecanicul are vocea ascuţită şi articulează cuvintele cumva savant, dar agresiv, în apărarea teritoriului, chiar dacă nu îi aparţine. Cel puţin, nu deocamdată. Camille se întoarce. Privirea îi ajunge cam la nivelul pieptului musculos al bărbatului. Care e cu trei capete mai înalt. Aşa, însă, dispune de imaginea privilegiată a antebraţelor acestuia, care continuă să se şteargă mecanic pe mâini cu cârpa, ca un barman. Camille ridică privirea.

— Fleury-Merogis?

Cârpa îşi opreşte mişcarea. Camille arată cu degetul antebraţul tatuat.

— Model din anii ’90, nu? Cât ai luat?

— Mi-am ispăşit pedeapsa, răspunde muncitorul.

Camille îi face semn că înţelege.

— Pică bine când ai răbdare.

Face semn în spate, către patroana care continuă să stea de vorbă cu Louis.

— Fiindcă turul precedent l-ai ratat şi-acum treaba riscă să se lungească.

Louis scoate portretul lui Nathalie Granger. Camille se apropie. Doamna Joris face ochii mari, rămânând cu gura căscată la vederea amantei fostului ei soţ. Lea.

— Nume de curvă, nu credeţi?

Camille e uimit de întrebare, iar Louis dă prudent din cap. Lea şi mai cum? Nimeni nu ştie. Lea şi-atât. Nu a văzut-o decât de două ori, dar şi-o aminteşte perfect, „de parc-ar fi fost ieri”.

— Era mai grasă.

În desen pare o drăguţă, dar era o ciumă „cu ţâţele alea ale ei cât toate zilele”. Pentru Camille „ţâţe cât toate zilele” e un termen destul de relativ, mai ales dacă se uită la pieptul incredibil de plat al doamnei Joris. Femeia a făcut o fixaţie pentru sânii fetei, de parcă şi numai aceştia ar fi putut explica naufragiul cuplului.

Aceeaşi poveste cu o lipsă îngrijorătoare de dovezi. Unde a întâlnit-o Gattegno pe Nathalie Granger? Nu ştie nimeni. Nici măcar muncitorii interogaţi de Louis, care şi cu doi ani în urmă erau angajaţi ai service-ului. „O fată frumoasă”, spune unul dintre ei, care o văzuse aşteptându-l pe patron în maşină, la colţul străzii. Numai că, zărind-o o singură dată, nu putea jura că era cea din portretul-robot. Din contră, poate spune ce marcă, an de fabricaţie, culoare avea maşina (doar e mecanic auto), dar asta nu rezolvă mare lucru. „Avea ochi migdalaţi”, afirmă un altul, care se apropie de pensie şi care nu se mai uită după fundul fetelor şi nici ţâţele mari nu-l prea mai interesează, aşa că le priveşte-n ochi. Nici el însă nu ar băga mâna-n foc pentru portretul-robot. La ce-o mai folosi să te dai observator dacă îţi lipseşte memoria? se întreabă Camille.

Cât despre cum se cunoscuseră, nimeni nu ştie nimic. În schimb, toată lumea e de acord că a fost o iubire fulgerătoare. „De azi pe mâine”, patronul nici să respire nu mai putea, clar nu mai era el însuşi.

— Cine ştie ce meseriaşă o fi fost, intervine un altul, căruia i se pare distractiv să discute obscen despre fostul patron.

Gattegno începuse să lipsească de la atelier. Doamna Joris mărturiseşte că, o dată, i-a urmărit, era înnebunită din cauza copiilor, dar i-a pierdut pe drum, bărbatul nu i s-a mai întors decât a doua zi, plouat, iar „Lea aia” venise iarăşi după el. „La mine acasă!”, urlă. Până şi acum, după doi ani, tot o mai gâtuie furia. Patronul service-ului o zărise pe geamul de la bucătărie. Acum, de o parte era nevasta, copiii fiind plecaţi („Asta a picat rău, poate ei să-l mai fi ţinut”), de cealaltă, la poarta grădinii, „javra aia” (Nathalie Granger, zisă Lea, clar are o reputaţie recunoscută), una peste alta, bărbatul nu stă prea mult pe gânduri, îşi ia portofelul, haina şi-o şterge. E descoperit mort, luni noaptea, într-o cameră de la Formula 1, de către femeile de serviciu. În astfel de hoteluri nu există nici recepţie, nici recepţioner, personalul e invizibil, se intră cu cardul bancar, în cazul dat, cu al fostului ei soţ. De fată, nici urmă. La morgă nu i

s-a permis să vadă partea de jos a feţei lui, probabil că prea bine n-o fi arătat. Autopsia a fost fără dubii: nici o urmă de lovitură, absolut nimic, omul s-a întins în pat îmbrăcat cum era, „cu tot cu pantofi” şi a înghiţit o jumătate de litru de acid „din cel cu care se umplu bateriile”.

La brigadă, pe când Louis redactează raportul (tastează cu toate degetele, rapid, concentrat, regulat, de parcă ar face game la pian), Camille verifică raportul autopsiei, care nu spune însă nimic despre concentraţia acidului sulfuric. Sinucidere sălbatică, barbară, individul cu siguranţă trebuie să fi fost terminat psihic. Fata îl lăsase baltă acolo. Din cei mai bine de patru mii de euro scoşi de patronul service-ului auto în aceeaşi noapte, utilizând trei carduri bancare, „până şi pe al atelierului”, nici urmă!

Fără îndoială şi Gattegno şi Trarieux, au avut ghinionul aceleiaşi întâlniri fatale cu Nathalie-Lea. Şi, de fiecare dată, aceeaşi sumă derizorie furată. Scotocesc prin vieţile lui Trarieux şi Gattegno în căutarea unui punct comun.

30

Corpul începe să îşi revină, se mai resimte, dar funcţionează integral. Infecţiile au fost stopate, mai toate rănile s-au închis, vânătăile au dispărut.

Se duce să o vadă pe doamna Guenaude, îi explică: o obligaţie familială apărută pe neaşteptate. A ales un machiaj prin care ar vrea să spună: „Sunt tânără, într-adevăr, dar am simţul datoriei”.

— Nu ştiu… Să văd…

Cam repede pentru doamna Guenaude, numai că doamna Guenaude are simţul banului. Simţ de fost comerciant. Şi, cum Alex îi propune să îi plătească chiria pe două luni imediat, spune că înţelege, ba chiar promite:

— Dacă găsesc alt locatar mai înainte, vă dau înapoi…

Ticăloasă bătrână, îşi spune Alex zâmbind cu recunoştinţă.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, răspunde, fără însă a face pe mironosiţa, doar e obligată să plece din motive grave.

Plăteşte cash şi lasă o adresă falsă pentru a putea fi găsită. În cel mai rău caz, doamna Guenaud îi va scrie, dar clar nu se va face luntre şi punte să dea de ea atunci când scrisoarea şi cecul anexat i se vor întoarce. În definitiv, se cheamă că va fi în câştig.

— Cât priveşte starea apartamentului…

— Nu vă faceţi griji, o asigură proprietăreasa pentru a profita cât mai mult de afacere, sunt convinsă că totul este în ordine.

Cheile le va lăsa în cutia poştală.

Cu maşina nu trebuie să îşi facă probleme, plăteşte abonament lunar pentru locul din parcarea de pe strada Morillons, nu are de ce să se ocupe de ea. E o Clio de şase ani cumpărată la mâna a doua.

Suie cutiile goale de carton din pivniţă, douăsprezece cu totul, demontează mobilele care îi aparţin, masa de pin, cele trei corpuri de bibliotecă, patul. Nu ştie de ce s-o mai fi încurcând cu toate astea, cu excepţia patului la care ţine şi care e aproape sacru. Când totul e desfăcut, se uită gânditoare în jur, adică, până la urmă, o viaţă nu ocupă chiar atâta spaţiu cât s-ar putea crede. În orice caz, a sa nu. Doi metri cubi. Cel de la firma pentru mutări a spus trei. Alex a fost de acord, doar cunoaşte genul ăsta de indivizi. O să fie de ajuns o camionetă şi un singur om, nici măcar doi. A fost de acord şi cu micul tarif suplimentar pentru ca totul să aibă loc chiar mâine. Când Alex doreşte să plece de

undeva, atunci lucrurile trebuie să se întâmple imediat. Mama ei zice deseori: „Cu tine, totul trebuie să se facă pe loc şi, obligatoriu, nu iese niciodată bine”. Câteodată, când e în formă, aceeaşi adaugă: „Fratele tău, cel puţin…”, numai că subiectele la care acesta câştigă prin comparaţie sunt din ce în ce mai puţine. Chiar dacă nu s-ar mai întâmpla, pentru mama ei tot rămâne un termen de comparaţie, doar e vorba de un principiu.

Cu toate durerile şi oboseala, în câteva ceasuri a terminat de demontat şi de împachetat totul. A profitat pentru a şterge un pic de praf, mai ales cărţile. Cu excepţia clasicilor, le aruncă în mod regulat. Când a părăsit locuinţa de lângă poarta Clignancourt, a aruncat tot ce avea de Blixen şi Forster, când a plecat din cea de pe strada Commerce a fost rândul lui Zweig şi Pirandello. Cărţile lui Duras le-a aruncat când a plecat din Champigny.

O apucă aşa, câte un entuziasm, când se îndrăgosteşte de un autor îl citeşte din scoarţă-n scoarţă (mama ei spune că îi lipseşte simţul măsurii), dar, apoi, constată că la mutare hârtia cântăreşte tone…

Restul timpului rămas îl trăieşte printre lăzi şi doarme pe salteaua pusă direct pe podea. Sunt două lăzi mici pe care e scris *Personal.* Înăuntrul lor este ea cu adevărat. Sunt lucruri strânse cam prosteşte, la drept vorbind lipsite de orice importanţă, caiete de la şcoală, de la liceu, carnete de note, scrisori, cărţi poştale, un crâmpei de jurnal intim ţinut cu intermitenţe pe la doisprezece sau treisprezece ani, niciodată prea mult timp, bileţele de la foste prietene, fleacuri pe care le-ar fi putut arunca, în definitiv, ceea ce va şi face zilele astea. Ştie cât de puerile sunt astfel de lucruri. Aici sunt şi bijuterii fantezie, stilouri vechi cu cerneala uscată pe peniţă, pălărioare la care chiar ţinea mult, fotografii din vacanţe sau de familie cu mama, cu fratele ei, de când era mică de tot. Bun, trebuie să scape cât mai repede de toate astea, nu-i folosesc la nimic şi mai e şi periculos să păstreze bilete de cinematograf, pagini rupte de prin romane… într-o zi chiar le va arunca pe toate. Până una-alta, cele două mici cutii pe care e scris *Personal* tronează în mijlocul lucrurilor împachetate la repezeală.

Când totul e gata, Alex se duce la cinema, cinează la Chartier, cumpără acid pentru baterie. Pentru pregătire îşi pune masca de gaze, ochelarii de protecţie, bagă în priză ventilatorul şi hota, închide uşa bucătăriei şi deschide larg fereastra pentru a ieşi vaporii. Pentru a aduce concentraţia lichidului la 80% trebuie

încălzit lent până când încep să iasă aburi. Face şase litri şi jumătate. Îi varsă în recipiente din plastic dur, cumpărate din farmaciile de pe lângă Republique. Păstrează două, iar pe celelalte le aranjează într-un rucsac compartimentat.

Noaptea, o cuprind crampe musculare la picioare, se trezeşte tresărind, poate să fi fost nişte coşmaruri din care visează o mulţime, scene cu şobolani care o mănâncă de vie, cu Trarieux care-i bagă bare de oţel în cap cu bormaşina. Şi figura băiatului lui Trarieux o bântuie. Îi revede capul ăla de imbecil, din gura căruia ies şobolani. Uneori apar şi scene din realitate, Pascal Trarieux stă pe scaunul din grădina din Champigny, ea soseşte din spatele lui cu hârleţul ridicat deasupra capului, bluza o strânge la mâneci fiindcă, la vremea respectivă, avea douăsprezece kilograme mai mult şi nişte ţâţe... care-l înnebuneau pe cretin. Îl lăsa să-i scotocească un pic prin decolteu, nu prea mult însă şi, când era excitat de-a binelea, când mâinile lui începeau să o pipăie înfierbântate, îi trăgea o palmă scurt, ca o învăţătoare. Până la urmă, la altă scară, era cam acelaşi lucru cu lovitura de cazma pe care i-o trăsese din toate puterile în ceafă. În vis, lovitura este extrem de zgomotoasă şi, ca şi în realitate, resimte vibraţia de-a lungul braţelor, până la umeri. Pe jumătate leşinat, Pascal Trarieux se întoarce spre ea cu greu, clătinându-se şi trimiţându-i o privire uimită, care dovedeşte că nu pricepe nimic, o privire straniu de senină, fără urmă de îndoială, pe care i-o bagă ea în cap cu lovituri de hârleţ, apucă să numere şapte, opt, Trarieux se prăbuşeşte peste masa din grădină, ceea ce îi uşurează treaba. După care, visul sare peste episodul legării şi trece imediat la urletul lui Pascal din momentul în care primeşte prima doză de acid în gură. Numai că boul ăsta urlă atât de tare, încât o să facă vecinii să sară-n sus, deci se vede obligată să se ridice şi să-i mai tragă o cazma peste mutră. Fierul uneltei e plat, dar cât de tare răsună!

Şi aşa, cu tot cu visuri, coşmaruri, oboseală extremă, crampe musculare, contracţii dureroase, aproape tot corpul lui Alex îşi revine la normal. E, oricum, convinsă că urmele nu se vor şterge niciodată cu totul, doar nu trăieşti o săptămână într-o cuşcă strâmtă, alături de o colonie de şobolani înfierbântaţi, fără urmări pe viaţă. În orice caz, face multe exerciţii, întinderi, mişcări învăţate cândva la *stretching.* Reîncepe şi alergările. Pleacă dimineaţa devreme şi face mai multe ture ale piaţetei Georges

Brassens, cu paşi mici, dar tot e nevoită să se oprească deseori, fiindcă oboseşte repede.

În sfârşit, tipul de la mutări apare şi ia totul cu el. Un ins voinic, cam plin de el şi cu gură mare, care încearcă să o agaţe. Asta mai lipsea!

Alex îşi rezervă locul pentru trenul de Toulouse, lasă valiza la bagaje şi, ieşind din Gara Montparnasse, se uită la ceas: 20:30. Poate să se întoarcă la Mont-Tonnerre, n-ar fi imposibil să fie acolo cu prietenii lui scandalagii, care îşi tot spun bancuri cretine... Pe cât a înţeles, au o cină de-aia, de-a lor, de celibatari, de sfârşit de săptămână. Deşi s-ar putea să nu o organizeze de fiecare dată în acelaşi restaurant.

Ei bine, totuşi, e acelaşi restaurant, fiindcă aici se află, împreună cu prietenii lui, mai numeroşi decât în precedentele ocazii, începe să devină un mic club, azi sunt şapte. Lui Alex i se pare că patronul restaurantului îi serveşte cam muşcându-şi buzele, nu e clar dacă e tocmai pe gustul lui sporirea numărului membrilor clubului, fiindcă sunt prea zgomotoşi, iar ceilalţi clienţi încep să se uite lung. De pildă, frumoasa clientă roşcată... Personalul localului îi acordă o grijă deosebită. Alex s-a aşezat într-un colţ de unde nu îi este prea simplu să îl vadă, spre deosebire de data trecută acum trebuie să se aplece puţin şi, ghinion, o şi vede făcând-o, privirile li se întâlnesc, e evident că la el se uită, în fine, asta este, îşi zice femeia zâmbind. Bea riesling rece, mănâncă scoici Saint Jacques cu legume proaspete *al dente, creme brulee,* bea o cafea tare, apoi încă una, a doua din partea patronului care îşi cere scuze pentru zgomotul făcut de convivii de la masa aceea. Tot el îi propune şi un lichior *Chartreuse,* gândindu-se că este o băutură alcoolică pentru doamne. Îl refuză, nu, mulţumesc, dar un Bail*ey's de* la gheaţă aş vrea, patronul surâde, fata asta e pur şi simplu fermecătoare. Pleacă apoi fără grabă, îşi uită cartea pe masă, se întoarce, bărbatul nu mai stă lângă prietenii lui, s-a ridicat, îşi pune haina, ceilalţi fac glume grosolane despre plecarea precipitată, când Alex iese e în spatele ei, îi simte privirea pe fese, Alex are un fund minunat şi sensibil ca o antenă parabolică. Abia de-a făcut zece metri că uite-l lângă ea, îi zice „Bună seara", iar ei i se pare că bărbatul are un chip... în sfârşit, un chip care face să se nască în ea o mulţime de senzaţii.

Felix. Nu îşi spune numele de familie, nu poartă verighetă,

fiindcă ar fi observat-o imediat, dar tot are o urmă în jurul degetului, poate că şi-o scosese după ce se ridicase de la masă.

— Pe dumneavoastră cum vă cheamă?

— Julia, răspunde Alex.

— Drăguţ.

Oricum ar fi fost, tot aşa ar fi răspuns. Chestia asta o distrează pe Alex.

Bărbatul arată cu degetul în spate, spre restaurant:

— Cam zgomotoşi…

— Cam, răspunde Alex zâmbind.

— Eram şi noi între băieţi, aşa că…

Alex nu mai răspunde. Iar el simte că dacă mai continuă aşa, pierde teren.

Drept pentru care o invită la un pahar, într-un bar pe care îl ştie bine. Îl refuză, nu, mulţumesc. Fac câţiva paşi unul lângă altul, Alex nu se grăbeşte, vrea să-l vadă mai bine. Poartă haine de la hipermarket. Abia s-a ridicat de la masă, e adevărat, dar nu e acesta singurul motiv pentru care nasturii de la cămaşă stau să plesnească, clar nu e nimeni care să-l înveţe să îşi cumpere hainele cu un număr mai mari. Trebuie ţinut regim şi făcut sport.

— Vă asigur că nu facem mai mult de douăzeci de minute…

Spusese că nu stă departe, pentru a mai bea un ultim păhărel. Alex răspunde că nu prea are chef, fiindcă e obosită. Sunt în faţa maşinii lui, un Audi în interiorul căruia e o întreagă harababură.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Tehnician de întreţinere.

Alex traduce: reparator.

— Scannere, imprimante, hard diskuri… precizează de parcă asta i-ar ridica nivelul social.

După care, adaugă:

— Conduc o echipă de…

Realizează pe loc că e o prostie să se laude, că e inutil. Ba, mai rău, că e contraproductiv.

Face un gest ca şi cum ar mătura ceva din faţă şi e greu de spus dacă mătură încheierea frazei, de parcă nu ar fi avut nici o importanţă, sau începutul uneia noi, cu tot regretul aferent.

Deschide portiera. Dinăuntru, miros rece de ţigară.

— Fumaţi?

Una caldă, una rece, asta e tehnica lui Alex. Pe care o exercită excelent.

— Puţin, răspunde omul încurcat.

Trebuie să aibă vreun metru optzeci, e destul de lat în umeri, şaten-deschis, cu ochi de culoare închisă, negri aproape. Uitându-se cum merge alături de ea, i se păruse că are picioarele scurte. Nu e prea bine proporţionat.

— Nu fumez decât atunci când sunt împreună cu oameni care fumează, precizează ca un gentleman.

Alex ar paria că, în realitate, ar da orice acum pentru o ţigară. Pentru el, ea arată minunat, i-o şi spune, „vă jur că…”, dar nu o priveşte cu adevărat pentru că o doreşte îngrozitor. Pornire sexuală animalică, orbindu-l complet. Nici cum e îmbrăcată n-ar şti să spună. Lasă impresia că, dacă Alex nu se culcă imediat cu el, se întoarce acasă şi îşi împuşcă întreaga familie cu arma de vânătoare.

— Sunteţi căsătorit?

— Nu… Divorţat. Mă rog, trăim separat…

Doar din ton, Alex traduce cu: nu merge deloc şi mă mai şi toacă de bani.

— Dumneavoastră?

— Celibatară.

Avantajul adevărului este că sună ca un adevăr. Bărbatul coboară privirea. Nu, nici vorbă de jenă, de pudoare, pur şi simplu îi priveşte sânii. Alex poate să se îmbrace indiferent cum, tot vede oricine, oricând, că are sâni frumoşi, voluptuoşi.

Surâde şi murmură plecând:

— Poate altădată…

El se aruncă în breşa creată: când, când, când? Se caută prin buzunare. Trece un taxi. Alex ridică braţul. Taxiul opreşte. Alex deschide portiera. Când se întoarce să-i spună la revedere, el îi întinde cartea de vizită. Cam mototolită, semn de neglijenţă. O ia totuşi şi, pentru a arăta clar că nu dă nici o importanţă întâlnirii, o lasă să-i cadă în buzunar, ca din neatenţie. Îl vede prin geamul din spate al maşinii cum rămâne în picioare, în stradă, uitându-se după taxiul care se îndepărtează.

31

Jandarmul întreabă dacă mai e necesară prezenţa lui.

— Aş prefera… zice Camille, desigur, dacă mai aveţi puţin timp.

De obicei, colaborarea dintre poliţie şi jandarmerie are unele asperităţi, însă lui Camille îi plac jandarmii. Simte că are ceva în comun cu ei. Sunt perseverenţi, combativi şi nu lasă niciodată baltă vreo pistă, chiar dacă pare că s-a răcit. Jandarmul apreciază poziţia lui Camille, doar e sergent major. Camille îi spune „domnule major” fiindcă ştie uzanţa, în acest fel jandarmul se simte respectat şi are dreptate să ţină la asta. Are cam patruzeci de ani şi poartă o mustaţă ca din secolul trecut, genul muşchetar, e cumva de modă veche şi chiar de o eleganţă cam milităroasă, cam artificială. Oricum, îţi dai repede seama că omul este foarte bine pregătit. Îşi respectă în mod cu totul deosebit misiunea. Ajunge să-i vezi pantofii, lustruiţi ca o oglindă.

E o vreme închisă, mohorâtă.

Faignoy-les-Reims, opt sute de locuitori, două străzi principale, o piaţă cu un monument prea mare, locul e trist ca o duminică în paradis. Se îndreaptă către bistrou, doar de asta au ajuns până aici. Sergentul major Langlois opreşte maşina jandarmeriei chiar în faţa uşii.

De cum intri, te strânge de gât mirosul de supă, de snopi decorativi de paie şi de detergent. Camille se întreabă dacă nu cumva a devenit prea sensibil la mirosuri. Încă de la service-ul doamnei Joris, parfumul ei vanilat…

Stefan Maciak a murit în noiembrie 2005. Noul patron a cumpărat localul chiar după aceea.

— Am luat localul în ianuarie.

Ştia şi el ce ştia toată lumea şi ce i se povestise. Chiar ezitase să vină din cauza asta, fiindcă pe aici un fapt divers face valuri din greu. Sigur, mai sunt furturi, tâlhării, chestii de-astea, chiar şi crime (patronul încearcă să îl ia pe Langlois drept martor, fără succes însă), dar poveşti ca aceea… De fapt, Camille nu venise să audă aşa ceva, nu venise să audă nimic, la drept vorbind, ci doar să vadă locurile, să simtă întâmplarea, să încerce să îşi lămurească gândurile. Citise dosarul, iar sergentul major Langlois doar îi confirmase ceea ce deja ştia. La vremea respectivă,

Maciak avea cincizeci şi şapte de ani, celibatar de origine poloneză. Era un bărbat destul de gras şi suficient de alcoolic, cum ajungi după ce timp de treizeci de ani administrezi cafenele trăind o viaţă fără nici o noimă. Ca atare, despre existenţa lui nu se putea spune prea mare lucru în afara localului pe care îl deţinea. Din punct de vedere sexual, le frecventa pe Germaine Malignier şi pe fiica acesteia, cunoscute pe aici sub apelativul „patru buci”. În rest, era un tip simpatic şi liniştit.

— Actele contabile le-am găsit corect întocmite.

Pentru noul proprietar, care îşi coboară pleoapele cu seriozitate, faptul oferă un cec în alb pentru eternitate.

Aşadar, într-o seară de noiembrie... (Povesteşte sergentul major Langlois. Camille şi cu el au ieşit din cafenea după ce au refuzat politicos invitaţia patronului la un pahar, iar acum merg mecanic în direcţia monumentului eroilor, compus dintr-un piedestal în vârful căruia un pletos aplecat înainte, înfruntând vijelia, e gata să înfigă baioneta într-un neamţ invizibil.) Bun, deci suntem în 28 noiembrie. Maciak închide ca de obicei stabilimentul pe la ora zece, lasă oblonul metalic şi începe să îşi pregătească masa în bucătăria din spatele cafenelei, fiindcă indiscutabil va cina în faţa televizorului pe care l-a aprins încă de la şapte dimineaţa. Numai că în seara asta nu mănâncă, nu are timp de aşa ceva, se crede că s-a dus şi a deschis uşa din spate şi s-a întors însoţit. Nimeni nu ştie cu exactitate ce s-a petrecut, singura certitudine e că, peste puţin timp, a luat în ceafă o lovitură de ciocan. Dat gata, dar nu mort de-a binelea, după cum a stabilit autopsia. Pe urmă e legat cu cârpele de prin bucătărie, ceea ce exclude varianta premeditării. Întins pe gresia din cafenea, indiscutabil cineva a încercat să îl facă să spună unde erau banii. Dar a rezistat. Asasinul evident se dusese până în garaj, în care se putea intra din bucătărie, luase acid sulfuric din cel pentru reîncărcat acumulatorul camionetei, se întorsese şi îi deşertase jumătate de litru pe gât, ceea ce închisese rapid conversaţia. După care fusese spartă casa de marcat unde, la sfârşitul zilei, se strânseseră o sută treizeci şi şapte de euro, se devastaseră camerele de la etaj, se spintecase salteaua, fuseseră golite comodele şi descoperiţi cei două mii de euro însemnând economiile patronului, ascunşi la baie. Pe urmă, făptaşul, nevăzut, necunoscut, plecase luând cu el bidonul de acid, fără îndoială din cauza amprentelor.

Camille citeşte din reflex numele morţilor în Primul Război

Mondial şi dă de trei Malignier, nume de familie amintit mai adineauri. Gaston, Eugene, Raymond. Automat, caută legătura de rudenie cu cele „patru buci”.

— E şi vreo femeie în toată povestea asta?

— Se ştie că e una, dar nu şi dacă are legătură cu crima.

Lui Camille îi trece un fior pe şira spinării.

— Bun, atunci, după părerea dumneavoastră, cum s-au petrecut faptele? Deci, Maciak a închis la ora zece seara…

— Douăzeci şi unu patruzeci şi cinci, rectifică Langlois.

Ceea ce nu schimbă mare lucru. Sergentul major Langlois se strâmbă, în opinia lui chiar schimbă.

— Vedeţi, domnule comandant, genul ăsta de comercianţi are mai degrabă tendinţa de a închide puţin mai târziu decât este stipulat în autorizaţia de funcţionare. A închide cu cincisprezece minute mai devreme nu e prea obişnuit.

O „întâlnire galantă” sunt cuvintele pe care le utilizează, pentru a-şi susţine ipoteza. Clienţii de zi cu zi ai localului observaseră o femeie în cafenea spre sfârşitul programului. Cum se aflau cu toţii acolo încă de după-amiază, cochetând cu cele trei sau patru grame de alcool din sânge, unii o văzuseră tânără, alţii mai bătrână, unii scundă, alţii grasă, unii au spus că era însoţită, alţii că nu, a intervenit în discuţie şi problema unui accent străin, dar, dintre cei care pretindeau că o puteau descrie bine, nici unul nu era capabil să precizeze despre ce accent era vorba, nimeni nu ştia nimic cu excepţia faptului că discutase o vreme, la bar, cu Maciak, care părea tare excitat, cât mai putea fi la ora nouă seara, fiindcă peste trei sferturi de ceas închisese, explicând obişnuiţilor localului că îl apucase o oboseală groaznică. Urmarea se ştia. Nici urmă de femeie tânără ori bătrână, slabă sau grasă prin hotelurile din împrejurimi. S-au căutat martori, dar nu s-a obţinut nimic în plus.

— Ar fi trebuit extins perimetrul cercetărilor, adaugă, evitând veşnica litanie despre lipsa de mijloace.

Până una-alta, se poate afirma că intra în discuţie şi o femeie, dar, în afară de asta…

Langlois pare că e mereu gata să ia poziţia de drepţi. De parcă ar fi înghiţit o mătură. Şi e tare orgolios.

— Ceva, totuşi, vă frământă, zice Camille cu ochii la lista celor morţi în război.

— Păi…

Camille se întoarce spre el şi continuă fără a mai aştepta

răspunsul:

— Pe mine ce mă surprinde este să vrea cineva să facă omul să spună tot turnându-i acid pe gât. Să vrei să-l faci să tacă aşa, bun, pricep, dar ca să vorbească…

Langlois respiră uşurat. Poziţia de drepţi se mai relaxează, de parcă ar fi uitat o clipă de ea, ba chiar îşi permite un mic plescăit din buze, lucru destul de puţin regulamentar. Camille ezită să îl cheme la ordine, întrucât în proiectul lui profesional, sergentul major Langlois cu certitudine nu a optat şi pentru umor.

— M-am gândit şi eu la asta, spune până la urmă. E ciudat… Dacă priveşti lucrurile astfel, s-ar zice că e fapta unui criminal vagabond. Că Maciak a deschis uşa din spate nu dovedeşte că o cunoştea pe respectiva persoană, ci, mai degrabă, că aceasta a fost suficient de convingătoare pentru ca el să deschidă, ceea ce nici nu cred să fi fost prea greu. Prin urmare, un vagabond. Cafeneaua era goală, nimeni nu l-a văzut intrând, ia ciocanul – Maciak avea o mică cutie cu scule de întreţinere sub tejghea – îl loveşte, îl leagă, adică aşa cum este scris şi în raport.

— Deci, întrucât nu credeţi cu totul în povestea cu acidul care să-l facă să spună unde îşi ţine economiile, preferaţi o altă versiune…

Se îndepărtează de monumentul eroilor, se întorc la maşină, vântul a început să sufle ceva mai tare şi, odată cu el, se simte şi frigul sfârşitului de anotimp, iar Camille îşi ţine pălăria şi îşi strânge pulpanele impermeabilului.

— Să spunem că mi se pare mai logică. Nu ştiu de ce i s-a turnat acid în gură, pe gât, dar, după mine, nu are nici o legătură cu furtul. Ca regulă generală, hoţii, atunci când sunt şi criminali, lucrează mai simplu, ucid, scotocesc prin toată casa, după care pleacă. Cei mai înrăiţi torturează clasic, ceea ce poate produce mari suferinţe, dar este vorba despre procedee cunoscute. Pe când…

— Atunci, despre acid ce părere aveţi?

Scurtă strâmbătură. Într-un final, se hotărăşte.

— Parcă ar fi un soi de ritual. Mă rog, vreau să zic…

Camille înţelege foarte bine ce vrea să zică.

— Ce fel de ritual?

— Sexual… riscă Langlois.

Jandarmul e dotat cu o inteligenţă rafinată.

Stând unul lângă altul, se uită amândoi prin parbriz la ploaia care se scurge pe pletosul de pe piedestalul monumentului

eroilor. Camille îi explică succesiunea de evenimente pe care o cunoşteau: Bernard Gattegno, 13 martie 2005, Maciak, 28 noiembrie, acelaşi an, Pascal Trarieux, 14 iulie 2006.

Langlois dă din cap.

— Din raport reiese că este vorba numai despre bărbaţi.

Camille e de aceeaşi părere: ritual sexual. Fata asta, dacă despre ea este vorba, urăşte bărbaţii. Îi seduce pe cei pe care îi întâlneşte, poate chiar îi alege şi, cu prima ocazie, îi masacrează. Cât despre utilizarea acidului sulfuric, explicaţia o vor avea în clipa în care o vor aresta.

— Avem, vasăzică, o crimă pe semestru, conchide Langlois. Ce să zic, a dracului panoplie de vânător.

Camille confirmă. Jandarmul nu se mulţumeşte doar să emită ipoteze mai mult decât plauzibile, dar şi pune întrebări foarte bune. Nu, după câte ştie Camille nu există nici o legătură între cei trei bărbaţi – Gattegno era mecanic auto în Etampes, Maciak proprietar de cafenea la Reims, Trarieux şomer într-un cartier din nordul Parisului. Doar că au fost ucişi cam la fel şi, cu siguranţă, de aceeaşi mână.

— Nu ştim cine este fata, spune Camille în timp ce Langlois pune maşina în mişcare pentru a-l duce la gară, dar sigur e că, dacă eşti bărbat, e mai bine să nu-i ieşi în cale.

32

Alex s-a dus mai întâi la primul hotel de care a dat. În faţa gării. Şi nu a închis un ochi toată noaptea. În orice caz şi dacă nu ar fi fost zgomotul trenurilor, tot ar fi rămas şobolanii care să-i bântuie visele, indiferent de hotel... Ultima dată, şobolanul cel gras, negru-roşcat, avea cam un metru înălţime, îşi proţăpise mustăţile şi botul înaintea feţei ei, ochii negri şi strălucitori o pătrundeau dintr-o parte în alta, i se vedeau colţii ascuţiţi ieşindu-i peste buze.

A doua zi a descoperit ceea ce îi trebuia în *Pagini Galbene.* Hotelul Pre Hardy. Din fericire, mai aveau camere libere şi destul de ieftine. Era bine şi chiar curat, deşi puţin cam departe. Oraşul îi place, face plimbări agreabile, e cam ca în vacanţă.

Abia ce sosea la hotel că, aproape imediat, pleca iarăşi.

Şi asta din cauza proprietăresei, doamna Zanetti, „deşi, pe-aici, toată lumea-mi zice Jacqueline”. Lui Alex nu-i plăcea deloc să stea la palavre. Dar dumneavoastră cum vă spune? Acum, nu mai avea încotro: Laura.

— Laura? repetase cu gura căscată proprietăreasa. Ia te uită, ca pe nepoată-mea!

Alex nu vedea nimic de mirare în povestea asta. Oricine trebuia să poarte un nume şi patroanele de hotel şi nepoatele şi infirmierele, toată lumea, numai pentru doamna Zanetti părea absolut surprinzător. Acesta era lucrul care nu-i plăcuse încă de la început lui Alex, modul înfiorător de comercial de a inventa legături cu toţi cei din jur. Doamna Zanetti e o femeie „relaţională” şi, pe măsură ce îmbătrâneşte, îşi consolidează talentul comunicativ cu un înveliş de elan protector. Lui Alex i se pare în egală măsură agasant felul acesta de a dori să fie prietena unei jumătăţi a planetei şi mama celeilalte jumătăţi.

Fizic, a fost o femeie frumoasă, a vrut să rămână aşa şi asta a încurcat toate lucrurile. Rezultatul operaţiilor estetice este că uneori îmbătrâneşti urât. În cazul ei, e greu de spus ce nu se leagă, impresia este că totul s-a deplasat de la locul lui şi că figura, încercând să semene în continuare a chip omenesc, nu mai respectă nici o armonie. A rămas un soi de mască hiperîntinsă, cu ochi ca de şarpe înecaţi în propriile orbite, cu sute de mici riduri îndreptându-se către buzele de un volum surprinzător, fruntea e atât de trasă încât sprâncenele par

arcuite cu forţa, iar pielea căzută a fălcilor e forţată spre înapoi, atârnând la margini ca nişte perciuni. Coafura părului negru ca smoala e de un volum uluitor. Când şi-a făcut apariţia din spatele tejghelei, Alex a trebuit să se ţină bine pentru a nu se da un pas înapoi, fiindcă pur şi simplu arăta ca o vrăjitoare. Cu o asemenea monstruozitate care să te întâmpine când vii acasă, nici nu e de mirare că se încurajează deciziile rapide. În sinea ei, Alex era deja hotărâtă s-o termine cu Toulouse-ul fără să mai stea pe gânduri şi să se întoarcă la Paris. Doar că, încă din prima seară, proprietăreasa a invitat-o în apartamentul ei, la un păhărel.

— Nu vreţi să stăm şi noi un pic la o tacla?

Whiskyul e excelent, micul living personal e agreabil, decorat gen anii ’50, cu un telefon uriaş din bachelită neagră, cu un pickup Teppaz pe platanul căruia se află un disc al grupului *Platters.* Una peste alta e destul de drăguţă şi spune poveşti chiar haioase despre foşti clienţi. Şi, până la urmă, te obişnuieşti şi cu mutra. Uiţi de ea. Cum, pesemne, a uitat chiar şi ea. Fiindcă e la fel ca handicapul, pe care, la un moment dat, nu îl mai observă decât cei din afară.

Pe urmă deschid o sticlă de vin de Bordeaux şi „cred că mi-a mai rămas şi ceva de mâncare, dacă doriţi să luăm cina împreună”. Alex zice da din comoditate. Seara se scurge în mod plăcut, Alex e mitraliată cu întrebări şi minte rezonabil. Avantajul unor astfel de conversaţii rezultate din întâlniri întâmplătoare este că nu e nimeni obligat să respecte adevărul, iar ceea ce se spune nu are nici o importanţă pentru nimeni. Când se ridică de pe canapea pentru a se duce la culcare, e trecut de unu noaptea. Se sărută prieteneşte pe obraji şi îşi declară că au petrecut o seară minunată, ceea ce este în egală măsură adevărat şi fals. În orice caz, ceasurile se scurseseră fără ca Alex să îşi fi dat seama. Se culcă mult mai târziu decât prevăzuse, oboseala o pune la pământ, iar, de acum, are întâlnire cu propriile coşmaruri.

Ziua următoare face turul librăriilor şi, pe seară, îşi oferă o siestă neaşteptată, de o profunzime aproape dureroasă.

Hotelul „are douăzeci şi patru de camere şi a fost renovat integral acum patru ani”, *dixit* Jacqueline Zanetti, „spune-mi Jacqueline, ba da, ba da, insist”. Camera lui Alex se află la etajul doi şi se întâlneşte cu puţină lume, aude în schimb zgomotele unora şi altora fiindcă renovarea nu a ajuns până la rafinamentul izolării fonice. Seara, când Alex încearcă să se strecoare nevăzută afară, Jacqueline îşi scoate capul de sub tejgheaua de

la recepţie. N-ai cum să-i refuzi invitaţia la un pahar, efectiv nu ai cum. Jacqueline e mai în formă decât oricând, se vrea sclipitoare, râsete, surâsuri, mimică, continuu du-te-vino gen pregătirea terenului, ba chiar dublează miza şi, spre ora zece seara, la al treilea whisky, o zice pe şleau:

— Ce-ar fi să mergem undeva să dansăm?…

Propunerea e făcută cu o lăcomie care presupune adeziunea imediată şi încântată, doar că pentru Alex, dansul… Plus că asemenea spaţii o încurcă enorm.

— Bine, dar, nicidecum, nicidecum! se jură Jacqueline care se dă jignită. Mergem pur şi simplu doar ca să dansăm, te asigur!

Bine. De parcă ar şi crede ce spune.

Alex s-a făcut infirmieră la insistenţele mamei ei, dar, în fond, chiar e infirmieră cu tot sufletul. Îi place să facă bine. Lucrul care o convinge să cedeze este că Jacqueline a tras ca un câine pentru a înscena propunerea. A adus frigărui şi i-a povestit despre localul în care se poate merge la dans de două ori pe săptămână, „o să vezi, e mişto de dai pe spate!”, mereu a fost nebună după aşa ceva. Acuma, bine, se miorlăie mărturisind, aşa e, e bine acolo şi pentru întâlniri.

Alex soarbe din paharul de Bordeaux, nici nu şi-a dat seama că între timp au mâncat, s-a făcut zece şi jumătate, ei, mergem?

33

Din câte se ştie, drumurile lui Pascal Trarieux nu s-au încrucişat niciodată cu ale lui Stefan Maciak, nici ale acestuia cu ale lui Gattegno. Camille citeşte fişele cu voce tare:

— Gattegno, născut la Saint-Fiacre, face liceul tehnic la Pithiviers, unde intră ucenic. Şase ani mai târziu, îşi deschide propriul atelier la Etampes, după care, la douăzeci şi opt de ani, achiziţionează service-ul fostului meşter la care ucenicise, tot în Etampes.

E la biroul lui de la brigadă.

Judecătorul a trecut pe aici pentru ceea ce se cheamă un „debriefing”. Pronunţă cuvântul cu un accent englezesc atât de apăsat, încât rezultă ceva între afectare şi ridicol. Astăzi e înşurubat într-o cravată azurie, culmea extravaganţei vestimentare de care e în stare. Cu palmele deschise, lipite de tăblia mesei ca două stele de mare, rămâne impasibil. Vrea să fie o prezenţă de efect.

— Insul ăsta n-a umblat mai mult de treizeci de kilometri de la naştere până la moarte, continuă Camille. Căsătorit, trei copii şi, deodată, la patruzeci şi şapte de ani, pune gheara pe el demonul vârstei de mijloc. Întâi o ia razna, pe urmă o ia spre cimitir. Fără vreo legătură cu Trarieux.

Judecătorul nu spune nimic, Le Guen nu spune nimic, fiecare îşi păstrează muniţia întrucât cu Camille Verhoeven nu se ştie niciodată unde se poate ajunge.

— Stefan Maciak, născut în 1949. Familie poloneză modestă, harnică, un exemplu pentru Franţa integratoare.

Toată lumea ştie deja toate detaliile, să faci raportul de anchetă pentru o singură persoană e suficient de penibil şi asta se simte din nerăbdarea detectabilă în vocea lui Camille. Numai că, în cazul dat, Le Guen strânge pleoapele, de parcă ar vrea să-i transmită propria linişte pe cale telepatică. Şi Louis face la fel pentru a-şi calma şeful. Camille nu e vreun năbădăios, dar, din când în când, îşi iese din fire.

— Ei bine, Maciak ăsta al nostru a împins până acolo capacitatea de a se integra încât a ajuns un beţiv. Bând ca un polonez, era deci un bun francez. Dintre cei care nu vor să piardă cu nici un preţ cetăţenia franceză. Prin urmare, se angajează la un bistrou: mai întâi spălător de vase, pe urmă chelner, pe urmă

adjunct de şef de sală... Avem sub ochi un minunat exemplu de ascensiune pe scara socială graţie coborârii alcoolului pe gâtlej. Or, într-o ţară a muncii ca a noastră, efortul este întotdeauna răsplătit. Maciak ia gestiunea primei cafenele la treizeci şi doi de ani, la Epinay-sur-Orge. Rămâne aici opt ani şi, în fine, apogeu al succesului social, cumpără şi cu ajutorul unui credit, bistroul din împrejurimile Reims-ului unde îşi va găsi sfârşitul în condiţiile pe care le cunoaştem. Nu a fost niciodată căsătorit. Ceea ce poate explica şi îndrăgostirea fulgerătoare care îl va pune jos, în clipa în care o turistă aflată în trecere prin localul lui se arată interesată de el. Cu care ocazie îşi va lăsa cei 4 143,87 de euro (negustorii mor după socotelile precise), başca viaţa. Cariera i-a fost laborioasă, dar pasiunea meteorică.

Tăcere. Nu e clar dacă din cauza enervării (judecătorul), a consternării (Le Guen), a răbdării (Louis) sau a jubilării (Armand), fapt e că nimeni nu scoate un cuvânt.

— Deci, după părerea dumneavoastră, victimele nu au nici un fel de legătură între ele, iar criminala ucide la întâmplare, zice până la urmă judecătorul. Prin urmare, nu premeditează.

— Premeditează ori nu, habar nu am. Constat doar că victimele nu se cunoşteau între ele şi, în consecinţă, nu pe această latură trebuie dezvoltate cercetările.

— Atunci de ce criminala îşi tot schimbă identitatea, dacă nu „pentru” a ucide?

— Nu „pentru” a ucide, ci „fiindcă” ucide.

E de ajuns ca judecătorul să emită o ipoteză, pentru ca poliţistul să bage în marşarier. Şi explică:

— Nu îşi schimbă propriu-zis identitatea, ci îşi spune altfel, ceea ce nu e chiar acelaşi lucru. E întrebată cum se numeşte, iar ea răspunde „Nathalie” sau „Lea” şi, în felul acesta, nimeni nu îi cere cartea de identitate. Îşi spune de fiecare dată altfel fiindcă a omorât nişte bărbaţi, trei după câte ştim, în realitate rămâne de văzut. Şterge şi ea urmele cum poate.

— Şi poate destul de bine, după câte mi se pare, intervine judecătorul.

— Trebuie s-o recunosc... admite Camille.

Răspunde distrat, cu privirea în altă parte. Toţi ochii se întorc spre fereastră. Timpul se schimbă. E sfârşit de septembrie. Nu e decât ora nouă dimineaţa, dar s-a făcut dintr-odată întuneric. Ploaia care loveşte în geamurile Palatului de Justiţie şi-a sporit intensitatea şi se izbeşte de sticla acestora ca turbată. A început

de vreo două ceasuri şi cu greu s-ar putea spune când se va opri. Camille priveşte dezastrul neliniştit. Chiar dacă norii nu au aspectul sălbatic din *Potopul* lui Gericault, tot se simte în aer o ameninţare. Trebuie să ai grijă, se gândeşte Camille, în vieţile astea ale noastre atât de scurte, sfârşitul lumii n-o să arate cine ştie cum, ci poate începe uite-aşa, prosteşte.

— Mobilul? întreabă judecătorul. Puţin probabil să fie banii…

— De acord. Nu pune mâna decât pe sume derizorii, dacă ar face-o pentru bani şi-ar calcula mai bine loviturile şi ar alege prăzi mai bogate. Averea lui Trarieux tatăl era de şase sute douăzeci şi trei de euro, a lui Maciak, încasările curente. Lui Gattegno i-a golit cardurile.

— Mici plusuri în trecere?

— Posibil. Mai degrabă mă gândesc la încercarea de a genera piste false. Vrea să complice puţin cercetările simulând furturile.

— Şi atunci? Să avem de-a face cu o dementă?

— Poate. În orice caz, e ceva de factură sexuală.

Cuvântul-cheie e spus. Începând de la el se poate adăuga orice, se simte imediat. Judecătorul are şi el opinia lui. Camille nu ar paria cine ştie ce pe experienţa sexuală a insului, dar şcoală tot a făcut, aşa că nu îi este frică să aibă propria teorie.

— Ea… dacă despre ea este vorba…

Încă de la început, judecătorul s-a dovedit mort după astfel de efecte. Evident şi-a compus un laitmotiv pentru toate cazurile, amintind de fiecare dată de reguli, de prezumţia de nevinovăţie, de necesitatea de a se baza pe fapte de netăgăduit, tăvălindu-se cu încântare în statutul celui care dă lecţii în toate situaţiile. Când bagă câte o strâmbă de genul ăsta, prin care aminteşte că nimic nu este încă dovedit, lasă să se instaleze şi o clipă de tăcere, pentru ca toată lumea să priceapă bine subtextul. Le Guen dă din cap. Mai apoi va zice: „Măcar noi l-am cunoscut adult. Închipuieşte-ţi-l în ultimul an de liceu ce enervant trebuie să fi fost!”

— Toarnă acid în gura victimelor, continuă, în sfârşit, judecătorul. Dacă ar fi o motivaţie sexuală, cred că l-ar utiliza altfel, nu?

O aluzie. E pe ocolite. A teoretiza înseamnă a te distanţa de real. Păi, aşa ceva nu se ratează.

— Mai precis se poate? solicită Camille.

— Ei bine…

O secundă de ezitare în plus, iar Camille sare pe el:

— Da…?

— Ei bine, ar trebui ca acidul să-l toarne, mai degrabă, pe…

— Pe pulă? îl întrerupe Camille.

— Ăăă…

— Sau, poate, pe coaie? Sau şi pe pulă şi pe coaie?

— Da, într-adevăr, mi se pare că da…

Le Guen ridică ochii în tavan. Când îl aude pe judecător vorbind iarăşi, îşi zice „gata, runda a doua”, chestie care deja îl oboseşte.

— Domnule comandant Verhoeven, sunteţi deci de părere că femeia a fost violată, da?

— Da. Cred că omoară fiindcă a fost violată. Se răzbună pe bărbaţi.

— Bine, dar acidul sulfuric îl toarnă pe gâtul bărbaţilor…

— Cred că este vorba despre o amintire traumatică a felaţiei. Ştiţi, se mai întâmplă…

— Exact, confirmă judecătorul. Este chiar mai frecvent decât s-ar putea crede. Din fericire, nu toate femeile traumatizate de această practică ajung criminale în serie. Sau, cel puţin, nu în maniera aceasta…

Uimire: judecătorul zâmbeşte, Camille e uşor dezorientat. Or, zâmbetele în contratimp sunt ceva mai greu de interpretat.

— În orice caz, indiferent care i-ar fi motivele, de făcut, asta face. Bine, bine, ştiu, în cazul în care despre ea este vorba…

Spunând asta, Camille ridică arătătorul în aer, semn că da, da, ştim refrenul.

Judecătorul continuă să zâmbească, îl aprobă şi se ridică.

— În orice caz, aşa ori ba, ceva în gât tot i-a rămas fetei ăsteia.

Toată lumea rămâne cu gura căscată. Mai ales Camille.

34

Alex încearcă o ultimă manevră de rezistenţă, nu sunt îmbrăcată cum trebuie, nu pot ieşi aşa, nu mi-am adus nimic cu mine, ba sunteţi perfectă şi, dintr-odată, sunt una în faţa celeilalte, în living, Jacqueline privind-o fix, scufundându-şi ochii în ochii ei verzi şi dând din cap cu o admiraţie amestecată cu regrete, de parcă şi-ar privi o parte din propria viaţă, ca zicând ce bine e să fii frumoasă, să fii tânără şi, cu voce tare, sunteţi perfectă şi chiar asta şi crede, iar Alex nu mai are ce răspunde, iau un taxi, abia de are timp să realizeze ce se întâmplă că au şi ajuns. Sala de bal e foarte mare. Alex consideră că, în sine, povestea e tragică, e ca la circ, ca la grădina zoologică, genul de spaţiu care declanşează o tristeţe imediată şi inexplicabilă plus că, pentru a umple o astfel de sală, e nevoie de vreo opt sute de oameni, iar ei nu sunt decât cincizeci. O orchestră, acordeon, orgă electronică, instrumentişti în jur de cincizeci de ani, dirijorul poartă perucă şaten care-i tot alunecă din cauza transpiraţiei, iar Alex se întreabă dacă nu cumva până la urmă o să-i cadă pe spate. De jur împrejur, cam o sută de scaune. În centru, pe parchetul care străluceşte ca o monedă nou-nouţă, vreo treizeci de cupluri trec încolo şi încoace deghizate în dansatori de bolero ori charleston, în invitaţi la nuntă, în spanioli de la solduri. Te-ai crede la congresul însinguraţilor. Jacqueline gândeşte altfel, se simte acasă, îi place şi asta se vede. Cunoaşte multă lume, o prezintă, „Laura”, îi face cu ochiul, apoi adaugă „nepoata mea”. Sunt oameni de patruzeci-cincizeci de ani. Pe aici, cei de treizeci de ani par orfani, în cazul în care este vorba despre fete, ori dubioşi, dacă sunt bărbaţi. Şi vreo zece femei tonice, de vârsta Jacquelinei, împopoţonate, coafate, machiate, la braţul unor soţi politicoşi şi răbdători, cu dunga pantalonilor impecabilă, femei zgomotoase şi glumeţe, genul despre care se zice că sunt „mereu gata de orice”. Alex e primită cu îmbrăţişări, de parcă întâlnirea ar fi fost aşteptată cu nerăbdare de o groază de vreme, însă, apoi, foarte repede, e uitată, fiindcă aici, înainte de orice, lumea a venit să danseze.

La drept vorbind, totul nu e decât un imens pretext, fiindcă Mario e aici, iar Jacqueline pentru el a venit. Ar fi trebuit să îi spună lui Alex, ar fi fost mult mai simplu. Omul are vreo treizeci de ani, corp de zidar, cam stângaci, dar de o virilitate

incontestabilă. Prin urmare, de o parte Mario, zidarul, de cealaltă Michel, mai degrabă genul de fost director de întreprindere mică ori mijlocie, cu cravata bine strânsă la gât, genul care îşi trage cu vârfurile degetelor mânecile cămăşii pentru a i se vedea butonii cu iniţialele gravate pe ei. Un costum verde-deschis, foarte deschis, cu o vipuşcă extrem de subţire, neagră, cum poartă şi alţii din sală – te întrebi unde altundeva s-ar mai putea afişa cu o asemenea îmbrăcăminte. E îndrăgostit lulea de Jacqueline, lucru care se vede limpede, numai că, prin comparaţie cu Mario, îşi duce greu cei cincizeci de ani. Lui Jacqueline i se fâlfâie de Michel. Alex priveşte jocul acesta al seducţiei. Aici, cu doar câteva cunoştinţe rudimentare despre comportamentul uman, poţi interpreta toate relaţiile.

Există şi un bar într-un colţ al sălii, care aduce mai mult a chioşc de răcoritoare şi unde lumea se strânge când muzica e mai puţin atractivă şi unde se spun şi bancurile. Tot acolo se produc şi apropierile dintre bărbaţi şi femei. În unele momente, e o întreagă mulţime în colţul acela, iar cuplurile care dansează par încă şi mai însingurate, ca figurile de pe tortul de nuntă. Dirijorul accelerează puţin ritmul, ca să termine mai repede, după care îşi încearcă norocul cu o altă melodie.

Undeva, după două noaptea, sala începe să se golească, doar câţiva bărbaţi mai înlănţuie înfierbântaţi nişte femei pe ringul de dans, fiindcă mai rămâne extrem de puţin timp pentru a se hotărî ce vor face.

Mario dispare, Michel le propune să le însoţească, Jacqueline refuză, nu, vor lua un taxi, dar mai înainte se îmbrăţişează, ce seară formidabilă au petrecut, îşi promit orice şi de toate.

În taxi, Alex riscă să-i amintească de Michel unei Jacqueline cam cherchelită, care răspunde printr-o confidenţă ce nu are nimic din ceea ce ar trebui să fie un secret:

— Mi-au plăcut întotdeauna bărbaţii mai tineri decât mine.

O spune cu o mică strâmbătură, ca şi cum ar anunţa că nu poate rezista să nu mănânce ciocolată. Şi ambele sunt de cumpărat, se gândeşte Alex, fiindcă, mai devreme ori mai târziu, Jacqueline tot îl va avea pe Mario, dar o va costa scump într-un fel sau altul.

— Te-ai plictisit?

Jacqueline îi ia mâna într-a ei şi o strânge cu putere. Ciudat lucru, are mâini reci, cu degete prelungi, cu piele pergamentoasă, cu unghii interminabile. În mângâiere pune

întreaga afecţiune pe care ora târzie şi ameţeala dată de alcool o permit.

— Nici vorbă, o asigură Alex cu convingere, chiar m-am distrat.

Însă se hotărăşte ca mâine să plece. Încă din zori. Nu are rezervare, ceea ce nu e deloc bine, dar tot va găsi ea un tren.

Ajung. Jacqueline se clatină pe pantofii cu tocuri înalte. Haide, e târziu. Se sărută la intrare, ai grijă să nu faci zgomot să trezim pe cineva, pe mâine, da? Alex zice da la tot ceea ce i se spune, urcă în camera ei, îşi ia valiza, coboară şi o lasă lângă recepţie, păstrează doar geanta, trece în spatele tejghelei şi împinge uşa micului living.

Jacqueline îşi scoate pantofii. Tocmai şi-a turnat un pahar uriaş de whisky. Acum, că a rămas singură, numai cu ea însăşi, pare cu o sută de ani mai bătrână.

Când o vede pe Alex intrând, zâmbeşte, aţi uitat ceva. Nu mai are timp să articuleze propoziţia, fiindcă Alex pune mâna pe receptorul telefonului şi o izbeşte cu el în tâmpla dreaptă. Jacqueline se răsuceşte din cauza şocului şi se prăbuşeşte. Paharul i se rostogoleşte prin cameră, parcă valsând. Până când femeia să încerce să îşi revină din şoc, Alex ia cu ambele mâini telefonul greu de bachelită şi o loveşte din toate puterile în moalele capului, e stilul ei de a ucide aşa, spărgând capete şi, pe urmă, aşa merge cel mai repede când nu ai altă armă. De această dată trei, patru, cinci izbituri zdravene, ridicând braţele cât mai sus cu putinţă şi treaba e rezolvată. Căpăţâna e destul de bine aranjată, dar baba tot nu e moartă, un al doilea avantaj al unor astfel de lovituri este că doboară, dar permite celui pus la pământ să se bucure şi de desert. Încă două lovituri peste faţă. Alex realizează că Jacqueline poartă proteză, ieşită acum pe trei sferturi din gură, de-a curmezişul, făcută din acrii, cu cea mai mare parte a dinţilor sparţi, aşa că mare lucru n-a mai rămas. Din nas curge sânge. Alex se dă precaută la o parte. Îi leagă mâinile şi picioarele cu firul de la telefon, în fine, baba mai mişcă puţin, dar nu mai are de ce să îşi facă griji.

Alex îşi protejează întotdeauna foarte bine nasul şi figura, lucrează de la distanţă, cu braţele cât mai întinse şi, de altfel, chiar are dreptate, mai ales că materialul sintetic al protezei, la contactul cu acidul sulfuric concentrat, provoacă o efervescenţă de o rară intensitate.

Sub efectul arderii limbii şi a gâtului, proprietăreasa scapă un strigăt răguşit, înfundat, foarte animalic, pântecele i se umflă ca o băşică încărcată cu heliu. Poate că ţipătul nu e decât un act reflex, cine ştie. Alex nădăjduieşte, totuşi, să fi simţit durerea.

Deschide fereastra care dă spre curte şi întredeschide uşa pentru a se face curent apoi, când aerul devine mai respirabil, închide uşa, lasă fereastra deschisă, caută *Bailey's*-ul, nu dă de el, încearcă vodca, mă rog, nu e chiar rea şi se aşază pe canapea. Trage cu ochiul la corpul bătrânei. Aşa, moartă, ai zice că e complet dezarticulată. În privinţa feţei, n-a prea mai rămas mare lucru, cărnurile topite de acid au provocat hemoragii de toxină botulinică, o ciorbă mizerabilă.

Ptiu!

Alex e sfârşită de oboseală.

Ia o revistă şi se apucă să rezolve cuvinte încrucişate.

35

Se bate pasul pe loc. Relaţia cu judecătorul, starea vremii, ancheta, nimic nu merge. Până şi Le Guen a ajuns irascibil. Şi fata asta de care tot nu se ştie nimic. Camille şi-a terminat rapoartele şi mai trage de timp. Nu are nici un chef să se întoarcă acasă. Dacă nu l-ar aştepta Doudouche...

Lucrează toţi câte zece ore pe zi, au înregistrat până acum zeci de depoziţii, au recitit zeci de rapoarte şi de procese-verbale, au reaşezat informaţiile de care dispun, au cerut lămuriri, au verificat datele, orele, au interogat tot felul de oameni. Şi nimic. Aşa ceva e normal să te pună pe gânduri.

Louis strecoară mai întâi capul pe uşă, apoi intră. Observând hârtiile răspândite pe birou, face un semn comandantului: se poate? Camille răspunde la fel: da. Louis întoarce foile unele după altele: sunt portrete ale fetei. Portretul-robot stabilit de cei de la Criminalistică este îndeajuns de asemănător cu originalul pentru a permite martorilor să o recunoască, numai că e lipsit de viaţă, pe când aici, chiar fără model, Camille l-a reconstituit, transfigurându-l. Fata nu are încă un nume, dar, în desenele de pe birou, are un suflet. Camille a desenat-o de zece, de douăzeci, poate de treizeci de ori, de parcă ar fi cunoscut-o personal, de pildă, aici, la o masă, fără îndoială într-un restaurant, cu bărbia în palme, ca şi cum ar fi ascultat pe cineva spunându-i un banc, cu ochi limpezi şi surâzători. Dincoace plânge, tocmai şi-a ridicat fruntea, e ceva destul de tulburător, ai zice că nu îşi găseşte cuvintele, iar buzele îi tremură. Pe altă foaie, e pe stradă, merge legănându-şi şoldurile, tocmai a fost atrasă de o vitrină în care i se reflectă chipul uimit. Sub creionul lui Camille, fata aceasta este incredibil de vie.

Louis ar vrea să îi spună cât de bune sunt desenele, dar nu o face, fiindcă îşi aminteşte că deseori Camille o desena pe Irene tot aşa, încontinuu, stând la birou, mereu dădeai de crochiuri noi pe care le mâzgălea vorbind la telefon, era ca un fel de produs involuntar al gândirii lui.

Prin urmare, Louis tace. Nu schimbă nici un cuvânt.

Nu, Louis nu va mai rămâne decât puţin, are câteva lucruri de pus la punct. Camille înţelege, se ridică, îşi pune paltonul, îşi ia pălăria şi iese.

În trecere, se întâlneşte cu Armand. Care dă extrem de rar pe

la birou la ora asta, îşi zice Camille. Armand şi-a înfipt câte o ţigară după fiecare ureche, iar vârful unui pix cu patru culori îi iese din buzunarul hainei uzate. Semn că a apărut un nou angajat pe undeva, pe la etajele superioare. Circumstanţă în care flerul poliţistului nu dă niciodată greş. Fiindcă nici un nou-venit nu poate face nici măcar doi paşi prin clădire fără a da de bătrânul copoi, cel mai simpatic de pe întreg pământul, gata să îl călăuzească prin labirintul de coridoare, prietenii, bârfe, un individ cu sufletul în palmă, care înţelege al naibii de bine tinerii. Camille se dă în vânt după chestia asta. Parcă ar fi un număr dintr-un spectacol de varietăţi, în care spectatorul prost inspirat urcă pe scenă, unde este deposedat de ceas şi de portofel fără să îşi dea seama. Pe măsură ce conversaţia înaintează, nou-venitul este golit de ţigări, de pix, de blocnotes, de planul Parisului, de biletele de metrou, de bonurile de masă, de cartela de parcare, de mărunţiş, de ziarul din ziua respectivă, de revista de cuvinte încrucişate, Armand ia orice în prima zi. Întrucât, pe urmă, ar fi prea târziu.

Camille şi Armand ies împreună. Dimineaţa, Camille dă mâna cu Louis, seara, niciodată. Cu Armand o face seara, fără însă a spune vreun cuvânt.

În fond, toată lumea ştie, dar nimeni nu comentează, Camille este prizonierul propriilor obiceiuri, pe care le impune celor din jurul lui, apărând continuu cu altele noi.

De fapt, nu este vorba atât despre obiceiuri, cât despre ritualuri. Despre modalităţi de recunoaştere. Alături de el, viaţa este o veşnică sărbătoare, doar că nimeni nu ştie ce se sărbătoreşte. Şi un limbaj. Chiar atunci când îşi pune ochelarii, pentru Camille nu înseamnă, pur şi simplu, uite că-mi pun ochelarii, ci, după caz, trebuie să stau să mă gândesc, ia mai lăsaţi-mă-n pace, mă simt bătrân sau aşa o să fiu peste zece ani. Pentru Camille, a-şi pune ochelarii e cam acelaşi lucru cu gestul lui Louis de a-şi îndepărta şuviţa rebelă, intră într-un cod de semne. Camille s-ar putea să fie aşa şi din cauza înălţimii. Simţind nevoia să se ştie bine ancorat în lumea în care trăieşte.

Armand strânge mâna lui Camille şi fuge la metrou. Camille rămâne pe loc. Uşor descumpănit. Degeaba e atât de drăguţă Doudouche şi face tot ce poate să-i între în voie, să te întorci seara acasă doar pentru atâta lucru…

Camille a citit pe undeva că abia atunci când nu mai crezi în nimic apare semnul care te poate mântui.

Şi chiar aşa se şi întâmplă.

Ploaia, care tocmai s-a potolit, reîncepe şi mai îndrăcit. Camille îşi ţine pălăria cu mâna din cauza rafalelor de vânt şi înaintează către staţia de taxi, în care nu se vede nici o maşină. În faţa lui sunt doi bărbaţi, sub umbrele negre, nervoşi, uitându-se în depărtare, aplecaţi către stradă, ca nişte călători care pândesc nerăbdători un tren întârziat. Camille se uită la ceas. Mai bine metroul. Se întoarce, face câţiva paşi, apoi se întoarce din nou. Se opreşte şi priveşte manevrele din jurul staţiei de taxi. O maşină trece foarte încet prin zona rezervată, atât de încet, încât pare un semn de apropiere afectivă, o invitaţie discretă, vagă, geamul e coborât... Dintr-odată, Camille e convins că a găsit. Nu-l întrebaţi de ce. Poate fiindcă a epuizat toate celelalte soluţii. Cu autobuzul nu era posibil din cauza orarului, cu metroul, prea riscant, cu atâtea camere de supraveghere, ca să nu mai vorbim că, după o anumită oră, când peroanele sunt aproape goale, întotdeauna se găseşte câte cineva care să te măsoare din cap până-n picioare. Cu taxiul, nici nu se punea problema. Nici că e mijloc mai bun pentru a fi observat din apropiere.

Prin urmare.

Prin urmare, aşa s-a întâmplat. Nu mai stă pe gânduri, îşi înfundă pălăria pe cap, trece pe lângă clientul din faţa lui, mormăie o scuză şi se apleacă spre geamul coborât.

— Cât face până pe cheiul Valmy?

— Cincisprezece euro?... încearcă şoferul.

Dintr-o ţară din est, dar care, oare, la cât se pricepe Camille la accente... Deschide portiera din spate. Maşina porneşte. Şoferul ridică geamul. Poartă o haină de lână tricotată în casă, cu fermoar. Camille nu a mai văzut de cel puţin zece ani aşa ceva. De când şi-a aruncat-o pe a lui. Trec câteva minute, iar Camille închide ochii liniştit.

— Totuşi, nu, zice, duceţi-mă mai bine pe cheiul Orfevres.

Şoferul se uită în oglinda retrovizoare.

Prim-plan: legitimaţia de poliţist a comandantului Camille Verhoeven.

Louis e pe punctul de a pleca, tocmai îşi pune paltonul Alexander McQueen, când apare Camille cu prada proaspătă. Louis e uluit.

— Ai o clipă? întreabă Camille şi, fără a mai aştepta răspunsul, îl bagă pe şofer într-o sală de interogatoriu şi se lasă în faţa lui,

pe un scaun.

N-are cum să dureze prea mult. De altfel, Camille asta îi şi explică insului:

— Eu zic că o să ne înţelegem aşa, ca între oameni serioşi, nu?

Conceptul de „oameni serioşi” e cam complicat pentru un lituanian de cincizeci de ani. În consecinţă, Camille se refugiază în valori mai sigure, în explicaţii mai rudimentare şi, deci, mai eficiente:

— Noi, poliţia, vreau să zic, putem să acoperim toate zonele. Pot mobiliza suficienţi angajaţi ca să închidem accesul la gările de Nord şi de Est, Montparnasse, Saint-Lazare, ba chiar şi la Invalizi, de unde se pleacă la aeroportul Roissy. Putem curăţa două treimi din taxiurile ilegale din Paris în mai puţin de un ceas şi putem să-i împiedicăm pe ceilalţi să lucreze măcar vreo două luni. Pe cei pe care îi prindem îi aducem aici, îi dăm deoparte pe cei fără acte, cu acte false, cu acte expirate, le ardem o amendă în valoare egală cu preţul maşinii, iar maşina o rechiziţionăm. Mda, altfel nu putem face, asta-i legea, înţelegi? Pe urmă, sunt jumătate dintre voi în avioanele de Belgrad, Talin, Vilnius, nu-ţi face griji, aici ne ocupăm noi de rezervări, iar pe cei care mai rămân îi băgăm doi ani la răcoare. Ce zici, flăcău?

Taximetristul lituanian nu stăpâneşte prea bine franceza, dar înţelege esenţialul. Mai mult decât neliniştit, se uită la paşaportul lăsat pe masă, pe care Camille îl tot netezeşte cu dosul palmei, de parcă ar vrea să îl şteargă.

— O să-l păstrez şi pe ăsta, dacă nu ai nimic împotrivă. Ca amintire a întâlnirii noastre. În schimb, îţi dau ăsta.

Şi îi întinde mobilul. Expresia comandantului Verhoeven se schimbă brusc, nu mai glumeşte. Lasă telefonul să cadă pe tăblia metalică a mesei.

— Uite care e treaba: o să bagi în priză gaşca asta a voastră. Vreau o fată, douăzeci şi cinci-treizeci de ani, arată bine, dar e dusă rău. O jigodie. Unul dintre voi a luat-o marţi, pe 11, de undeva dintre biserica şi poarta Pantin. Vreau să ştiu unde a dus-o. Ai douăzeci şi patru de ore.

36

Alex simte că suferinţele îndurate în cuşcă au zguduit-o considerabil, că încă mai trăieşte în umbra acelor evenimente. Groaza că ar putea muri în felul acela, mâncată de şobolani… Numai când se gândeşte şi o apucă tremuratul şi, dintr-odată, nu se mai regăseşte pe ea însăşi. Trebuie să îşi capete echilibrul, să nu se mai clatine tot timpul. Corpul i-a rămas încovoiat, contracţii musculare neaşteptate o trezesc în miez de noapte, ca amprenta unei dureri care nu mai vrea să se şteargă odată. Pe întuneric, în tren, i-a scăpat un ţipăt. Se spune că, pentru a ne permite să supravieţuim, creierul alungă amintirile neplăcute, păstrându-le doar pe cele frumoase. Poate că aşa e, dar probabil că îi ia ceva timp din moment ce Alex, dacă închide ochii mai mult, resimte totul până-n măruntaie şi nenorociţii ăia de şobolani…

Când iese din gară, e după-amiază. În tren a reuşit până la urmă să adoarmă şi, trezindu-se de-a binelea abia pe trotuarul parizian, e de parcă ar ieşi dintr-un vis dezlânat. Destul de ameţită.

Trage de valiza pe role, sub cerul cenuşiu. Strada Monge, un hotel, o cameră liberă cu fereastră spre curtea interioară şi un iz uşor de fum de ţigară. Dezbrăcarea, apoi direct la duş, fierbinte la început, apoi călduţ şi, în sfârşit, rece, după care inevitabilul halat alb de prosop care transformă hotelurile ordinare în palate ale săracilor. Cu părul ud, anchilozată, înfometată, iat-o acum în faţa oglinzii. Singurul lucru care îi place cu adevărat la ea însăşi sunt sânii. Îi priveşte în timp ce îşi usucă părul. I-au crescut târziu, când îşi pierduse orice speranţă, dintr-odată, pe la treisprezece, dacă nu paisprezece ani. Sau mai târziu? Înainte, „plată ca o scândură”, era tot ce auzea zi de zi la şcoală. De câţiva ani, prietenele ei purtau deja decolteuri, pulovere mulate, unele aveau chiar sfârcurile clar reliefate, parcă din titan, iar ea, nimic. I se mai zicea şi „lopată de pâine”, deşi nu a ştiut niciodată ce e aceea, nimeni nu ştia, atâta doar că termenul era utilizat pentru a-i denunţa în ochii întregii lumi pieptul înfiorător de plat.

Restul se întâmplase mult mai târziu, la liceu. La cincisprezece ani, pe neaşteptate, toate s-au potrivit la locul lor: sânii, zâmbetul, fesele, ochii, tot trupul. Şi mersul. Mai înainte, Alex era chiar nasoală, având ceea ce indirect se cheamă un trup în

formare, un corp care întârzia să se definească, un fel de nici cal, nici măgar, genul care nu-ţi spune nimic, lipsit de graţie, de personalitate, bun, vedeai că e fată, dar nimic altceva, până şi mama ei i se adresa cu „biata mea fată”, părând consternată, dar, în realitate, considerând că neajunsurile fizice nu făceau decât să îi confirme tot ceea ce credea despre fiica ei. O netoată. Când Alex s-a machiat pentru întâia oară, mama ei a izbucnit în hohote, nu a spus nici un cuvânt, nimic, doar atât, a izbucnit în hohote de râs, Alex a fugit în baie şi-a şters faţa şi s-a privit ruşinată în oglindă. Nici când a coborât înapoi, mama ei nu a zis nimic. Doar un zâmbet în colţul buzelor, extrem de discret, care spunea tot ceea ce credea despre ea. Apoi, când Alex a început să se transforme cu adevărat, mama s-a făcut că nu observă.

Acum, totul a rămas mult în urmă.

Îşi pune chiloţii, sutienul şi caută prin valiză, dar nu poate să îşi amintească ce a făcut cu ea. Nu a pierdut-o, nu, cu siguranţă nu, e convinsă că o să-o găsească, întoarce valiza cu fundul în sus, întinde totul pe pat, scormoneşte prin compartimentele laterale, se străduieşte să îşi amintească, se revede pe trotuar, bun şi cum era îmbrăcată? Aha, totul revine pe loc în faţa ochilor, bagă mâna printre haine, în căutarea unui buzunar anume.

— Ia uite-o!

O victorie incontestabilă.

— Doar eşti o femeie liberă.

Cartea de vizită e uşor îndoită pe la colţuri, cam aşa era şi când i-o oferise, cu o cută de-a latul. Formează numărul. Spune, cu privirile lipite de pătratul de carton:

— Bună ziua. Felix Maniere?

— Da, cine e?

— Bună, sunt…

Gaură neagră. Prenumele… Ce prenume i-a spus?

— Julia? Alo, tu eşti, Julia?

Numai că nu strigă. Alex respiră uşurată. Zâmbeşte.

— Da, eu sunt.

Vocea pare că vine de departe.

— Sunteţi la volan? îl întreabă. Deranjez?

— Nu, ba da, nu, mă rog…

Chiar se bucură să o audă. De-asta se şi precipită.

— Atunci cum e, da sau nu? întreabă Alex râzând.

Joacă el tare, dar evident deja a luat bătaie.

— Pentru dumneavoastră, întotdeauna da.

Alex aşteptă un pic, pentru a degusta răspunsul prompt, pentru a-i savura sensul, pentru ceea ce vrea să zică.

— Sunteţi drăguţ.

— Unde sunteţi acum? Acasă?

Alex se aşază pe pat şi dă din picioare.

— Da. Şi dumneavoastră?

— La muncă…

Scurta tăcere care urmează este, pentru ei, un soi de vals al ezitărilor, fiecare aşteptând pasul celuilalt. Alex e foarte sigură pe ea. Nu are cum să rateze.

— Mă bucur că m-aţi sunat, spune Felix până la urmă. Mă bucur enorm.

Mie-mi spui? Şi ce plăcere o să-i facă… Alex îl revede tot mai bine pe măsură ce îi aude vocea, fizicul de bărbat cam dărâmat de efort şi care începe să ia în greutate, silueta cu picioare cam scurte şi chipul care o emoţionează când şi-l aminteşte, care o impresionase de prima dată, ochii lui de o vagă tristeţe, cu privirea cam pierdută.

— Şi ce faceţi la serviciu?

Spunând-o, Alex se întinde în pat, cu faţa spre fereastra deschisă.

— Fac calculele pentru săptămâna care urmează, fiindcă mâine plec şi, dacă nu urmăresc atent totul, şapte zile, ştiţi cum e…

Se opreşte dintr-odată. Alex zâmbeşte. Ce distractiv: nu are decât să ridice din sprânceană ori să tacă pentru a-l opri sau pentru a-l porni. Dacă ar fi în faţa lui, i-ar ajunge să surâdă într-un anume fel, privindu-l în ochi şi întorcând uşor capul pentru ca bărbatul să îşi întrerupă vorbele ori să îşi schimbe ideea. Exact aşa şi face. Amuţeşte, iar lui îi rămân cuvintele în gât, simţind că răspunsul nu e cel potrivit.

— Bun, oricum nu contează, dar dumneavoastră ce faceţi?

La prima discuţie, la ieşirea din restaurant, făcuse asupra lui acea impresie covârşitoare pe care se pricepe perfect să o provoace bărbaţilor. Doar cunoaşte prea bine reţeta. Mersul puţin nesigur, căderea aproape insesizabilă a umerilor, privirea cu capul puţin lăsat într-o parte şi cu ochii larg deschişi, naivi aproape, buzele umezite… Îl revede în seara aceea, pe trotuar, ameţit de gândul că ar putea-o avea. Lăcomia sexuală îi transpira prin toţi porii. Prin urmare, e foarte simplu:

— Stau întinsă. La mine-n pat.

Nici nu trebuie mai mult, voce gravă şi suavă, gata cu amabilităţile, doar atât cât să se creeze starea de incertitudine, de încurcătură. Tonul denotă informaţie pură, dar fără conţinut. Tăcere. Parcă aude avalanşa neuronală declanşată în mintea lui Felix, care nu mai este în stare să găsească un singur cuvânt. Drept pentru care râde prosteşte şi, cum ea tot nu reacţionează, ba, din contră, adună în propria-i tăcere întreaga tensiune de care este în stare, râsul bărbatului e gâtuit şi se stinge:

— În pat la dumneavoastră…

Felix e complet pierdut. În clipa aceasta nu mai e decât telefonul mobil pe care îl ţine la ureche, transformându-se în unde pentru a ajunge până la ea, nu mai e decât aerul respirat de ea şi care-i umflă uşor pântecele ferm, încoronat cu bikini albi şi minusculi, pe care-i ghiceşte minusculi, ba e deja transformat în chiar aceşti bikini, în ţesătura lor, e pur şi simplu atmosfera din dormitor, toate microparticulele de praf care o învăluie, nu mai poate scoate un singur sunet, de nimic nu mai este în stare. Alex surâde tandru. Iar el o aude.

— De ce zâmbiţi?

— Fiindcă mă faci să râd, Felix.

I-o mai fi spus pe nume până acum?

— Daaa…

Nu prea ştie cum trebuie înţeles râsul acela.

— Ce faci diseară? merge Alex mai departe.

Bărbatul înghite în sec de două ori la rând.

— Nimic…

— Deci, mă inviţi la cină?

— Diseară?

— Bine, înţeleg, pică prost, îmi pare tare rău…

Surâsul lui Alex se transformă într-un zâmbet larg ascultând torentul vijelios de scuze, de justificări, promisiuni, explicaţii, precizări, motivaţii, timp în care îşi aruncă ochii la ceas. S-a făcut şapte şi jumătate seara. Îl întrerupe scurt:

— La opt?

— Da, la opt!

— Unde?

Alex închide ochii şi pune picior peste picior: prea e simplu! Lui Felix îi ia mai bine de un minut până să propună restaurantul. Alex se apleacă spre noptieră şi îşi notează adresa.

— E un local foarte bun, o asigură. Adică, în orice caz, e bun… O să vedeţi şi singură. Dacă n-o să vă placă, putem merge în altă

parte.

— Păi, dacă e bun, de ce să mergem în altă parte?

— Ziceam şi eu... chestie de gust...

— Corect, Felix, exact asta mă şi interesează, să văd care îţi sunt gusturile.

Alex închide şi se întinde ca o pisică.

37

Judecătorul a cerut în mod expres să fie prezenţi toţi, cu căţel cu purcel. Întreaga echipă, în frunte cu Le Guen şi Camille şi Louis şi Armand. Fiindcă ancheta bate jalnic pasul pe loc.

Acum, nici chiar aşa... Oricum, a apărut ceva nou. Ceva adevărat, serios, cu totul nou şi, ca să aibă cu toţii de câştigat, judecătorul i-a solicitat lui Le Guen să adune chiar mai multe elemente decât ar fi nevoie. Nici nu intră bine în biroul de la brigadă, că Le Guen şi începe încercările de a-l potoli pe Camille cu priviri pline de subînţelesuri. Cel din urmă simte cum urcă încordarea în el. Cu mâinile la spate, îşi freacă degetele unele de altele de parcă s-ar pregăti pentru o operaţie de înaltă precizie. Se uită la judecătorul care intră pe uşă. După cum s-a purtat încă de la iniţierea anchetei, poţi ghici că, pentru el, singura dovadă de inteligenţă înseamnă a avea ultimul cuvânt. Şi nici azi nu are de gând să lase să-i scape bucăţica din gură.

Din punctul de vedere al vestimentaţiei, e ca scos din cutie. Costum sobru, gri, cravată sobră, gri, eleganţa eficientă întruchipând Justiţia. După costumul cehovian, Camille ghiceşte că Vidard îşi va juca rolul ca la teatru. Fără a avea vreun merit. Rolul judecătorului este deja scris, iar piesa s-ar putea intitula: „Cronica unei noutăţi anunţate”, fiindcă întreaga echipă ştie deja la ce să se aştepte. Rezumatul ar putea fi: „Sunteţi cu adevărat nişte imbecili!”, întrucât teoria pusă pe tapet de Camille a fost demontată.

Acum două ceasuri, anunţul a căzut ca un trăsnet: o anume Jacqueline Zanetti, patroană de hotel la Toulouse, fusese asasinată. Mai întâi fusese lovită violent în cap, cu o înverşunare evidentă, apoi legată, crima fiind încununată de acidul sulfuric concentrat.

Camille l-a sunat imediat pe Delavigne. S-au cunoscut la începutul carierei, acum douăzeci de ani, cel din urmă fiind acum comisar la Toulouse. În patru ore s-au sunat de şapte sau opt ori, Delavigne este un ins direct, serviabil, solidar şi cu totul dedicat amicului lui, Verhoeven. Toată dimineaţa, Camille, de la birou, a asistat la primele constatări şi interogatorii, de parcă ar fi fost la faţa locului.

— Fără îndoială, spune judecătorul, este vorba despre aceeaşi

criminală. De la un asasinat la altul, modalitatea de operare este, în linii mari, identică. Conform raportului, doamna Zanetti a fost omorâtă sâmbătă, la primele ore ale dimineţii.

— Hotelul ei este destul de cunoscut pe la noi, a spus Delavigne, un stabiliment *very quiet.*

Mda, aşa e Delavigne, îşi împănează cu bună ştiinţă conversaţia cu anglicisme. Chestie care îl cam scoate din pepeni pe Camille.

— Fata a ajuns în Toulouse marţi, s-a dat de urma ei într-un hotel de lângă gară, unde s-a cazat sub numele de Astrid Berma. A doua zi a schimbat hotelul. Miercuri a ajuns la Zanetti, la Pre Hardy, unde s-a instalat sub numele de Laura Bloch, iar joi *în the night* îi trage mai multe telefoane-n cap. Şi-n mutră. După care o termină cu acid sulfuric, goleşte casa de bani, circa două mii de euro şi dispare.

— În orice caz, nu face economie de identităţi…

— Nu, din punctul ăsta de vedere, nimic de zis. Nu ştim dacă foloseşte maşina, trenul sau avionul. O să cercetăm la gară, la autogară, la agenţiile de închiriat maşini, printre taximetrişti, dar ne trebuie puţin timp.

— Amprentele îi sunt peste tot, subliniază judecătorul şi în camera închiriată şi în livingul doamnei Zanetti, evident, treaba asta nu o deranjează. Nu apare în fişele noastre, e conştientă de acest fapt, aşa că nu are nici un rost să se mai încurce cu ştergerea urmelor. De parcă ne-ar provoca.

Faptul că se află în interior, împreună cu un judecător şi un comisar-şef, nu-i împiedică pe ceilalţi să asculte de una dintre regulile lui Camille: la şedinţa de sinteză, toată lumea rămâne în picioare. Camille nu scoate un cuvânt, stând sprijinit cu spatele de uşă. Aşteptând continuarea.

— Şi mai ce? întreabă Delavigne. Păi, joi seara a însoţit-o pe Zanetti la balul de la Central, o şmecherie destul de *picturesque…*

— În ce sens?

— Se ţine acolo un soi de bal al bătrânilor singuri. Celibatari, amatori de dans… Ţinută completă, costume albe, eşarfe la gât şi rochii cu volane… Mie mi se pare destul de funny, d*ar pe* tine cred că te-ar cam deprima.

— Înţeleg.

— Nu, nu prea cred că-ţi dai seama…

— Adică?

— Zău, nu-ţi poţi închipui. Localul ăla ar trebui trecut în circuitul pentru turişti japonezi pe post de *pinnacle of achievement!*

— Albert!

— Ce?

— Poţi s-o mai laşi în mă-sa cu anglicismele, că, pe bune, m-apucă toţi dracii!

— *OK, boy!*

— Aşa e mult mai bine… O fi crima legată de ieşirea la bal?

— Fără date suplimentare, n-aş crede. Nu avem nici o mărturie în acest sens. Seara s-a dovedit „animată”, „simpăticuţă”, cineva a zis chiar „formidabilă”, în concluzie o seară de rahat, însă oricum fără probleme, fără certuri, mai puţin inevitabilele cuplări, în care fata nu s-a băgat. Se pare că s-a dovedit deosebit de retrasă. De parcă ar fi fost acolo numai spre a-i face plăcere doamnei Zanetti.

— Se cunoşteau?

— Zanetti a prezentat-o drept nepoata ei. Nu ne-a luat nici măcar un ceas pentru a ne lămuri că nu are nici fraţi, nici surori. În familia ei nu există mai multe nepoate decât candidate la comuniune într-un bordel.

— Aş zice că la chestia asta chiar nu te pricepi…

— Ba da, stimate domn! La Toulouse, în privinţa fecioarelor de dus la comuniune, proxeneţii noştri sunt inflexibili!

— Sigur, ştiu că aţi aflat toate aceste informaţii de la colegii dumneavoastră de la Toulouse, adaugă judecătorul. Numai că nu acesta ar fi punctul de interes.

Hai odată, dă-i drumul, îi răspunde în gând Camille.

— Interesant e că, până acum, nu a omorât decât bărbaţi mai în vârstă decât ea şi că uciderea unei femei de peste cincizeci de ani dă peste cap ipoteza. Mă refer la teoria domnului comandant Verhoeven cu natura sexuală a crimelor.

— Parcă era şi a dumneavoastră, domnule judecător.

Vocea lui Le Guen. Clar, i s-a acrit şi lui.

— Corect! confirmă judecătorul.

Şi zâmbeşte aproape mulţumit.

— Am făcut cu toţii aceeaşi greşeală.

— Nu e nici o greşeală, intervine Camille.

Toţi îşi îndreaptă privirile spre el.

— Pe scurt, zice Delavigne, la bal s-au dus împreună, aici dăm pe afară de mărturii de la prietenii şi cunoştinţele victimei. Fata este descrisă drept politicoasă, *smiley (sorry),* toată lumea a recunoscut-o după portretul-robot pe care mi l-ai trimis. Drăguţă, zveltă, cu ochii verzi, şaten-roşcată. Două femei sunt sigure că era vorba despre o perucă.

— Cred că au dreptate.

— Şi-au petrecut seara la Central, apoi s-au întors la hotel pe la trei dimineaţa. Crima trebuie să fi avut loc la puţin timp după ce au ajuns acasă întrucât (aici e ditamai aproximarea, ce să zic, trebuie să aşteptăm rezultatul autopsiei pentru a fi siguri) legistul consideră că fapta a fost comisă pe la trei şi jumătate.

— Să se fi certat?

— Posibil, dar atunci a fost o ceartă în toată legea. Ca s-o-nchei cu acid sulfuric…

— Nimeni nu a auzit nimic?

— *No one. Sorry…* Ce-ai vrea, la ora aia toată lumea trăgea la aghioase. Şi apoi, vreo câteva telefoane-n freză nu fac cine ştie ce zgomot.

— Zanetti asta trăia singură?

— Depinde de perioadă, după câte se ştie. În ultima vreme, da, era singură.

— Nu ipoteza contează, domnule comandant. Puteţi să vă cramponaţi de orice teorie vreţi, chestia asta nu ne face să înaintăm nici cu un deget şi, din păcate, nici nu schimbă rezultatul. Avem de-a face cu o criminală total imprevizibilă, care se deplasează rapid şi des, care ucide la întâmplare bărbaţi şi femei, care se mişcă în voie şi nici că-i pasă de noi din moment ce nu se află în fişierele noastre. În consecinţă, întrebarea mea este simplă, domnule comisar-şef: cum credeţi că vom pune mâna pe ea?

38

— Bine, dacă zici că e vorba doar de o jumătate de oră... Dar mă conduci pe urmă până acasă?

Felix e gata să promită absolut orice. Totuşi, are senzaţia că lucrurile nu merg cum ar trebui cu Julia, că acesteia nu i s-a părut pasionantă conversaţia. Încă de prima dată, de la plecarea de la restaurant, a simţit că nu se ridicase la nivelul ei, iar adineauri, la telefon, tot nu a găsit calea cea bună. Avea totuşi scuza că, în clipa în care îl sunase, i se păruse atât de incredibil, încât îşi pierduse cumpătul. Acum şi ideea cu cina. De unde i-o fi venit în minte tocmai restaurantul ăla? Bine, ce să fi zis luat aşa, pe nepregătite?... Fata asta te sună întinsă în pat, ţi-o mai şi spune, pe urmă diseară, de acord, diseară, unde? Sigur că nu mai ştii pe ce lume te afli şi dai drumul la ce-ţi aminteşti din prima, după care...

La început, o distrase să îl excite. Mai întâi cu rochia aleasă. Ştia ce efect urma să aibă. Şi nu ratase: când o văzuse, maxilarul inferior era cât pe ce să îi cadă pe trotuar. După care, Alex zisese:

— Bună seara, Felix...

Punându-şi mâna pe umărul lui, îi atinsese foarte uşor obrazul cu buzele, rapid, cu un gest de familiaritate. Şi l-a simţit topindu-se din picioare pe Felix ăsta, l-a pus cu roţile-n sus modul ei de a acţiona, fiindcă putea să însemne la fel de bine „de acord, la noapte vom fi împreună” sau „să rămânem prieteni”, de parcă ar fi fost colegi de serviciu. Alex se pricepe excelent la chestiile astea.

L-a lăsat să îi povestească viaţa lui profesională, cu scannerele, imprimantele, firma, şansele de promovare, colegii care nu-i ajungeau nici până la degetul mic şi ultimul venit lunar, Alex lăsase chiar să îi scape un „Ah!” admirativ, iar Felix se umflase în pene, având impresia că a crescut cu acea ocazie în ochii ei.

Nici vorbă însă, pe Alex o distrează la acest bărbat figura lui care îi provoacă senzaţii puternice, derutante, dar, mai ales, să îi observe violenţa dorinţei. Doar din acest motiv e aici. Gândul că o vrea în patul lui îi ţâşneşte prin toţi porii. Virilitatea îi este gata să explodeze la cea mai mică scânteie. Când îi zâmbeşte, îl vede atât de încordat, de-ai zice că e gata să ridice masa. Cam aşa s-

ar întâmpla prima dată? O fi vreun ejaculator precoce? se întreabă Alex.

Ei, de-acum sunt în maşină. Alex îşi ridică rochia puţin mai sus decât s-ar cuveni, e mai mult decât poate bărbatul să suporte, deja au plecat de zece minute, aşa că îi pune palma pe coapsă, sus, foarte sus. Alex nu zice nimic, ci închide ochii, zâmbind în sinea ei. Când îi redeschide vede clar că l-a scos din minţi, că, dacă ar avea cum, acolo, pe şoseaua de centură i-ar trage-o. Ia te uită unde au ajuns, tocmai trec de poarta Villette, pe aici pe undeva semiremorca l-a făcut praf pe Trarieux. Alex se simte ca-n paradis, palma lui Felix mai urcă un pic, dar i-o opreşte. Gestul e calm, cald, părând mai degrabă o promisiune decât o interdicţie. Îl prinde de încheietura mâinii într-un asemenea fel încât... Dacă rămâne tot în erecţia asta, gagiul nu mai ajunge întreg la destinaţie, face explozie în zbor. Nu mai spun nimic, atmosfera din maşină e pur şi simplu palpabilă, fierbinte, iar tăcerea a rămas suspendată ca o rachetă de semnalizare pe cer. Pe Alex nu o nelinişteşte faptul că Felix conduce repede. După ieşirea de pe centură, o cetate imensă, un rând enorm de imobile cam triste. Bărbatul parchează maşina dintr-o mişcare, se întoarce spre ea, dar Alex e deja afară, netezindu-şi rochia cu dosul palmei. Iese şi el şi se îndreaptă spre clădire fără să îşi mai ascundă umflătura din pantaloni, pe care ea se face că nu o vede. Ridică ochii spre cele douăzeci de etaje.

— La doisprezece, îi spune el.

Pereţii sunt cam coşcoviţi, murdari, plini de inscripţii obscene. Câteva cutii poştale sparte. Lui parcă i-ar fi ruşine, s-ar zice că abia acum se întreabă de ce nu o fi dus-o la un hotel. Cuvântul „hotel”, însă, pronunţat chiar la ieşirea din restaurant, nu ar fi putut însemna decât „vreau să te fut”, aşa că nu îndrăznise să-l pronunţe. Uite că, dintr-odată, i se face ruşine. Alex îi surâde pentru a-l asigura că nu are nici o importanţă şi, la drept vorbind, aşa şi este, pentru ea nu are nici o importanţă. Ca să-l liniştească complet îi pune încă o dată mâna pe umăr şi, pe când el îşi caută cheile, îl sărută scurt, fierbinte în partea de jos a obrazului, chiar lângă gât, acolo unde ştie că-l trec fiori. Bărbatul încremeneşte parcă, îşi revine, deschide uşa, aprinde lumina şi spune:

— Intră, mă întorc imediat.

Apartament de celibatar. De bărbat divorţat. Felix se repede în dormitor. Alex îşi scoate haina, o lasă pe canapea şi se întoarce pentru a-l privi. Patul nu este făcut, de altfel nimic nu este

aranjat, iar el încearcă să rezolve cu gesturi ample. Când o observă în prag îi zâmbeşte încurcat, îşi cere scuze, încearcă să încheie cât mai repede, chiar se grăbeşte să pună totul la punct, să se scoată cum o putea. Un dormitor fără înger păzitor, un dormitor de bărbat fără femeie. Un computer vechi, haine răspândite prin tot locul, o valiză diplomat demodată, un trofeu de fotbal din vremuri imemoriale pe o etajeră, într-o ramă o reproducere în serie a unei acuarele, din cele ce se găsesc de obicei prin camerele de hotel, scrumiere pline ochi, acum e în genunchi pe pat, întinzând cearşaful, aplecat mult înainte, Alex se apropie, e chiar în spatele lui, ridică trofeul de fotbal cu ambele mâini deasupra capului şi, încă de la prima lovitură în ceafă, colţul de marmură al soclului pătrunde în craniu vreo trei centimetri. Zgomot surd, ca o vibraţie a aerului. Violenţa şocului o dezechilibrează, face un pas în lateral, se întoarce spre pat, caută un unghi mai bun, ridică iarăşi braţele deasupra capului şi lasă iarăşi să cadă trofeul, cu toate puterile, ţintind atent. Marginea soclului sparge osul occipital, Felix e prăbuşit pe burtă, cuprins de convulsii… E dat gata. Economie de energie.

Poate că deja e mort şi doar sistemul neurovegetativ motivează contracţiile.

Se apropie, se apleacă din curiozitate, îl ridică de umăr, ba nu, pare doar inconştient. Geme şi tot mai respiră. Pleoapele i se mai zbat din reflex. Craniul e atât de zdrobit încât, din punct de vedere clinic, e pe jumătate mort. Ba, să zicem, pe două treimi.

Prin urmare, nu chiar mort.

Cu atât mai bine.

În orice caz, după câte-a luat în sfeclă, mare pericol nu mai reprezintă.

Îl întoarce pe spate. E greu, dar nu mai opune nici o rezistenţă. Prin jur sunt suficiente cravate, curele, destul pentru a-i lega bine mâinile şi gleznele, chestie de câteva minute.

Alex se duce în bucătărie, în trecere îşi ia geanta, se întoarce în dormitor, scoate flaconul, se aşază călare pe pieptul lui, îi sparge câţiva dinţi forţându-i maxilarul cu piciorul lămpii, îndoaie o furculiţă şi i-o bagă în gură ca să o ţină deschisă, se dă la o parte, îi afundă gâtul sticlei până-n laringe, în care îi varsă liniştită jumătatea de litru de acid sulfuric concentrat.

Lucru care, inevitabil, îl trezeşte.

Nu pentru mult timp.

Ar fi jurat că imobilele de genul acesta sunt deosebit de zgomotoase. De fapt, noaptea e chiar liniște, iar orașul, de jur împrejur, e destul de frumos văzut așa, de la etajul doisprezece. Caută repere cunoscute, dar e destul de greu să înțeleagă pe întuneric unde se găsește. Nu observase nici că șoseaua de centură trece destul de aproape, probabil că pe acolo o luaseră, dacă este așa, atunci Parisul este de partea cealaltă. Alex are simțul orientării…

În apartament e dezordine, însă de laptop Felix avea grijă, o geantă frumoasă și bine aranjată, cu compartimente pentru dosare, pixuri, cablu de alimentare. Alex ridică ecranul, deschide aparatul, se conectează la internet, aruncă amuzată o privire la site-urile cele mai frecventate, unele pornografice, altele de jocuri on line. Se întoarce spre dormitor:

— Ce mai șmecheraș și Felix al nostru!…

Apoi își tastează numele. Nimic. Poliția tot nu știe cine este. Zâmbește. E gata să închidă, se răzgândește, tastează *poliția – mandate de cercetare – crime*, trece de primele rezultate și, în sfârșit, găsește. Este căutată o femeie care are la activ mai multe crime, se face apel la posibilii martori, Alex are reputația unei „periculoase”. Acum, dacă e să te iei după starea în care se află Felix, în cealaltă cameră, calificativul e meritat cu prisosință. Și, cinstit vorbind, portretul-robot e mai degrabă reușit. Probabil că au folosit fotografiile făcute de Trarieux pentru a-l realiza. Fără îndoială, se descurcă bine băieții ăștia de la poliție. Doar atât, cu genul ăsta de privire absentă, chipurile par întotdeauna cam moarte. Dacă schimbi pieptănătura și culoarea ochilor, ai altă persoană. Exact asta va și face. Alex închide scurt laptopul.

Înainte de plecare, mai aruncă o privire prin cameră. Trofeul de fotbal a rămas pe pat, cu colțul lui însângerat, de care sunt lipite fire de păr. Reprezintă un fotbalist surprins în clipa în care trage un șut care ar trebui să fie și golul victoriei. În schimb, victoriosul din pat nu prea pare să fi câștigat meciul. Acidul i-a topit tot gâtul, care nu mai este acum decât o grămadă de cărnuri dezintegrate, albe și trandafirii. S-ar zice că dacă ai trage ceva mai tare, ai putea desface capul dintr-o mișcare. Ochii i-au rămas deschiși, holbați, dar e limpede că peste ei a trecut o umbră, ca un voal mai care le-a stins privirea, de parcă ar fi ochii de sticlă ai unui urs de pluș. Alex a avut unul și știe.

Fără să îl mai întoarcă, bagă mâna dedesubt, în buzunarul hainei, după chei. Coboară scările și ajunge în parcare.

Utilizează telecomanda de deschidere a oblonului parcării în ultimul moment, când e gata să urce în maşină.

În următoarele cinci secunde demarează. Coboară cu totul geamul, fiindcă nu-i place mirosul de tutun. Alex îşi zice că, de acum, Felix s-a lăsat de fumat, ceea ce îi va face bine. Cu puţin înainte de intrarea în oraş, face un ocol şi opreşte maşina pe malul canalului, în faţa antrepozitelor Topitoriei de Stat. În întunericul nopţii, construcţia enormă seamănă cu un animal preistoric. Pe şira spinării o trec fiori, reamintindu-şi ce i s-a întâmplat aici. Deschide portiera, face câţiva paşi şi urcă înapoi, în maşină.

La ora asta nu e nevoie de mai mult de douăzeci de minute pentru a ajunge în parcarea de la Cite de la Musique.

Lasă automobilul în parcarea de la al doilea etaj al subsolului, aruncă apoi cheile în canalul de scurgere şi se îndreaptă către metrou.

39

Treizeci şi şase de ore pentru a da de urma şoferului care făcea pe taximetristul şi care luase fata de la Pantin.

Termenul fusese depăşit cu douăsprezece, dar rezultatul apăruse.

Se merge cu trei maşini fără însemne specifice, către strada Falguiere. Nu prea departe de locul de unde a fost răpită. Camille e îngrijorat. În seara în care a avut loc incidentul, au interogat toţi vecinii, fără cel mai mic rezultat.

— Să ne fi scăpat ceva atunci? îl întreabă pe Louis.

— Nu neapărat.

Şi totuşi…

Acum sunt în taximetrul unui slovac. Un tip deşirat, cu faţa ca o lamă de cuţit şi ochii nervoşi. Treizeci de ani probabil, chelie precoce pornind din vârful capului, ca la călugări. A recunoscut fata după portretul-robot. Nu şi ochii, a zis. Normal, aici are ochi verzi, altădată fusese descrisă ca având ochi albaştri, cu siguranţă utiliza lentile de contact. Dar tot ea era.

Slovacul conduce mai mult decât prudent. Louis se pregăteşte să intervină, însă Camille i-o ia înainte. Dintr-o mişcare se împinge înainte, pe banchetă, picioarele îi ating podeaua aşa că, în maşina destul de mare, ceva gen 4X4, mai că ar putea sta în picioare fără să atingă plafonul cu capul, ceea ce îl irită încă şi mai tare. Pune mâna pe umărul şoferului:

— Dă-i drumul mai repede, băiete, n-are cine să te oprească pentru depăşirea vitezei legale.

Extrem de impulsiv băiatul. Accelerează brusc şi Camille se trezeşte împins până în fundul scaunului din spate, cu picioarele în aer, nu tocmai genul de chestie care ar fi fost de făcut, slovacul pricepe imediat, încetineşte şi dă drumul unui şuvoi de scuze şi-ar da toţi banii, maşina şi nevasta numai să uite domnul poliţist incidentul. Camille vede roşu în faţa ochilor, însă Louis îi pune palma pe braţ întorcând capul, doar nu e momentul pentru prostii de felul ăsta. Privirea nu cuvintele acestea le spune, ci, mai degrabă, ceva de genul: Am cam pierde vremea dacă ne înfuriem, fie şi cât de cât, nu credeţi?

Strada Falguiere, strada Labrouste.

Pe drum, şoferul povesteşte. Tariful fusese fixat la douăzeci şi

cinci de euro. Când o observase, în apropierea staţiei de taxi fără nici o maşină, de lângă biserica Pantin, fata nu mai stătuse să discute, deschisese portiera şi se lăsase să cadă pe banchetă. Era ruptă de oboseală, mirosea urât a transpiraţie, a murdărie, chestii de-astea. Drumul îl parcurseseră în tăcere, capul fetei se mişca în toate părţile de parcă nu şi-ar fi putut înfrânge somnul, dar pe slovac nu îl interesau motivele. O fi fost drogată? Ajunşi aici, în cartier, se întorsese, dar fata nu se uita la el, ci fixa strada prin geam, apoi îl privise şi ea de parcă ar fi căutat ceva sau nu şi-ar fi dat seama pe unde se află, după care îl anunţase:

— O să aşteptăm puţin… Puteţi să trageţi pe dreapta?

Şi îi arătase un loc ceva mai în faţă. Nu aşa se înţelesesem. Şoferului îi sărise muştarul. După felul în care redă scena se poate intui atmosfera: fata afundată pe scaunul din spate, tăcând, iar şoferul în criză de furie, doar se pricepe el la şmecherii de-astea, nu e genul care să se lase băgat în rahat de te miri cine, mai ales de-o gagică. Numai că aceasta îi spusese, fără să se fi uitat la el:

— Ia nu mă freca la cap, ori aşteptăm ori mă car.

Nici nu mai era nevoie să îi spună că nu are de gând să dea vreun ban. Bine, ar fi putut să zică „aşteptăm sau chem poliţia”, dar, nici vorbă, amândoi ştiau cam cum stătea treaba, erau cam în aceeaşi situaţie, adică nu se prea pupau cu legea. Egalitate de forţe. Prin urmare, taxiul se urnise, ea arătase despre ce loc era vorba şi acolo şi parcase.

— Aştept pe cineva, n-are cum să dureze prea mult, adăugase fata.

Slovacului nu îi plăcuse cu nici un chip să rămână aşa, fără nimic de făcut şi cu individa care puţea. Fără să ştie pe cine şi de ce aşteaptă. Fata ţinuse să se plaseze cu faţa spre stradă, uitându-se atentă la un loc anume (slovacul arată în faţă, nimeni nu ştie spre ce trebuie să privească, doar că înainte, asta-i tot). Chestia cu întâlnirea, că trebuia să apară cineva, nu o crezuse nici o secundă. Nu părea periculoasă. Mai degrabă neliniştită. Camille îl ascultă spunând cum aşteptaseră. Ghiceşte că şoferul, neavând altceva mai bun de făcut, începuse să îşi imagineze tot soiul de poveşti cu fata aceea, poveşti de gelozie, de iubire ratată, că, probabil, pândea un bărbat sau o femeie, o rivală, dacă nu cumva era vorba despre vreo poveste de familie din cele cu mult mai frecvente decât s-ar putea crede. Îşi aruncase privirea în oglinda retrovizoare. Nu era urâtă, dacă ar fi fost

curată ar fi fost cu totul altceva. Sleită de puteri cum era, chiar că te întrebai de unde-o fi scăpat…

O vreme rămăseseră amândoi la pândă. De întâmplat, nu se întâmpla nimic. Camille înţelege că fata dorea să vadă dacă Trarieux aflase despre evadarea ei şi dacă nu cumva o aştepta pe undeva, pe lângă casă.

La un moment dat, scosese trei hârtii de zece euro şi ieşise din maşină fără să spună vreun cuvânt. Şoferul o văzuse plecând în direcţia indicată, dar nu se mai uitase după ea şi, neavând nici un chef să rămână pe acolo în miez de noapte, o întinsese cât putuse de repede. Camille coboară şi el. În seara răpirii trecuseră prin filtru întreaga zonă, până unde se aflau acum. Ce oare să se fi întâmplat?

Ies cu toţii din maşini. Camille face semn către imobilele din faţă.

— Locuieşte într-una din clădirile a căror intrare se vede de aici. Louis solicită imediat echipe suplimentare. Ceilalţi…

Distribuie rolurile. Toată lumea la treabă, e grabă mare. Camille se sprijină gânditor de portiera taxiului.

— Pot să plec? întreabă încet şoferul, parcă temându-se să nu fie auzit.

— Poftim? Nu, nu, pe tine te păstrez.

Camille îi priveşte mutra alungită, ca o zi de post. Zâmbeşte.

— Hai, c-ai urcat în grad. Eşti şoferul personal al unui comandant de poliţie. Nici până acum nu ţi-ai dat seama că te afli în ţara ascensiunii sociale?

40

— Era tare drăguţă! zice vânzătorul arab.

Armând s-a oferit să-l interogheze. Mereu se prezenta voluntar când era vorba despre comercianţi, mai ales despre cei din băcănii, chilipir care nu se arăta în fiecare zi. Când pune întrebări, sperie cu alura lui ciudată, de aurolac, merge printre rafturi, impresionează cu tot felul de apropouri neliniştitoare şi, de parcă nu s-ar întâmpla nimic, devalizează magazinul luând de ici un pachet de gumă de mestecat, de dincolo o cutie de Coca Cola, încă una, pune întrebări privind în gol, iar vânzătorul îl vede cum îşi umple buzunarele pigulind ba o tabletă de ciocolată, ba nişte punguliţe cu bomboane, ba ceva biscuiţi, măcar nişte napolitane trase-n ciocolată, căci lui Armand tare-i mai plac dulciurile. Deşi nu află mare lucru despre fată, insistă. Cum o chema? Nu plătea decât cash, niciodată cu cardul ori cu cecuri? Venea deseori? Cum era îmbrăcată? Bun şi în seara aceea ce cumpărase exact? Când buzunarele stau să plesnească, spune vă mulţumesc pentru colaborare şi se duce să le golească în portbagaj, unde are întotdeauna pungi folosite pentru ocazii similare.

Pe doamna Guenaude o descoperă Camille. Are cam şaizeci de ani, e greoaie, iar părul îl poartă sub casca de baie. Grasă şi roşie în obraji ca o măcelăreasă, cu priviri alunecoase. Şi foarte enervantă. Cu adevărat foarte, foarte, foarte enervantă, răsucindu-se în fel şi chip ca o şcolăriţă căreia i-ai propune să i-o tragi, genul de femeie care calcă pe nervi comandanţii de poliţie. Dar şi genul care sună la poliţie fără multă vorbă, înfăşurându-se în suverana condiţie de proprietar. Nu, era pur şi simplu o vecină oarecare, cum să zică, dacă o cunoştea? Da şi nu. Greu să-i înţelegi răspunsurile care numai a răspunsuri nu seamănă. Ce enervant!

Camille are nevoie de patru minute ca s-o pună în dificultate pe doamna Guenaude. Gabrielle. Care detestă minciuna, escrocheria şi ipocrizia. Şi reaua-voinţă. Ea şi soţul ei fuseseră brutari-patiseri. Pe 1 ianuarie 2002, Dumnezeu coborâse din ceruri pe pământ, sub forma trecerii la euro. Or, când se deplasează în persoană pe pământ, Dumnezeu nu e genul care să se zgârcească la minuni. Înmulţind pâinile, înmulţise şi mălaiul din buzunare. De şapte ori. De azi pe mâine. Dumnezeu are

geniul simplificării lucrurilor.

Ajunsă văduvă, tuşa Guenaude închiriază la negru tot ce are. Pentru a face un bine, „că dac-ar fi pentru mine…” În ziua în care sticleţii asaltaseră cartierul, nu fusese acasă. Eram la fi-mea, la Juvisy. Bun, nu contează. La întoarcere, când aflase că fata căutată semăna îngrozitor cu fosta ei locatară, nu sunase la poliţie, n-aveam de unde şti că era chiar ea, dacă i-ar fi dat prin cap, sper că nu vă îndoiţi că…

— Cred că vă bag la zdup, zice Camille.

Se-ngălbeneşte, deci ameninţarea are efect. Pentru a o linişti, Camille adaugă:

— Aşa că, la pârnaie, cu economiile pe care le-aţi făcut, vă puteţi asigura toate suplimentele de la cantină.

Aşadar, aici, pe fată o chema Emma. De ce nu? După Nathalie, Lea, Laura, Camille se aşteaptă la orice. Ca să se uite la portretul robot, doamna Guenaude trebuie să se aşeze. Numai că nu se aşază, se prăbuşeşte. Da, ea e, chiar ea e, ah, ce emoţie, se apasă cu mâna pe piept, iar Camille se întreabă dacă nu cumva o va şterge pentru a-şi întâlni bărbatul în paradisul răufăcătorilor. Doar trei luni stătuse Emma la ea, nu primise nici o vizită, mai lipsea uneori, însă săptămâna trecută fusese nevoită să plece în grabă, tocmai se întorsese dintr-o deplasare în provincie cu un torticolis, alunecase şi căzuse pe undeva, prin sud, plătise cele două luni, avea o problemă în familie, după câte îi explicase şi părea foarte îngrijorată din cauza plecării intempestive. Brutăreasa dă din ea tot ce are, nu mai ştie cum să facă să îl mulţumească pe comandantul Verhoeven. Dac-ar îndrăzni, i-ar propune o sumă de bani. Uitându-se însă la micul poliţai cu privirea lui îngheţată, simte că n-ar fi cel mai bun lucru. Camille reface povestea, în pofida dezordinii informaţiilor. Doamna Guenaude îi arată un sertar în care se află o bucată albastră de hârtie cu adresa pe care o primise. Camille nu se grăbeşte, nu-şi face iluzii, deschide totuşi sertarul şi îşi scoate telefonul mobil.

— E scrisul ei?

— Nu, al meu.

— Aşa mă gândeam şi eu…

Dictează adresa şi rămâne cu telefonul lipit de ureche. În faţă, deasupra bufetului, e un goblen înrămat, reprezentând un cerb pe sub bolta unei păduri de culoarea mărului verde.

— Pare cam prost cerbul ăsta…

— L-a făcut fata mea, încearcă s-o dreagă doamna Guenaude.

— Chiar că sunteţi un pericol.

Coana Guenaude scormoneşte de zor prin fundul memoriei. Emma lucra la o bancă, nu ştie la care, una străină parcă. Camille pune întrebări, dar ştie deja toate răspunsurile, bătrâna punea mâna pe o groază de bani, aşa că nu se făcea să-şi bage nasul în treburile altora, doar aşa sună contractele nescrise când te apuci să închiriezi la negru.

Adresa e falsă. Camille închide telefonul.

Louis soseşte cu doi specialişti de la criminalistică. Proprietăresei i se taie picioarele şi nu-i poate însoţi când aceştia urcă la etaj. Nu, încă n-a găsit pe altcineva căruia să îi reînchirieze. Poliţiştii ştiu deja ce vor descoperi în apartamentul Emmei: amprentele de la Lea, ADN-ul Laurei, urmele lui Nathalie.

Camille mai toarnă ceva gaz pe foc:

— Era să uit: o să fiţi acuzată şi pentru complicitate la crimă. La crime, vreau să zic, la plural…

Deşi pe scaun, Gabrielle Guenaude caută ceva de care să se ţină şi nu dă decât de tăblia mesei. E transpirată toată, în transă aproape.

— Staţi, staţi aşa! Îl cunosc pe cel de la firma de mutări!

Camille se întoarce spre ea.

— Cutii, mobile demontate, nu avea mare lucru, ştiţi cum e, începe femeia înfrigurată.

Camille înţelege că pentru matracuca asta de Guenaude persoanele care nu posedă mare lucru sunt nimic ori nu e cine ştie ce de capul lor. Camille sună imediat la firma în cauză, secretara nu se arată prea grăbită să comunice, pe bune, aşa, prin telefon nu poate da nici un fel de informaţii, doar nu ştie cu cine are de-a face.

— OK, răspunde Camille, o să vin personal! Vă previn, însă, că, dacă ajung până acolo, vă închid taraba cel puţin un an, vă torn un control fiscal de-o să spuneţi şi ce bani aţi avut la grădiniţă, iar pe dumneavoastră personal vă bag la puşcărie pentru obstrucţionarea justiţiei şi, în caz că aveţi copii, vi-i trimit direct la DDASS[4]!

Deşi imposibilitatea faptului e mai mult decât evidentă,

[4] Direction Departementale des Affaires Sanitaires et Sociales – instituţie descentralizată pentru politici sanitare şi sociale, cu rol de control administrativ şi judiciar, care, deşi nu se mai ocupă cu instituţionalizarea copiilor, a rămas astfel în mentalul colectiv francez. (*N.T.*).

ameninţarea îşi face efectul: secretara se sperie, îi dă adresa depozitului de mobile şi numele sub care fata şi le lăsase – Emma Szekely.

Camille cere să îi repete pe litere.

— Cu S şi Z la început, da? Uitaţi cum stau lucrurile: interziceţi imediat accesul la boxa respectivă. M-aţi înţeles? Absolut nimeni nu mai intră acolo! E clar?

Nu sunt decât zece minute până la depozit. Camille închide şi urlă din nou:

— O echipă! Acum!

Şi se năpusteşte spre scări.

41

Din precauţie, Alex coboară în parcare pe scări. Motorul Renaultului Clio demarează doar la un sfert de cheie. Înăuntru e răcoare. Înainte de a demara se uită în oglinda retrovizoare. Deşi obosită, îşi trece vârful arătătorului pe sub ochi şi îşi trimite un zâmbet care se transformă în grimasă. Scoate limba şi porneşte.

Treaba încă nu e gata. Scoate cardul de acces, iar în partea de sus a rampei se ridică bariera vopsită în alb şi roşu. Calcă pedala de frână. Un poliţist în uniformă e în faţa ei, ridicând braţul în sus, îndreptându-l către ea cu arătătorul întins, cu picioarele desfăcute, somând-o să se oprească, după care se întoarce aducând braţele la orizontală pentru a sublinia interdicţia. Prin faţă le trece un convoi de maşini fără însemne, cu sirenele urlând.

În clipa următoare zăreşte un cap chel depăşind doar cu puţin limita de jos a ferestrei uneia dintre maşini. Parcă ar fi un cortegiu prezidenţial. După aceea, poliţistul îi face semn că poate trece. O ia imediat la dreapta.

Demarează cam dintr-o bucată, aşa că, în portbagaj, cele două cutii mici cu înscrisul „Personal” se lovesc una de alta, însă Alex e liniştită, sticlele cu acid sunt, ca de fiecare dată, bine împachetate. Nu e nici un risc.

42

E aproape zece seara. Un fiasco. Camille şi-a regăsit cu greu calmul. Mai ales nu trebuie să se mai gândească la faţa comică a administratorului depozitului, un cretin cu tenul palid şi cu lentile groase şi murdare, cu adevărat ochelari de cal, ba încă şi mai şi.

Din punctul de vedere al comunicării: fata – care fată? Maşina – care maşină? Lăzile – care lăzi? Se deschide boxa în care sunt lăsate lucrurile fetei şi toată lumea e cu sufletul la gură. Totul e aici, zece cutii închise cu scotch, efectele ei personale. Se năpustesc asupra lor, Camille ţine să le desfacă pe toate chiar acum. Numai că mai sunt chestiunile de procedură, inventarul, operaţiunea e grăbită cu un telefon dat judecătorului, se ia totul, cutiile, mobilele demontate, până la urmă nu e cine ştie ce greutate şi există speranţa ca, astfel, să se mai limpezească informaţiile şi să i se afle identitatea. Ancheta a ajuns la o cotitură esenţială.

Unda de nădejde îndreptată către camerele de supraveghere de la fiecare etaj se evaporă rapid. Nu din cauza duratei conservării înregistrărilor, ci fiindcă sunt montate doar de formă.

— Sunt decorative, dacă vreţi, adaugă administratorul pufnindu-l râsul.

A fost nevoie de întreaga seară pentru a fi făcut inventarul şi pentru ca specialiştii să preleveze probele indispensabile. Fuseseră puse deoparte mobilele, o adunătură din cele din care se vând peste tot, corpurile de bibliotecă, masa pătrată de bucătărie, patul cu somieră, saltelele pe care criminaliştii le verificaseră cu beţişoare cu capete de bumbac şi pensete. Pe urmă au golit cutiile. Haine de sport, de plajă, de vară, de iarnă.

— Din astea se vând prin toate hipermarketurile din lume, spune Louis.

Aproape două cutii de cărţi. Numai ediţii de buzunar. Celine, Proust, Gide, Dostoievski, Rimbaud. Camille citeşte titlurile: *Călătorie la capătul nopţii, O iubire a lui Swan, Falsificatorii de bani.* Louis cade pe gânduri.

— Ce e? îl întreabă Camille.

Louis nu răspunde imediat. *Legături periculoase, Crinul din vale, Roşu şi negru, Marele Gatsby, Străinul.*

— Ai zice că e raftul unei liceene.

Şi, într-adevăr, alegerile par urmarea unei decizii aplicate, exemplare. Toate cărţile au fost citite şi deseori recitite, unele sunt de-a dreptul făcute ferfeniţă, cu pasaje întregi subliniate, uneori până la ultima pagină. Poţi vedea semne de exclamare, de întrebare, x-uri mai mici ori mai mari, cel mai adesea cu stiloul cu cerneală albastră, aproape ştearsă.

— Citeşte exact ce trebuie, vrea să o facă aşa cum se cuvine şi e meticuloasă, confirmă Camille. O imatură?

— Nu ştiu. Poate o regresivă.

Lui Camille îi cam scapă rafinamentele de judecată ale lui Louis, dar sesizează esenţialul. Maturizarea fetei nu e încheiată. Nu cu totul.

— Vorbeşte puţin italiana şi engleza. A început clasicii literaturii universale, dar nu i-a dus până la capăt.

Camille îşi notează şi asta. *Logodnicii, Amantul fără domiciliu fix, Numele trandafirului,* dar şi *Alice, Portretul lui Dorian Gray, Portret de femeie* sau *Emma,* în original.

— Fata despre care s-au cules mărturiile în cazul uciderii lui Maciak parcă vorbea cu un accent străin, nu?

Pliante turistice le confirmă ipoteza.

— Nu e o proastă, a făcut ceva şcoală, vorbeşte două limbi străine, bine, nu perfect, dar tot înseamnă un exerciţiu direct în limbile respective... Chiar o vezi alături de Pascal Trarieux?

— Ori seducându-l pe Stefan Maciak? completează Louis.

— Ori asasinând-o pe Jacqueline Zanetti?

Louis îşi notează rapid. Prin intermediul pliantelor s-ar putea recompune itinerarul fetei, cel puţin parţial, pe unele dintre cataloagele agenţiilor de turism există datele de apariţie, s-ar putea trece la o redesenare din bucăţi numai că, în toată povestea, nu există nici un nume. Nici un document oficial. Nici o urmă care să permită identificarea. Ce viaţă să ducă, oare, o fată care are atât de puţine lucruri de care să fie legată?

La încheierea serii, concluzia cade cu greutatea certitudinii:

— A triat totul. Nu există nici un obiect personal, în caz că poliţia ar da de ascunzătoare. Nimic care să ne poată ajuta.

Cei doi se ridică în picioare. Camille îşi pune haina, dar Louis ezită, ar mai rămâne puţin să mai scormonească, să mai caute.

— Nu te mai omorî, bătrâne, lasă Camille să-i scape. Are o carieră bogată în urmă şi, după cum se organizează, s-ar putea să mai aibă încă destulă de-acum încolo.

E şi opinia lui Le Guen.

Începe seara de sâmbătă. Sunt pe cheiul Valmy.

I-a dat un telefon lui Camille, iar acum stau amândoi pe terasa La Marine. Poate că din cauza apei de alături, care te duce cu gândul la peşte, au optat pentru vinul alb. Le Guen s-a aşezat prudent. A mai văzut scaune care n-au fost în stare să-i reziste. Cel de sub el a rezistat şocului.

Când stau de vorbă în afara orelor de program, cel mai adesea urmăresc o schemă fixă, vorbind de toate şi despre nimic, problemele de serviciu rămânând pentru ultimele secunde, schimbă despre ele două sau trei fraze.

Fireşte, astăzi, în mintea lui Camille se învârte doar vânzarea tablourilor la licitaţie. Cea care va avea loc mâine dimineaţă.

— Chiar n-ai păstrat nimic? se miră Le Guen.

— Nu. Lichidez stocul. Dau tot.

— Parcă înţelesesem că deja le-ai vândut.

— Nu, tablourile acum le vând. Şi banii îi dau. Pe toţi.

Lui Camille i-ar fi imposibil să spună când a luat hotărârea, a apărut aşa, dintr-odată, dar simte că e o hotărâre matură. Le Guen nu comentează. Totuşi, întrebarea e mai puternică decât el:

— Cui?

La asta, Camille încă nu s-a gândit. Vrea să doneze banii, însă nu ştie cui.

43

— Maşina asta chiar merge mai repede sau am eu halucinaţii? întreabă Le Guen.

— Nu, ăsta e ritmul normal, răspunde Camille, trebuie doar să te obişnuieşti.

O spune relaxat, dar, în realitate, lucrurile merg tot mai rău. A fost descoperit corpul unui anume Felix Maniere, ucis la domiciliu. Un coleg de serviciu dăduse alarma observând că nu mai apare la „şedinţa de importanţă crucială" pe care chiar el o convocase. Fusese descoperit cât se putea de mort, cu capul aproape despărţit de trup şi gâtul topit cu acid sulfuric, iar cazul ajunsese direct la comandantul Verhoeven, convocat de urgenţă pe seară, de judecător. Caz deosebit de grav.

Traseul se reface rapid. De pe telefonul mobil al victimei se notează cele mai noi apeluri primite. Ultimul, chiar din seara morţii, venea de la un hotel de pe strada Monge. Conform verificărilor, acolo trăsese fata la întoarcerea de la Toulouse. Îi dăduse întâlnire la cină în aceeaşi seară. Asta îi spusese viitorul mort unuia dintre colegi, plecând în grabă de la birou.

Cu mici deosebiri de coafură şi de culoare a ochilor, recepţionera de la hotel o recunoscuse în portretul robot. Fata se evaporase a doua zi dimineaţă. Fireşte, nume fals şi plată în numerar.

— Şi năzdrăvanul ăsta de Felix cine mai e? întreabă Le Guen.

Fără să mai aştepte răspunsul, îşi aruncă ochii pe raportul lui Camille.

— Patruzeci şi patru de ani…

— Da, confirmă Camille. Tehnician la o firmă de computere. Locuia singur. În curs de divorţ. Cu siguranţă alcoolic.

Le Guen amuţeşte şi parcurge documentul în viteză, scoţând din când în când câte un „hmmm" care seamănă mai mult a geamăt. Măcar de-ar ofta ca lumea…

— Care e treaba cu laptopul?

— A dispărut. Dar pot să te asigur că nu pentru a i-l lua a fost ucis cu lovituri date cu o statuetă şi i s-a turnat o jumătate de litru de acid pe gât.

— Tot fata?

— Cu certitudine. O fi schimbat ceva măsuri cu el. Ori s-a folosit de laptop şi nu a vrut să se vadă cu ce scop…

— Bun şi-atunci? Atunci ce facem?…

Le Guen nu obişnuieşte să se enerveze. Presa naţională, care n-a reacţionat nici la anunţul morţii lui Jacqueline Zanetti (asasinarea unei proprietărese de hotel din Toulouse are un iz cam provincial), în sfârşit a luat atitudine. Atmosfera departamentului din Seine-Saint-Denis e cam lipsită de strălucire, dar chestia cu acidul place. Sigur, tot fapt divers e, dar modalitatea de a ucide are ceva nou, aproape exotic. Deocamdată, este vorba despre doi morţi. Aproape un criminal în serie, dar nu chiar-chiar. Oricum, de vorbit se vorbeşte, dar nu cu cine ştie ce patimă. Dacă apare şi a treia victimă, chiar că or să dea pe spate. Cazul va fi propulsat la începutul tuturor jurnalelor televizate, Le Guen la ultimul etaj al Ministerului de Interne, judecătorul Vidard la ultimul etaj al Ministerului Justiţiei şi va începe să plouă cu înjurături mai ceva decât gloanţele în bătălia de la Gravelotte. Poliţiştii nici nu îndrăznesc să se gândească la posibilele scăpări de informaţii către presă în legătură cu precedentele crime de la Reims şi de la Etampes… În curând va putea fi văzută o hartă a Franţei (cam aceeaşi cu cea din biroul lui Camille, presărată cu mici ace colorate) împodobită cu biografia tulburătoare a victimelor şi promisiunea unui *road movie* criminal a la *francaise.* O veselie. Mare bucurie mare…

Deocamdată, Le Guen nu resimte decât „puternici curenţi descendenţi”, nu e ce poate fi mai rău, dar tot e greu de suportat. Pentru aşa ceva, e un şef bun, necazurile cu superiorii ierarhici le păstrează doar pentru el. Tot ceea ce transpare e un soi de prea-plin, numai că astăzi Camille îl vede dând pe dinafară.

— Ţi-au tras-o ăi mari?

Le Guen e ca fulgerat de întrebare.

— Cam ce-ţi închipui, Camille?

Asta e problema cuplurilor, scenele se cam repetă.

— Vasăzică, avem o fată răpită şi închisă într-o cuşcă, laolaltă cu şobolanii, al cărei răpitor se sinucide blocând şoseaua de centură vreo jumătate de noapte…

De pildă, scena asta Le Guen şi Camille au mai jucat-o de cel puţin cincizeci de ori în decursul carierei lor comune.

— … şi fata pe care a răpit-o se eliberează de una singură, înainte de a o găsi noi, după care se află că a mai înecat vreo trei cu acid sulfuric…

Lui Camille i se pare că prea seamănă a teatru bulevardier şi

se pregăteşte să i-o spună, dar Le Guen o ţine pe-a lui:

— … iar până să punem noi la punct dosarul, mai trimite şi o tipă din Toulouse în paradisul hotelierilor, se-ntoarce la Paris…

În concluzie, Camille aşteaptă finalul previzibil şi gata scris:

— … apucă să mai pună cu roţile-n sus şi un celibatar care, fără discuţie, îşi propusese să i-o tragă liniştit, iar tu mă-ntrebi…

— … dacă ţi-au tras-o ăi mari? încheie Camille în locul lui.

Camille e deja în picioare şi a ajuns la uşa pe care o deschide plictisit.

— Unde te duci? urlă Le Guen.

— Decât să-mi frece cineva ridichea, prefer să mă văd cu judecătorul Vidard.

— Eşti complet lipsit de gust.

44

Alex lasă să treacă două camioane, apoi şi un al treilea. Din locul în care a parcat poate observa perfect manevrele făcute de semiremorcile care sosesc unele după altele în faţa platformei de încărcare. De două ore, muncitorii încarcă nişte paleţi mari cât casa.

Noaptea trecută inspectase terenul. A trebuit să sară peste zidul împrejmuitor, ceea ce nu fusese deloc simplu, se urcase pe capotă unde, dacă ar fi fost văzută, întreaga poveste ar fi ajuns la sfârşit. Dar tot a rămas câteva minute pe coama zidului. Fiecare vehicul avea număr de înregistrare înscris pe dreapta faţă, alături de destinaţie. Toate urmau să plece în Germania, la Koln, Frankfurt, Hanovra, Bremen, Dortmund. Ea însă are nevoie de cel pentru Munchen. Reţine numerele de înmatriculare şi de ordine deşi, oricum, era uşor de recunoscut după autocolantul lipit pe toată partea de sus a parbrizului, cu inscripţia BOBBY. Nu s-a dat jos de pe zid decât în momentul în care a auzit venind un câine de pază, care-i mirosise prezenţa.

Cu treizeci de minute mai devreme reperase şi şoferul, care se suise în cabină pentru a-şi lăsa lucrurile personale şi a lua nişte acte. Un bărbat înalt şi slab, în salopetă albastră, de vreo cincizeci de ani, cu părul tuns scurt şi o mustaţă groasă ca o perie pentru păianjeni. În definitiv, nu fizicul conta, ci doar să vrea să o ia cu el. Alex a dormit în maşină până la patru dimineaţa, când s-au deschis porţile. Agitaţia începuse cu adevărat abia după o jumătate de ceas şi de atunci nu mai contenise. Alex e încordată, fiindcă acţiunea nu trebuie în nici un caz ratată, altfel adio orice strategie, nu ar mai fi decât… Decât ce? O chestie care ar aştepta poliţia în camera de la hotel…

În sfârşit, cu puţin înainte de şase dimineaţa, bărbatul se apropie de camionul al cărui motor toarce deja de un sfert de oră, îşi mai verifică o dată actele, glumeşte cu un muncitor şi alţi doi şoferi şi, până la urmă, se urcă în cabină. Acesta este momentul pe care şi l-a ales ca să iasă din automobil, să-i dea ocol, să deschidă portbagajul, să îşi ia rucsacul, să se asigure, de după capacul portbagajului, că nu se intercalează vreun alt vehicul şi, când e sigură de toate acestea, o ia la fugă spre poarta pe unde ies camioanele.

— Nu fac niciodată autostopul. E prea periculos.

Bobby o aprobă. Pentru o fată nu ar fi prea prudent. Apreciază felul în care s-a descurcat, aşteptând cuminte la poarta unei firme specializate mai degrabă decât să stea cu mâna ridicată la marginea drumului.

— Şi, pe urmă, după câte camioane sunt la noi, puteaţi fi sigură că tot o să găsiţi unul!

E pur şi simplu fermecat şi nu încetează să se mire de felul special în care călătoreşte Alex. Mă rog, pentru el e Chloe.

— Eu sunt Robert, îi zice, întinzându-i mâna. Dar toată lumea-mi spune Bobby, completează, arătând cu degetul spre autocolantul de pe parbriz.

În dreptul primului panou de oprire la intersecţie îşi arată mirarea:

— Dar se găsesc şi bilete de avion destul de ieftine. Mi se pare că, pe net, pot fi cumpărate şi cu patruzeci de euro. Bun, la ore imposibile, dar dacă ai timp…

— Prefer să-mi păstrez banii ca să am cu ce trăi pe unde mă duc. Şi, pe urmă, dacă tot călătoreşti, trebuie să mai şi cunoşti oamenii, nu?

Omul e simplu şi prietenos. Nu a ezitat să oprească şi s-o ia de cum a văzut-o lângă poartă. Alex pândea nu atât răspunsul, cât tonul lui. Se temea să nu ghicească în acesta vreo nuanţă de excitare. Nu avea nici un chef să lupte ore în şir cu cine ştie ce don Juan de benzinărie. Deasupra oglinzii retrovizoare, Bobby are agăţată o iconiţă cu Sfânta Fecioară, iar pe bord un mic aparat al cărui ecran afişează fotografii cu efect de suprapunere parţială, de stor care se ridică şi se lasă, de pagină care se tot întoarce. Imaginile se repetă necontenit, lucru care oboseşte privirea. L-a cumpărat de la Munchen. Cu treizeci de euro. Bobby spune des cât l-a costat cutare şi cutare lucru, nu atât pentru a se lăuda, cât pentru a se arăta exact, scrupulos în explicaţii. Aşa că explică şi iar explică. Trece cam jumătate de ceas până povesteşte despre diaporamă, familie, casă, câine, pe lângă asta are şi o grămadă de fotografii ale copiilor, trei la număr.

— Doi băieţi şi-o fată. Guillaume, Romain şi Marion. Nouă, şapte şi patru ani.

Neabătuta precizie. Totuşi, ştie măsura lucrurilor şi nu exagerează cu detaliile.

— Dar, la drept vorbind, vă cam plictisesc cu poveştile mele…

— Ba nu, nici vorbă, sunt interesante… protestează Alex.

— Sunteţi dumneavoastră foarte bine-crescută!…

Ziua a început bine, iar camionul este incredibil de confortabil.

— Dacă doriţi să trageţi un pui de somn, nu e nici o problemă.

Arată cu degetul mare în spate, spre cuşetă.

— Eu n-am încotro şi trebuie s-o ţin tot înainte, dar dumneavoastră…

Alex acceptă fiindcă astă-noapte nici măcar o oră n-a apucat să aţipească.

— Unde-am ajuns? întreabă, aranjându-şi părul şi întorcându-se la locul ei.

— Ia te uită, v-aţi întors! Aţi cam rămas în urmă cu somnul. Suntem în Sainte-Menehould!

Alex e uimită: cât au mers! A avut un somn agitat. Obişnuitei angoase i s-a adăugat disperarea. Călătoria spre graniţă înseamnă o întorsătură dureroasă a lucrurilor. Începutul fugii. Şi al sfârşitului.

Când conversaţia lâncezeşte, ascultă emisiunile de la radio, ştirile, muzica… Alex e continuu la pândă în timpul opririlor, al pauzelor obligatorii de odihnă, al momentelor în care Bobby îşi bea cafeaua. Are termos, mâncare, tot ce e nevoie la drum lung, dar trebuie să se mai şi oprească, e o muncă grea. Cum se întrevede câte o oprire, Alex e din nou la pândă. Dacă e vorba despre o parcare unde şoferii se odihnesc, se preface adormită, e prea puţină lume şi deci creşte riscul de a fi descoperită. În benzinării riscul scade, deci Alex coboară, se învârte câţiva paşi, face cinste cu cafeaua fiindcă s-au împrietenit. Şi aşa, la cafea, ceva mai devreme, a întrebat-o despre scopul plimbării:

— Sunteţi studentă?

Nici el n-o crede. O fi arătând ea tânără, dar peste treizeci tot are şi, pe urmă, obosită în halul ăsta nu prea se leagă. Alex chicoteşte.

— Nu, infirmieră. Mă duc să încerc să găsesc ceva de lucru pe acolo.

— Păi, dacă nu sunt indiscret, de ce tocmai în Germania?

— Fiindcă nu vorbesc germana, răspunde Alex cu toată convingerea de care e în stare.

Robert râde fără a fi convins că a înţeles răspunsul.

— Atunci puteaţi să vă duceţi şi în China. Numai dacă nu cumva vorbiţi chinezeşte. Chiar aşa: ştiţi chineza?

— Nu. În plus, e şi prietenul meu la Munchen.

— Aha…

Face figura bărbatului care înţelege. Mustaţa groasă se ridică şi coboară în timp ce capul i se clatină într-o parte şi-ntr-alta.

— Şi cu ce se ocupă?

— Informatician.

— E neamţ?

Alex aprobă din cap, habar nu are unde poate ajunge conversaţia în felul acesta, nu are cine ştie ce avantaj şi nu-i place situaţia.

— Soţia dumneavoastră cu ce se ocupă?

Bobby aruncă paharul de plastic în coşul de gunoi. Întrebarea nu l-a supărat, dar l-a întristat. Au pornit iarăşi la drum, schimbă pe ecranul micului aparat fotografiile până ajunge la fotografia nevestei, o femeie cu totul oarecare, de vreo patruzeci de ani, cu părul drept. Pare bolnavă.

— Scleroză în plăci, explică Bobby. Vă daţi seama, cu trei copiii… Acum numai Dumnezeu ştie cum va mai fi.

Spunând asta arată către iconiţa Sfintei Fecioare, care se clatină uşor sub oglinda retrovizoare.

— Credeţi că o să vă ajute?

Alex n-a vrut să spună asta. Bărbatul se întoarce spre ea, dar nu e supărat, fiindcă se referă la un lucru absolut limpede pentru el, de domeniul evidenţei:

— Mântuirea înseamnă iertare. Nu credeţi?

Alex nu înţelege prea bine, ea şi religia… Până în acest moment n-a observat, dar, de cealaltă parte a tabloului de bord, Bobby a mai lipit un autocolant cu inscripţia: „Iisus se întoarce. Sunteţi pregătiţi?”

— Se vede cu ochiul liber că nu credeţi în Dumnezeu! exclamă Bobby zâmbind.

Constatarea nu conţine nici o umbră de reproş.

— Eu, dacă nu aş avea credinţa… continuă el.

— Cu toate acestea, răspunde Alex, nu s-ar putea zice că bunul Dumnezeu nu v-a aranjat de toată frumuseţea. Şi totuşi, nu sunteţi pornit împotriva lui.

Bobby face un gest din care s-ar putea înţelege: OK, ştiu, mi s-a mai spus.

— Dumnezeu ne pune la încercare.

— N-am cum să vă contrazic…

Dintr-odată, conversaţia se stinge de la sine şi amândoi se uită la drum.

După o vreme, Bobby anunţă că vrea să se odihnească. Apare o benzinărie mare cât un oraş.

— Aici opresc de obicei, explică surâzător. Timp de o oră.

Se află la douăzeci de kilometri de ieşirea din Metz.

Mai întâi, Bobby coboară din maşină, se întinde şi respiră adânc. Nu fumează. Alex îl vede plimbându-se încolo şi încoace prin parcare, făcând mişcări cu braţele şi îşi zice că toată gimnastica aceea este şi din cauza faptului că se ştie privit. O fi executând-o şi când e singur? Apoi se întoarce în camion.

— Dacă-mi permiteţi... spune, cocoţându-se în cabină. Nu vă faceţi griji, am ceasul deşteptător aici.

Arată spre frunte.

— Voi profita ca să fac şi eu câţiva paşi, răspunde Alex. Şi ca să dau un telefon.

Şoferul se crede spiritual replicându-i:

— Sărutaţi-l şi din partea mea!

După care trage perdeaua cabinei.

Alex e în parcare, printre mulţimea de camioane. Simte nevoia să se dezmorţească.

Cu cât trece timpul, cu atât îşi simte sufletul mai greu. Efectul nopţii nedormite, îşi zice, ştiind foarte bine că nu despre asta este vorba. Ci despre efectul călătoriei.

Prezenţa ei pe autostradă nu are decât un singur sens, să sublinieze măsura în care partida e pe sfârşite.

Degeaba se tot preface, chiar îi este frică de adevăratul sfârşit. Care se va întâmpla mâine, se va întâmpla în curând.

Alex începe să plângă încetişor, cu braţele apăsându-şi pieptul, în picioare, printre camioanele enorme trase unul lângă altul ca nişte imense insecte adormite. Oricum ar fi, viaţa tot pune mâna pe noi, n-ai ce-i face, niciodată nu ai cum să-i scapi.

Îşi tot repetă aceste cuvinte, se smiorcăie, îşi trage nasul, încearcă să respire profund pentru a scăpa de greutatea care-i apasă coastele, pentru a-şi însufleţi inima obosită, dar e o încercare dificilă. Trebuie să părăsească totul, asta îşi repetă pentru a-şi face curaj. Mai târziu nu se va mai gândi la aşa ceva, fiindcă totul va fi şters. Doar de asta se află aici, pe autostradă, fiindcă se pregăteşte să se despartă de ce a fost. Meditând astfel, de pe piept parcă începe să i se ridice greutatea. Mergând, aerul proaspăt o linişteşte, o înviorează. Încă vreo câteva respiraţii adânci şi lucrurile vor fi mai bune.

Pe deasupra trece un avion pe care îl ghiceşte după luminile pâlpâitoare, în triunghi.

Rămâne o vreme privindu-l cum traversează bolta cu o încetineală uimitoare şi, cu toate acestea, avionul prinde viteză şi până la urmă dispare.

Asta se întâmplă deseori: avioanele te pun pe gânduri.

Benzinăria domină autostrada printr-o pasarelă la capetele căreia sunt grupate snack-baruri, chioşcuri de presă, magazine cu alimente şi multe altele. De cealaltă parte a pasarelei, pe sensul invers, se poate reveni la Paris. Alex urcă în cabină şi închide cu grijă portiera, pentru a nu-l trezi pe Bobby. Întoarcerea ei a întrerupt somnul bărbatului, dar, peste numai câteva secunde, îi simte iarăşi respiraţia grea, ale cărei valuri se încheie fiecare cu câte un şuierat.

Trage mai aproape rucsacul, îşi pune haina, verifică dacă nu a uitat ceva, dacă nu i-a căzut vreun obiect de prin buzunare, dar nu, totul e-n ordine, totul e la locul lui.

Îngenunchează pe scaun şi trage uşor perdeaua.

— Bobby, şopteşte.

Nu vrea să-l trezească brusc. Însă nici vorbă de aşa ceva, omul doarme adânc. Alex se întoarce, deschide torpedoul, dar nu găseşte nimic şi îl închide la loc. Nici sub scaunul pasagerului nu dă de vreun obiect. Abia sub cel al şoferului descoperă o trusă cu capac de plastic, pe care o trage mai aproape.

— Bobby, repetă.

De data asta are ceva mai mult succes.

— Ce e?

Nu s-a trezit chiar de tot. Pune întrebarea din reflex, încă în braţele somnului. Cu atât mai rău. Alex ţine şurubelniţa ca pe un pumnal şi, dintr-o mişcare, i-o înfige în ochiul drept. Cu un gest precis. Normal, dacă e infirmieră... Şi cum a pus multă forţă, şurubelniţa şi-a croit un drum incredibil în interiorul craniului, scufundându-se în creier. Suficient de mult pentru a încetini reacţiile şoferului, care încearcă să se ridice, picioarele zbătându-i-se în toate direcţiile. Bobby urlă. Şi atunci, Alex îi implântă o a doua şurubelniţă în gât. Cu la fel de multă precizie, dar aici a avut timp suficient pentru a ţinti cum trebuie. Fix deasupra mărului lui Adam. Urletul se transformă într-un soi de bolboroseală. De altfel, Alex apleacă uşor capul, încruntându-se, nu înţelege nimic din ce zice gagiul ăsta. Totodată, evită

mişcările braţelor lui Bobby, ar omorî şi-un bou dintr-o lovitură de labă, animalul ăsta. Bărbatul începe să se sufoce vizibil. În pofida dezorganizării, Alex îşi urmează disciplinat planul. Smulge şurubelniţa din ochiul drept, se fereşte şi o înfige în gât, lateral, iar sângele începe să curgă în valuri. Pe urmă se întoarce spre rucsac. Oricum, cu şurubelniţa implântată în gât, unde ar putea să se ducă Bobby? Când se întoarce spre el, îşi dă seama că va muri curând. Nici nu mai e nevoie să se obosească să îl lege, muşchii sunt paralizaţi şi a început să horcăie. Cel mai greu e să îi descleşteze maxilarele, asta da, încercare, fără câteva lovituri de ciocan îşi poate pierde toată ziua după fundul lui. Prin urmare, ciocanul. În trusă găseşti tot ce îţi trebuie, uluitoare şmecheriile astea. Alex îi sparge dinţii şi de sus şi de jos, doar atât cât e nevoie pentru a băga gâtul sticlei cu acid sulfuric în gura lui Bobby. E greu de priceput ce simte gagiul în halul în care a ajuns. Acidul i se scurge pe gât şi nimeni nu va şti niciodată ce a simţit cu adevărat. De altfel, nici nu contează. Cum s-ar zice, doar intenţia contează.

Alex îşi strânge lucrurile şi e gata de plecare. O ultimă privire aruncată spre Bobby, ca o mulţumire adusă Celui de Sus pentru darurile sale. Dat naibii, şantierul din cabină. Un ins lungit, cu o şurubelniţă înfiptă în ochi până la mâner, de parc-ar fi un ciclop căzut la pământ. Secţionarea jugularei l-a golit pe jumătate de sânge în doar câteva minute, acum e alb ca un cearşaf, cel puţin partea de sus a capului, fiindcă cea de jos e un terci, nu-i poţi spune altfel. Cabina e plină de sânge. Când se va coagula, va fi un spectacol de toată frumuseţea.

N-ai cum să omori un om în felul acesta fără să te murdăreşti. Vena jugulară stropeşte rău. Alex caută prin rucsac şi îşi schimbă tricoul. Cu restul de apă minerală din sticlă se spală repede pe mâini, pe braţe şi apoi se şterge pe tricoul folosit, pe care-l lasă pe scaun. Apoi, cu rucsacul în spate, traversează pasarela şi ajunge în cealaltă parte, pe direcţia către Paris.

Alege o maşină rapidă, fiindcă nu are nici un chef s-o lălăie. Una înmatriculată în departamentul Hauts-de-Seine. Nu prea se pricepe la mărci de maşini, dar are dubii în privinţa rapidităţii. La volan e o femeie de vreo treizeci de ani, elegantă, zveltă, brunetă, genul plină de bani. E toată numai zâmbet şi zice da imediat. Alex îşi aruncă rucsacul pe bancheta din spate şi se aşază. Maşina o ia din loc.

— Plecăm?

Alex surâde şi întinde mâna:
— Mă cheamă Alex.

45

După ce îşi recuperează maşina, Alex se duce la aeroportul Roissy-Charles-de-Gaulle. Se uită o clipă la panoul cu plecări: America de Sud e prea scumpă pentru bugetul ei, America e, pur şi simplu, ţara poliţiştilor, aşa că nu mai rămâne decât Europa şi, în Europa, pentru ea nu rămâne decât Elveţia. Dintre toate destinaţiile, e cea mai bună. Platformă internaţională, loc de trecere şi anonimatul în care îşi poate organiza liniştită viaţa. Doar acolo se spală biografiile criminalilor de război şi banii proveniţi din droguri, o ţară tare primitoare pentru asasini. Alex îşi cumpără un bilet pentru Zurich cu plecarea a doua zi, la opt patruzeci şi profită de trecerea prin aeroport ca să intre prin magazine şi să îşi cumpere o valiză aspectuoasă. La drept vorbind, nu a îndrăznit niciodată să îşi ofere lucruri cu adevărat de lux. E prima dată şi nici că putea găsi ocazie mai potrivită. Renunţă la valiză şi ia o geantă de voiaj din piele ecologică şi cu o superbă monogramă în relief. O avere. E încântată. Cumpără şi o sticlă de whisky Bowmore de la duty-free. Plăteşte cu cardul. Calculează în minte şi se linişteşte: e la limită, dar se descurcă.

Apoi alege Villepinte, zona industrială care nu se mai termină, plină ochi de parcări şi de hoteluri pentru angajaţi. În afara câtorva complet goale, nici că se găseşte loc mai anonim şi mai însingurat pe planetă. Hotelul Volubilis. Ansamblu de clădiri impersonale, care anunţă trecătorii: „Confort şi intimitate”. Confortul înseamnă o sută de locuri de parcare, intimitatea, o sută de camere identice, care se plătesc dinainte, fiindcă încrederea nu face parte din contract. Alex mai scoate o dată cardul la înaintare. Cât se face până la Roissy, o întreabă pe recepţioneră, care îi răspunde standard: douăzeci de minute. Alex îşi face un calcul în minte şi comandă taxiul pentru a doua zi la opt dimineaţa.

Se vede că e epuizată, observă şi ea în oglinda din ascensor, în care abia de se recunoaşte.

Etajul trei. Mocheta e tocită. Camera e imposibil de descris. Nu-şi poate imagina câţi au trecut pe aici, numărul serilor însingurate şi al nopţilor agitate ori grele. Al cuplurilor frauduloase care au intrat plini de dorinţe, care s-au rostogolit prin pat şi au ieşit cu sentimentul de a-şi fi ratat viaţa. Alex îşi lasă geanta lângă uşă şi priveşte decorul greţos, întrebându-se

de unde să înceapă.

E fix opt seara, nu e nevoie să se uite la ceas, e de ajuns să asculte semnalul sonor al jurnalului televizat care vine din camera din dreapta. Duşul îl lasă pentru mai târziu, deocamdată îşi scoate peruca blondă, ia trusa de toaletă din valiză, îşi scoate lentilele de contact de culoarea peruzelei şi le aruncă în veceu. După care se schimbă punându-şi nişte blugi lălâi şi un pulover direct pe piele. Îşi goleşte pe pat toate lucrurile, îşi pune rucsacul în spate şi iese din cameră luând-o pe coridor, apoi pe scări. Aşteaptă câteva secunde pentru ca recepţionera să se îndepărteze de tejghea, după care se strecoară în parcare şi ajunge lângă maşină. I se pare că s-a făcut dintr-odată un frig cumplit. E noapte de-a binelea. Are pielea de găină. Deasupra parcării se aud avioanele al căror zumzet e amortizat de norii grei, care aleargă pe cer ca nişte demenţi.

A cumpărat o rolă de saci menajeri. Deschide portbagajul. Încearcă să-şi alunge lacrimile. Desface cutiile pe care scrie *personal* şi, interzicându-şi să se gândească la ceea ce face, ia tot ce găseşte, fără să se uite, suspinele care îi urcă din plămâni nu vrea să le audă, pune tot ce-i cade în mână în sacii menajeri, caietele din liceu, scrisorile, fragmentele de jurnal intim, monedele mexicane, din când în când se şterge la ochi cu mâneca puloverului, scânceşte, dar nu vrea să se oprească, nu se mai poate, e imposibil, trebuie să meargă până la capăt, să se despartă de tot, de bijuteriile-fantezie, de fotografii, să lase totul, fără să mai stea pe gânduri, fără amintiri şi paginile de roman, totul se cere aruncat, totul şi micul cap de negru din lemn, şuviţa blondă prinsă în elastic roşu, suportul de chei, o inimioară cu numele „Daniel” gravat pe ea, prima mare dragoste din şcoala primară, inscripţie aproape ştearsă de-acum, în sfârşit, asta este, Alex leagă şi cel de-al treilea sac cu sfoară albă, toată povestea e un pic cam mult pentru ea, mult prea mult, prea violent, aşa că se întoarce, aproape că se prăbuşeşte în portbagajul deschis şi îşi ia capul în mâini. Ar vrea să urle. Să urle. Dac-ar putea. Dacă ar mai avea putere. Pe aleea parcării înaintează lent o maşină. Alex se ridică grăbită şi se preface că umblă după ceva în portbagaj, maşina trece şi opreşte ceva mai încolo, cât mai aproape de recepţie, fiindcă întotdeauna este mai bine să nu ai mult de mers.

Cei trei saci menajeri sunt jos. Alex încuie portbagajul, îi ridică şi iese din parcare cu paşi mari, hotărâţi. Poarta glisantă care s-

ar presupune că opreşte accesul nu a mai fost, probabil, utilizată de ani de zile, iar acum rugineşte sub stratul gros de vopsea, albă cândva. Pe strada din zona industrială trec doar câteva maşini rătăcite, aflate în căutarea vreunui hotel exact la fel cu al ei, apoi un scuter, nici vorbă de pietoni, în definitiv de ce s-ar plimba cineva prin acest deşert dacă nu ar fi împins de gânduri similare cu ale lui Alex? Şi, de altfel, unde-ai putea ajunge luând-o pe una dintre străzile de aici decât la alte străzi, absolut identice? Pubelele sunt aliniate pe trotuar, în faţa gardului fiecărei firme – sunt cu zecile pe aici. Alex merge câteva minute apoi, dintr-odată, se decide. Asta e. Deschide pubela din faţa ei, aruncă sacii înăuntru, ridică rucsacul, trânteşte cu putere capacul şi se întoarce la hotel. Acum aici zace viaţa lui Alex, o fată nefericită, care a săvârşit câteva crime, o fată disciplinată, slabă, seducătoare, pierdută, necunoscută poliţiei, Alex, care în seara asta s-a făcut mare, Alex, care-şi şterge lacrimile, care respiră profund în ritmul pasului hotărât, care ajunge înapoi la hotel, care trece de data aceasta fără nici o grijă prin faţa recepţionerei absorbite de televizor, Alex, care urcă la ea în cameră, se dezbracă şi intră cu gura larg deschisă sub duşul cald, apoi fierbinte.

46

Uneori, a lua o decizie este ceva misterios. De exemplu, pe următoarea, Camille nu ar fi în stare să o explice.

La începutul serii s-a gândit la cazul la care lucrează, la numărul de crime pe care fata aceea le va mai comite până când va fi pusă în imposibilitatea de a mai face rău. Însă, mai ales, s-a gândit îndelung la fata însăşi, al cărei chip l-a desenat de o mie de ori, la tot ceea ce a reaprins în viaţa lui. În seara asta, îşi dă seama ce anume a greşit. Fata nu are nimic de-a face cu Irene, pur şi simplu a confundat el persoanele şi situaţiile. Răpirea de acum, fireşte, a legat-o imediat de răpirea lui Irene, după care n-a încetat să asocieze evenimentele fiindcă descoperea, teribil de apropiate de realitate, emoţii şi spaime similare, care au făcut să renască în el sentimentul unei vinovăţii asemănătoare. Tocmai din cauza asta un poliţist nu are voie să ancheteze un caz în care este prea implicat din punct de vedere afectiv. Camille observă că, de fapt, nu a căzut într-o capcană imaginată de alţii, ci şi-a întins-o singur. Prietenul lui, Le Guen, nu a făcut altceva decât să îi propună să se confrunte, în sfârşit, cu realitatea. Camille ar fi putut pasa altcuiva cazul, însă nu a făcut-o. Aşa că tot ceea ce i se întâmplă, din voinţa lui se întâmplă. Fiindcă avea nevoie.

Camille îşi încalţă pantofii, îşi pune haina, ia cheile maşinii şi, peste un ceas, conduce lent pe străzile adormite care duc la liziera pădurii de la Clamart.

O stradă la dreapta, una la stânga, apoi şoseaua rectilinie care se pierde printre copacii uriaşi. Ultima dată când a trecut pe aici şi-a aşezat între picioare arma de serviciu.

Zăreşte clădirea, aflată la vreo cincizeci de metri. Luminile farurilor se reflectă în geamurile murdare, înguste, înghesuite unele în altele ca pe acoperişurile în pantă ale unor uzine. Camille opreşte motorul, dar lasă farurile aprinse.

Deja în ziua aceea a avut unele îndoieli. Nu cumva s-a înşelat?

Stinge farurile şi iese din maşină. Nopţile, pe aici, sunt mai răcoroase decât în Paris, dacă nu cumva îi e lui, pur şi simplu, frig. Lasă portiera deschisă şi se îndreaptă spre clădire. Cam pe aici trebuie să fi fost în clipa în care elicopterul a apărut dintr-odată de dincolo de coroanele copacilor. Aproape doborât de suflu, Camille a luat-o la fugă. Nu îşi mai aminteşte dacă mai avea ori nu pistolul în mână. Ba, fără îndoială, da, deşi toate s-au

întâmplat demult şi e greu să îşi amintească detaliile.

Atelierul e, de fapt, o casă fără etaj, reşedinţă a paznicului unei proprietăţi azi dispărute şi care, de la depărtare, semănă un pic cu o casă ţărănească, cu balustrada ei de scânduri distanţate între ele, unde te-ai aştepta să dai peste un balansoar. Camille reface un drum parcurs de sute de ori în copilărie, în adolescenţă, când venea să îşi vadă mama pictând şi să lucreze alături de ea. Pe când era copil, pădurea nu îl atrăgea, se plimba pe la marginea ei doar câţiva paşi, spunând că preferă să rămână acasă. A fost un băiat singuratic. Necesitatea produce calitatea, cum s-ar zice, fiindcă ar fi fost şi greu să îşi găsească tovarăşi de joacă la înălţimea pe care o avea. Nu-i plăcea să fie mereu obiectul batjocurii. Mai bine nu se mai juca nimeni cu el. În realitate, în pădure îi era frică. Până în ziua de azi, copacii aceştia uriaşi… Camille are aproape cincizeci de ani. Deci, a depăşit vârsta când credea că l-ar putea răpi regele arinilor. Dar are aceeaşi înălţime ca la treisprezece ani, iar dacă rezistă, cu noaptea aceasta, cu pădurea din apropiere şi casa solitară, toate adunate produc efectul dorit. Aici picta mama lui şi tot aici a murit Irene.

47

În cameră. Alex stă cu braţele încrucişate. Să îşi sune fratele. Când îi va recunoaşte vocea, va zice: „A, tu erai? Ce mai vrei?” şi deja se va înfuria, din prima clipă. Cu atât mai rău. Ridică receptorul, se uită pe autocolantul de pe aparat ca să ştie ce are de făcut, aha, trebuie să formeze 0 pentru legătura cu exteriorul. A reperat un loc în care s-ar putea întâlni, undeva lângă zona industrială şi-a notat adresa pe un petic de hârtie. Îl caută, îl găseşte, trage aer în piept şi formează numărul. Îi răspunde mesageria vocală. Ciudat, doar nu îşi închide niciodată mobilul, nici măcar noaptea, spunând că, pentru el, serviciul e sfânt.

O fi trecând prin vreun tunel ori şi l-a uitat pe măsuţa de la intrare, cine ştie, în definitiv, nici aşa nu e rău, o să-i lase un mesaj: *Alex sunt. Trebuie să te văd. E urgent. Vino în Aulnay, pe bulevardul Jouvenel numărul 137, la noapte, la unsprezece şi jumătate. Dacă întârzii, aşteaptă-mă.*

Dă să închidă, se răzgândeşte şi adaugă: *Dar nu mă face să te aştept.*

E prinsă de atmosfera din cameră. Întinsă pe pat, rămâne mult timp aşa, visătoare, timpul se scurge încet, gândurile se înlănţuie singure, împinse de propria lor mişcare, aude televizorul din camera de alături, oamenii nici nu îşi dau seama cât de tare au dat sonorul şi cât îşi pot deranja vecinii. Dacă ar vrea, i-ar putea face să tacă. Ar ieşi din camera ei, ar suna la uşa de alături, bărbatul ar deschide surprins, fiindcă ar fi probabil un bărbat oarecare, precum cei pe care i-a ucis până acum. Câţi sunt? Cinci? Şase? Mai mulţi? Ar surâde cum ştie ea să o facă, aşa, drăguţ şi-ar zice stau în camera de alături şi-ar face un semn discret din cap, sunt singură, pot să intru? Uluit, bărbatul s-ar da la o parte, iar ea ar zice imediat, nu doriţi să mă vedeţi goală? Cu tonul cu care ar zice n-aţi vrea să tragem perdelele? Gura bărbatului ar rămâne căscată de mirare şi-ar avea obligatoriu şi un pic de burtă, ar fi trecut de treizeci de ani, toţi sunt aşa, toţi cei pe care i-a omorât aveau puţină burtă, chiar şi Pascal Trarieux, din cauza berii, lua-i-ar naiba pe toţi. Şi-ar desface pe loc pulpanele halatului şi l-ar întreba: Cum vă par? Chiar visează să facă asta o dată, măcar o dată. Să îşi desfacă halatul şi, goală puşcă, să întrebe: Cum vă par? Fiind sigură de răspuns, sigură că

bărbatul ar deschide braţele, iar ea s-ar putea ghemui la pieptul lui. În realitate, i-ar spune: n-aţi vrea mai întâi să închideţi televizorul? Bărbatul s-ar repezi spre aparat bâlbâindu-se, scuzându-se, căutând stângaci butonul, îngrozitor de excitat de miraculoasa apariţie. Perfect, acum e cu spatele, aplecat, nu are decât să ia cu amândouă mâinile lampa din aluminiu de pe noptieră şi să-i tragă una chiar după urechea dreaptă, nimic mai simplu, odată ameţit totul ar deveni un joc de copii, ştie ea unde trebuie pocnit pentru a-l da gata pentru câteva clipe, ca să aibă suficient timp pentru următoarele lovituri, pe urmă cearşafurile tocmai bune pentru a-l lega, o jumătate de litru de acid concentrat turnat pe gât şi treaba ar fi gata, televizorul nu ar mai face nici un zgomot, clientul nu-l mai dă mai tare, aşa că poate petrece o seară liniştită.

Cam asta visează Alex cu ochii deschişi, întinsă pe pat, cu mâinile sub cap. O năpădesc amintirile. Lipsite de regrete. Într-un fel, avea nevoie de toate acele crime, îi erau necesare. Trebuia să îi facă să sufere, să-i vadă murind, da, chiar nu regretă nimic. Ba chiar ar fi putut fi mai mulţi, mult mai mulţi. Asta e povestea ei.

A venit vremea să guste puţin alcool. Se gândeşte că ar merita să îşi umple până sus paharul de plastic din baie cu whisky, dar se răzgândeşte şi bea direct din sticlă. Îi pare rău că nu şi-a luat şi ţigări. Doar e sărbătoare. Sunt aproape cincisprezece ani de când n-a mai fumat. Nu ştie totuşi de ce şi-ar fi cumpărat, doar nu i-a plăcut niciodată să fumeze. Dorea să fie şi ea ca toată lumea, avea visul tuturor fetelor, să fie ca toate celelalte. E destul de sensibilă la whisky, nu-i trebuie mult ca să se ameţească. Îngânând cântece ale căror cuvinte nu le ştie, fredonând fără încetare, îşi aranjează lucrurile, împătureşte hainele una câte una, cu grijă, făcându-şi bagajul ca la carte. Îi place curăţenia, toate apartamentele prin care a trecut au fost întotdeauna impecabile. Pune în ordine produsele cosmetice, pasta de dinţi, periuţa pe mica etajeră crem din plastic, arsă cu ţigara, instabilă, din baie. Din trusa de toaletă extrage tubul cu pastilele fericirii. Un fir de păr e prins sub capac, deschide tubul, ia firul de păr, ridică mâna cât mai sus şi îl lasă să cadă ca pe o frunză moartă, s-ar fi bucurat să găsească un pumn de fire pentru a le face să cadă ca o ploaie, ca fulgii de nea, cândva, în copilărie, când se ducea la una dintre prietenele ei, se jucau

deseori aşa, în iarbă, udându-se cu furtunul de stropit florile. De la whisky i se trage. Fiindcă în timp ce îşi făcea bagajul a tot sorbit din sticlă şi, oricât de mici au fost înghiţiturile, tot a luat-o de cap rapid.

Când termină de aranjat lucrurile, deja se clatină. Nu a mai mâncat de mult, aşa că doar puţin alcool şi uite că s-a ameţit. La asta nu s-a gândit. Chestie care o face să râdă, un râs nervos, încordat, un râs neliniştit, mereu a fost aşa, neliniştea e a doua ei natură alături de cruzime. Când era mică, nu şi-ar fi închipuit că ar fi capabilă de atâta cruzime, îşi zice, în timp ce pune în dulapul din perete superba geantă de voiaj. E un subiect la care meditează. A fost un copil cât se poate de cuminte, ceilalţi chiar ziceau de fiecare dată: ce adorabilă e Alex! Mică, era destul de urâţică, iar oamenii îi lăudau firea pentru a descoperi, măcar aşa, vreo calitate la ea.

Şi, cu astfel de gânduri, trece şi seara. Trec orele.

Alex soarbe din pahar, iar şi iar şi plânge îndelung. Nici nu-i vine să creadă ce rezervă de lacrimi poate avea.

Fiindcă, în noaptea aceasta, trăieşte marea însingurare.

48

Ca un foc de pistol în noapte. Trosnetul treptei de lemn care se rupe imediat ce pune piciorul pe ea. Camille e cât pe ce să cadă, se prinde de ceva, îşi păstrează totuşi echilibrul, cu piciorul drept prizonier în scândura ruptă. S-a rănit. Încearcă să îşi scoată piciorul şi e obligat să se aşeze. Dintr-odată, iată-l cu spatele la atelier, cu faţa spre maşina cu farurile aprinse. Aşa a văzut sosind ajutoarele. Era complet pierdut, l-au luat din locul unde se află şi acum, stând exact aşa. Sau o fi fost dincolo, stând în picioare lângă balustradă?

Camille se ridică şi înaintează prudent pe scândurile verandei care scârţâie amenințând să se prăbuşească şi ele. Nu reuşeşte să îşi aducă aminte locul exact unde se găsea.

Dar ce rost are să îţi aminteşti? Să câştigi timp.

Camille se întoarce spre uşă. A fost încuiată în grabă, dar nu foloseşte la nimic fiindcă ambele ferestre ale casei sunt sparte şi nici un pătrăţel de geam nu a mai rămas întreg. Îşi trece un picior peste cercevea, apoi pe celălalt, ajunge înăuntru, cărămida veche, roşie, se mişcă sub tălpile lui, ochii încep să se acomodeze cu semiîntunericul.

Inima îi bate repede, puternic, picioarele abia îl mai duc. Înaintează câţiva paşi.

Pereţii daţi cu var sunt plini de inscripţii. Vede o saltea făcută praf, două farfurii, iar pe jos lumânări arse complet, sticle şi cutii de bere goale. Vântul suflă prin încăperi. O bucată din acoperiş s-a prăbuşit în colţul atelierului, aşa că se vede direct spre pădure.

Totul e teribil de trist, fiindcă nu a mai rămas nimic de care să îşi agaţe amărăciunea. Până şi aceasta e acum altfel, ceva care se întoarce violent, dintr-odată, pe neanunţate.

Corpul lui Irene purtând un copil.

Camille cade în genunchi şi izbucneşte în lacrimi.

49

Alex se învârte încet prin camera de hotel, goală, tăcută, cu ochii închişi, ţinând tricoul cu braţul întins ca pe o eşarfă pentru dans ori gimnastică, lăsând imaginile să urce la suprafaţă pentru a-şi revedea, unul câte unul, toţi morţii ei, într-o ordine stranie, aleatorie. Pe când tricoul, flamura ei, mângâie în trecere pereţii în vârtejuri largi, în memorie îi revine chipul umflat al cafegiului din Reims, al cărui nume l-a uitat, cu ochii lui ieşiţi din orbite. Apar şi alte amintiri. Alex dansează, se-nvârte iar şi iar şi flamura se transformă în armă, iată acum rictusul îngrozit al şoferului de camion. Al lui Bobby. Numele acestuia şi-l aminteşte. Cu tricoul înfăşurat în jurul pumnului loveşte uşa, apoi îşi lasă mâna să alunece lent, ca pentru a înfige un şurub într-un ochi imaginar, pe urmă apasă, vârând unealta cât mai adânc, mânerul uşii pare că urlă de atâta apăsare, dar rezistă, Alex îşi învârte pumnul cu toată puterea, arma se afundă şi dispare, Alex e fericită, se învârte şi zboară, dansează şi râde şi astfel, îndelung, cu arma înfăşurată peste pumn, Alex ucide iar şi iar, trăieşte iar şi iar. După care şi dansul şi dansatoarea sunt sleite de puteri. Chiar s-o fi dorit toţi bărbaţii aceia? Aşezată pe pat, cu sticla de whisky între genunchi, Alex îşi închipuie cum au dorit-o, uite, de pildă, Felix, căruia îi revede privirile înfierbântate. Ăsta chiar era plin până la refuz de dorinţă. Dacă ar fi în faţa ei l-ar privi în adâncul ochilor, cu buzele uşor întredeschise, aşa ar face, ţinând tricoul în mâini ar mângâia încetişor, cu măiestrie, sticla de whisky strânsă între genunchi, ca pe un falus gigantic, iar el ar exploda, Felix ăla, de altfel asta a şi făcut, a explodat în zbor, ogiva nucleară a ţâşnit în cealaltă parte a patului. Ruptă de corpul rachetei.

Alex aruncă în sus tricoul pe care şi-l imaginează însângerat, iar acesta aterizează moale, ca o pasăre de mare, pe fotoliul şubred de lângă intrare.

Ceva mai târziu, când se face noapte de-a binelea, vecinul stinge televizorul şi adoarme fără a realiza miracolul de a rămâne viu în apropierea lui Alex.

În picioare, în faţa chiuvetei, cât mai departe cu putinţă de oglindă pentru a se vedea toată, goală şi solemnă, Alex se priveşte fără a face nimic altceva, doar aşa, pentru bucuria de a se vedea.

Aşadar, asta este Alex. Asta şi nimic altceva.

Nu poţi să nu plângi când eşti fix în faţa ta.

În ea, fisura sporeşte, simte că se prăbuşeşte, că e prinsă.

Imaginea ei în oglindă e mult prea puternică.

Şi atunci se întoarce brusc cu spatele la oglindă, se aşază în genunchi şi, fără ezitare, se izbeşte puternic cu ceafa de faianţa chiuvetei o dată, de două, de trei, de patru, de cinci ori, tare, de fiecare dată mai tare, în acelaşi loc al craniului. Loviturile fac un zgomot infernal, ca de gong, fiindcă Alex pune în mişcări întreaga ei energie. La ultima izbitură e gata, dezorientată, plină de lacrimi. Sunt o mulţime de lucruri nebuneşti, disparate în craniul ei, dar nu din noaptea aceasta. De mult sunt aşa. Se ridică abia ţinându-se pe picioare şi înaintează până lângă pat, unde se prăbuşeşte. Capul o doare cumplit, durerea soseşte în valuri dese, închide ochii şi se întreabă dacă nu cumva sângerează pe pernă. Cu mâna stângă prinde cu toată precizia de care mai este capabilă tubul cu barbiturice, îl aşază pe pântece şi lasă să-i alunece în palmă, cu precauţie (câtă tortură-n craniu!) întregul conţinut, pe care-l înghite dintr-odată. Se ridică abia-abia în coate, se întoarce către noptieră, şovăie, apucă sticla de whisky, o strânge cu putere, cu toată puterea de care este în stare şi bea, bea, bea cât îi permite respiraţia, golind-o aproape pe jumătate în doar câteva secunde, după care o scapă pe jos şi o aude rostogolindu-se pe mochetă.

Se prăbuşeşte pe pat inertă.

Luptă cu greaţa care o asaltează.

Izbucneşte în lacrimi fără să-şi dea seama.

Corpul e aici, dar spiritul e de acum în alt loc.

Şi se-nvârte, se-nvârte… Totul se înfăşoară în jurul vieţii ei, iar ce mai rămâne se închide în sine.

Creierul îi este deodată cuprins de panică, o reacţie pur neuronală.

Ceea ce se petrece în aceste clipe nu priveşte decât învelişul sufletului ei. Iar clipele sunt numărate, sunt fără de întoarcere şi conştiinţa lui Alex e deja în altă parte.

Dacă există vreo altă parte.

50

Întreg stabilimentul e întors cu susul în jos. Accesul e blocat, parcarea păzită, într-un furnicar de girofaruri, maşini, uniforme. Pentru clienţi, pare un serial TV, doar că nu e noapte. Fiindcă astfel de lucruri se văd prin seriale mai mult noaptea. Or, nu e decât şapte dimineaţa, clipa când sună ceasul, când se eliberează camerele, când agitaţia atinge punctul de fierbere. De o oră patronul îşi tot cere scuze clienţilor, se încurcă în ele, împarte asigurări că situaţia e sub control, deşi toţi se întreabă ce ar putea el promite serios în asemenea clipe.

Era deja la uşă când Camille şi Louis au apărut. Dându-şi seama ce se întâmplă, Louis o ia înaintea şefului, cum face de obicei, preferând să discute el primul cu patronul hotelului fiindcă, în astfel de împrejurări, dacă îl lasă pe Camille, în jumătate de ceas izbucneşte războiul civil.

Prin urmare, Louis, cu un gest binevoitor şi plin de înţelegere, îl îndepărtează pe bărbat din uşă pentru ca trecerea să fie liberă. Camille stă de vorbă cu un agent de la comisariatul local, care a ajuns primul la locul faptei.

— Am recunoscut-o imediat după portretul din mandatul de căutare.

Aşteaptă felicitări, însă nimic, poliţistul ăsta scund e orice, numai amabil nu, merge repede şi-ai zice că este adunat cu totul înăuntrul lui, încuiat parcă acolo. Refuză să ia ascensorul, aşa că vor urca pe scara de beton pe unde nimeni nu umblă niciodată şi care răsună ca într-o catedrală.

Totuşi, agentul adaugă:

— Până să veniţi nu am lăsat pe nimeni să intre.

Urmarea e stranie: întrucât accesul în cameră a fost interzis până la sosirea specialiştilor de la Criminalistică şi cum Louis a rămas la parter pentru a-l linişti pe patronul hotelului, Camille intră de unul singur în încăpere, de parcă ar fi cineva din familie sosit la căpătâiul unui apropiat şi căruia, din pudoare, i se respectă dreptul la intimitate şi e lăsat câteva clipe singur lângă rămăşiţele pământeşti.

— În locurile lipsite de măreţie, moartea este întotdeauna destul de trivială. Nici tânăra de aici nu a scăpat. S-a înfăşurat în cearşaf, iar convulsiile care au urmat au făcut-o să se chircească de-ai fi zis că este corpul unei egiptene în aşteptarea mumificării.

O mână îi atârnă peste marginea patului, lipsită de vlagă şi extraordinar de feminină. Figura este marcată şi ea de suferinţă. Privirea îngheţată se pierde undeva, în tavan. La colţurile gurii se observă dâre de vomă. E multă durere adunată în imaginea aceasta.

Ca de fiecare dată când te afli în preajma morţii, în încăpere se simte prezenţa a ceva misterios. Camille rămâne la intrare. E totuşi obişnuit cu cadavrele, a văzut multe în douăzeci şi cinci de ani de meserie, dacă ar sta într-o zi să calculeze, i-ar ieşi cam echivalentul unui sat. Dar sunt cadavre care îi produc o impresie anume şi altele care n-o fac. Inconştientul e cel care asigură triajul. Cel de faţă îi face rău. Îl face să sufere. Nu ştie de ce.

Mai întâi se gândeşte că mereu ajunge prea târziu. Din cauza asta a murit Irene, fiindcă i-a lipsit reflexul potrivit, fiindcă s-a încăpăţânat, a ajuns prea târziu, iar ea era moartă. Dar de acum gata, ştie că nu despre aşa ceva este vorba, că istoria nu se repetă stupid, că nici o altă moartă nu poate lua locul lui Irene. În primul rând, fiindcă Irene era nevinovată, pe când aici, în nici un caz nu poate fi vorba despre nevinovăţie.

Cu toate acestea, nu îşi poate alunga îngrijorarea. Şi nu îşi poate explica starea în care se găseşte.

Simte, ştie că este ceva ce nu a înţeles. Poate chiar de la început. Fata asta cu siguranţă a luat nişte secrete cu ea. Camille s-ar bucura să se poată apropia, să o privească de la o distanţă mai mică, să se aplece spre cadavru, să înţeleagă.

A alergat după fată cât era vie, o vede acum moartă şi tot nu ştie nimic despre ea. Câţi ani să aibă? De unde o fi venind?

Şi, în definitiv, cum o cheamă cu adevărat?

Mai aproape de el, pe scaun, e geanta. Îşi scoate mănuşile de cauciuc din buzunar şi le trage pe mâini. Ia geanta, o deschide, e o geantă obişnuită, cu tot ce poate pune o fată în ea. Incredibil. Găseşte cartea de identitate.

Treizeci de ani. Morţii nu seamănă niciodată cu fiinţele vii care au fost. Se uită la fotografia oficială, apoi la tânăra moartă, întinsă în pat. Nici unul dintre cele două chipuri nu seamănă cu nenumăratele portrete pe care le-a desenat în cursul ultimelor săptămâni, având încredere în portretul-robot. Dintr-odată, faţa acestei femei rămâne de nepătruns. Care să fie cea bună? Cea datată, din cartea de identitate? Poate să fi avut douăzeci de ani, coafura e demodată, nu zâmbeşte şi se uită în gol. Sau portretul-robot al criminalei în serie, rece, fix, greu de ameninţări şi

multiplicat în mii de exemplare? Ori cel adevărat să fie acesta, lipsit de viaţă, al tinerei moarte şi întinse în faţa lui, al cărei corp, ca detaşat de fiinţa fetei, e locuit de dureri imposibil de exprimat?

Camille îi găseşte o ciudată asemănare cu tabloul *Victima* al lui Fernand Pelez, remarcând efectul stupefiant al morţii, atunci când se abate asupra omului.

Fascinat de figura moartei, Camille uită că nu ştie cum o cheamă. Mai priveşte o dată cartea de identitate.

Alex Prevost.

Camille repetă numele.

Alex.

Aşadar, gata cu Laura, cu Nathalie, cu Lea, cu Emma.

Alex e.

În sfârşit, e... Era.

Partea a III-a

51

Judecătorul Vidard este foarte mulţumit. Sinuciderea criminalei este rezultatul logic al analizei făcute de el, al abilităţii şi încăpăţânării de care dă dovadă. Ca orice om vanitos şi judecătorul atribuie talentului personal ceea ce, în realitate, se datorează norocului şi circumstanţelor. Exact invers decât Camille, e-n al nouălea cer. Calm, însă. Şi cu cât e mai rezervat, cu atât îl simţi mai plin de sentimentul victoriei. Camille i-o citeşte pe buze, în poziţia corpului, în felul concentrat în care îşi pune echipamentul de protecţie. E ridicol cu boneta de chirurg şi cizmele albastre.

S-ar fi putut mulţumi să privească totul de pe coridor, fiindcă tehnicienii de la Criminalistică au trecut deja la treabă, dar nu, nici vorbă, o criminală în serie în vârstă de treizeci de ani, mai ales moartă, e ca un trofeu de vânătoare, trebuie observată de aproape. Şi e satisfăcut. Intrând în cameră, arată ca un împărat roman. Apropiindu-se de pat, buzele i se mişcă uşor, iar când iese, expresia lui vrea să însemne: caz clasat. Îi face semn lui Camille, arătând în acelaşi timp către cei de la Criminalistică:

— Concluziile îmi trebuie cât de repede, mă-nţelegeţi…

Adică, vrea să comunice. Rapid. Camille e de acord. Rapid.

— Trebuie să facem lumină în problema asta, nu-i aşa? adaugă judecătorul.

— Bineînţeles, confirmă Camille, cât mai multă lumină.

Judecătorul se pregăteşte să plece. Camille aude cartuşul intrând pe ţeavă.

— Chiar era timpul să se termine povestea asta, completează judecătorul. Pentru toată lumea.

— Vreţi să spuneţi şi pentru mine?

— Ca să spun lucrurilor pe nume, da.

Îşi scoate echipamentul de protecţie. Boneta şi cizmele nu sunt conforme cu greutatea imperială a cuvintelor sale.

— Domnule comandant Verhoeven, în cazul de faţă v-a lipsit, în primul rând, luciditatea. Aţi rămas în urma evenimentelor. Vă daţi seama că nici măcar aflarea identităţii victimei nu vi se datorează dumneavoastră, ci ei. Aţi fost salvat de gong, dar eraţi atât de departe de rezolvare încât, fără acest… „incident” fericit (aici arată către cameră), nu sunt sigur că vi s-ar mai fi lăsat cazul. Consider că nu aţi fost la…

— La înălţime? propune Camille. Ba da, ba da, domnule judecător, spuneţi-o, doar aveţi cuvântul pe buze.

Uluit, judecătorul face câţiva paşi pe coridor.

— Fiindcă vi se potriveşte ca stil, începe Camille. Nu aveţi nici destul curaj pentru a spune ce gândiţi, nici suficientă sinceritate pentru a gândi ceea ce spuneţi.

— Atunci, chiar am să vă spun ceea ce gândesc în forul meu interior…

— Tremur…

— Cred că nu mai sunteţi făcut pentru cazurile grele.

Face o pauză pentru a sublinia faptul că gândeşte, că, om inteligent fiind şi conştient de importanţa funcţiei, nu lasă prea uşor să-i scape cuvintele din gură.

— Reluarea activităţii nu este prea concludentă, domnule comandant. Poate că ar trebui să vă mai luaţi puţină distanţă…

52

Toate obiectele trec mai întâi pe la laborator. Apoi sunt lăsate temporar în biroul lui Camille. N-ai fi zis, la prima vedere, dar ocupă ceva spaţiu. Au fost aduse două mese pe care Armand le-a acoperit cu nişte pânze, apoi au împins biroul, cuierul, scaunele, fotoliile, după care au fost etalate toate lucrurile fetei. E greu să ai în faţă atâtea obiecte infantile şi să te gândeşti că au aparţinut unei femei de treizeci de ani – lasă impresia că persoana n-a apucat să se maturizeze. La ce bun să păstrezi atâta vreme o baretă ieftină, roz, cu strasuri, complet uzată şi un bilet de cinematograf?

Toate lucrurile au fost luate de la hotel, cu patru zile în urmă.

După ce a ieşit din camera moartei, Camille a coborât la parter, unde Armand lua depoziţia recepţionerului, un tânăr cu părul dat într-o parte cu gel, de parcă tocmai îi trăsese cineva o palmă. Din motive care păreau strict practice, Armand s-a instalat în restaurantul în care clienţii luau micul dejun, spunând:

— Permiteţi?

Fără a mai aştepta răspuns şi-a turnat o cană de cafea, aşezând-o alături de patru cornuri, un pahar cu suc de portocale, o farfurie cu cereale, un ou tare, două felii de jambon şi câteva triunghiuri de brânză topită. A pus întrebările în timp ce mânca şi asculta atent răspunsurile, dovadă că, fie şi cu gura plină, a intervenit rectificând:

— Adineauri aţi spus ora douăzeci şi două şi treizeci.

— Da, a recunoscut recepţionerul îngrozit de apetitul poliţistului atât de slab, dar, ştiţi, dacă e vorba de cinci minute, niciodată nu poţi să…

Armand a făcut semn că înţelege. La încheierea interogatoriului, a cerut:

— N-aveţi vreo cutie sau ceva de genul ăsta?

Fără să mai fi aşteptat răspunsul a întins trei şervete pe masă, vărsase panerul cu cornuleţe şi a strâns cele patru colţuri într-un nod frumos, ca un soi de bocceluţă pentru cadouri. Pe urmă explicase recepţionerului îngrijorat:

— E pentru prânz… Cu tot cazul ăsta, nu ştii dacă mai ai timp să mănânci ceva.

Era şapte şi jumătate dimineaţa.

Camille a intrat într-o sală de conferinţe pe care Louis a

rechiziţionat-o în vederea interogatoriilor. În faţa lui era acum menajera care o descoperise pe Alex, o femeie de cincizeci de ani cu chipul palid şi obosită de muncă. Face curat după cină, se duce acasă, însă, uneori, din lipsă de personal, trebuie să se întoarcă dimineaţa, încă de la ora şase, pentru primul schimb. E greoaie, iar spatele îi e deformat.

În mod normal nu intră în camere decât pe la sfârşitul dimineţii şi asta doar după ce a bătut îndelung şi a ascultat la uşă, fiindcă a mai văzut nişte scene... Ar putea povesti multe, dar prezenţa poliţistului scund, care a intrat şi se uită la ea o cam îngheaţă. Bărbatul nu spune nimic, nici nu se mişcă din loc, cu mâinile în buzunarele paltonului pe care nu şi l-a scos de când a sosit. Tare friguros trebuie să mai fie, dacă nu cumva o fi fiind bolnav. Atâta că în dimineaţa aceasta s-a înşelat. Pe hârtia care i s-a înmânat era notat că la 317 clientul a părăsit hotelul, deci i s-a dat verde la curăţenie.

— Era scris urât. Şi am citit 314, explică.

E destul de vehementă, nu vrea să se interpreteze că toată povestea e din vina ei.

— Dacă ar fi fost scris corect, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

Pentru a o linişti, Louis îşi aşază mâna cu unghiile îngrijite pe braţul femeii şi închide ochii. Chiar are uneori un aer de cardinal. Iată de ce, pentru întâia oară de la intrarea neanunţată în camera 314, menajera pricepe că, dincolo de regretabila confuzie, pe care nu mai termină să o întoarcă pe toate părţile, problema este tânăra de treizeci de ani care s-a omorât.

— Mi-am dat seama imediat că e moartă.

Tace, îşi caută cuvintele, doar a mai văzut cadavre în viaţa ei. Numai că nu contează, de fiecare dată e ceva neaşteptat, ceva ce te-ntoarce pe dos.

— A fost o lovitură, ce să mai vorbim!

Revede tabloul şi îşi duce mâna la gură. Louis îi arată că înţelege senzaţia, păstrând tăcerea, Camille nu zice nici el nimic, privind-o şi aşteptând.

— O fată aşa frumoasă... Care părea atât de plină de viaţă...

— Vi s-a părut plină de viaţă?

Întrebarea vine din parte lui Camille.

— Ei, evident, nu în cameră... Nu asta am vrut să spun.

Şi, cum cei doi bărbaţi nu reacţionează, menajera completează, vrea să fie totul în ordine, în definitiv vrea să fie de ajutor. Din cauza poveştii cu numărul camerei, nu reuşeşte să

scape de gândul că, până la urmă, tot i se va reproşa ceva. Şi ţine să se apere.

— Când am văzut-o, în seara de dinainte, părea plină de viaţă! Asta am vrut să spun! Mergea aşa, hotărâtă, nu ştiu cum să vă explic!

Se enervează. Louis intervine, calm:

— Prin urmare, aţi văzut-o în seara de dinainte?

— Îhâm, pe stradă, acolo-n faţă! Ieşise cu nişte saci menajeri.

Nu termină bine ce are de spus că ambii bărbaţi au şi dispărut. Îi vede alergând către ieşire.

Camille îl agaţă în trecere pe Armand şi încă trei agenţi şi acum gonesc toţi spre uşa hotelului. Şi la dreapta şi la stânga, la vreo cincizeci de metri, maşini de gunoi înghit conţinutul pubelelor pe care nişte muncitori le ridică grăbiţi, poliţiştii urlă, însă de la depărtare nimeni nu pricepe ce vor. Camille fuge în susul străzii alături de Armand, gesticulând, Louis în jos, se flutură legitimaţiile, agenţii suflă cât pot în fluiere, iar măturătorii încremenesc fiecare în poziţia în care e prins. Poliţiştii ajung lângă ei cu sufletul la gură. Gabori care să aresteze pubele n-au mai văzut în viaţa lor.

Femeia de serviciu, emoţionată, este condusă ca o celebritate în devenire, înconjurată de reporteri şi de admiratori. Arată locul unde se afla aseară, când s-a întâlnit cu tânăra aceea.

— Veneam cu scuterul din partea aia. Şi-am văzut-o aici. Cam pe-aici…! Nu mai ştiu chiar exact.

Sunt rostogolite vreo douăzeci de pubele până în parcarea hotelului. Pe patron îl apucă pandaliile.

— N-aveţi dreptul… începe el.

Camille îl întrerupe:

— Ce n-am dreptul?…

Patronul renunţă, chiar că e o zi împuţită, de parcă nu ar fi ajuns sinuciderea, acum mai sunt golite şi pubelele în parcare.

Armand descoperă cei trei saci menajeri.

Chestie de fler. De experienţă.

53

Duminică dimineaţă, Camille îi deschide fereastra lui Doudouche ca să se poată uita spre piaţă, fiindcă îi place la nebunie chestia asta. Imediat ce termină micul dejun, înainte de ora opt şi după o noapte în care a dormit foarte prost, intră într-una din acele perioade lungi, obişnuite de ezitare, în care toate soluţiile par greşite, în care a face ori a nu face un lucru pare la fel de lipsit de importanţă. Groaznic este, în aceste incertitudini, faptul de a cunoaşte, în sinea lui, soluţia pentru care va opta. A se preface că îşi pune întrebări, că ezită, nu este decât o formă de a acoperi o decizie discutabilă, dar, aparent, raţională.

E ziua în care se vând la licitaţie operele mamei sale. A declarat că nu va da pe acolo. Acum, e sigur.

E de parcă licitaţia ar fi trecut, iar Camille s-ar fi proiectat în viitor. Reflectează la produsele scoase la vânzare. Şi la ideea de a nu păstra banii, ci de a-i dona. Până acum a refuzat să se întrebe la cât se va ridica suma. Chiar dacă nu îşi doreşte să socotească, mintea i-a aliniat cifrele, e ceva mai puternic decât el. N-o să fie niciodată la fel de bogat ca Louis, dar, oricum. Suma se va ridica pe undeva, pe la o sută cincizeci de mii de euro, după părerea lui. Poate chiar mai mult, pe la vreo două sute. Îi e ciudă că face asemenea calcule, însă cine nu s-ar comporta la fel? La moartea lui Irene, compania de asigurări i-a plătit apartamentul pe care îl cumpăraseră împreună şi pe care l-a vândut imediat după aceea. Cu ceea ce a obţinut l-a cumpărat pe cel de acum, adăugând şi un mic împrumut pe care l-ar fi putut rambursa din vânzarea tablourilor mamei lui. Genul acesta de calcule e cea dintâi fisură în cele mai bune hotărâri. La început o să îşi spună: măcar îmi pot plăti datoriile, iar de donat, voi dona ce rămâne. Pe urmă: îmi voi plăti datoriile şi îmi voi schimba maşina, iar de donat, voi dona ce rămâne. Aşa arată mecanismul. Până când nu mai rămâne nimic. Şi va sfârşi prin a expedia două sute de euro în beneficiul cercetărilor privind cancerul.

Haide, zice Camille scuturându-se, concentrează-te asupra esenţialului.

O lasă singură pe Doudouche pe la ora zece, trece prin piaţă şi, cum e răcoare şi plăcut, porneşte pe jos spre serviciu. Merge cât de repede poate, cât îl ajută picioarele lui scurte. Apoi,

renunţând la încăpăţânare, coboară la metrou.

Deşi e duminică, Louis l-a anunţat că va veni şi el la brigadă pe la unu.

Încă de la sosire, Camille e într-o conversaţie tăcută cu obiectele aliniate pe masa cea mare. Ai zice că se află în faţa tarabei unei fetiţe în zi de târg de vechituri.

În seara zilei în care a fost descoperită, după ce fratele ei s-a dus la Institutul medico-legal ca să identifice cadavrul, doamna Prevost, mama fetei, a fost rugată să le vorbească despre obiectele pe care le recunoştea.

Era o femeie destul de scundă, energică, cu faţă colţuroasă, care îşi purta firesc părul alb şi hainele cam uzate. Totul, la ea, anunţa acelaşi mesaj: suntem o familie modestă. Nu acceptase nici să îşi scoată paltonul, nici să lase geanta pe masă, fiindcă, pur şi simplu, se grăbea să plece.

— A şi avut multe de înghiţit dintr-odată, spusese Armand, care o şi întâmpinase. Fata dumneavoastră s-a sinucis azi-noapte, după ce a omorât pe puţin zece persoane, e un anunţ care te cam dezarmează, e de înţeles.

Camille stătuse îndelung de vorbă cu ea, pe coridor, ca să o pregătească pentru încercarea dificilă, aceea de a se afla în faţa atâtor lucruri personale ale fetei ei, care fusese, pe rând, copilă, adolescentă, tânără, genul acela de lucruri fără prea mare valoare, dar care îţi fac un rău infinit în ziua în care îţi moare copilul. Doamna Prevost era stăpână pe ea, nu plângea, spusese că înţelege despre ce e vorba, dar când ajunsese în faţa mesei cu amintiri, se prăbuşise, i se adusese un scaun. Astfel de momente sunt penibile pentru spectatori, care trec de pe un picior pe altul, condamnaţi la răbdare, la inactivitate. Doamna Prevost nu îşi lăsase geanta din mână, de parcă ar fi fost într-o vizită grăbită, rămăsese aşezată, arătând spre unele obiecte, dintre care multe nu îi erau cunoscute ori nu îşi amintea să le fi văzut. Perplexă, nesigură, ai fi zis că se găseşte în faţa portretului chinezesc al fetei ei şi, prin urmare, nu o putea recunoaşte. Pentru ea era de parcă nu ar fi văzut decât piesele disparate ale unui puzzle. Să-şi vadă fiica dispărută redusă la grămada aia de fleacuri i se părea nedrept, emoţia cedase locul indignării, făcând-o să întoarcă ochii în toate părţile:

— De ce să fi păstrat toate prostiile astea? Sunteţi siguri că ale ei au fost?

Camille desface braţele. Trece reacţia în categoria metodelor defensive în faţa situaţiilor violente, deseori oamenii în stare de şoc dovedesc o anumită doză de brutalitate.

— Uitaţi, continuă femeia, da, ăsta chiar e al ei.

Arată spre micul cap de negru din lemn. Dă să-i spună povestea, însă renunţă. Pe urmă, paginile din romane.

— Citea mult. Tot timpul.

Când, în sfârşit, apare Louis, e deja ora două. Începe cu foile de carte. *Mâine, în bătălie, să te gândeşti la mine. Ana Karenina.* Pasaje subliniate cu cerneală violet. *Middlemarch* al lui George Eliot, apoi *Doctor Jivago.* Louis le citise pe toate. *Aurelian, Casa Buddenbrook.* Se vorbise despre operele complete ale lui Marguerite Duras, dar în teancul de foi nu există decât una sau două din *Durerea.* Louis nu face nici o legătură între titluri, e mult romantism în toată povestea, după cum se aşteptau, căci tinerele sentimentale şi mari asasine sunt fiinţe cu inima fragilă.

Se duc la masă, în timpul căreia Camille primeşte un telefon de la prietenul mamei sale, care a organizat licitaţia de dimineaţă. Nu au prea mare lucru să îşi spună, Camille îi mai mulţumeşte o dată, nu ştie ce altceva să facă. Se interesează discret de bani. Poţi ghici că, de cealaltă parte, prietenul spune că vor discuta mai târziu subiectul, că, înainte de orice, a făcut-o pentru Maud. Camille tace, convin să se vadă cât de curând, ştiind că nu o vor face niciodată. Poliţistul închide. Două sute optzeci de mii de euro. Licitaţia a depăşit toate aşteptările. Până şi micul autoportret, operă lipsită de importanţă, a ajuns la optsprezece mii de euro.

Louis nu se miră. Cunoaşte mersul pieţei, cotaţiile, are experienţă în domeniu.

Două sute optzeci de mii. Camille nu îşi mai revine. Ar vrea să facă un calcul, să vadă câte salarii de-ale lui înseamnă. Multe. Nu se simte deloc în largul lui, are senzaţia că i s-au îngreunat buzunarele, însă, de fapt, greutatea îi apasă pe umeri. Care i se apleacă uşor.

— Am făcut o prostie să vând totul.

— Nu neapărat, răspunde Louis, circumspect.

Camille rămâne totuşi la părerea lui.

54

Perfect bărbierit, cu faţa dreptunghiulară, hotărâtă, cu privirea vioaie şi gura expresivă, cărnoasă, lacomă. Stă drept, cu ceva milităros în atitudine, contrazis doar de părul negru, ondulat, dat pe spate. Cureaua cu cataramă argintată subliniază volumul pântecelui, care se vrea proporţional cu poziţia socială, rezultat al meselor de afaceri, sau al căsătoriei, sau al stresului, sau al tuturor la un loc. Pare trecut de patruzeci de ani, dar nu are decât treizeci şi şapte. Mai bine de un metru optzeci şi umeri largi. Thomas nu e gras, dar e masiv şi, totuşi, ai zice că e un adolescent.

Camille l-a văzut deja la Institutul Medico-legal, când a venit pentru recunoaşterea cadavrului. S-a aplecat atent, îndurerat, deasupra mesei de aluminiu. Nu spusese nimic, doar făcuse un semn din cap, da, ea e, după care cearşaful fusese tras peste corp.

Nu îşi vorbiseră în ziua aceea. E greu să prezinţi condoleanţe când defuncta este o criminală în serie care a răvăşit vieţile câtorva familii. N-ar fi ştiut ce să zică, dar, din fericire, nu asta este treaba poliţiei.

Pe coridor, la întoarcere, Camille rămăsese tăcut. Louis spusese:

— Când l-am cunoscut, parcă avea mai mult simţ al umorului…

Aşa era, îşi amintise Camille, Louis îl întâlnise cel dintâi, în timpul anchetei despre moartea fiului lui Trarieux.

E luni după-amiază, ora cinci. Louis, în costum Brioni, cămaşă Ralph Lauren şi pantofi Forzieri, e aşezat la birou. Armand stă alături, cu ciorapii făcuţi armonică deasupra încălţărilor.

Camille e pe un scaun din fundul încăperii, aplecat peste un bloc de desen, de parcă nu l-ar interesa despre ce este vorba. Până una-alta, schiţează din memorie portretul lui Guadalupe Victoria, primul preşedinte al Mexicului, al cărui chip l-a văzut pe nişte monede de acolo.

— Când ni se va da corpul?

— În curând, răspunde Louis. Foarte curând.

— Au trecut deja patru zile…

— Ştiu, ştiu, întotdeauna lucrurile stau în felul acesta.

Obiectiv vorbind, în acest gen de practică, Louis atinge

perfecţiunea. Trebuie să fi învăţat foarte devreme inimitabila expresie compătimitoare, moştenire de familie, de castă. Încă de dimineaţă, Camille l-a desenat pe post de Sfântul Marcu uitându-se la dogele Veneţiei.

Louis îşi trage în faţă carnetul şi dosarul, cu aerul că doreşte să încheie cât mai rapid nişte formalităţi penibile.

— Aşadar, sunteţi Thomas Vasseur, născut la 16 decembrie 1969.

— Cred că este trecut şi în dosar.

Nu agresiv, dar autoritar. Agasat.

— Ah, da, da! îl asigură Louis cu o sinceritate debordantă. Doream doar să verificăm dacă este totul în ordine. Ca să închidem odată dosarul, nu pentru altceva. După câte ştim, sora dumneavoastră a ucis şase persoane, cinci bărbaţi şi o femeie. Moartea ei ne împiedică să reconstituim evenimentele. Dar tot trebuie să spunem ceva familiilor, sper că înţelegeţi. Ca să nu mai vorbim despre judecător.

Ia te uită, îşi zice Camille, a apărut şi judecătorul în discuţie. Ăla care ardea de dorinţa de a comunica, drept pentru care obţinuse aprobarea superiorilor ierarhici, ca să vezi cum îi ardea pe toţi dorul de comunicare!... N-o fi vreo glorie sinuciderea unei criminale în serie, e mai puţin decât dacă ar fi fost arestată, însă din punctul de vedere al siguranţei publice, al liniştii cetăţenilor, al păcii comunităţii şi al altor frecţii de acelaşi gen, ar trebui să profite de ocazie. Asasina e moartă. E cam ca atunci când, în Evul Mediu, se anunţa că fusese omorât lupul: nu se schimbă faţa lumii, dar e ceva liniştitor, dând senzaţia că există o justiţie supremă care ne apără. Prin urmare, justiţia supremă poate de-acum să se lăfăie. Vidard s-a predat jurnaliştilor parcă împotriva propriei voinţe şi, conform spuselor lui, criminala fusese urmărită de poliţie pas cu pas, aşa că nu a mai avut alte variante decât fie să se predea, fie să moară. Camille şi Louis văzuseră pe ecranul televizorului de la bistrou. Louis era resemnat, Camille râdea în sine. După clipa de glorie, judecătorul se potolise. Perorase el în faţa microfoanelor, dar, de acum, sarcina de a încheia socotelile le revenea doar poliţiştilor.

Aşadar, problema este informarea familiilor victimelor. Thomas Vasseur aprobă din cap, dar îşi păstrează mina iritată.

Louis se adânceşte câteva clipe în studierea dosarului, apoi ridică fruntea, aranjându-şi şuviţa cu mâna stângă:

— Prin urmare: născut pe 16 decembrie 1969?

— Da.

— Sunteţi director de vânzări la o firmă de închirieri de jocuri?

— Exact: jocuri pentru cazinouri, berării, baruri de noapte. Închiriem aparate în întreaga Franţă.

— Sunteţi căsătorit şi aveţi trei copii.

— Asta este, ştiţi totul.

Louis îşi notează cu scrupulozitate. Apoi ridică iarăşi privirea:

— Deci… aveţi cu şapte ani mai mult decât Alex.

De această dată, Thomas Vasseur aprobă fără alte fasoane.

— Alex nu şi-a cunoscut tatăl, adaugă Louis.

— Nu. Tata a murit destul de tânăr. Mama a rămas gravidă cu Alex mult mai târziu, dar nu a dorit să îşi refacă viaţa cu acel bărbat. Care, de altfel, a şi dispărut.

— În consecinţă, i-aţi ţinut loc şi de tată.

— Da, am avut grijă de ea. Şi nu de puţine ori, fiindcă într-adevăr avea nevoie de ajutor.

Louis nu intervine. Tăcerea durează destul de multă vreme. Vasseur continuă, până la urmă:

— Alex e, vreau să zic, era deosebit de instabilă.

— Da, îl întrerupe Louis, instabilă, exact aşa ne-a spus şi mama dumneavoastră.

Se încruntă uşor.

— Însă nu am găsit nici o referire la vreo internare ori la vreun tratament psihiatric.

— Alex nu era nebună! Era doar instabilă!

— Lipsa tatălui…

— Era vorba mai ales de caracter. Când era mică nu reuşea să îşi facă prietene, era închisă, solitară, nu prea vorbea. Şi exista şi o anume incoerenţă în idei…

Louis face semn că înţelege. Şi cum nimeni nu zice nimic, încearcă o soluţie:

— Cazul ar trebui totuşi încadrat cumva…

E greu de zis dacă este vorba despre o întrebare, o afirmaţie sau un comentariu. Thomas Vasseur alege să aştepte întrebarea.

— Corect, răspunde până la urmă.

— Mă gândesc că mama dumneavoastră nu i-ar fi putut fi de ajuns.

— Sigur, o mamă nu-l înlocuieşte cu totul pe tată.

— Alex vorbea despre acesta? Vreau să zic, punea întrebări despre el? Cerea să îl vadă?

— Nu. Avea tot ce îi trebuia acasă.

— Adică pe dumneavoastră şi pe mama dumneavoastră.
— Pe mama şi pe mine.
— Dragostea şi autoritatea.
— Dacă vreţi…

Comisarul-şef Le Guen are grijă de judecătorul Vidard, poziţionându-se ca un paravan între Camille şi el, fiindcă are tot ce îi trebuie pentru această misiune: şi alura şi nepăsarea şi răbdarea. Poate să creadă ce vrea despre judecător, poate că e un ins neplăcut, dar Camille chiar că a devenit plictisitor cu atitudinea lui. De mai multe zile, de la sinuciderea fetei, se aud tot felul de bârfe. Verhoeven nu mai e ce a fost, e groaznic pe teren, nu prea-şi mai găseşte locul în anchetele de anvergură. Toată lumea vorbeşte despre fata care a luat gâtul la vreo şase persoane în doar doi ani, ca să nu mai vorbim despre cum o făcuse, cazul sărea în ochi şi, trebuiau s-o recunoască, Camille lăsase impresia de a fi fost mereu cu un pas în urma faptelor. Până la sfârşit.

Le Guen citeşte concluziile ultimului raport al lui Camille. Se văzuseră cu un ceas mai devreme. Îl întrebase:

— Camille, eşti sigur de ceea ce vrei să faci?
— Absolut.

Le Guen clătinase din cap.

— Dacă zici…
— Dacă preferi, pot să mă duc eu să…
— Nu, nu, nu, îl întrerupsese Le Guen, lasă-mă pe mine! Mă voi vedea cu judecătorul, îi voi explica şi pe urmă te ţin la curent.

Camille ridicase mâinile în semn că se preda.

— Totuşi, Camille, ce ai tu cu judecătorii? Mereu intri în conflict cu ei, de cum îi vezi şi fără pauze! S-ar spune că e ceva mai puternic decât tine.
— Pe judecători să-i întrebi!

În spatele întrebării comisarului-şef e totuşi o aluzie supărătoare: nu cumva din cauza înălţimii, Camille are tendinţa de a se opune autorităţii?

— Aşadar, pe Pascal Trarieux l-aţi cunoscut în gimnaziu.

Nerăbdător, Thomas Vasseur suflă plictisit înspre tavan, ca şi când ar vrea să stingă o lumânare lipită acolo. Doreşte să se vadă că face tot ce poate ca să se stăpânească şi lasă să-i scape un „da” hotărât, genul de „da” care, în mod normal,

descurajează orice altă întrebare.

De această dată, Louis nu se mai retrage în spatele dosarului. Are un avantaj, doar el îl interogase cu o lună mai înainte.

— La data respectivă mi-aţi declarat şi vă citez: „Sigur, Pascal ne tot freca la icre cu gagica aia a lui, Nathalie…! Măcar o dată avea şi el una!”

— Şi…?

— Şi astăzi ştim că acea Nathalie era, de fapt, Alex, sora dumneavoastră.

— Oţi fi ştiind dumneavoastră astăzi, dar, la vremea aceea, nu avea cum să-mi dea prin cap aşa ceva…

Fiindcă Louis tace, Vasseur se simte obligat să mai dezvolte un pic ideea:

— Ştiţi, Pascal era un băiat foarte dificil. Cu fetele nu a stat bine niciodată. Ba chiar cred că mai mult gura era de el. Ne vorbea tot timpul despre Nathalie a lui, dar de prezentat nu ne prezenta pe nimeni. La drept vorbind, chiar râdeam de el. În orice caz, eu nu l-am prea luat în serios.

— Totuşi, dumneavoastră i-aţi prezentat-o prietenului Pascal pe Alex.

— Nu. Şi, în primul rând, nu eram prieteni!

— Aha. Atunci ce eraţi?

— Uitaţi, hai s-o zicem cinstit: Pascal era un nătărău, un ins cu un IQ maxim cât al unui arici de mare. Deci, cum să zic, era un fost coleg de gimnaziu, un amic din copilărie dacă vreţi, ne mai întâlneam pe ici, pe colo, dar atâta tot. Nu era „prietenul meu”.

Izbucneşte în râs, destul de tare, pentru a sublinia ridicolul ipotezei.

— Aha, deci îl mai întâlneaţi pe ici, pe colo…

— Din când în când îl mai întâlneam pe la cafenea, când mă opream să-mi salut cunoştinţele. Cunosc încă multă lume pe acolo. Sunt născut la Clichy, el, tot acolo şi am făcut şi şcoala împreună.

— La Clichy.

— Corect. Cum s-ar zice, eram amândoi din gaşca de la Clichy. Acum înţelegeţi?

— Perfect! Absolut perfect!

Louis rămâne iarăşi cu ochii în dosar, gânditor.

— Pascal şi Alex erau şi ei tot „din gaşca de la Clichy”.

— Nu, ei nu! Zău, chiar începeţi să mă enervaţi cu toate poveştile astea ale dumneavoastră despre Clichy! Dac-aveţi de

gând…

— Vă rog să vă calmaţi.

E vocea lui Camille. Cu tonul normal. De parc-ar fi un puşti trimis cu desenele lui în colţul biroului, ca să aibă o preocupare şi uitat acolo.

— Vi se pun nişte întrebări şi sunteţi rugat, pur şi simplu să răspundeţi la ele.

Thomas se întoarce, însă Camille nu ridică privirea, ci îşi vede în continuare de desenat. Adaugă, doar:

— Cam aşa merg lucrurile pe-aici.

Ridică în sfârşit ochii, întinde braţul cu foaia pentru a-şi studia desenul, aplecându-l uşor, apoi continuă, privindu-l ţintă pe Thomas pe deasupra hârtiei:

— Dacă o mai ţineţi aşa, vă ard scurt o acuză pentru ofensă adusă autorităţii publice.

Camille lasă desenul pe masă şi, chiar înainte de a se apleca din nou asupra lui, mai zice:

— Nu ştiu dacă am fost suficient de clar.

Louis lasă să se scurgă o clipă.

Pe Vasseur îl trec fiori reci pe şira spinării. Se uită când la Camille, când la Louis cu gura uşor întredeschisă. Atmosfera aminteşte de acele seri de vară în care, pe nepusă masă, te trezeşti că vine furtuna, pe care nimeni nu a observat-o sosind, dar, dintr-odată, realizezi că ai ieşit fără umbrelă, cerul s-a făcut negru şi eşti departe de casă. Vasseur pare că vrea să-şi ridice gulerul hainei.

— Deci? reia Louis.

— Deci, ce? răspunde Vasseur, dezorientat.

— Alex şi Pascal Trarieux erau şi ei „din gaşca de la Clichy”?

Louis pronunţă cuvintele cu o incredibilă corectitudine. Chiar şi în situaţiile cele mai încordate. Făcând toate legăturile intervocalice presupuse de o franceză perfectă. Fără a se opri din desenat, Camille dă uşor din cap, cu admiraţie, e pur şi simplu incredibil gagiul ăsta.

— Nu, Alex nu a copilărit la Clichy, explică Vasseur. Ne-am mutat pe când avea, nici nu mai ştiu bine, patru sau cinci ani.

— Şi-atunci, cum de s-a întâlnit cu Pascal Trarieux?

— Habar n-am.

Tăcere.

— Prin urmare, sora l-a întâlnit pe „amicul” dumneavoastră Pascal Trarieux absolut din întâmplare…

— Aşa s-ar părea.

— Şi s-a prezentat ca Nathalie. După care l-a omorât la Champigny-sur-Marne cu coada hârleţului. Fără nici o legătură cu dumneavoastră.

— Ce vreţi să spuneţi? Doar Alex l-a omorât, nu eu!

Se enervează, vocea îi devine ascuţită, pe urmă se opreşte la fel de neaşteptat cum a şi început. Rece, adaugă:

— În primul rând, de ce mă interogaţi? Aveţi ceva împotriva mea?

— Nu! se grăbeşte Louis să îl liniştească. Veţi înţelege pe parcurs. După dispariţia lui Pascal, tatăl acestuia, Jean-Pierre Trarieux, a început să vă caute sora. Ştim că a găsit-o, că a răpit-o de undeva, destul de departe de casă, că a sechestrat-o, a torturat-o şi că, fără îndoială, îşi propusese să o omoare. Sora dumneavoastră a reuşit ca prin minune să scape, iar restul se cunoaşte. Or, exact acest lucru ne interesează. Oricum, e o ciudăţenie că ieşea cu un băiat folosindu-se de un nume fals. Ce avea de ascuns? Dar, la fel de ciudat e cum de a reuşit Jean-Pierre Trarieux să o găsească…

— Nu ştiu…

— Ei bine, avem o ipoteză.

O asemenea propoziţie, spusă de Camille, ar fi fost de mare efect, planând ca o ameninţare, ca o acuză, mustind de subînţelesuri. Din partea lui Louis, pare o simplă informaţie. Deciseseră această strategie. Avantajul cu Louis, datorită atitudinii sale de soldat englez, este că lucrul decis îl execută întocmai. Nimic nu îl poate nici distrage, nici opri.

— Aveţi o ipoteză, repetă Vasseur. Pot să ştiu şi eu care ar fi?

— Domnul Trarieux a vizitat toate cunoştinţele posibile ale fiului său pe care le-a putut descoperi. Le-a arătat o fotografie de proastă calitate în care se putea vedea Pascal însoţit de Nathalie. În sfârşit, de Alex. Dar, dintre toţi cei la care s-a interesat, numai dumneavoastră v-aţi fi putut recunoaşte sora. Şi credem că exact aşa s-a şi întâmplat. Şi că i-aţi dat adresa ei.

Nici o reacţie.

— Or, spuse mai departe Louis, ţinând cont de starea de agitaţie a domnului Trarieux şi de atitudinea sa evident violentă, totul ar fi îndreptăţit o bătaie. Cel puţin.

Informaţia dă liniştită ocol încăperii.

— De ce aş fi făcut aşa ceva? întreabă Vasseur sincer intrigat.

— Asta am vrea să ştim şi noi, domnule Vasseur. Fiul lui,

Pascal, avea, după cum v-aţi exprimat, un IQ de arici de mare. Tatăl nu era nici el mai evoluat şi nu era nevoie să te uiţi prea mult la el pentru a-i pricepe intenţiile. Ar fi fost ca şi când v-aţi fi condamnat sora să ia o bătaie. Dar, de fapt, nu era greu de prevăzut că ar fi putut-o chiar ucide. Nu cumva asta vă şi doreaţi, domnule Vasseur? Adică, să vă omoare sora? Să o elimine pe Alex?

— Aveţi dovezi?

— Poftim?

Tot vocea lui Camille. Strigătul începuse ca o exclamaţie de bucurie şi se încheiase ca un râs admirativ:

— Ha, ha, ha! Mor după chestia asta!

Vasseur se întoarce.

— Când un martor întreabă dacă există probe, reia Camille, înseamnă că nu contestă concluziile. Pur şi simplu, încearcă să se pună la adăpost.

— Aha!

Thomas Vasseur se hotărăşte. O face calm, punându-şi palmele pe birou. Îi lasă să îl privească fix, în timp ce zice:

— Puteţi să îmi explicaţi ce caut eu aici, vă rog?

Vocea e apăsată, iar întrebarea se încheie ca un ordin. Camille se ridică. Gata cu desenul, gata cu şmecheriile, gata cu dovezile. Înaintează şi se proţăpeşte în faţa lui Thomas Vasseur.

— Pe Alex, la câţi ani aţi violat-o?

Thomas ridică ochii.

— Aha, deci asta era?

Zâmbeşte.

— Nu o puteaţi spune mai devreme?

În copilărie, Alex îşi ţinea jurnalul cu intermitenţe. Câteva rânduri, apoi, multă vreme, nimic. Nici măcar pe acelaşi caiet nu scria de fiecare dată. Se găseşte câte ceva aproape peste tot, în lucrurile pe care le aruncase la gunoi, ba într-un maculator din care nu acoperise decât primele şase pagini, ba într-un caiet cu copertele tari, pe care se putea vedea un cal în galop, sub soarele asfinţind.

Scris copilăresc.

Camille citeşte fără grabă: *Thomas vine în camera mea. Aproape în fiecare seară. Mama ştie.*

Thomas se ridică.

— Bun. Acum, domnilor, dacă îmi permiteţi…

Face câţiva paşi.

— Nu cred că lucrurile vor continua aşa, zice Camille.

Thomas se întoarce:

— Da? Şi atunci, după părerea dumneavoastră, cum vor continua?

— După părerea mea, vă veţi aşeza la loc şi ne veţi răspunde la întrebări.

— În legătură cu ce subiect?

— În legătură cu relaţiile sexuale dintre dumneavoastră şi sora dumneavoastră.

Vasseur se uită când la Louis, când la Camille, prefăcându-se alarmat:

— De ce, a depus vreo plângere?

Acum într-adevăr pare să-i ardă de glume.

— Chiar sunteţi amuzanţi. Ei bine, n-am de gând să vă fac confidenţe, n-o să aveţi bucuria asta.

Îşi încrucişează braţele şi lasă capul într-o parte, ca un artist care îşi caută inspiraţia. Reia cu blândeţe:

— Ca să vă spun drept, ţineam mult la Alex. Mult de tot. Enorm. Nici nu vă puteţi imagina ce fetiţă fermecătoare era. Cam slăbuţă, cam urâţică, dar minunată. O dulce. Fireşte, însă şi instabilă. Avea nevoie de multă autoritate, înţelegeţi? Şi de multă dragoste. Aşa se întâmplă deseori cu fetiţele.

Se întoarce spre Louis şi îşi desface braţele, cu palmele deschise în aer, zâmbind:

— Cum spuneaţi, i-am fost puţin şi tată!

După care îşi încrucişează iarăşi, satisfăcut, braţele:

— Deci, domnilor, chiar a depus Alex plângere pentru viol? Pot primi şi eu o copie?

55

După calculele făcute de Camille, punând cap la cap frânturile de text, Thomas începuse să „vină în camera ei” când Alex avea în jur de unsprezece ani. Iar el şaptesprezece. Pentru o asemenea concluzie emiseseră nu puţine ipoteze şi deducţii. Frate vitreg. Protector. Câtă violenţă în povestea asta, se gândeşte Camille. Şi mi se mai reproşează mie că aş fi brutal…

Revine la Alex. Au câteva fotografii din vremea aceea, însă nedatate, aşa că trebuie să fie atenţi le elementele de decor (maşini, haine) pentru a le putea situa în timp. Şi la dezvoltarea fizică a lui Alex. Care creşte de la o imagine la alta.

Camille s-a gândit iar şi iar la această poveste de familie. Mama, Carole Prevost, paramedic, se mărită cu Francois Vasseur, muncitor tipograf, în 1969. La douăzeci de ani. Îl naşte pe Thomas în acelaşi an. Tipograful moare în 1974. Puştiul are şase ani şi, fără îndoială, nu păstrează nici o amintire legată de tatăl lui. Alex se naşte în 1976.

Tată necunoscut.

„Nu merita”, spusese doamna Vasseur pe un ton care nu suporta contrazicerea, fără a-şi fi dat seama de enormitatea afirmaţiei.

Cam lipsită de simţul umorului. Pe de altă parte, a fi mama unei fete care are la activ şase crime nu te prea îndeamnă la glume. Camille nu voise să îi arate cele câteva fotografii găsite printre lucrurile lui Alex, aşa că le luase de pe masă. În schimb, îi ceruse altele. Şi obţinuse un teanc. Împreună cu Louis le pusese în ordine, notase locurile în care fuseseră făcute, anii, personajele pe care doamna Vasseur le indicase. Thomas nu le dăduse nici una, spunând că nu are.

În cele în care Alex e copil se poate vedea o fetiţă incredibil de slabă, cu faţa scobită. Pomeţii ies în relief, ochii sunt întunecaţi, iar gura mică e ţuguiată. Poza, evident, fără nici un chef. Se afla pe o plajă, se vedeau baloane, umbrele, soarele îi bătea din faţă. Eram la Lavandou, explică doamna Vasseur. Cei doi copii. Alex, zece ani, Thomas, şaptesprezece. Capul şi umerii băiatului sunt deasupra capului ei. Fata poartă un costum de baie din două piese, deşi de partea de sus, dacă nu ar fi fost cochetăria, s-ar fi putut lipsi. Încheieturile mâinilor sunt foarte subţiri. Iar picioarele, cam aduse spre înăuntru, îi sunt atât de slabe, încât

doar genunchii ies în evidenţă. Că pare bolnăvicioasă, suferindă, încă nu ar fi nimic, dacă trăsăturile nu i-ar fi de-a dreptul dizgraţioase. Ajunge să te uiţi la umerii ei. Pur şi simplu tulburător, ştiind ce a urmat.

Cam pe atunci începuse Thomas să vină în camera ei. Poate puţin mai înainte ori după, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Fiindcă nici fotografiile din perioada următoare nu erau mai încurajatoare. Iat-o pe Alex, să zicem, la treisprezece ani. Fotografie de grup, de familie. Alex în dreapta, mama la mijloc, Thomas în stânga. Terasa unui pavilion de pe la marginea oraşului. O aniversare. „Eram la fratele meu care a murit”, explică doamna Vasseur şi, spunând-o, îşi face repede cruce. Un simplu gest deschide uneori perspective nebănuite. În familia Prevost oamenii cred în Dumnezeu, ori credeau, în orice caz, îşi fac cruce. Ceea ce, după părerea lui Camille, nu anunţa nimic bun pentru cea mică. Alex a mai crescut puţin, nu mult, s-a mai deşirat, e la fel de slabă, disproporţionată, fata pare stângace, dar e în largul ei în propriul trup. Declanşând în ceilalţi dorinţa de a o proteja. În fotografie stă un pic în spatele celorlalţi. Pe spatele pozei, mult mai târziu, cu scris de adult, Alex notase: *Regina mamă.* La drept vorbind, doamna Vasseur nu prea are nimic regal în imagine, semănând mai degrabă a femeie de serviciu îmbrăcată în haine de sărbătoare, cu capul întors spre fiul ei pentru a-i zâmbi.

— Robert Praderie.

Armand a preluat interogatoriul. Notează răspunsurile cu un pix pe un carnet nou-nouţ. Doar e zi de sărbătoare la brigadă.

— Nu ştiu cine e. Vreuna dintre victimele lui Alex, nu?

— Exact, răspunde Armand. Şofer. Corpul i-a fost găsit într-o parcare pe autostrada de Est, în camion. Alex i-a înfipt o şurubelniţă într-un ochi, alta în gâtul pe care i-a turnat o jumătate de litru de acid sulfuric.

Thomas se gândeşte.

— Poate-o fi avut ceva cu el…

Armand nu zâmbeşte. E o caracteristică a lui, ai zice fie că nu înţelege ce i se spune, fie că îi este indiferent, dar, în realitate, este deosebit de concentrat.

— Da, fără îndoială, zice. Alex era cam nervoasă, după câte se pare.

— Fetele…

Subînţelegându-se: ei, ştiţi cum sunt fetele. Vasseur e genul care poate spune şi chestii obscene, căutând privirile complice ale celorlalţi. Dai de aşa ceva la bătrânii arătoşi, la impotenţi, la perverşi şi, în definitiv, adesea la bărbaţi.

— Deci, numele de Robert Praderie nu vă spune nimic special?

— Absolut nimic. Ar trebui?

Armand nu răspunde, ci răsfoieşte dosarul.

— Dar Gattegno, Bernard Gattegno?

— Îi veţi trece în revistă unul după altul?

— Nu sunt decât şase, o să meargă repede.

— Ce legătură aş putea avea eu cu toţi aceştia?

— Ei bine, legătura este că pe Bernard Gattegno îl cunoşteaţi.

— M-ar mira!

— Ba da, ia amintiţi-vă! Gattegno, proprietar de service la Etampes. Aţi cumpărat de la el o motocicletă în… (verifică în dosar) 1988.

Vasseur cade pe gânduri, apoi aprobă:

— Probabil. Dar a fost demult. În 1988 aveam nouăsprezece ani, cum aţi vrea să-mi mai amintesc?…

— Totuşi…

Armand răsfoieşte paginile din dosar una după alta.

— Asta era. Avem depoziţia unui prieten al domnului Gattegno, care îşi aminteşte foarte bine de dumneavoastră. Eraţi mare amator de motociclete pe vremea aceea, făceaţi plimbări, dădeaţi ture…

— Când?

— Prin 1988, 1989…

— Păi, dumneavoastră ţineţi minte toţi oamenii cu care v-aţi întâlnit în 1988?

— Nu, însă întrebarea nu mi se adresează mie, ci dumneavoastră.

Thomas Vasseur ia o mină obosită.

— Bun, să zicem că aşa e. Că mă plimbam cu motocicleta acum douăzeci de ani. Şi?

— Şi verigă cu verigă: nu îl cunoaşteţi pe domnul Praderie, dar îl cunoaşteţi pe domnul Gattegno, care îl cunoştea pe domnul Praderie…

— Arătaţi-mi două persoane care nu au nici un fel de legătură între ele.

Armand presimte că aici este vorba despre un soi de fineţe care îi scapă. Se întoarce către Louis.

— Mda, intervine acesta, cunoaştem teoria, care e tare seducătoare. Însă mă tem că ne cam îndepărtăm de subiect.

Domnişoara Toubiana are şaizeci şi şase de ani. Sănătoasă tun. Cuvântul „domnişoară” îl subliniază şi-l revendică. Pe Camille l-a primit alaltăieri. Tocmai ieşea de la piscina municipală, aşa că au stat de vorbă doar ei doi, în cafeneaua de acolo. În părul ud se vedeau destule fire albe. E genul de femeie care nu se supără că îmbătrâneşte, fiindcă aşa îşi poate pune în valoare tonusul. Cu timpul, va fi greu să nu fie confundată cu o elevă. Râde. Când se întâlneşte cu părinţi care vorbesc despre copiii lor, se preface interesată. În realitate, nu numai că nu ţine minte nimic după aceea, dar nici măcar nu-i pasă. Ar trebui să îmi fie ruşine. Însă pe Alex o ţine minte mai bine decât pe alţi copii, sigur, o recunoaşte în fotografii, atât de slabă cum era. O fetiţă care se ataşa de tine foarte repede, dând mereu târcoale biroului meu, venea deseori după mine în recreaţie, sigur, ne înţelegeam tare bine. Totuşi, Alex vorbea puţin. Cu toate acestea avea prietene, se juca, dar ceea ce te frapa era felul în care devenea serioasă „dintr-odată, avea un fel al ei de a fi serioasă ca un papă”, pentru ca imediat apoi să vorbească din nou, „era un fel de absenţă subită, ai fi zis că a căzut într-o groapă, straniu”. Când avea probleme se bâlbâia puţin. Domnişoara Toubiana zice că „repezea cuvintele”.

— Nu mi-am dat seama prea repede. E ceva rar. Deşi observ rapid astfel de lucruri.

— Poate a survenit lent, în timpul şcolii.

Domnişoara crede şi ea la fel şi dă din cap. Camille îi spune că o să răcească aşa, cu părul ud. Îi răspunde că oricum se îmbolnăveşte în fiecare toamnă, că este vorba despre „un vaccin care-mi asigură sănătatea tot restul anului”.

— Ce să se fi întâmplat, după părerea dumneavoastră?

Nu ştie, clatină din cap cu ochii fixând o enigmă, nu are cuvinte, nu are idee, nu ştie, nu îi vine nimic în minte, asta a fost, fetiţa până atunci foarte apropiată de ea s-a îndepărtat.

— I-aţi spus mamei ei că începuse să se bâlbâie? Să consulte un logoped?

— M-am gândit că îi va trece.

Camille se uită atent la femeia care a început să îmbătrânească. Nu e genul care să nu fi ştiut ce poate însemna aşa ceva. Simte ceva fals în conversaţie, fără a şti ce. Pe fratele

ei, pe Thomas, l-a cunoscut? Da, venea cu regularitate să o ia de la şcoală. Exact cum îi spusese şi doamna Vasseur: „Fratele ei s-a ocupat mult de Alex”. Un băiat înalt, „frumos” şi-l aminteşte bine domnişoara. Camille nu zâmbeşte. Thomas era elev la liceul tehnic.

— Alex se bucura când fratele ei venea să o ia?

— Nu, nici vorbă, păi o fetiţă simte întotdeauna nevoia să se facă mare, aşa că vrea să se întoarcă singură acasă ori cu prietenele ei. Iar fratele ei era ca şi un adult, dacă înţelegeţi…

Camille intervine:

— Când era în clasa dumneavoastră, Alex a fost violată de fratele ei.

Lasă cuvintele să cadă, fără a produce vreo deflagraţie. Domnişoara se uită în altă parte, spre tejghea, spre terasă, spre stradă, de parcă ar aştepta pe cineva.

— A încercat Alex să vă vorbească despre acest lucru?

Domnişoara îndepărtează întrebarea cu o mişcare a palmei, iritată.

— Un pic, da, dar dacă ar fi să te iei după tot ce povestesc copiii!… Şi, pe urmă, problemele de familie nu mă privesc.

— Aşadar: Trarieux, Gattegno, Praderie…

Armand pare satisfăcut.

— Bine…

Mai dă nişte pagini.

— Mda… Stefan Maciak. Nici pe acesta nu îl cunoaşteţi…

Thomas nu spune nimic. Aşteaptă să vadă încotro se îndreaptă treaba.

— Proprietar de cafenea în Reims… lămureşte Armand.

— N-am pus în viaţa mea piciorul prin Reims.

— Mai înainte ţinea o cafenea în Epinay-sur-Orge. Conform registrelor de la Distrifair, firma la care lucraţi, localul făcea parte dintre beneficiarii dumneavoastră între 1987 şi 1990, luând cu chirie două flippere.

— Posibil.

— Sigur, domnule Vasseur, absolut sigur.

Thomas Vasseur schimbă strategia. Se uită la ceas, pare a face un calcul rapid, după care se lasă în scaun, îşi încrucişează mâinile pe curea, arătând că e gata să aibă răbdare, dacă e nevoie, ceasuri întregi de-acum încolo.

— Dacă mi-aţi spune unde vreţi să ajungeţi, poate că v-aş

putea fi de ajutor.

1989. În fotografie, o casă din Normandia, undeva între Etretat şi Saint-Valery, din cărămidă şi piatră, cu acoperiş din ardezie, cu peluză verde în faţă, cu leagăn şi pomi fructiferi. Familia reunită, familia Leroy. Se pare că tatăl zicea: „Leroy, într-un cuvânt”, de parcă ar mai fi încăput vreun dubiu. Era un megaloman. Îmbogăţit din vânzarea de materiale de construcţie, cumpărase proprietatea de la o familie înnebunită de un interminabil proces de moştenire şi, de atunci, făcea pe aristocratul. Pregătea grătare şi îşi invita personalul la masă de parcă le-ar fi trimis convocări. Se gândea la primărie şi visa să îşi îmbogăţească politic cartea de vizită.

Pe fetiţa lui o chema Reinette. Păi da, era o stupiditate ca nume, omul ăsta chiar era în stare de orice.

De altfel, Reinette nu îşi vorbeşte deloc de bine tatăl. Îi povesteşte aceste lucruri lui Camille din proprie iniţiativă, deşi nu el i-a cerut-o.

Apare într-una dintre fotografiile lui Alex. Fetiţele se îmbrăţişează râzând. Poza fusese făcută de tatăl lui Reinette într-un weekend însorit. Era cald. În spatele lor, un aspersor uda grădina cu jeturi prelungi, care desenau evantaie în lumină. Încadrarea fusese proastă. Leroy nu era deloc talentat la fotografie. Adică, în afară de comerţ…

Sunt aproape de bulevardul Montaigne. În biroul de la RL Productions. Astăzi îşi spune Reine mai degrabă decât Reinette, fără a-şi da seama că asta o apropie şi mai mult de tatăl ei. Produce seriale TV. După ce i-a murit tatăl, cu banii de pe casa din Normandie înfiinţase firma aceasta. Pe Camille îl primise într-un salon de mari dimensiuni, folosit şi pentru şedinţe. Dincolo de uşile acestuia se văd trecând tineri preocupaţi de ceea ce au de făcut, cărora le ghiceşti importanţa pe care o acordă muncii lor.

Numai uitându-se la adâncimea fotoliilor, Camille refuzase să se aşeze, rămânând în picioare şi arătându-i fotografiile. Pe spate, Alex scrisese: *Reinette a mea adorată, regina sufletului meu.* Scris de copil, cu cerneală violet, cu litere ori prea mari, ori prea mici. Camille verificase, deschisese stiloul pe peniţa căruia cerneala se uscase, mai era încă un cartuş gol de cerneală violet, stiloul ieftin avea aceeaşi culoare, probabil aşa fusese moda sau era vorba despre încă o tentativă de personalizare, cum se mai găseau destule printre lucrurile fetei.

Erau într-a cincea. Deşi Reinette rămăsese în urmă cu un an, se găseau în aceeaşi clasă, chiar dacă ea era mai mare cu doi ani, având încă puţin până să împlinească cincisprezece. În fotografie ai zice că este o ucraineană cu şuviţele fine şi dese, aduse în jurul capului. Acum, privindu-se, oftează:

— Cât de ridicolă, de stupid puteam să arăt…

Reinette şi Alex fuseseră cele mai bune prietene. Cum sunt fetele la treisprezece ani.

— Eram nedespărţite. Toată ziua stăteam împreună, iar seara vorbeam ore întregi la telefon. Părinţii trebuiau să ne smulgă receptoarele din mână.

Camille pune întrebări, iar Reinette răspunde, nefiind genul care să se lase intimidată.

— Ce e cu Thomas?

Lui Camille chiar că i-a ajuns până peste cap povestea asta. Şi, cu cât înaintează mai mult, cu atât se simte mai obosit.

— În 1986 a început să îşi violeze sora, îi explică lui Reinette, care îşi aprinde o ţigară. O cunoşteaţi pe vremea aceea, v-a spus ceva?

— Da.

Răspuns ferm. Genul: înţeleg unde vreţi să ajungeţi, doar n-o să pierdem ceasuri întregi pentru asta.

— Da… şi? întreabă Camille.

— Da şi nimic. Ce aţi vrea, să fac eu acum plângere în locul ei? După cincisprezece ani?

Camille tace. Ar avea destule de zis dacă nu s-ar simţi atât de epuizat, dar are totuşi nevoie de informaţii.

— Ce v-a spus?

— Că îi făcea rău. De fiecare dată îi făcea rău.

— Cât eraţi de… intime?

Reinette surâde.

— Vreţi să ştiţi dacă ne culcam împreună? La treisprezece ani?

— Alex avea treisprezece ani. Dumneavoastră cincisprezece.

— Aşa e. Atunci, da. I-am făcut educaţia, cum s-ar zice.

— Cât timp a durat relaţia?

— Nu mai ştiu. Mult. Vedeţi, Alex nu era chiar… motivată, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Nu, nu înţeleg.

— N-o făcea decât… ca să se distreze.

— Ca să se distreze?

— Vreau să zic… Nu era cu adevărat interesată de o relaţie.

— Însă aţi ştiut să o convingeţi.

Lui Reine Leroy nu îi place concluzia.

— Alex făcea doar ce dorea! Era liberă!

— La treisprezece ani? Cu fratele pe care îl avea?

— De acord, răspunde Louis, chiar cred că ne-aţi putea ajuta, domnule Vasseur.

Pare totuşi destul de îngrijorat.

— Dar, mai întâi, încă un amănunt. De amintit, nu vi-l amintiţi pe domnul Maciak, proprietarul de cafenea din Epinay-sur-Orge. Cu toate acestea, conform registrelor Distrifair, în patru ani l-aţi vizitat de şapte ori.

— Vizitam tot felul de clienţi…

Reine Leroy îşi striveşte ţigara în scrumieră.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat. O dată, Alex a dispărut timp de mai multe zile. La întoarcere, povestea se terminase. Nici măcar nu a mai stat de vorbă cu mine. Pe urmă, părinţii mei s-au mutat, am plecat de acolo şi nu am mai văzut-o niciodată.

— Când se întâmpla asta?

— N-aş putea să vă spun cu precizie, e mult de atunci. Pe la un final de an. 1989 sau cam aşa ceva… Nu mai ştiu.

56

În fundul biroului, Camille continuă să asculte. Şi să deseneze. Numai din memorie. Chipul lui Alex pe la treisprezece ani, pe peluza casei din Normandie, unde pozează alături de prietena ei, ţinându-se cu mâinile pe după talie, cu câte un pahar de plastic în mână. Camille încearcă să regăsească surâsul din fotografie. Şi, mai ales, privirea. Asta îi lipseşte cel mai mult. În camera de hotel, ochii îi erau deja stinşi. Or, tocmai privirea ei îi lipseşte.

— Aşa, spune Louis. Acum Jacqueline Zanetti. Pe ea o cunoşteaţi mai bine?

Nici un răspuns. Plasa se strânge. Louis parcă ar fi un notar de provincie, scrupulos, politicos, meticulos, ordonat. Enervant.

— Spuneţi-mi, domnule Vasseur, de cât timp lucraţi pentru Distrifair?

— Am început în octombrie 1987, doar ştiţi foarte bine. Vă previn că dacă v-aţi fi dus să vă vedeţi cu patronul meu…

— Da? îl întrerupe Camille din colţul lui.

Vasseur se întoarce furios.

— Dacă ne-am întâlnit cu el, ziceţi, repetă Camille. Mi se pare că ghicesc o ameninţare în cuvintele dumneavoastră. Continuaţi, chiar mă interesează.

Vasseur nu mai apucă să răspundă.

— Câţi ani aveaţi când v-aţi angajat la Distrifair? întreabă Louis.

— Optsprezece.

Camille intervine din nou:

— Spuneţi-mi…

Vasseur nu mai conteneşte să se întoarcă ba spre Louis şi Armand, ba spre Camille, aşa că se ridică şi îşi aşază într-o parte scaunul, pentru a-i putea înfrunta pe toţi odată fără să-şi tot sucească gâtul.

— Poftiţi?

— Pe vremea aceea lucrurile erau în ordine între dumneavoastră şi Alex?

Thomas zâmbeşte:

— Legătura mea cu Alex a mers întotdeauna bine, domnule comisar.

— Comandant, îl corectează Camille.

— Comandant, comisar, căpitan, de chestia asta zău că mi se

fâlfâie.

— Aţi fost trimis la cursul de formare profesională organizat chiar de firma dumneavoastră, în 1988, intervine Louis şi atunci…

— Bine, bine, OK, o cunosc pe Zanetti. I-am tras-o şi eu o dată, doar n-o să facem un cap de ţară din atâta lucru!

— Vă duceaţi la specializare, la Toulouse, de trei ori pe săptămână…

Thomas face o mutră care ar trebui să însemne habar n-am, dacă vă-nchipuiţi că mai ţin minte toate prostiile astea…

— Ba da, ba da, îl încurajează Louis, vă asigur, s-a verificat, de trei ori pe săptămână, de la ora 17 la…

— OK, de trei ori, OK!

— Să ne păstrăm calmul…

Tot vocea lui Camille.

— Şmecheria asta cam ţine de scheciurile de pe vremea lui tataia, zice Thomas. *Golden boy* care scarmănă dosarele, amărăşteanul care ia interogatoriul şi piticul care colorează-n fundul clasei…

Lui Camille i se urcă sângele la cap, sare de pe scaun şi se repede spre el. Louis se ridică la rândul lui, pune palma pe pieptul şefului şi închide ochii de parcă ar vrea să ia totul asupra lui, deseori acţionează aşa împreună cu Camille, mimând comportamentul standard faţă de interogat, în speranţa că şi comandantul se va sincroniza, numai că, de data aceasta nu foloseşte la nimic.

— Dar tu, băi imbecilule, cu scheciul ăla al tău: „Da, i-o trăgeam la zece ani şi ce bine mai era”, cam unde crezi că o s-ajungi?

— Păi… n-am zis niciodată aşa ceva!

Thomas se arată jignit.

— Îmi puneţi în gură nişte vorbe chiar…

E în continuare foarte calm, dar pare deosebit de contrariat.

— Nu am spus niciodată asemenea grozăvii. Nu, am spus doar…

Chiar şi stând pe scaun e mai înalt decât Camille, ceea ce oferă un tablou hilar. Îşi trage sufletul. Apoi, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Am spus numai că ţineam mult la surioara mea. Enorm. Sper că nu e nimic rău în lucrul acesta. Cel puţin, legea nu pedepseşte asta.

Mină ofuscată. Adaugă, uluit:

— Dragostea frăţească intră cumva sub incidenţa legii?

Oroare şi putregai. Asta pare că vrea să zică. Dar zâmbetul trimite în cu totul altă parte.

O aniversare. De data asta, clar, pe spatele fotografiei, doamna Vasseur scrisese: *Thomas, 16 decembrie 1989.*

Fiul împlinea douăzeci de ani. Poza fusese făcută în faţa casei.

— Seat Malaga, explică mândră doamna Vasseur. Bine, de ocazie, altfel nu am fi avut cum.

Thomas stă cu coatele sprijinite pe portiera larg deschisă, fără îndoială pentru a se putea observa îmbrăcămintea din imitaţie de piele a scaunelor. Alex e alături. Pentru fotografie, îşi petrecuse braţul, protector, peste umerii surorii lui. Când ştii ce se întâmpla în spatele cortinei, vezi însă altfel lucrurile. Cum poza este destul de mică, pentru a vedea mai bine chipul lui Alex, Camille foloseşte o lupă. O desenase din memorie noaptea, când nu prea dormise, iar acum îi regăsea cu greu trăsăturile. În această fotografie, Alex nu zâmbeşte. E iarnă, are pe ea un palton gros, dar tot se simte că e încă foarte slabă – nu are decât treisprezece ani.

— Cum se înţelegeau Thomas şi sora lui? întreabă Camille.

— Foarte bine, răspunde doamna Prevost. Întotdeauna a avut mare grijă de ea.

Thomas vine în camera mea. Aproape în fiecare seară. Mama ştie.

Thomas se uită iritat la ceas.

— Aveţi trei copii… zice Camille.

Thomas simte că se schimbă direcţia din care bate vântul. Devine reticent.

— Da. Trei.

— Parcă şi fete? Două, dacă nu mă înşel, nu?

Se apleacă spre dosarul deschis din faţa lui Louis.

— Exact. Ia te uită, pe una o cheamă Camille, ca pe mine! Şi Elodie… Câţi ani au micuţele?

Thomas strânge din dinţi şi nu zice nimic. Louis se hotărăşte să rupă cumva tăcerea, considerând că se impune o diversiune:

— Prin urmare, doamna Zanett… începe, dar nu mai apucă să termine.

— Nouă şi unsprezece ani! îl întrerupe Camille.

Înfige degetul în pagina din dosar, victorios. Surâsul i se şterge brutal de pe buze. Se apleacă spre Thomas.

— Dar pe fetele dumneavoastră cum le iubiţi, domnule Vasseur? Vă asigur că dragostea paternă nu este pedepsită de lege.

Thomas strânge din dinţi şi maxilarele i se contractă.

— Şi ele sunt instabile? Şi ele au nevoie de autoritate? Deşi, uneori, nevoia de autoritate pentru fetiţe înseamnă nevoie de dragoste. Toţi tăticii o ştiu…

Vasseur îl fixează îndelung pe Camille, apoi tensiunea pare a scădea dintr-odată şi zâmbeşte cu ochii în tavan, suspinând adânc.

— Chiar că vă mişcaţi greoi, domnule comandant… Ceea ce, pentru un bărbat de înălţimea dumneavoastră poate fi surprinzător. Adică, vă închipuiţi că voi ceda acestor provocări? C-o să vă trag un pumn în mutră, pentru a vă da ocazia să…

Extinde cercul celor cărora li se adresează:

— Nu sunteţi doar înrăiţi, domnilor, dar şi mediocri.

Spunând-o, se ridică.

— Dacă faceţi un singur pas dincolo de uşa biroului… începe Camille.

În care clipă nimeni nu mai ştie pe ce lume se află. Tonul a urcat, toţi sunt în picioare, până şi Louis e blocat, dar caută o ieşire:

— La vremea când trăgeaţi la hotelul ei, doamna Zanetti îl avea ca iubit pe Felix Maniere. Domnul Maniere era mai tânăr. Erau cam doisprezece ani diferenţă între ei. Iar dumneavoastră cât să fi avut? Nouăsprezece? Douăzeci de ani?

— Doar n-o să ne învârtim la nesfârşit în jurul cozii. Zanetti nu era decât o curvă bătrână! Tot ce făcea în viaţa ei, unicul lucru care o interesa era să şi-o pună cu cei mai tineri. Cred că s-a-ntins cu cel puţin jumătate dintre clienţi, pe mine a sărit când nici nu deschisesem bine uşa.

— Aşadar, continuă Louis, doamna Zanetti se cunoştea cu domnul Felix Maniere. Cam acelaşi joc: Gattegno, pe care îl cunoşteaţi, se cunoştea cu Praderie, pe care nu îl cunoşteaţi, iar doamna Zanetti, pe care o cunoşteaţi, se cunoştea cu domnul Maniere, pe care nu îl cunoşteaţi.

Louis se întoarce neliniştit spre Camille:

— Nu ştiu dacă am fost limpede.

— Nu, nu prea limpede, confirmă Camille şi el pus pe gânduri.

— Aşa credeam şi eu, dar voi lămuri imediat.

Se întoarce către Vasseur:

— Cunoşteaţi direct sau indirect toate persoanele asasinate de sora dumneavoastră. Dar acum? adaugă întorcându-se iarăşi către şeful lui.

Camille remarcă liniştit:

— Louis, nu aş vrea să fiu nepoliticos, dar formularea tot nu e clară.

— Aşa vi se pare?

— Da, aşa mi se pare.

Vasseur întoarce capul când la dreapta, când la stânga: ce adunătură de dobitoci!…

— Îmi permiţi?

Louis face un gest seniorial. Camille preia:

— De fapt, domnule Vasseur, pe sora dumneavoastră, Alex…

— Da, ce e cu ea?

— De câte ori aţi vândut-o?

Tăcere.

— Vreau să zic: Gattegno, Praderie, Maniere… Şi, dacă mă înţelegeţi, nu credem că ştim toate numele victimelor. Deci, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră fiindcă, organizator cum aţi fost, cunoaşteţi cel mai bine câţi aţi invitat să se înfrupte din micuţa Alex.

Vasseur îşi iese din fire.

— Îmi faceţi sora curvă? Chiar nu aveţi nici un respect pentru morţi?

Imediat, zâmbetul i se întinde pe buze:

— Spuneţi-mi, domnilor, cum credeţi că veţi putea dovedi aşa ceva? O s-o aduceţi pe Alex să depună mărturie?

Le lasă timp poliţiştilor să îi aprecieze umorul.

— Sau veţi chema la bară clienţii? Nu o să fie prea uşor. Nu prea mai sunt ei proaspeţi, după câte am înţeles, aşa-zişii clienţi, este?

În caiet ori carnet, Alex nu notează nicicând datele. Textele sunt vagi, îi e frică de cuvinte, chiar şi singură, în faţa caieţelului, tot nu îndrăzneşte. Aproape că te întrebi dacă ştia ori nu cuvintele necesare. Scria:

Joi, Thomas a venit cu prietenul lui, Pascal. Au fost colegi de şcoală. Pare un prost. Thomas m-a pus să stau în picioare în faţa

lui şi mi-a făcut cu ochiul. Prietenul lui râdea. După, în dormitor, tot mai râdea, tot timpul râdea, Thomas a zis să fii drăguţă cu prietenul meu. Pe urmă, în dormitor, pe prietenul lui îl vedeam cum râde peste mine, chiar şi când mă durea parcă nu se mai putea opri din râs. Şi nu voiam să plâng în faţa lui.

Camille şi-l imaginează perfect pe idiotul acela având-o pe fetiţă şi râzând cu gura până la urechi. Trebuie că fusese făcut să creadă că ei chiar îi plăcea aşa ceva. Până la urmă, înainte de orice altceva şi, în orice caz, mai mult decât despre Pascal Trarieux, lucrul acesta spunea multe despre Vasseur.

— Nu c-ar fi doar asta, zice Thomas Vasseur lovindu-se cu palmele peste coapse, dar s-a făcut târziu. Gata, domnilor, am terminat treaba?

— Încă un punct sau două, v-aş ruga.

Thomas se uită la ceas cu înţeles, ezită câteva clipe, după care acceptă solicitarea lui Louis.

— Bun, de acord, dar haideţi repede fiindcă or să fie îngrijoraţi cei de acasă.

Îşi încrucişează braţele, aşadar, vă ascult.

— Vă propun să analizăm ipotezele noastre, zice Louis.

— Perfect şi mie mi-ar plăcea ca lucrurile să fie limpezi. Claritatea este esenţială. Mai ales când este vorba despre ipoteze.

Pare efectiv mulţumit.

— Când v-aţi culcat cu sora dumneavoastră, ea avea zece ani şi dumneavoastră şaptesprezece.

Vasseur, preocupat, caută privirea lui Camille, apoi pe a lui Louis.

— Domnilor, am căzut de acord că analizăm nişte simple supoziţii!

— Exact, domnule Vasseur! îl asigură Louis. Aici este vorba despre ipotezele noastre şi vă rog doar să ne spuneţi dacă ele ascund contradicţii interne… imposibilităţi… lucruri de genul acesta.

S-ar putea crede că Louis joacă teatru, însă nici vorbă, e stilul lui obişnuit.

— Perfect, răspunde Vasseur. Atunci, să vedem ipotezele…

— Cea dintâi este că aţi abuzat sexual de sora dumneavoastră când aceasta avea zece ani. Articolul 222 din codul penal

pedepseşte infracţiunea cu douăzeci de ani de închisoare.

Thomas Vasseur ridică în aer degetul arătător, cu un gest profesoral:

— Dacă există o plângere în acest sens, dacă faptele sunt demonstrate, dacă…

— Desigur, îl întrerupe Louis fără să zâmbească, e doar o supoziţie.

Vasseur e satisfăcut, fiindcă e genul de om care ţine ca totul să fie făcut conform regulilor.

— Cea de-a doua ipoteză este că, după ce aţi abuzat-o, aţi împrumutat-o şi altora, ba chiar aţi închiriat-o. Proxenetismul cu circumstanţe agravante este prevăzut de articolul 225 din acelaşi cod penal, fiind pasibil de o pedeapsă cu închisoarea de zece ani.

— Staţi un pic! Staţi un pic! Aţi pronunţat cuvântul „împrumutată”. Domnul (îl arată pe Camille, în celălalt capăt al biroului) a spus mai adineauri „vândută”…

— V-aş propune „închiriată”, încearcă Louis.

— Ba vândută! Glumesc! OK, să rămânem la „închiriată”.

— Aşadar, aţi închiriat-o altora. Domnului Trarieux, mai întâi, coleg de şcoală, domnului Gattegno, ulterior, pe care îl cunoscuseraţi ca mecanic auto, domnului Maciak, client în ambele sensuri ale cuvântului, din moment ce închiria de la dumneavoastră şi jocurile mecanice, pentru cafenea. Domnul Gattegno a recomandat călduros serviciile dumneavoastră prietenului său, domnul Praderie. Cât despre doamna Zanetti, cu care aţi avut relaţii intime după ce aţi tras la hotelul ei, nici aceasta nu a ezitat să îi ofere excelentele servicii mai tânărului ei iubit, domnul Felix Maniere, într-un fel care nu putea, fără îndoială, decât să îl bucure. Se gândea, poate, că aşa îl va lega şi mai tare de ea.

— Asta nu mai e una, ci un şir de ipoteze!

— Care, tot aşa, nu au nici o legătură cu realitatea?

— După câte ştiu eu, deloc. Însă nu logica vă lipseşte. Ba, nici imaginaţia. Cu siguranţă şi Alex v-ar felicita.

— Din ce motiv?

— Fiindcă vă străduiţi atâta pentru o moartă…

Se uită când la unul, când la celălalt:

— … căreia acum toate îi sunt indiferente.

— Şi mamei dumneavoastră tot indiferent i-ar fi? Şi soţiei dumneavoastră? Şi copiilor?

— Ei, nu!

Îi priveşte adânc, în ochi, când pe Camile, când pe Louis.

— Domnilor, o astfel de acuzaţie, adusă fără nici o probă, fără nici o mărturie, nu ar fi altceva decât calomnie. Şi calomnia intră şi ea sub incidenţa legii, nu ştiţi?

Thomas îmi spune că o să îmi placă, fiindcă are nume de pisică. Mama lui i-a făcut cadou călătoria. Dar nu are deloc cap de pisoi. Tot timpul se uită fix la mine şi nu spune nimic. Doar zâmbeşte ciudat, de parcă ar vrea să îmi mănânce capul. După multă vreme, tot îi mai văd capul şi ochii.

Felix nu fusese descoperit în carnet, dar, mai apoi, dăduseră de următorul text, foarte scurt, în caiet:

Pisoiul s-a întors. S-a uitat mult timp la mine, zâmbind ca şi prima dată. Pe urmă mi-a zis să mă aşez altfel şi mi-a făcut foarte rău. Nici el, nici Thomas nu erau mulţumiţi că plâng aşa de tare.

Alex avea doisprezece ani. Felix douăzeci şi şase.

Senzaţia dezagreabilă persistă câteva clipe.

— Din mulţimea de ipoteze, reia Louis, nu ne mai rămâne, cred, de clarificat decât un singur lucru.

— Haideţi să încheiem, atunci.

— Cum de a descoperit Alex toate aceste persoane? Fiindcă, totuşi, este vorba despre fapte petrecute cu douăzeci de ani în urmă.

— Şi care este ipoteza?

— Chiar aceasta, bine, da, scuzaţi-mă. Presupunem că faptele s-au petrecut în urmă cu douăzeci de ani. Alex s-a schimbat mult, între timp, ştim că se folosea de alte nume, că avusese destul timp pentru a-şi pune la punct *o* strategie. Şi-a organizat foarte bine întâlnirile cu fiecare dintre ei. În faţa fiecăruia a jucat un rol absolut credibil. O femeie mai grăsuţă şi pe care nu o băga nimeni în seamă, pentru Pascal Trarieux, o femeie mai degrabă de factură clasică, pentru Felix Maniere... Întrebarea este: cum i-a găsit Alex pe toţi aceşti oameni?

Thomas se întoarce iarăşi către Camille, apoi către Louis, din nou către Camille, ca o persoană care nu mai ştie ce are de

făcut.

— Să nu-mi spuneţi…

Îngrozit:

— Să nu-mi spuneţi că, în acest sens, nu aveţi nici o ipoteză.

Camille se întoarce. Chiar trebuie să muşti din tine în meseria asta.

— Ba da, răspunde Louis cu modestie, avem o ipoteză.

— Ah, daaa… Spuneţi-mi-o.

— Tot aşa cum presupunem că i-aţi oferit domnului Trarieux numele şi adresa surorii dumneavoastră, credem şi că v-aţi ajutat sora să dea de toate acele persoane.

— Dar înainte ca Alex să le ia gâtul tuturor… Presupunând că îi cunosc (agită arătătorul în aer: atenţie…), cum să fi ştiut pe unde se află fiecare, după douăzeci de ani?

— În primul rând, unii nu îşi schimbaseră domiciliul în aceşti ultimi douăzeci de ani. Pe urmă, îmi închipui că a fost suficient să îi daţi numele şi vechile adrese pentru ca Alex să cerceteze, ulterior, de una singură.

Thomas simulează nişte aplauze admirative, apoi se întrerupe brusc:

— De ce aş fi făcut aşa ceva?

57

Pe chipul doamnei Prevost se poate citi limpede că nu se teme de greutăţi. E femeie din popor, nu s-a scăldat niciodată în aur, a crescut singură doi copii, nu are de mulţumit nimănui pentru nimic etc. Toate aceste maxime uzuale transpar din modul în care stă dreaptă pe scaun. Hotărâtă să nu lase pe nimeni să profite de pe urma ei.

E luni după-amiază, ora patru.

Fiul ei este convocat pentru ora cinci.

Camille a pus astfel orele de interogatoriu pentru ca Thomas şi mama lui să nu se întâlnească şi nici să nu îşi vorbească.

Prima dată, în ziua identificării, de la morgă, fusese invitată. De data aceasta a fost convocată, e altceva, însă termenul nu schimbă nimic, femeia aceasta şi-a construit viaţa ca pe o citadelă şi se vrea impenetrabilă. Ceea ce protejează e în interiorul ei. Să pătrunzi acolo e o încercare dură. Nu voise să intre la morgă, să îşi recunoască fata, dându-i de înţeles lui Camille că ar fi fost prea mult pentru ea. Văzând-o astfel cum stă în faţa lui, Camille se cam îndoieşte de acea posibilă stare de slăbiciune. Mai rămâne doar ca, în ciuda aerului ei înţepat, a privirii care nu lasă loc concesiilor, a tăcerii îndârjite, a tuturor acestor maniere de femeie cu care nu se poate negocia, să o impresioneze sediul poliţiei şi poliţaiul minuscul, aşezat alături de ea, cu picioarele bălăngănind la douăzeci de centimetri deasupra podelei, care o priveşte fix şi o întreabă:

— Ce ştiţi cu precizie despre relaţia dintre Thomas şi Alex?

Figură surprinsă, ce e de ştiut „cu precizie” despre relaţia dintre un frate şi o soră? Acestea fiind spuse, clipeşte totuşi cam repede. Camille aşteaptă o vreme, dar meciul pare nul. Poliţistul ştie adevărul, dar şi ea ştie că el ştie. Penibil. Camille îşi pierde răbdarea.

— La ce vârstă a început fiul dumneavoastră să îşi violeze sora?

Femeia ţipă. Ce vorbeşti?…

— Doamnă Prevost, zice Camille zâmbind, nu mă luaţi de prost. Ba chiar vă sfătuiesc să mă ajutaţi cât puteţi de mult fiindcă, dacă nu, vă bag băiatul la puşcărie pentru tot restul zilelor lui.

Ameninţarea legată de fiul ei îşi face efectul. Ei i se poate face

orice, dar să nu se atingă cineva de băiat. Cu toate acestea, rămâne pe poziţie.

— Thomas îşi iubea mult sora, dar nu s-a atins nici de un fir de păr din capul ei.

— Nu la păr mă refer.

De nepătruns umorul lui Camille în faţa doamnei Prevost, care dă din cap în semn de negaţie, fiind greu de spus dacă asta înseamnă că nu ştie sau nu vrea să spună.

— Dacă eraţi la curent şi aţi lăsat lucrurile în voia lor, deveniţi complice la viol cu circumstanţe agravante.

— Thomas nu s-a atins niciodată de sora lui!

— De unde ştiţi?

— Îmi cunosc fiul.

Mecanismul ameninţă să se învârtă în gol. Fără soluţie. Nici tu plângere, nici martori, nici crimă, nici victimă, nici călău.

Camille oftează şi face semn din cap că înţelege.

Thomas vine la mine în cameră. Aproape în fiecare seară. Mama ştie.

— Şi pe fiica dumneavoastră o cunoşteaţi la fel de bine?

— Atât cât o mamă îşi poate cunoaşte fata.

— Promiţător.

— Poftiţi?

— Nu, nimic.

Camille scoate un dosar subţire.

— Raportul de autopsie. Din moment ce vă cunoşteaţi bine fata, presupun că ştiţi ce e înăuntru.

Camille îşi pune ochelarii. Semnificaţie: sunt epuizat, dar merg înainte.

— Sunt probleme destul de tehnice, dar vi le voi traduce.

Doamna Prevost nici măcar nu clipeşte, rămânând la fel de ţeapănă ca la început, rigidă până în măduva oaselor, cu toţi muşchii încordaţi, hotărâtă să reziste.

— Fiica dumneavoastră era într-o stare groaznică.

Femeia fixează peretele din faţă, de parcă şi-ar ţine respiraţia.

— Medicul legist, continuă Camille răsfoind dosarul, specifică faptul că aparatul genital al fetei dumneavoastră a fost ars cu acid. Sulfuric, după părerea mea. Pe scurt, cu ceea ce se cheamă vitriol… Arsurile erau deosebit de profunde. Clitorisul a fost distrus în întregime, ceea ce pare o formă de excizie, acidul a devastat labiile mari şi mici şi a atacat vaginul extrem de adânc… Pentru asemenea ravagii, trebuie ca acidul să fi fost

turnat în interior, în cantitate suficientă. Mucoasele au fost în mare parte distruse, carnea a fost literalmente topită, transformând aparatul genital într-un fel de magmă.

Camille ridică ochii spre cea din faţa lui şi o priveşte lung:

— Acesta este termenul utilizat de medicul legist: „Magmă de carne”. Totul s-a întâmplat foarte de mult, Alex trebuie să fi fost mică. Vă spune ceva acest lucru?

Doamna Prevost îl priveşte şi ea pe Camille, pălind şi făcând automat semn din cap că nu.

— Fiica dumneavoastră nu v-a spus niciodată ce i s-a întâmplat?

— Niciodată!

Cuvântul răsună dintr-odată ca o pală de vânt, ca pocnetul stindardului de luptă.

— Înţeleg. Fata dumneavoastră nu a vrut să vă deranjeze cu toate prostioarele care i se mai întâmplau. Cum ar fi fost aceea că, într-o zi, cineva i-a turnat o jumătate de litru de acid sulfuric în vagin, după care Alex s-a întors acasă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Un model de discreţie.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

Nu i se clinteşte un muşchi de pe faţă, nu se schimbă nimic nici în atitudine, doar vocea e gravă.

— Legistul ne semnalează un lucru foarte curios, revine Camille. Întreaga zonă genitală a fost marcată în profunzime: terminaţii nervoase anulate. Deformări ireversibile ale căilor naturale, ţesuturi distruse, rupte, privându-vă definitiv fiica de orice raport sexual normal. Nici nu mai vorbesc despre alte speranţe pe care le-ar fi putut avea. Da, aşadar, un lucru deosebit de curios…

Camille se opreşte, lasă raportul pe masă, îşi scoate ochelarii, îi aşază în faţa lui, îşi încrucişează braţele şi se uită fix la mama lui Alex.

— Căile urinare au fost, totuşi, într-o anumită măsură, „reamenajate”. Fiindcă riscul era major: dacă şi acestea ar fi rămas distruse, Alex ar fi murit în câteva ore. Expertul nostru evocă o tehnică rudimentară, sălbatică aproape, o canulă înfiptă până departe, prin meat, pentru a păstra deschis canalul urinar.

Tăcere.

— După părerea lui, rezultatul ţine pur şi simplu de miracol. Şi de măcelărie. În raport nu scrie chiar aşa, dar înţelesul acesta este.

Doamna Prevost încearcă să îşi înghită saliva, gâtul însă rămâne uscat, ai zice că se va îneca, va tuşi, dar nici vorbă, nici o reacţie.

— Bun, acum ştiţi cum e, el e medic, eu poliţist. El constată, eu încerc să explic. Ipoteza mea este că i s-a făcut în grabă operaţia aceasta lui Alex pentru a se evita spitalizarea, altfel, ar fi trebuit oferite nişte explicaţii, spus numele făptaşului (special am zis la masculin, nu vă supăraţi pe mine), fiindcă întinderea leziunilor arăta limpede că nu putea fi vorba despre un accident, ci despre un act intenţionat. Alex nu a ţinut să se lase cu scandal, era o micuţă curajoasă, nu ar fi fost genul ei, doar ştiaţi că e discretă…

Doamna Prevost reuşeşte în sfârşit să-şi înghită saliva.

— Spuneţi-mi, doamnă Prevost, de cât timp sunteţi paramedic?

Thomas Vasseur pleacă fruntea concentrat. A ascultat concluziile raportului de autopsie în cea mai deplină linişte. Se uită la Louis, care a citit textul şi l-a comentat. Cum nimic nu se întâmplă, cel din urmă adaugă:

— Părerea dumneavoastră?

Vasseur desface braţele.

— Trist.

— Ştiaţi.

— Alex, continuă Vasseur surâzând, nu avea nici un secret faţă de fratele ei mai mare.

— Aşadar, ne puteţi lămuri.

— Din păcate, nu. Alex mi-a spus ceva, însă a fost deosebit de evazivă, doar înţelegeţi, era ceva cu totul intim…

— Deci nu ne puteţi oferi nici un detaliu?

— Din păcate…

— Nici o informaţie…

— Nici una.

— Nici o precizare…

— Nici atât.

— Măcar o ipoteză…

Thomas Vasseur oftează.

— Deci, să presupunem că… vreunul s-a cam enervat.

S-a enervat groaznic.

— Vreunul… Şi nu ştiţi cine?

Vasseur zâmbeşte.

— N-am idee.

— Deci „vreunul” s-a enervat groaznic, spuneţi. Din ce să i se fi tras?

— Habar n-am. Dar asta este ceea ce cred că am înţeles din spusele ei.

Se poartă de parcă, până acum, ar fi încercat prudent temperatura apei şi, în sfârşit, o găseşte pe gustul lui. Gaborii nu sunt agresivi, nu au nimic împotriva lui, nici o dovadă, iată ce se poate citi pe faţa lui.

În orice caz, îi stă în fire să provoace.

— Ştiţi… Alex putea fi teribil de penibilă uneori.

— Cum aşa?

— Păi, avea şi ea hachiţele ei. Ştiţi, genul care una-două se umflă în pene.

Cum nimeni nu zice nimic, Vasseur nu e convins că a fost înţeles.

— Vreau să zic, cu genul ăla de fete, până la urmă tot te enervezi mai mult sau mai puţin. Poate că era din cauza lipsei tatălui, însă, într-adevăr avea o latură aşa… mai rebelă. În fond, cred că detesta autoritatea. Din când în când, i se punea pata şi-l lua pe nu în braţe, iar, din acel moment, nu mai puteai scoate nimic de la ea.

S-ar zice că Vasseur retrăieşte o scenă pe care nu îşi doreşte s-o evoce şi în faţa celorlalţi. Ridică puţin vocea:

— Genul ăsta de fată era Alex. Pe neaşteptate, fără să priceapă cineva care era motivul, trăgea frâna de mână. Vă jur, chiar te crispau astfel de reacţii.

— Din cauza asta să se fi întâmplat şi…? întreabă Louis încet, aproape de neauzit.

— Nu ştiu, răspunde Vasseur corect. Nu eram acasă.

Zâmbeşte.

— Vreau să zic doar că Alex era genul de fată căreia, până la urmă, tot trebuia să i se întâmple aşa ceva. Putea fi încăpăţânată ca un catâr… înţelegeţi că, până la urmă, tot îţi pierdeai răbdarea…

Armand, care nu a mai scos vreun cuvânt de o oră, parcă împietreşte.

Alb ca varul, Louis îşi pierde puţin sângele rece. Numai că, la el fenomenul ia forme civilizate.

— Domnule Vasseur, aici nu vorbim despre vreo nu ştiu ce bătăiţă la poponeţ! vorbim despre acte de tortură barbare,

aplicate unui copil sub cincisprezece ani, care a fost oferit pentru prostituţie unor adulţi!

O spune apăsând pe fiecare cuvânt, pe fiecare silabă. Camille realizează cât de tulburat poate fi Louis. Vasseur însă, în continuare stăpân pe el, dacă tot simte că l-a băgat cu capul în apă, e hotărât să-l şi apese pe ceafă până scapă de el:

— Dacă ipoteza dumneavoastră privitoare la prostituţie e corectă, atunci aş zice că astea sunt riscurile meseriei…

De data aceasta, Louis chiar se pierde şi îl caută pe Camille din priviri. Iar Camille zâmbeşte. Într-un fel, a căzut în cealaltă extremă. Dă din cap ca şi cum ar aproba, ar împărtăşi concluzia lui Vasseur.

— Mama dumneavoastră era şi ea la curent? întreabă.

— Cu ce? A, nu! Alex nu dorea să o bată la cap cu micile ei întâmplări copilăreşti. Şi-apoi, mama avea şi aşa o groază de griji… Nu, mama nu a ştiut niciodată nimic.

— Păcat, constată Camille, fiindcă v-ar fi putut fi un bun sfătuitor. Ca paramedic, vreau să zic. De pildă, ar fi putut să ofere un prim ajutor.

Vasseur se mulţumeşte să dea din cap, simulând consternarea.

— Ce vreţi, constată fatalist, din păcate istoria nu se repetă.

— Când aţi aflat ce i s-a întâmplat lui Alex, nu v-aţi gândit să depuneţi plângere la poliţie?

Vasseur se uită mirat la Camille:

— Păi… împotriva cui?

Camille însă aude: „Păi, de ce?”

58

S-a făcut şapte seara. Lumina a scăzut atât de lent, încât nimeni nu şi-a dat seama că se discută de o vreme în penumbră, ceea ce dă interogatoriului o atmosferă ireală.

Thomas Vasseur e obosit. Se ridică greoi, ca după o noapte albă, îşi pune mâinile în şolduri, se arcuieşte şi lasă să îi scape un suspin de uşurare, mişcându-şi picioarele anchilozate. Poliţiştii rămân pe scaune. Armand lasă privirea în dosar, pentru a-şi ascunde stingherealа. Louis şterge tăblia mesei cu dosul palmei. Camille se ridică şi el, se duce până la uşă, se întoarce şi constată plictisit:

— Sora dumneavoastră vitregă, Alex, vă şantaja. Haideţi să pornim de la asta, dacă vreţi.

— Ba nu, îmi pare rău, răspunde Vasseur căscând.

Faţa îi exprimă regretul, i-ar plăcea să le facă o bucurie, un serviciu, dar aşa nu se poate. Îşi lasă în jos mânecile cămăşii.

— Acum chiar trebuie să mă duc acasă.

— Puteţi da un telefon…

Face un gest cu mâna, ca şi când ar refuza un ultim rând de băutură.

— Serios…

— Domnule Vasseur, avem două soluţii. Ori luaţi loc şi răspundeţi la ultimele întrebări, ceea ce ar mai lua o oră sau două…

Vasseur pune palmele pe masă:

— Ori…?

Se uită pe sub sprâncene, ca în filme, în clipa când eroul se pregăteşte să scoată pistolul din toc, dar, în cazul de faţă, efectul se transformă în eşec.

— Ori vă arestez preventiv, ceea ce îmi dă dreptul să vă ţin aici douăzeci şi patru de ore. Ba s-ar putea să ducem până la patruzeci şi opt de ore, fiindcă judecătorul adoră victimele, aşa că nu va găsi inconveniente pentru a vă mai păstra puţin pe la noi.

Ochii lui Vasseur se îngustează.

— Arest preventiv… pentru care motiv?

— Nu contează. Viol cu circumstanţe agravante, tortură, proxenetism, crimă, acte de barbarie, mi se cam rupe, ce doriţi dumneavoastră. Dacă, totuşi, aveţi vreo preferinţă…

— Dar nu aveţi nici o dovadă! Absolut nimic!

Explodează. Gata, a avut răbdare, foarte multă răbdare, dar acum s-a terminat, sticleţii ăştia chiar abuzează de funcţie.

— Chiar m-aţi enervat! Gata, m-am cărat chiar în clipa asta.

Din care moment, evenimentele se precipită cu brutalitate.

Thomas Vasseur se ridică împins parcă de un resort, spune ceva ce nimeni nu înţelege, îşi ia haina şi înainte de fi putut cineva schiţa măcar vreun gest ajunge la uşă, o deschide şi scoate un picior pe coridor. Cei doi agenţi în uniformă postaţi acolo îi ies pe loc în faţă. Vasseur se opreşte şi se întoarce.

Camille spune:

— Am impresia că, totuşi, cel mai bine este să vă arestez preventiv. Vor pune ca motiv crima. De acord?

— Nu aveţi nici o probă împotriva mea. Doar v-aţi pus în gând să mă scoateţi din fire, nu-i aşa?

Închide ochii, se stăpâneşte şi se întoarce în birou, târându-şi picioarele. Sătul de luptă.

— Aveţi dreptul să daţi un telefon unei rude sau cuiva apropiat, zice Camille. Şi să solicitaţi consult medical.

— Nu, vreau să vorbesc cu un avocat.

59

Judecătorul este informat de către Le Guen despre arestarea preventivă, iar Armand ia asupra lui îndeplinirea formalităţilor. Doar e o cursă contra cronometru, arestul preventiv fiind limitat la douăzeci şi patru de ore.

Vasseur nu se opune, vrea doar să se termine totul cât mai repede, va trebui să aibă o explicaţie cu nevasta, va pune totul pe seama cretinilor ăstora de la poliţie, îşi va scoate şireturile şi cureaua, va accepta să i se ia amprentele, să i se preleveze mostre de ADN, tot ce-or vrea, doar să meargă cât mai repede, nu va spune nimic până nu soseşte avocatul, va răspunde numai la întrebările administrative, în rest nimic, doar va aştepta.

Îşi sună soţia la serviciu. Nu e nimic grav, doar că nu mă pot întoarce prea repede. Nu-ţi face griji. Sunt arestat. În context, cuvântul i se pare nefericit ales, încearcă s-o dreagă, dar nu are nimic pregătit, nu e obişnuit să se justifice în faţa ei. Dintr-odată, în lipsă de argumente, ia un ton autoritar, care ar trebuie să însemne limpede: ia nu mă mai sâcâi şi tu cu întrebările tale. La capătul celălalt al firului rămân numeroase spaţii albe, ale neînţelegerii. Nu pot, dacă-ţi spun că nu pot! N-ai decât să te duci singură! A spus-o ţipând, a fost mai tare decât puterea lui de stăpânire. Camille se întreabă dacă nu cumva o şi bate. Mâine ajung acasă. Nu ştiu când. Bine, trebuie să închid. Şi eu. Te sun mai târziu.

E doar opt şi un sfert, iar avocatul nu va sosi decât pe la unsprezece noaptea. Este un tânăr cu pas rapid şi hotărât, pe care nimeni nu l-a mai văzut pe aici, dar care ştie ce are de făcut. Nu dispune decât de treizeci de minute pentru a-şi informa clientul, pentru a-i explica modul în care trebuie să se comporte, pentru a-l sfătui să fie prudent, prudent înainte de orice şi pentru a-i ura noroc, fiindcă, în treizeci de minute, fără drept de acces la dosar, e cam tot ce ar fi putut face.

Camille se decide să se ducă acasă, să facă un duş şi să se schimbe. În câteva minute, taxiul îl lasă în faţa uşii de la intrarea în imobil. Ia ascensorul. Chiar trebuie să fie rupt de oboseală dacă renunţă la mersul pe scări.

Pachetul îl aşteaptă în faţa uşii, învelit în hârtie de ambalaj şi legat cu sfoară. Camille înţelege pe loc despre ce este vorba. Intră în apartament. Doudouche nu are parte decât de o

mângâiere distrată.

Straniu: e autoportretul lui Maud Verhoeven.

Optsprezece mii de euro.

Sigur e mâna lui Louis, care lipsise duminică dimineaţă şi ajunsese abia la două după-amiază. Pentru el, un tablou de optsprezece mii de euro nu e cine ştie ce. Totuşi, Camille se simte pus într-o situaţie jenantă. În astfel de împrejurări nu ştii ce îi datorezi celuilalt, implicit ce aşteaptă el de la tine, ce e de făcut: să accepţi, să refuzi, să spui un lucru anume – şi dacă da, ce? Darul presupune de fiecare dată ceva în schimb, indiferent de formă. Ce aşteaptă oare Louis după ofranda adusă? În timp ce se dezbracă şi se bagă sub duş, Camille se gândeşte din nou la banii obţinuţi de la licitaţie. Donarea lor pentru opere umanitare este un gest extrem, un gest care i-ar spune mamei sale: nimic nu mai vreau de la tine.

E cam bătrân ca să se mai poarte aşa, dar, cu părinţii, problemele nu se încheie nicicând, ţin cât ţine şi viaţa ta, uite la Alex. Se şterge, tot mai hotărât să facă ceea ce îşi propusese.

Va fi un gest calm, doar nu e o renegare să te desparţi de banii din licitaţie.

Doar un mod de a plăti.

Dar chiar îi voi da pe toţi?

În schimb, autoportretul îl va păstra, îl priveşte în timp ce se îmbracă, îl pusese pe canapea, în faţa lui şi acum se simte mulţumit că i-a rămas. E un tablou foarte frumos. Nu se certase cu propria-i mamă, asta dovedeşte dorinţa de a păstra tabloul. Pentru întâia oară, tocmai el, căruia i se repetase toată copilăria şi adolescenţa că e leit taică-său, îşi descoperă în tabloul de pe canapea asemănările cu Maud. Lucru care-i face bine. Doar e pe cale să-şi pună ordine în viaţă. Fără să ştie unde ar putea ajunge astfel.

Chiar înainte de plecare îşi aduce aminte de Doudouche şi îi deschide o cutie cu hrană pentru pisici.

Când Camille ajunge înapoi, la brigadă, se întâlneşte cu avocatul care tocmai încheiase întrevederea cu clientul său. Armand fusese cel care anunţase sfârşitul şedinţei. Thomas Vasseur e tot în biroul lor. Armand profitase pentru a aerisi, iar acum era chiar frig înăuntru.

Apare şi Louis, căruia Camille îi face un semn complice, Louis îl întreabă din priviri, Camille îl linişteşte tot aşa, vor sta mai

târziu de vorbă.

Thomas Vasseur este destul de încordat, ai senzaţia că barba i-a crescut cu viteză mărită, ca în publicitatea la îngrăşăminte, dar tot mai păstrează un dram de zâmbet pierdut pe undeva, pe chip. Aţi vrea voi să mă puneţi la pământ, însă nu aveţi cu ce şi nici nu veţi avea. Sunt pregătit pentru un război de uzură, degeaba mă luaţi de prost. Avocatul îl sfătuise să aştepte şi să fie atent la fiecare nou pas al poliţiştilor, fiind cea mai bună tehnică, să îşi cântărească orice răspuns şi, prin urmare, să nu se grăbească. E vorba despre o cursă contra cronometru în sens invers, ideea e să tragă de timp o zi întreagă. Cu certitudine nu două. Avocatul spune că, pentru prelungirea arestului preventiv, poliţiştii trebuie să aducă noi date judecătorului, or nu vor avea nimic, absolut nimic. Camille îi citeşte vorbele în felul în care deschide gura şi o închide la loc, în care îşi umflă pieptul, în care face exerciţii de respiraţie.

Se spune că primele minute ale unei noi întâlniri reprezintă în miniatură imaginea întregii relaţii. Camille îşi aminteşte că, de când îl văzuse pentru întâia oară, simţise o aversiune instantanee faţă de Vasseur. O bună parte din modul în care decisese să conducă rezolvarea cazului ţinea de acest detaliu. Iar judecătorul Vidard o ştie.

În fond, el şi judecătorul nu sunt chiar atât de diferiţi. Cu adevărat deprimant să constaţi asemenea lucruri.

Le Guen confirmase că judecătorul Vidard aproba strategia propusă de Camille, pe care o înţelesese complet. În momentul de faţă, Camille e răvăşit de tot felul de emoţii. Judecătorul se alătură şi el echipei. Plasându-se cu atâta hotărâre de partea lui, îl obligă pe Camille să îşi rectifice anumite concluzii. E de-a dreptul agasant să primeşti astfel de lecţii.

Armand anunţă ziua şi ora, ca un recitator din tragediile greceşti, apoi numele, gradele şi funcţiile persoanelor prezente.

De început, începe Camille:

— Înainte de orice, să terminăm odată cu „ipotezele” astea ale dumneavoastră complet enervante.

Schimbare de stil. Aflat la timonă, Camille îşi adună gândurile şi se uită la ceas.

— Deci, Alex vă şantaja.

O spune cu voce obosită, preocupată parcă de altceva.

— Poate îmi explicaţi şi cum.

Un Thomas Vasseur prompt, gata să despice firul în patru.

Camille se întoarce către Armand, un Armand luat pe nepregătite, repezindu-se să dreagă lucrurile, scormonind prin dosar, ceea ce ia un timp nepermis de lung, ţi se pare că acum o să vezi zburând prin aer toate notele de acolo, foile prost prinse, chiar îţi vine să te întrebi dacă Republica Franceză şi-a pus încrederea în oameni potriviţi. Până la urmă găseşte ceea ce caută. Fiindcă Armand întotdeauna găseşte ceea ce caută.

— Împrumut la angajatorul dumneavoastră, Distrifair, de douăzeci de mii de euro, din 15 februarie 2005. Aţi făcut prea multe datorii pentru casă, banca nu v-a mai acordat alte sume, moment în care v-aţi adresat patronului. Căruia îi returnaţi lunar datoria în funcţie de rezultate.

— Chiar nu văd legătura cu posibilul şantaj!

— În camera lui Alex a fost descoperită suma de douăsprezece mii de euro. În teancuri curate, scoase direct din bancă, având încă micile benzi plastifiate.

Vasseur ia o figură neîncrezătoare.

— Şi?

Camille îi dă cuvântul lui Armand, ca un maestru de ceremonii. Subordonatul se simte ca peştele în apă:

— Banca dumneavoastră ne-a confirmat încasarea unui cec de douăzeci de mii de euro acordat de angajatorul pentru care lucraţi pe 15 februarie 2005 şi vărsarea aceleiaşi sume, în numerar, pe data de 18.

Camille aplaudă în tăcere, închizând ochii. Apoi, deschizându-i din nou:

— Aşadar, pentru ce aţi avut nevoie, domnule Vasseur, de douăzeci de mii de euro?

Ezitare. Degeaba îţi imaginezi diferite scenarii, răul ia fără încetare noi forme. Cam această concluzie se citeşte în ochii lui Vasseur. Se văzuseră şi cu patronul lui. Arestul preventiv a început de mai puţin de cinci ore şi mai trebuie să reziste încă nouăsprezece. Numai că Vasseur a lucrat dintotdeauna doar în vânzări, aşa că mai bun antrenament pentru rezistenţa la şocuri nici că poate exista. Ştie să încaseze.

— Datorii la jocuri.

— Adică aţi jucat împotriva surorii dumneavoastră şi aţi pierdut, este?

— Nu, nu cu Alex am jucat, cu… altcineva.

— Cu cine?

Vasseur respiră cu greutate.

— Haideţi să câştigăm un pic de timp, zice Camille. Cei douăzeci de mii de euro erau clar pregătiţi pentru Alex. Când am descoperit banii, în camera ei de la hotel, mai rămăseseră douăsprezece mii. Pe benzile plastifiate care ţin teancurile la un loc am descoperit amprentele dumneavoastră.

Până unde merseseră! Chiar atât de departe să fi ajuns? Câte-or fi ştiind? Ce-or fi vrând?

Camille citeşte întrebările pe ridurile de pe fruntea lui Vasseur, în pupile, în tremurul imperceptibil al mâinilor. N-o fi nimic profesional în toată povestea, oricum n-o s-o mărturisească niciodată nimănui, dar Camille îl urăşte pe Vasseur. Îl urăşte. Ar vrea să îl omoare. Şi-o să-l omoare. Tot aşa simţea şi acum câteva săptămâni pentru judecătorul Vidard. Nici tu nu eşti aici din întâmplare, îşi poate spune Camille, ci fiindcă, uite, eşti un potenţial criminal.

— OK, alege Vasseur soluţia, da, i-am împrumutat bani surorii mele. E interzis?

Camille se destinde, de parcă ar fi bifat o problemă rezolvată. Zâmbeşte, dar e un zâmbet rău.

— Ştiţi bine că nu este interzis, dar atunci de ce aţi minţit mai întâi?

— Nu vă priveşte.

Propoziţie care nu ar fi trebuit pronunţată.

— În situaţia în care vă aflaţi, domnule Vasseur, cam ce credeţi că nu interesează poliţia?

Sună Le Guen. Camille iese din birou. Comisarul-şef doreşte să ştie unde au ajuns. E greu de spus, dar Camille optează pentru varianta liniştitoare:

— Nu stăm rău, ne vedem de treabă…

Le Guen nu sare-n sus de bucurie.

— Dar la tine…? întreabă Camille.

— O să încheiem la termen.

— Bun, atunci să ne concentrăm.

— Sora dumneavoastră nu era…

— Soră vitregă! îl corectează Vasseur.

— Soră vitregă, da, dar cu ce schimbă asta lucrurile?

— Nu e acelaşi lucru, ar trebui să daţi dovadă de puţină rigoare.

Camille se uită la Louis, apoi la Armand, cu aerul de a le

spune: aţi văzut? Nu se apără rău, ce ziceţi?

— Bun, atunci să o numim Alex. La drept vorbind, nu suntem deloc convinşi că Alex avea intenţia de a se sinucide.

— Totuşi, asta a făcut.

— Fireşte. Dar dumneavoastră, care o cunoşteaţi mai bine decât oricine, ne-aţi putea, probabil, explica de ce ar fi dorit să moară, după ce îşi pregătise atât de bine fuga în străinătate.

Vasseur ridică din sprâncene, neînţelegând întrebarea.

De data aceasta, Camille se mulţumeşte cu un gest discret adresat lui Louis.

— Sora dumneavoastră… mă iertaţi, Alex a cumpărat, pe numele ei adevărat, în ajunul morţii, un bilet pentru Zurich, cu plecarea a doua zi dimineaţă, pe 5 octombrie, la ora opt şi patruzeci de minute. A profitat chiar de trecerea prin aeroport pentru a-şi cumpăra o geantă de voiaj pe care am găsit-o aranjată perfect, gata pentru plecare, în camera ei de la hotel.

— Mi-aţi mai spus… Cu siguranţă şi-a schimbat decizia. Doar v-am mai spus că era instabilă psihic.

— A ales un hotel din apropierea aeroportului şi a comandat şi un taxi pentru a doua zi dimineaţă, deşi avea maşina ei în parcare. Cu siguranţă nu avea nici un chef de probleme, să caute la nesfârşit loc prin parcare şi să piardă avionul. Dorea să plece fără alte încurcături. A scăpat, totodată, de o grămadă de lucruri, nu voia să lase nimic în urmă, nici măcar sticlele cu acid. Specialiştii noştri l-au analizat, de altfel, constatând că este vorba despre acelaşi produs utilizat pentru toate crimele, acid sulfuric cu concentraţia de 80%. Pleca, părăsea Franţa, fugea.

— Ce aţi vrea să vă spun? Nu pot răspunde în locul ei. De altfel, nimeni nu o poate face!

Vasseur se întoarce şi spre Armand şi spre Louis, ca pentru a le solicita aprobarea, dar mintea îi e în altă parte.

— Atunci, îi propune Camille, dacă nu puteţi răspunde în locul lui Alex, faceţi-o cel puţin în locul dumneavoastră.

— Dac-aş putea…

— Bineînţeles că puteţi. Ce făceaţi pe 4 octombrie, în seara morţii lui Alex, între orele douăzeci şi douăzeci şi patru, să zicem.

Thomas ezită. Camille merge mai departe, grăbit:

— Să vă ajutăm noi… Armand?

Ciudat lucru, poate pentru a sublinia aspectul dramatic al situaţiei, Armand se ridică, exact ca la şcoală, în momentul în care învăţătoarea te strigă pentru a te pune să reciţi. Îşi citeşte

clar însemnările.

— La ora 20:34, pe când eraţi la domiciliu, aţi primit un telefon. Soţia dumneavoastră ne-a declarat: „Thomas a primit un mesaj de la serviciu, era ceva urgent”. Se pare că totuşi, în cadrul serviciului dumneavoastră, un telefon la oră atât de târzie practic nu există… „Era foarte contrariat”, ne-a mai precizat. Conform celor declarate de soţia dumneavoastră, aţi plecat de acasă pe la zece şi nu v-aţi mai întors decât după miezul nopţii, neputând preciza ora fiindcă dormea şi nu s-a mai uitat la ceas. Oricum era trecut de miezul nopţii, de asta era sigură, fiindcă este ora la care adoarme de obicei.

Thomas Vasseur are o grămadă de elemente de analizat. Soţia i-a fost interogată. Se gândise la aşa ceva mai adineauri. Altceva?

— Or, ştim că nu este nimic adevărat în toată povestea, continuă Armand.

— De ce spui aşa ceva, Armand? întreabă Camille.

— Fiindcă apelul primit de domnul Vasseur la ora 20:34 venea de la Alex. Apelul a fost înregistrat fiindcă numărul a fost format din camera de hotel. Vom verifica şi la operatorul de telefonie mobilă al domnului Vasseur, oricum, patronul dânsului ne-a declarat ferm că nu a existat nici o urgenţă în seara respectivă. Ba chiar a adăugat: „În meseria noastră ar fi şi greu de conceput ideea de urgenţă de noapte. Doar nu suntem de la Urgenţă”.

— Rafinată reflecţie, constată Camille.

Se întoarce către Vasseur, însă nu are timp să profite de avantaj, fiindcă acesta îl întrerupe:

— Alex mi-a trimis un mesaj, dorea să mă vadă şi mi-a propus o întâlnire. La unsprezece şi jumătate.

— Aha, începe să vă revină memoria!

— La Aulnay-sous-Bois.

— Aulnay, Aulnay, staţi puţin… păi e foarte aproape de Villepinte, foarte aproape de locul unde şi-a găsit sfârşitul. Bun, deci e opt şi jumătate, surioara dumneavoastră adorată v-a sunat şi dumneavoastră ce aţi făcut?

— Am plecat la întâlnire.

— Era ceva obişnuit între voi, fraţii, genul acesta de întâlniri?

— Nu chiar.

— Ce dorea?

— M-a rugat să vin, mi-a dat o adresă, o oră şi atât.

Thomas continuă să îşi cântărească toate răspunsurile, dar,

simţindu-se încolţit, ar vrea să se elibereze, frazele ţâşnesc rapid, trebuie să se stăpânească neîncetat pentru a rămâne la strategia pe care şi-a fixat-o.

— Ce dorea, după părerea dumneavoastră?

— Nu ştiu.

— Ei, ei, ei, cum nu ştiţi dumneavoastră nimic!…

— În orice caz, nu mi-a spus.

— Să recapitulăm. În ultimul an, prin şantaj, v-a lăsat fără douăzeci de mii de euro. În opinia noastră, pentru a-i obţine v-a ameninţat că vă va face praf familia, că va povesti cum aţi violat-o la zece ani, cum aţi obligat-o să se prostitueze…

— Nu aveţi nici o dovadă!

Thomas Vasseur se ridică urlând de pe scaun. Camille surâde. Şi-a pierdut sângele rece, deci beneficiu net.

— Luaţi loc, spune foarte calm. Am zis „în opinia noastră”, deci este vorba despre o ipoteză, doar ştiu că vă place chestia asta.

Aşteaptă câteva secunde.

— De altfel, dacă tot a venit vorba despre probe, Alex are una beton. Ca să-ţi dai seama că n-a fost deloc în ordine copilăria ei, o întâlnire cu soţia dumneavoastră e suficientă. Aşa, ca între fete, lucruri de genul acesta se mai pot şi povesti şi arăta… Dacă Alex şi-a arătat pentru câteva clipe zonele intime soţiei dumneavoastră, s-ar putea paria că au fost ceva emoţii prin familia Vasseur, nu? Prin urmare, „după părerea noastră”, întrucât îşi programase plecarea pentru a doua zi, contul îi era gol, iar cash dacă mai avea vreo douăsprezece mii de euro… v-a sunat ca să vă mai ceară bani.

— În mesaj nu spunea nimic despre aşa ceva. Şi, de altfel, de unde să fi găsit bani la miez de noapte?

— Credem că Alex vă pusese în vedere că va mai trebui să faceţi rost, pentru perioada în care era necesar să se aranjeze în străinătate. Şi că va fi obligatoriu să vă aranjaţi şi dumneavoastră mai bine, fiindcă urma să aibă cheltuieli serioase… Fuga de poliţie costă scump. Dar sunt convins că despre acest subiect vom discuta mai târziu. Deocamdată, am ajuns la momentul în care aţi plecat de acasă noaptea târziu… Ce aţi făcut mai departe?

— M-am dus la adresa pe care mi-o lăsase.

— La care adresă?

— Bulevardul Jouvenel. Numărul 137.

— Şi ce e pe bulevardul Jouvenel, la numărul 137?

— Nimic, tocmai asta e…

— Cum aşa, nimic?

— Păi, nimic… adică nimic.

Louis nu mai are nevoie ca şeful lui să se întoarcă spre el, tastează adresa pe un site cu planuri şi itinerarii în Paris, aşteaptă câteva secunde şi îi face semn şefului lui să se apropie.

— Aşa e, aveţi dreptate… La 135 sunt birouri, la 139 o curăţătorie şi, între ele, la 137, un butic scos la vânzare. Închis. Doar nu credeţi că ar fi vrut să şi-l cumpere?

Louis mişcă mouse-ul pentru a examina împrejurimile, de cealaltă parte a străzii. După expresia feţei îţi poţi da seama că iniţiativa sa va rămâne fără rezultat.

— Normal că nu, răspunde Vasseur. Oricum, n-am aflat ce-ar fi putut să vrea, fiindcă nu a apărut.

— Nu aţi încercat să daţi de ea?

— Numărul fusese anulat.

— Aşa e, am verificat. Alex renunţase la numărul acela de trei zile. Fără îndoială, gândindu-se la plecare. Şi cât timp aţi rămas în faţa magazinului?

— Până la miezul nopţii.

— Sunteţi un om răbdător, nu e rău. Când ţii la cineva, ai toată răbdarea din lume, se ştie. Există cineva care să vă fi văzut pe acolo?

— Nu prea cred.

— Nasol.

— Nasol mai ales pentru dumneavoastră, fiindcă dumneavoastră aveţi ceva de dovedit, nu eu.

— Nu e nasol nici pentru dumneavoastră, nici pentru noi, e nasol pur şi simplu, întrucât apar zone întunecate, dubii, iar povestea pare cam „inventată”. În fine, nu contează. Presupun că aţi considerat incidentul închis şi, în concluzie, aţi plecat acasă.

Thomas nu răspunde. Fără îndoială, un scanner ar putea indica viteza cu care neuronii săi încearcă să descopere configuraţia potrivită.

— Ei? insistă Camille. V-aţi întors acasă, da?

Degeaba îşi mobilizează creierul lui Vasseur toate resursele, tot nu găseşte o soluţie satisfăcătoare.

— Nu, m-am dus la hotel.

De-acum, singur s-a aruncat în apă…

— Ia te uită! exclamă Camille surprins. Ştiaţi la ce hotel stă?

— Nu, dar după ce m-a sunat Alex, pur şi simplu am format înapoi numărul de la care o făcuse.

— Ingenios! Şi…?

— Şi nu mi-a răspuns. Am dat peste un mesaj înregistrat.

— Păcat. Şi atunci, v-aţi dus acasă.

Moment în care, cele două emisfere cerebrale mai că intră în coliziune. Thomas închide ochii. Ceva îi spune că nu e cea mai bună opţiune, dar nici nu vede cum altfel ar putea proceda.

— Ba nu, spune până la urmă, m-am dus la hotel. Dar era închis. Şi nici vorbă de recepţioner.

— Louis? intervine Camille.

— Recepţia este deschisă până la ora 22:30. Apoi este nevoie de codul de acces pe care clienţii îl primesc la sosire.

— În consecinţă, continuă Camille, de data aceasta chiar v-aţi dus acasă.

— Da.

Camille se întoarce spre asistenţii lui.

— Ce aventură! Armand… Am senzaţia că ai unele îndoieli.

Acum, Armand nu se mai ridică:

— Depoziţiile domnului Leboulanger şi ale doamnei Farida.

— Eşti sigur?

Armand îşi bagă repede nasul în însemnări.

— Nu, ai dreptate. Farida e prenumele. Doamna Farida Sartaoui.

— Domnule Vasseur, vă rog să îl iertaţi pe colegul meu, dar de fiecare dată are probleme cu numele străine. Şi ce e cu persoanele astea?…

— Sunt clienţi ai hotelului, explică Armand. Care s-au întors în camere cu un sfert de ceas după miezul nopţii.

— Bine! Asta e, asta e! explodează Vasseur. Bine, bine!…

60

Le Guen răspunde de la primul apel.

— O cam încheiem pe seara asta.

— Ai scos ceva? se interesează Le Guen.

— Unde eşti? întreabă Camille.

Le Guen ezită. Ceea ce înseamnă: la o femeie. Ceea ce înseamnă că Le Guen e îndrăgostit, lucru fără de care nu se poate să se culce cu o femeie, nu e genul lui, ceea ce însemnă că…

— Jean, ţi-am zis şi ultima dată, n-am cum să-ţi fiu martor, ştii bine! în nici un caz…

— Ştiu, Camille, nu-ţi mai face probleme. Mă descurc.

— Să te cred?

— Absolut.

— Să ştii că mă cam sperii.

— Tu ce-ai făcut?

Camille se uită la ceas.

— I-a dat bani soră-sii, care l-a sunat şi în hotelul căreia a intrat.

— Bine. Rezistă?

— Ne descurcăm. De acum nu mai e decât chestiune de răbdare. Sper că judecătorul…

— Pentru ce urmează acum, e perfect…

— Bine… Prin urmare, pentru moment, cel mai indicat lucru e somnul.

Şi e noapte.

E trei dimineaţa. E ceva mai puternic decât el şi, măcar o dată, tot a reuşit. Cinci lovituri, nici una mai mult. Vecinii ţin ei la Camille, totuşi, să iei ciocanul şi să dai în pereţi la trei dimineaţa… Prima lovitură surprinde, a doua trezeşte, a treia pune pe gânduri, a patra scandalizează, a cincea provoacă hotărârea de a da cu pumnul în perete… însă a şasea nu mai vine, de acum Camille poate agăţa portretul lui Maud pe peretele din living, iar cuiul rezistă. Camille la fel.

Încercase să pună mâna pe Louis la ieşirea de la brigadă, dar acesta o întinsese, se fofilase. O să dea mâine de el. Oare ce-o să zică? Camille are toată încrederea în intuiţia lui aşa că, dacă

va fi cazul, va păstra tabloul, îi va mulţumi lui Louis pentru gestul lui minunat şi va achita şi opera mamei sale. Sau poate nu... Toată povestea asta cu cei două sute optzeci de mii de euro i se învârte prin cap.

De când a rămas singur doarme numai cu storurile ridicate, fiindcă îi place să fie trezit de lumina zilei. Doudouche a venit şi s-a lipit de el. Nu mai ştie cum să-şi găsească somnul, aşa că rămâne toată noaptea pe canapea, în faţa tabloului.

Sigur, interogarea lui Vasseur e o încercare, însă nu unica.

Ceea ce s-a născut în el noaptea trecută, în atelierul de la Montfort, ceea ce l-a asediat apoi în camera de hotel, lângă cadavrul lui Alex Prevost, se află acum în faţa lui.

Cazul la care lucrează i-a permis să exorcizeze moartea lui Irene şi să-şi pună la punct socotelile cu propria-i mamă.

Imaginea lui Alex, fetiţa urâţică, îl invadează până la lacrimi.

Scrisul ei stângaci, din jurnal, derizoriile obiecte personale, întreaga poveste îţi rupe inima.

Are senzaţia că, în fond, e şi el ca toţi ceilalţi.

Şi pentru el, Alex nu a fost altceva decât un instrument.

De care s-a folosit.

În cursul următoarelor şaptesprezece ore, Vasseur mai este scos încă de trei ori din celulă şi adus în biroul de la brigadă. De două ori îl primeşte Armand, apoi Louis. Sunt verificate detaliile. Armand îi oferă datele exacte ale sejururilor de la Toulouse.

— Ce mai contează, după douăzeci de ani? explodează Vasseur.

Din priviri, Armand îi explică: ştiţi, nu fac decât ceea ce mi se ordonă.

Vasseur ajunge să semneze tot ce i se cere, să recunoască tot ce-o fi.

— Nu aveţi nici o dovadă împotriva mea, absolut nimic.

— În acest caz, îi răspunde Louis, fiindcă el e cel ce conduce acum interogatoriul, nu aveţi nici un motiv să vă temeţi, domnule Vasseur.

Timpul e tot mai scurt, orele trec, Vasseur simte că e de bine. Mai este scos o dată pentru a se verifica datele când l-a întâlnit pe Stefan Maciak, în timpul deplasărilor sale de serviciu.

— Mi se rupe, decretează Vasseur, semnând.

Se uită la ceasul de pe perete. Nimeni nu are nimic să îi reproşeze.

Nu s-a bărbierit. Trebuie să îşi facă urgent toaleta.

Este adus în birou încă o dată. E rândul lui Camille. Cum intră, ochii îi fug către ceasul de pe perete. E opt seara. Ziua a fost lungă.

Vasseur e victorios, îşi pregăteşte triumful.

— Ce mai e, domnule căpitan? întreabă, tot numai un zâmbet. Va trebui să ne despărţim în curând şi ne cuprind părerile de rău?

— De ce în curând?

Vasseur nu trebuie luat drept o fiinţă primară, fiindcă e de o sensibilitate perversă, ascuţită, are antenele lui care îl ajută să simtă imediat dincotro bate vântul. Ca dovadă, se îngălbeneşte la faţă, nu scoate un cuvânt, îşi încrucişează nervos picioarele. Aşteaptă. Camille îl priveşte îndelung, la fel de tăcut. Parc-ar fi unul dintre acele jocuri în care pierde cel care rezistă mai puţin. Sună telefonul. Armand se ridică, înaintează spre aparat, ridică receptorul, spune alo, ascultă, mulţumeşte, lasă receptorul în furcă, iar Camille, care între timp nu l-a scăpat din ochi pe Vasseur, constată:

— Domnule Vasseur, judecătorul a acceptat cererea noastră de prelungire a arestului preventiv cu încă douăzeci şi patru de ore.

— Vreau să-l văd pe judecător!

— Vai, domnule Vasseur, de trei ori vai! Judecătorul Vidard regretă că nu vă poate primi din cauza problemelor sale de serviciu. Aşa că vom mai petrece puţin timp împreună, sper că fără să cuprindă părerile de rău.

Vasseur întoarce demonstrativ privirea în toate direcţiile. Îşi înăbuşă un chicot, doar pentru ei îi pare rău.

— Pe urmă ce-o să mai faceţi? Nu ştiu ce i-aţi putut spune judecătorului pentru a obţine prelungirea arestului, ce minciună veţi fi folosit, dar fie acum, fie peste douăzeci şi patru de ore, tot veţi fi obligaţi să îmi daţi drumul. Tare mai sunteţi...

Îşi caută cuvântul.

— Patetici.

Este condus la loc în celulă. Aproape că nu i se mai pune nici o întrebare. Îi pun rezistenţa la încercare, Camille consideră că este cea mai bună modalitate de lucru. Minima activitate. Care se va dovedi mai eficientă. Să nu faci nimic, sau aproape nimic, e totuşi mult mai greu de suportat. Fiecare se concentrează la ce

poate. Şi-l închipuie pe Vasseur punându-şi haina, strângându-şi cravata, zâmbindu-le tuturor, adresându-le nişte cuvinte pe care sigur acum le coace.

Armand a mai descoperit doi noi stagiari, unul la etajul doi, altul la patru. Nu-i va lua prea mult până când îşi va face plinul la ţigări şi pixuri. Ca să-şi mai omoare timpul.

Pe la mijlocul dimineţii, începe un ciudat schimb de locuri. Camille încearcă să-l tragă deoparte pe Louis pentru povestea cu tabloul, dar lucrurile nu decurg conform planului. Louis este chemat afară de mai multe ori, iar Camille simte un soi de jenă instalându-se între ei. În timp ce lucrează la nişte rapoarte, jumătate din timp rămânând cu ochii pe ceas, pricepe că iniţiativa lui Louis complică al dracului de tare relaţia lor. Bine, Camille o să-i mulţumească; şi? O să-l răsplătească şi pe urmă? În gestul lui Louis ghiceşte o nuanţă paternă. Cu cât trece vremea, cu atât are senzaţia că Louis a dorit să-i dea o lecţie cu tabloul.

Pe la trei după-amiaza, în sfârşit rămân doar ei doi în birou. Camille nu mai stă pe gânduri şi îi spune mulţumesc, fiindcă e cel dintâi cuvânt care îi vine pe buze.

— Louis, mulţumesc.

Ar trebui să mai adauge ceva, doar nu e de ajuns.

— Adică…

Se opreşte. După faţa întrebătoare a lui Louis, înţelege dimensiunea greşelii. Evident, Louis nu are nici o treabă cu tabloul pe care îl găsise la uşă.

— Pentru ce sunt mulţumirile?

Camille improvizează:

— Pentru tot, Louis. Pentru ajutorul dat… în toată povestea asta.

Louis lasă să-i scape un „da” mirat, doar nu obişnuiesc să îşi spună astfel de chestii.

Camille sperase să inventeze ceva adecvat şi chiar o face, după care rămâne şi el uluit de mărturisirea la care nu s-ar fi aşteptat.

— Cazul ăsta înseamnă un pic şi întoarcerea mea. Şi, cum sunt un ins cam dificil…

Prezenţa lui Louis, băiatul ăsta misterios, pe care îl ştie atât de bine şi totuşi nu îl cunoaşte deloc, îl emoţionează dintr-odată, poate chiar mai mult decât reapariţia tabloului.

Vasseur mai este adus o dată, pentru alte detalii.

Camille urcă în biroul lui Le Guen, bate scurt la uşă şi intră. Comisarul-şef se aşteaptă la o veste proastă, i se citeşte pe faţă, însă Camille ridică repede mâinile ca pentru a-l linişti. Discută despre caz. Fiecare a făcut tot ceea ce era necesar. Şi aşteaptă. Camille vorbeşte despre vânzarea tablourilor mamei sale.

— Cât ai zis c-a ieşit? întreabă Le Guen uluit.

Camille repetă suma pe care o găseşte din ce în ce mai abstractă. Le Guen face o mutră admirativă.

Camille nu zice nimic despre autoportret. A avut destul timp să reflecteze, iar acum ştie. Îl va suna pe prietenul mamei sale, cel care organizase licitaţia. Probabil că scosese şi el un mic profit din vânzări, drept pentru care îi mulţumise lui Camille prin tabloul acela. E limpede. Camille e liniştit.

Îi dă un telefon, îi lasă un mesaj şi se întoarce în birou.

Ceasurile trec.

Camille a hotărât. Se va întâmpla la şapte seara.

A venit momentul. Uite că se face ora şapte.

Vasseur intră în birou. Se aşază cu privirea în mod deliberat lipită de ceasul de pe perete.

E extrem de obosit, aproape că nu a dormit în ultimele patruzeci şi opt de ore şi lucrul acesta sare în ochi.

61

— Vedeţi, zice Camille, avem unele nelămuriri privitoare la moartea surorii dumneavoastră. Soră vitregă, iertaţi-mă.

Vasseur nu reacţionează. Încearcă să înţeleagă despre ce este vorba. Mintea cam alunecă, dar, nici nu e de mirare, cu atâta oboseală. Dă ocol întrebării, întorcând-o pe toate feţele, pe ea şi pe cele care pot decurge din ea. Se liniştеşte. În privinţa morţii lui Alex, nu are ce să-şi reproşeze. I se poate citi pe faţă. Respiră adânc, se relaxează, îşi încrucişează braţele, nu scoate un cuvânt, se uită din nou la ceas după care, într-un târziu, trecând de la una la alta, întreabă:

— Arestul preventiv se încheie, parcă, la ora opt?

— Observ că moartea lui Alex nu vă emoţionează.

Vasseur ridică ochii în tavan, de parcă ar căuta acolo inspiraţia ori pe masă s-ar fi aşezat două deserturi dintre care i se cere să aleagă unul. Serios iritat, strânge buzele.

— Sigur că mă marchează, spune până la urmă. Ba chiar foarte mult. Doar ştiţi ce este aceea o familie, este vorba despre nişte legături deosebit de strânse. Dar, ce-aţi vrea... Asta e problema cu depresivii.

— Nu la moartea ei m-am referit, ci la modul în care a murit.

Înţelege şi se arată de acord.

— Cu barbiturice, da, groaznic. Zicea că avea probleme cu somnul, că, fără medicamente, n-ar fi putut închide un ochi.

Aude expresia în clipa în care o spune şi, chiar aşa, epuizat, se simte că rezistă cu greu să nu spună un banc despre tărăşenia asta cu „ochii închişi”. Până la urmă, optează pentru un ton exagerat de îngrijorat:

— Poveştile astea cu medicamente ar trebui să fie mai bine supravegheate, nu credeţi? Observaţi că era infirmieră, deci putea să îşi procure din care dorea.

Dintr-odată, Vasseur cade pe gânduri.

— Nu ştiu ce fel de moarte pot provoca barbituricele, dar îmi închipui că trebuie să fie ceva cu convulsii, nu?

— Dacă subiectul nu este ventilat artificial la vreme, spune Camille, intră în comă profundă şi îşi pierde reflexele de protecţie a căilor aeriene. Vomită, voma pătrunde în plămâni, se sufocă şi moare.

Vasseur se strâmbă scârbit. Câh! După părerea lui, e o moarte

lipsită de demnitate.

Camille face semn că înţelege. Văzându-l, dacă nu ar fi fost tremurul aproape imperceptibil al degetelor, ai crede că împărtăşeşte cu totul părerea lui Thomas Vasseur. Îşi dă capul pe spate, sprijinindu-l de spătarul scaunului şi respiră adânc.

— Ne vom întoarce la momentul intrării dumneavoastră în hotel, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Suntem în noaptea morţii lui Alex şi e trecut de ora douăsprezece, nu-i aşa?

— Aveţi martori, nu aveţi decât să-i întrebaţi pe ei.

— Asta am şi făcut.

— Şi?

— Ora exactă: douăsprezece şi douăzeci de minute.

— Hai să fie douăsprezece şi douăzeci de minute, nu am nici un chef să vă contrazic.

Vasseur se lasă cu totul în fotoliu. Privirile aruncate neîncetat spre ceas se constituie în mesaje clare pentru poliţişti.

— Deci, continuă Camille, aţi intrat după aceştia, lucru care li s-a părut perfect normal. Întâmplarea... Un alt client care se întoarce la hotel la aceeaşi oră. Martorii spun că aţi aşteptat ascensorul. Ce a urmat, ei nu mai ştiu. Camera lor era la parter, deci nu au avut cum vedea unde vă duceaţi. Prin urmare, aţi luat ascensorul.

— Nu.

— Zău? Totuşi...

— Nici vorbă, unde să mă fi dus?

— Asta vă şi întrebăm, domnule Vasseur. Unde vă duceaţi în momentul acela?

Vasseur se încruntă.

— Uitaţi cum stă treaba, Alex m-a sunat, m-a rugat să vin să o văd, nu mi-a spus din ce motiv ba, mai mult, nu a apărut la întâlnire! M-am dus la hotel, dar nici vorbă de recepţioner. Ce aţi fi vrut să fac? Să bat la uşile tuturor celor două sute de camere zicând: mă scuzaţi, o caut pe soră-mea?

— Pe sora vitregă!

Vasseur strânge din dinţi, trage adânc aer în piept şi se preface că nu aude.

— Aşa că am aşteptat în maşină vreo oră, doar hotelul de unde mă sunase nu era decât la două sute de metri depărtare. Oricine ar fi făcut la fel. M-am dus gândindu-mă că se putea găsi vreo listă la recepţie, că i-o fi apărând pe undeva numele, în vreun tabel, habar n-am unde! Însă, când am ajuns, la recepţie

nu era nimeni şi nimic. Totul era încuiat. Dacă am văzut că nu pot face nimic, m-am întors acasă şi gata.

— Deci nu aţi mai stat pe gânduri.

— Asta e, nu am mai stat pe gânduri. Nu îndeajuns.

Camille, încurcat, clatină capul ba la dreapta, ba la stânga.

— Cu ce schimbă asta lucrurile? întreabă Vasseur, apăsând exagerat cuvintele.

Se întoarce către Louis şi Armând, luându-i de martori.

— Repet, cu ce schimbă asta lucrurile?

Poliţiştii nu se mişcă, doar îl privesc calmi.

Ochii lui Thomas se ridică spre ceasul de pe perete. Timpul trece grăbit. Se linişteşte. Surâde.

— Bun, deci suntem cu toţii de acord, zice sigur de el: lucrurile nu se schimbă cu nimic. Doar atât că…

— Da?

— Doar atât că, dacă aş fi găsit-o, nu s-ar fi ajuns până aici.

— Adică?

Îşi împreunează palmele, ca un om preocupat să facă tot binele de care este în stare.

— Adică îmi închipui că aş fi salvat-o.

— Dar, din păcate, asta a fost să fie. A murit.

Vasseur desface braţele a neputinţă. Zâmbind.

Camille se concentrează:

— Domnule Vasseur, anunţă fără grabă, ca să vă spun tot adevărul, experţii noştri au mari dubii în legătură cu sinuciderea lui Alex.

— Dubii?…

— Da.

Camille lasă informaţia să îşi croiască drum în creierul celui din faţa lui.

— Credem că, mai degrabă, sora dumneavoastră a fost ucisă, iar crima a fost deghizată în sinucidere. De altfel, dacă vreţi să ştiţi părerea mea, o deghizare destul de stângace.

— Ce mai e şi tâmpenia asta?

Thomas e consternat.

— Mai întâi, spune Camille, Alex nu prezenta sub nici o formă atitudinea cuiva care îşi propusese să se sinucidă.

— Atitudinea… repetă Vasseur încruntat.

S-ar zice că este vorba despre un cuvânt necunoscut.

— Biletul pentru Zurich, pregătirea bagajelor, comandarea taxiului şi nu ar fi încă totul, mai avem şi alte motive pentru care

punem sinuciderea sub semnul întrebării. De pildă, capul i s-a lovit de chiuveta din baie. De mai multe ori. La autopsie, au fost descoperite leziuni craniene care atestă violenţa loviturilor. În opinia noastră, mai era cineva alături de ea, în cameră. Care a lovit-o extrem de puternic.

— Păi… cine?

— Ca să fim cinstiţi, domnule Vasseur, credem că dumneavoastră.

— Poftim?

Vasseur e în picioare. Urlă.

— Vă sfătuiesc să luaţi loc.

Îi ia ceva timp, dar se aşază la loc. Pe marginea scaunului. Gata să se ridice iarăşi.

— Domnule Vasseur, este vorba despre sora dumneavoastră şi înţeleg ce durere puteţi simţi. Fiindcă mă tem să nu vă rănesc sensibilitatea arătându-mă mult prea tehnic, voi spune doar că oamenii care se sinucid îşi aleg atenţi metoda de a o face. Se aruncă pe fereastră sau îşi taie venele. Uneori se mutilează ori înghit medicamente. Rareori aplică două metode o dată.

— Şi ce legătură am eu cu toate astea?

Nu mai este vorba despre Alex, se înţelege limpede din tonul încordat. Atitudinea lui Thomas pendulează între neîncredere şi indignare.

— Cum adică? întreabă Camille.

— Păi, da, ce legătură am eu cu toate astea?

Camille se uită la Louis şi la Armand cu aerul neputincios al celui care se străduie cu disperare să se facă înţeles, apoi se întoarce din nou spre Vasseur.

— Aveţi legătură, din cauza amprentelor.

— Amprentele? Care amprente?…

E întrerupt de soneria telefonului, care însă nu îl opreşte. Pe când Camille ridică receptorul şi răspunde, se întoarce către Armand şi Louis:

— Eeei? Care amprente?

Drept răspuns, Louis face faţa cuiva care nu pricepe, care nu se dumireşte. Armand pare cu mintea în altă parte. Tocmai desface trei mucuri pe o bucată albă de hârtie, pentru a recompune o ţigară. E atât de absorbit, încât nici măcar nu îl bagă în seamă.

Vasseur se întoarce apoi spre Camille care, cu telefonul lipit de ureche, cu privirea pierdută pe fereastră, îşi ascultă

concentrat interlocutorul. Vasseur pur şi simplu soarbe tăcerea lui Camille, iar clipele i se par interminabile. Camille sfârşeşte prin a lăsa receptorul în furcă şi a-şi întoarce ochii spre Vasseur: unde rămăsesem?

— Care amprente? întreabă încă o dată Vasseur.

— A, da… Păi, mai întâi, amprentele lui Alex.

Thomas tresare.

— Ce e cu amprentele lui Alex?

E drept că mesajele lui Camille nu sunt întotdeauna uşor de înţeles.

— Bănuiesc că prezenţa amprentelor lui Alex în camera ei este un fapt normal, adaugă Vasseur.

Râde prea tare. Camille aplaudă, total de acord cu observaţia.

— Exact, zice oprindu-se din aplaudat. Dar nu sunt mai pe nicăieri!

Vasseur simte ridicându-se o problemă înaintea lui, dar nu vede prea clar care este aceasta.

Pe un ton condescendent, Camille îi sare în ajutor:

— Se găsesc extrem de puţine amprente ale lui Alex în camera ei, pricepeţi? După părerea noastră, cineva a ţinut să îşi şteargă urmele, cu care ocazie le-a cam şters şi pe ale lui Alex. În sfârşit, nu pe toate… Unele sunt cu totul semnificative. Cele de pe mânerul uşii, de pildă. Mânerul care se presupune că a fost folosit şi de persoana care a intrat în camera ei…

Vasseur înregistrează, fără a şti spre ce să-şi îndrepte atenţia.

— Ca să o scurtez, domnule Vasseur, cineva care se sinucide nu îşi şterge propriile amprente, fiindcă nu ar avea sens!

Imaginile şi cuvintele năvălesc unele peste altele. Vasseur înghite în sec.

— Iată de ce, adaugă Camille, ne-am gândit că trebuie să mai fi fost încă o persoană în camera lui Alex în momentul în care a murit.

Camille îi lasă timp lui Vasseur pentru a digera informaţia, căci, după faţa acestuia, va avea nevoie din plin.

Poliţistul trece la tonul pedagogic.

— Apropo de amprente: sticla de whisky ridică şi ea multe întrebări, doar Alex înghiţise aproape o jumătate de litru. Alcoolul potenţează în mod deosebit efectul barbituricelor, aşa că moartea era ca şi asigurată. Ei bine, sticla era extrem de bine ştearsă (au fost prelevate fibre din ţesătura unui tricou găsit pe fotoliu). Ce e mai curios, e că pe sticlă s-au găsit totuşi amprente

ale lui Alex, dar literalmente zdrobite, de parcă i-ar fi luat cineva mâna şi i-ar fi lipit-o cu forţa de sticlă. Fără îndoială post-mortem. Pentru a ne face să credem că ţinuse singură sticla în mână. Ce aveţi de spus?

— Păi… nu am nimic de spus, de unde aţi vrea să ştiu eu ce s-a întâmplat?

— Aşa?! strigă Camille ca jignit. Ar trebui să ştiţi, domnule Vasseur, că doar eraţi în cameră!

— Nici vorbă! Nu eram în camera ei! Doar v-am mai explicat că mă întorsesem acasă!

Camille aşteaptă o clipă. Şi, pe cât îi permite propria înălţime, se apleacă spre Thomas.

— Domnule Vasseur, întreabă calm poliţistul, dacă nu aţi fost acolo, atunci cum explicaţi prezenţa amprentelor dumneavoastră în camera lui Alex?

Cel întrebat rămâne interzis. Camille se lipeşte de spătarul scaunului lui.

— Din cauză că v-am descoperit amprentele în camera în care a murit, credem că dumneavoastră aţi ucis-o pe Alex.

Lui Vasseur i se opreşte un sunet undeva, între pântece şi gât, ca o virgulă plutitoare.

— Nu e cu putinţă aşa ceva! N-am intrat în viaţa mea în camera aceea. În primul rând, unde mi-aţi găsit amprentele?

— Pe tubul cu barbiturice de care v-aţi folosit pentru a vă ucide sora. Fără îndoială aţi uitat să îl ştergeţi. Probabil din cauza emoţiei.

Capul i se mişcă încolo şi-ncoace, ca al unui cocoş, iar cuvintele i se îngrămădesc pe buze. Dintr-odată, ţipă:

— Ştiu! Am văzut tubul! Pilulele roz! L-am atins! Cu Alex!

Mesajul este destul de confuz. Camille se încruntă. Vasseur îşi înghite saliva şi încearcă să expună faptele calm, dar tensiunea şi frica îl împiedică. Închide ochii, strânge pumnii, inspiră adânc şi se concentrează cât poate de bine.

Camille îl încurajează aprobând din cap, de parcă ar dori să-l ajute să se exprime.

— Când am văzut-o pe Alex…

— Da.

— … ultima dată…

— Când, adică?

— Nu mai ştiu, cu trei săptămâni mai-nainte, poate o lună.

— Bun.

— A scos tubul acela!

— Aha! Unde se întâmpla asta?

— Într-o cafenea, aproape de serviciul meu. La Le Moderne.

— Foarte bine. Vă rog să ne explicaţi pe larg, domnule Vasseur.

Gâfâie. În sfârşit cineva deschide o fereastră! De-acum va fi mai bine. O să le explice, e destul de simplu, vor trebui să admită ce le va spune. O prostie, povestea asta cu medicamentele. Nu pe aşa ceva se poate sprijini o acuzaţie. Încearcă să tragă de timp, dar simte gâtul uscându-i-se. Parcă ar dezlipi fiecare cuvânt dinăuntrul acestuia:

— Cam acum o lună, Alex mi-a cerut să ne vedem.

— Voia bani?

— Nu.

— Dar ce?

Vasseur nu ştie. De fapt, fără să-i fi explicat de ce, întrevederea se încheiase rapid. Alex luase o cafea, el o bere. Chiar în acel moment scosese tubul de medicamente. Vasseur o întrebase ce are acolo, păi da, recunoaşte că îl cam călca pe nervi.

— Când o vedeam luând tot felul de porcării…

— Aşadar, sănătatea surioarei vă îngrijora…

Vasseur se preface că nu pricepe aluzia, se străduie, vrea să iasă basma curată.

— Şi atunci i-am luat tubul de medicamente, cu mâna l-am luat! Acesta este motivul pentru care îmi apar amprentele pe el!

De mirare, dar sticleţii nu prea par convinşi. Aşteaptă cu privirile lipite de buzele lui, ca şi cum povestea ar fi obligatoriu să aibă şi o continuare, de parcă nu ar fi spus totul.

— Despre ce medicament era vorba, domnule Vasseur?

— Cine s-a uitat la nume? Am deschis tubul, am observat nişte comprimate roz, am întrebat-o ce erau şi asta a fost tot.

Brusc, cei trei poliţişti se relaxează. Dintr-odată, cazul se vede într-o nouă lumină.

— De acord, zice Camille, acum înţeleg mai bine. Nu e vorba despre acelaşi tub. Alex a înghiţit pilule de culoare albastră. Cele două tuburi nu au, deci, nici o legătură.

— Şi ce schimbă asta?

— Că nu este tubul pe care aţi pus mâna la cafenea.

Vasseur e iarăşi deosebit de surescitat. Face semn cu arătătorul: nu, nu, nu, iar cuvintele sosesc grăbite, unele după

altele:

— N-o să vă ţină şmecheria, n-o să vă ţină!

Camille se ridică.

— Haideţi să luăm pe rând fiecare element, da?

Numără pe degete.

— Dispuneţi de un mobil beton: Alex vă şantaja, deja vă extorcase de douăzeci de mii de euro şi se pregătea, indiscutabil, să vă mai ceară pentru a se putea descurca în străinătate. Dispuneţi şi de un alibi, însă extrem de prost, mai ales că v-aţi minţit soţia în legătură cu provenienţa apelului telefonic. Pretindeţi că aţi aşteptat într-un loc în care nu v-a zărit nimeni. După aceea recunoaşteţi că v-aţi dus să o vedeţi pe Alex la hotel şi, de altfel, avem doi martori care confirmă prezenţa dumneavoastră acolo.

Camille îl lasă pe Vasseur să înţeleagă amploarea problemei care deja se conturează.

— Astea nu sunt dovezi!

— Avem deja un mobil, lipsa unui alibi şi prezenţa dumneavoastră la locul faptei. Dacă adăugăm loviturile dure primite de Alex în cap, amprentele şterse, dar şi ale dumneavoastră prezente… Cam încep să fie destule…

— Ba nu, ba nu, ba nu, nu vor fi de ajuns!

Numai că degeaba îşi tot agită arătătorul, dincolo de certitudinea afişată se simt semnele de întrebare. Acesta este, fără îndoială, motivul pentru care Camille adaugă:

— Ca să nu mai zic că v-am găsit şi urme ADN în acelaşi loc, domnule Vasseur.

Uluirea e totală.

— Un fir de păr cules de pe jos, de lângă patul lui Alex. Aţi încercat, nu e vorbă, să vă ştergeţi urmele, dar nu aţi făcut o curăţenie prea eficientă.

Camille se ridică şi se proţăpeşte în faţa lui:

— Ia spuneţi, domnule Vasseur, acum, când deţinem şi proba ADN, credeţi că ar fi de ajuns?

Până în acest moment, Thomas Vasseur se dovedise foarte dinamic în reacţii. Numai că, astfel formulată, acuzaţia adusă de comandantul Verhoeven îl putea arunca în aer. Sau nici vorbă? Poliţiştii îl privesc, fără să ştie cum să se poarte în continuare, deoarece Vasseur a căzut acum adânc pe gânduri, evadând parcă de la interogatoriu, fiind de-a dreptul absent. Şi-a pus coatele pe genunchi, iar mâinile cu palmele larg deschise se

întâlnesc într-o mişcare spasmodică, de parcă ar aplauda din vârful degetelor. Privirea îi mătură rapid podeaua. Bate nervos din picior. Cei din încăpere ar cam fi cazul să fie îngrijoraţi din cauza sănătăţii lui mintale când se ridică pe neaşteptate, se uită fix la Camille şi împietreşte.

— Special a făcut-o…

Ai zice că vorbeşte doar pentru el. Cu toate acestea, poliţiştilor li se adresează:

— A organizat totul ca să îmi pună mie în cârcă… Nu? Nu-i aşa?

S-a întors cu picioarele pe pământ. Vocea îi vibrează de încordare. În mod normal, poliţiştii ar trebui să se arate surprinşi de noua ipoteză, însă nici vorbă. Louis, meticulos, pune înapoi, în ordine, foile din dosar, Armand îşi curăţă conştiincios unghiile cu o agrafă pentru hârtii, doar Camille a mai rămas prezent în conversaţie, dar, deloc hotărât să intervină şi-a încrucişat mâinile cu palmele aşezate pe tăblia biroului şi aşteaptă.

— Am plesnit-o… Pe Alex am plesnit-o…

Voce fără nuanţe. Se uită la Camille, dar e ca şi cum ar vorbi doar pentru sine însuşi.

— La cafenea. Când i-am văzut medicamentele m-am înfuriat. A vrut să mă liniştească şi-a trecut mâna prin părul meu, dar i s-a prins inelul… Când şi-a tras-o înapoi, m-a durut. Se prinseseră nişte fire. Din reflex i-am tras o palmă. Părul…

Vasseur iese din transă.

— Încă de la început, ea a organizat totul, da?

Caută ajutor în privirile celorlalţi. Şi nu găseşte. Şi Armand şi Louis şi Camille pur şi simplu stau şi îl privesc.

— Ştiţi bine că a fost o lovitură aranjată! O manipulare ordinară! Ştiţi bine! Toată povestea aceasta cu biletul pentru Zurich, cu achiziţionarea valizei, cu taxiul comandat pentru dimineaţă… Totul pentru a vă face să credeţi că intenţiona să fugă. Că nicidecum nu intenţiona să se sinucidă. Mi-a dat întâlnire acolo unde nimeni nu ar fi avut cum să mă vadă, s-a dat cu capul de chiuvetă, a şters amprentele, a lăsat tubul cu amprentele şi, pe jos, un fir de păr de-al meu…

— Mă tem că aşa ceva e cam greu de dovedit. Pentru noi, acolo aţi fost, intenţionaţi să scăpaţi de Alex aşa că aţi lovit-o, aţi obligat-o să bea alcool şi să înghită barbituricele, iar amprentele şi probele ADN ne confirmă teza.

Camille se ridică.

— Am o veste bună şi una rea. Cea bună este că arestul preventiv s-a încheiat. Cea rea este că sunteţi arestat pentru crimă.

Camille zâmbeşte. Vasseur se prăbuşeşte pe scaun, ţinând totuşi fruntea sus.

— Nu eu am făcut-o! Ştiţi foarte bine că a fost manevra ei! Ştiţi!

Apoi, apostrofându-l direct pe Camille:

— Ştiţi cu precizie că nu eu am făcut-o!

Camille continuă să zâmbească.

— Cum ne-aţi dovedit că nu sunteţi un duşman al umorului negru, domnule Vasseur, îmi voi permite şi eu o glumă. Aş zice că, de data aceasta, Alex v-a tras-o dumneavoastră.

La capătul celălalt al încăperii, Armand îşi pune ţigara artizanală după ureche, se ridică, se duce la uşă de unde le face semn celor doi agenţi în uniformă, care intră. Camille conchide simplu, sincer sătul şi el:

— Îmi pare rău că v-am reţinut atâta timp în arest preventiv, domnule Vasseur. Ştiu că două zile înseamnă foarte mult. Numai că testele ADN… Cei de la laborator sunt şi ei covârşiţi de câte au de făcut, aşa că două zile, în momentul de faţă, este minimul posibil.

62

Nu s-ar putea spune cum, dar, fie şi inexplicabil, exact ţigara de după urechea lui Armand a fost declicul. Poate din cauza sărăciei pe care o sugerează o ţigară construită din mucuri de la alte ţigări, consumate. Camille grăbeşte pasul, într-atât îl tulbură descoperirea. Nu se îndoieşte nici o clipă, în fine, nici aşa ceva nu se poate explica, dar, pur şi simplu, e sigur şi-atât.

Louis păşeşte pe coridor în spatele lui, apoi vine şi Armand, cu umerii ca de obicei lăsaţi, cu pasul târşâit, cu încălţămintea cu tălpile subţiate de atâta drum, mereu aceeaşi pereche curată, dar antică, utilizată până la epuizare.

Camille se întoarce aproape repezindu-se în birou şi scrie un cec de optsprezece mii de euro. Tremurând.

După care îşi ia hârtiile şi se întoarce rapid pe coridor. E extrem de emoţionat, dar de gândit se va gândi mai târziu la sentimentele care intră în poveste.

Şi uite că a ajuns în faţa biroului colegului lui. Pe care lasă cecul.

— Armand, e foarte frumos gestul, mi-ai făcut o mare bucurie.

Armand ţuguie buzele, lasă să-i cadă scobitoarea de lemn pe care o învârtea între dinţi şi se uită la cecul de pe biroul lui.

— În nici un caz, Camille, spune aproape jignit. Un cadou e un cadou.

Camille zâmbeşte. Îl aprobă. Se lasă când pe un picior, când pe altul.

Scormoneşte prin geantă, dă de fotografia autoportretului şi i-o întinde. Armand o ia.

— Ce drăguţ, Camille! Pe bune, ce drăguţ din partea ta!

Fiindcă este cu adevărat bucuros.

Le Guen se opreşte cu două trepte mai jos decât Camille. Iar s-a făcut frig, e târziu, parc-ar fi o noapte de iarnă înainte de vreme.

— Foarte bine, domnilor… zice judecătorul, întinzând mâna comisarului-şef.

Mai coboară o treaptă şi îi întinde mâna şi lui Camille.

— Domnule comandant…

Camille îi strânge mâna.

— Domnule judecător, domnul Vasseur vă va vorbi despre tot

soiul de manevre obscure... Şi vă va anunţa că „nu cere decât adevărul”.

— Da, cred că am înţeles şi eu lucrul acesta, răspunde judecătorul.

Pare absorbit pentru o clipă de idee, apoi se mişcă din nou:

— Eeei, adevărul şi iar adevărul... Domnule comandant, cine poate spune ce e adevărat şi ce nu? Pentru noi, esenţială este justiţia, nu adevărul. Nu-i aşa?

Camille zâmbeşte, clătinându-şi capul.

MULŢUMIRI

Mulţumesc lui Samuel pentru neobosita lui bunăvoinţă, lui Gerald pentru lectura limpede a manuscrisului, lui Joelle pentru sfaturile în materie de medicină şi lui Cathy, sentimentalul meu sponsor. Şi echipei de la Albin Michel.

Nu în ultimul rând, bineînţeles Pascalinei.

Ca de obicei, le rămân îndatorat multor autori.

Iată-i, în ordine alfabetică: Louis Aragon, Marcel Ayme, Roland Barthes, Pierre Bost, Feodor Dostoievski, Cyntia Fleury, John Harvey, Antonio Munoz Molina, Boris Pasternak, Maurice Pons, Marcel Proust. Acestora şi celor care se vor mai descoperi pe aici, pentru micile mele împrumuturi, întreaga mea mulţumire.

CUPRINS

Partea I....4
1....5
2....11
3....24
4....30
5....34
6....38
7....43
8....46
9....51
10....55
11....60
12....64
13....71
14....73
15....76
16....78
17....85
18....87
19....90
20....92
21....98
22....100
23....106
24....108
25....110
Partea a II-a....119
26....120
27....125
28....131
29....137

30.....141
31.....147
32.....152
33.....155
34.....159
35.....163
36.....167
37.....172
38.....176
39.....181
40.....184
41.....188
42.....189
43.....192
44.....195
45.....203
46.....206
47.....208
48.....211
49.....212
50.....214
Partea a III-a.....217
51.....218
52.....220
53.....223
54.....226
55.....235
56.....243
57.....252
58.....258
59.....260
60.....270
61.....275
62.....285
MULŢUMIRI.....287
CUPRINS.....288

PIERRE LEMAITRE

MECANISMUL CRIMEI ESTE DIABOLIC ȘI IMPREVIZIBIL

Are 35 de ani. Prezența ei atrage irezistibil privirile bărbaților.

Într-o seară, în drum spre casă este răpită și ascunsă într-un depozit părăsit, închisă într-o cușcă de lemn și lăsată pradă șobolanilor. În ciuda frigului și a inaniției, printr-un efort supraomenesc, Alex reușește să se elibereze, dovedindu-se mai ingenioasă decât torționarul său.

Căutând-o pe Alex, poliția se confruntă cu o situație la care nimeni nu s-ar fi așteptat. Sarcina de a conduce ancheta îi revine comisarului Camille Verhoeven, un tip pragmatic și plin de fler, ironic, flegmatic și... neobișnuit de scund de statură. Însă ca să se poată implica personal în acest caz, trebuie să-și înfrunte trecutul...

O carte crudă, zguduitoare, de o frumusețe întunecată. Te ține în suspans la fel ca un film de Hitchcock.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-560-4

Partener media: